

ДИЙН КУНЦ ЛИЦЕТО

Превод от английски: Стоянка Илчева, 2013

chitanka.info

Посвещава се
на трима изключителни мъже
и на техните жени, които положиха
огромни усилия да ги оформят
от грубата глина.
Имената им са: Лийсън и Марлийн Помрой,
Майк и Иди Мартин и Хосе и Рейчъл Перез.
След работата по строежа
на моя дом мечта няма да мога да стана сутрин,
да прекарам и миг през деня у дома или да си легна
вечер,
без да помисля за вас.
Ще трябва май да свикна с това.

Цивилизованият човешки дух... не може да
се освободи от чувството за
свръхестественото.

Доктор Фауст, Томас
Ман

ГЛАВА 1

Ябълката беше срязана на две и след това половинките бяха съшити с груб черен конец.

Десет смели бода бяха разположени равномерно. Всеки възел беше завързан с хирургическа прецизност.

Сортът на ябълката, червена превъзходна, можеше да е от значение. Като се вземе предвид, че съобщенията се доставяха под формата на предмети и изображения, но никога чрез думи, всяка подробност можеше да изясни смисъла им, тъй както определенията и пунктуацията избистрят смисъла на писмената реч.

По-вероятно бе обаче тази ябълка да бе избрана, защото не беше узряла. Ако вътрешността ѝ беше по-мека, тя щеше да се натроши дори при внимателна работа с иглата и завързването на възлите.

Ябълката стоеше в очакване на по-подробен оглед върху бюрото в кабинета на Итън Труман. Черната кутия, в която беше опакована при пристигането си, също се намираше там и от нея стърчаха парчета нарязана черна мека хартия. Тя вече беше разкрила всичко от съдържанието си, което можеше да послужи за разгадаване на загатката, едно голямо нищо.

Тук, в западното крило на величествения дом, Итън държеше апартамент на партера, който се състоеше от кабинет, спалня, баня и кухня. Високите му френски прозорци предоставяха ясна гледка към пейзаж, в който нямаше нищо реално.

Предишният обитател на жилището би нарекъл кабинета хол и би го обзавел по подходящ начин. Охолният живот, който бе сведен до минимум при Итън, не заслужаваше да заеме цяла стая.

Преди да отвори черната кутия, той я бе снимал с дигитален фотоапарат. Беше направил снимки и на червената превъзходна от три ракурса.

Предполагаше, че ябълката е била разполовена, за да се пъкне някакъв предмет в сърцевината ѝ. Хич не му се щеше да разреже шевове и да види какво е.

Годините му на работа като детектив, разследващ убийства, го бяха накарали да закоравее в някои отношения. Но в същото време постоянният сблъсък с върховното насилие беше изострил ранимостта му в други отношения.

Беше едва трийсет и седем годишен, но полицейската му кариера беше приключила. Инстинктите му обаче не бяха изгубили остротата си и мрачните му очаквания не бяха намалели.

Вятърът не спираше да духа по стъклата и да почуква с отнесените капчици дъжд.

Колкото и да бе несериозна, бурята му даде нужното извинение да остави ябълката да чака и да се приближи до най-близкия прозорец.

Рамките, касите, корнизите и пречките между стъклата — всички части на всеки прозорец в грандиозната сграда бяха изработени от бронз. Под натиска на атмосферните влияния външните повърхности се бяха покрили с приятна напръскано-зелена патина. Благодарение на усърдната поддръжка във вътрешността бронзът там си оставаше тъмно-кафеникаво-червен.

Стъклата на прозорците бяха скосени към всеки ръб. Това важеше дори и за най-скромните сервизни помещения, като местата за миене на чинии и за пране на партера.

Макар да бе строена за филмов магнат през последните години на Голямата депресия, в къщата не се виждаха никакви следи от строителни икономии, като се започнеше от входното фоайе и се стигнеше до най-далечния ъгъл на най-затънтения коридор.

Когато цената на стоманата пада устремно, когато молците прояждат дрехите в магазините, когато колите ръждясват в автосалоните поради липса на купувачи, филмовата индустрия продължава да процъфтява. И през лошите времена, както и през добрите, единствените две абсолютно необходими неща си остават храната и илюзиите.

От високите прозорци на кабинета гледката беше като нарисувана върху декора за филм — изящно изработена триизмерна сцена, която през измамното око на камерата би могла убедително да послужи за пейзаж от чуждоземна планета или за възплъщение на съвършенството в този свят, което действителността не би позволила.

По-зелени от тревата в райската градина, поляните се разпростираха върху десетки декари, без нито едно буренче или

поражено листенце. Царствените корони на гигантските калифорнийски дъбове и провисналите клони на меланхоличните хималайски кедри, и двата вида дървета принадлежащи към типични класически представители, бяха покрити със сребро и диаманти от декемврийския дъжд.

През струйки вода, тънки като косъмчета от ангел, Итън се взираше в далечината в последния завой на алеята за коли. Паважът от сиво-зелен кварцит, излъскан до блясък от дъжда, водеше до орнаменталната бронзова порта в стената, ограждаща имението.

Нежеланият посетител бе дошъл до портата пеша през нощта. Навярно подозиращ, че старинната преграда е осъвременена с модерна система за охрана и че тежестта от тялото на човек, който се опита да се покатери по нея, би задействала сигнализацията за тревога в стаята за наблюдение, той бе хвърлил пакета над високата порта върху алеята за коли.

Кутията, в която бе сложена ябълката, бе подплатена с найлон с балончета и опакована в найлонова торба с цип, за да бъде защитена от увреждане вследствие на лошото време. Прикрепена с телбод към капака, червената панделка подсказваше, че вътре има подарък, а не боклук.

Дейв Ладман, един от двамата пазачи, дежурни през нощта, намери пратката в 3,56 сутринта. Боравейки с нея много внимателно, той я бе занесъл в стаята на пазачите в сградата за домакина по поддръжката на двора в задната част на имота.

Дейв и партньорът му по смяна, Том Мак, сканираха пакета с флуороскоп, за да проверят дали вътре няма жици или други метални компоненти на експлозивно устройство или на механизъм за стрелба, задействащ се с пружина.

Тъй като някои съвременни бомби можеха да се направят и без метални части, след флуороскопията Дейв и Том го прегледаха с детектор на миризми, който можеше да разпознае трийсет и две експлозивни съединения при наличието дори на толкова минимално количество на характерни молекули като три на кубичен сантиметър въздух.

След като се убедиха, че пратката няма да избухне, пазачите я разопаковаха и като видяха черната кутия с подарък, оставиха

съобщение по гласовата поща на Итън и я отделиха, за да му я предадат.

В 8,35 тази сутрин един от двамата дежурни пазачи, Бени Нгуен, бе донесъл кутията в апартамента на Итън в главната къща. Бени бе пристигнал също с видеокасата, съдържаща записи от камерите за наблюдение по периметъра на имението, които бяха хванали момента на доставката.

Освен това Бени предложи и една традиционна виетнамска глинена съдинка, пълна с пиле с гъби и ориз по виетнамски, любимо ястие на Итън.

— Мама пак ти гледа на разтопен восък от свещи — поде Бени. — Запали свещ от твоё име и като видя какво показва, каза, че имаш нужда от подсилване.

— За какво да се подсилвам? Най-тежката работа, която върша тези дни, е да стана сутрин от леглото.

— Не каза за какво. Но не е само за коледния пазар. Тя гледаше хипнотизиращо като дракон в будистки храм, когато го каза.

— С погледа, който кара питбул териерите да лягат смилено на гръб и да откриват коремите си ли?

— Точно така. Каза, че трябва да се храниш добре, да не пропускаш молитвата си всяка сутрин и вечер и да избягваш силния алкохол.

— Виж това е проблем. Пиенето на силен алкохол е моят начин да се моля.

— Ще кажа на мама, че си излял уискито си в канала и съм те оставил коленичил да благодариш на бога, че е създал пилетата, та да може тя да ги готви.

— Знам, че майка ти не позволява да й се казва „не“ — рече Итън.

— Не позволява да й се казва и „да“ — усмихна се Бени. — Не очаква никакви отговори, само послушание.

Сега, час по-късно, Итън стоеше до прозореца, загледан в ситния дъждец, наподобяващ на наниз от мъниста, които кичеха хълмовете на Бел Еър.

Наблюдението на капризите на времето избистряше мислите му.

Понякога единственото, което му се струваше реално, беше природата. Човешките паметници и дейности сякаш не бяха нищо

повече от декора и сюжетите на сънищата.

Още от дните, когато работеше като униформен полицаи и после като цивилен детектив, неговите приятели от службата казваха, че той се отдава прекалено много на размисъл. Някои от тях вече не бяха сред живите.

Ябълката беше дошла в шестата черна кутия, получена през последните десет дни. Съдържанието на предишните пет беше обезпокоително.

След курсовете по криминална психология и годините полицейска практика Итън не можеше лесно да се впечатли от капацитета на човека да върши злини. Ала тези подаръци го изпълваха с тревога.

През последните години под влиянието на оперетно крещящите герои на злодеите от филмите всеки обикновен гангстер и всеки кандидат за сериен убиец, който се изживяваше като звезда в собствените филми на съзнанието си, не можеше просто да си свърши мръсното дело и да отmine. Повечето от тях бяха обзети от натрапчивата нужда да развият образите си, да пресъздават цветисти лични отпечатащи върху сцената на местопрестъплението, да тормозят по най-изкусни начини жертвите си преди убийството или да се надсмиват над така наречената компетентност на органите на закона след извършването му.

Източниците им на вдъхновение обаче до един бяха изтъркани. Така че единственото, което постигаха, бе да накарат ужасните си прояви на жестокост да изглеждат също толкова банални като номерата на цирков клоун, който не може да те разсмее.

За разлика от тях източникът на черните кутии се ползваше с успех. От една страна, той проявяваше голяма изобретателност в безмълвните си заплахи.

Когато най-сетне намеренията му станеха ясни и заплахите можеха да бъдат по-добре разбрани в светлината на действията, които предприемеше, можеше да се окаже и че е много хитър. Хитър до безумие.

Освен това той не се беше назвал с някакво глупаво или неблагозвучно име, с което да зарадва жълтата преса, когато играта му й стане известна. Не си беше дал изобщо никакво име, което говореше,

че е много самоуверен и че не изпитва отчаяна нужда да се превърне в знаменитост.

От друга страна, набелязаната му жертва беше най-великата филмова звезда в света, вероятно най-силно охраняваният мъж в страната след президента на САЩ. И въпреки това, вместо да го следи тайно, той заявяваше намеренията си чрез застрашителни гатанки без думи, с което си осигуряваше плячката му да стане още по-недостъпна от обикновено.

След дълъг размисъл над ябълката и над подробностите на опаковката и вида ѝ Итън отиде до банята, за да донесе ножичка за изрязване на кожичките над ноктите. И чак тогава се върна при бюрото.

Дръпна стола и седна, избута настрани празната кутия за подарък и сложи закърпената ябълка в центъра на подложката от попивателна хартия.

Първите пет черни кутии, всяка с различни размери, както и съдържанието им, бяха проверени за отпечатьци от пръсти. Той лично бе извършил проверката на три от тях и не бе открил нищо.

Тъй като в черните кутии не се съдържаше нито дори и думица за обяснение, властите не биха ги приели като заплаха за убийство. Докато намерението на подателя не станеше еднозначно, полицията не го смяташе за свой проблем.

Пратки номер 4 и 5 бяха предадени на стар приятел в лабораторията за изследване на пръстови отпечатьци на Отдела за научни разследвания в полицията на Лос Анджелис. Той ги обработи тайно, без да вписва резултатите никъде. Материалите бяха сложени в стъклен съд, в среда от цианоакрилен газ, който мигновено се кондензира в смола при контакт с мазнините, оставени от отпечатьците от пръсти.

На флуоресцентно осветление не бяха забелязани никакви шарки от бяла смола. Също така и в затъмнена стая под насочения сноп на халогенна лампа от най-различни ъгли кутиите си оставаха чисти.

Размазването с четка на черен магнитен прах също не доведе до нищо. Дори след вана от родамин 6G и сканиране в затъмнена стая с призрачните лъчи на лазерен генератор на водоохладени йони от аргон по предметите не се откриха издйническите светещи кълбовидни следи.

Безименният преследвач се пазеше много внимателно да не оставя подобни доказателства.

Въпреки това Итън проявяваше същата предпазливост в прегледа на тази шеста пратка, както и на предишните пет. Беше сигурно, че няма опасност да се повредят отпечатыци от пръсти, но той можеше да реши да провери по-късно.

Срязва седем от бодовете с ножичката и остави последните три да служат като панти.

Подателят сигурно беше третираше ябълката с лимонов сок или някакъв друг обикновен кухненски консервант, за да осигури запазването на хубавия ѝ вид. Месото ѝ си бе останало бяло, само с малка ивица от леко почерняване към кожата.

Сърцевината си беше на място, само семките бяха издълбани, за да се отвори място за вкарания предмет.

Итън бе очаквал червей — дъждовен червей, ларва на молец, гъсеница, пиявица, стоножка, метил — някакъв вид червей.

Ала вътре в месото на ябълката беше сгушено око.

За един зловещ миг той допусна, че окото може да е истинско. После видя, че е пластмасово, но с убедително реалистична изработка.

Обаче не беше топче, а полусфера. Дъното ѝ беше плоско, с кукичка за закачване.

Някъде някоя полуослепена кукла продължаваше да се усмихва.

Навярно когато погледнеше тази кукла, преследвачът си представяше прославения обект на маниакалната си омраза обезобразен по същия начин.

Итън се разстрои от това откритие почти в същата степен, както и ако беше намерил истинско око в червената превъзходна.

Под окото, в ямката за семки, се намираше плътно сгънато парченце хартия, леко навлажнено от пропилия се сок. Итън го разгъна и видя, че вътре има напечатан текст — първото директно послание в шестте пратки:

ОКОТО В ЯБЪЛКАТА? БДЯЩИЯТ ЧЕРВЕЙ? ЧЕРВЕЯТ НА ПЪРВИЧНИЯ ГРЯХ? ИМАТ ЛИ ДУМИТЕ ДРУГА ЦЕЛ, ОСВЕН ДА ВОДЯТ ДО ОБЪРКВАНЕ?

Итън наистина беше объркан. Каквото и да означаваше, тази заплаха с окото в ябълката му се стори особено зловна. Подателят ѝ я

беше придружил с гневно, макар и двусмислено изявление, чийто символизъм трябваше да бъде правилно разгадан, при това спешно.

ГЛАВА 2

Зад прозорците чугунено черните облаци, които бяха закривали небето, сега изчезнаха зад сивото було на мъглата. Вятърът замина нанякъде с вайканията си и подгизналите дървета замръзнаха тържествено като свидетели на погребална процесия.

Мрачният ден навлезе в центъра на дъждовната буря и през всеки от трите прозореца в кабинета Итън наблюдаваше траурния пейзаж на времето и размишляваше над значението на ябълката на фона на странните предмети, които я предшестваха. Природата надничаше към него през млечния порой и в унисон с гледките, владеещи съзнанието му, продължаваше да е облачно.

Той предположи, че лъскавата ябълка може да символизира слава и богатство, завидния живот на работодателя му. Окоето на куклата тогава можеше да представлява червей, олицетворяващ поквара в същината на славата и обвиняващ, осъждащ и заклеявяващ Лицето.

В продължение на дванайсет години актьорът носеше най-големите касови печалби в цял свят. Още от първия филм, с който се бе прочул, побърканите по знаменитостите средства за масова информация започнаха да го наричат Лицето.

Твърдеше се, че това ласкателно прозвище бе произлязло едновременно от перата на многобройни журналисти, пишещи на тема развлечения, под напора на всеобщото възхищение от обаятелния външен вид на актьора. В действителност нямаше съмнение, че някой хитър и вечно буден рекламен агент беше предизвикал под формата на отплата за предишни услуги и чрез раздаване на пари този спонтанен взрив от овации и бе успял да го поддържа повече от десетилетие.

В дните на черно-бялото кино, така далечно по време и качество, че съвременната публика не знаеше много повече за него, отколкото за войната между Испания и САЩ в края на деветнайсети век, една даровита актриса на име Грета Гарбо бе наречена Лицето. Ласкателството бе резултат от рекламен трик на студиото, но

достойнствата на Гарбо бяха надвишили многократно очакванията на рекламата.

От десет месеца Итън работеше като началник на охраната за Чанинг Манхайм, Лицето на новото хилядолетие. До този момент той не беше забелязал дори и сянка от дълбочината на превъплъщенията на Гарбо. Лицето на Манхайм, изглежда, беше единственото му достойнство.

Итън не изпитваше презрение към актьора. Лицето се държеше приятелски, с непревзетостта на истински полубог, живеещ с убеждението, че животът и младостта му са вечни.

Безразличието на звездата към положението на всички други, освен неговото, не произтичаше от самовглъбеност или преднамерена липса на съчувствие. Умствената ограниченост не му позволяваше да осъзнае, че предисторията на другите съдържа повече от страничката, посветена на този въпрос, във филмовите сценарии и че развитието на образите им е прекалено сложно, за да се представи в рамките на деветдесет и осем минути.

Жестокостта, която Лицето проявяваше понякога, никога не беше умишлена.

Ако обаче не беше знаменитост и ако нямаше такава поразителна външност, Чанинг никога не би могъл да каже или извърши нещо, което да направи впечатление. Ако в Холивуд се откриеше деликатесен магазин, в който сандвичите носят имената на кинозвезди, Кларк Гейбъл би бил говеждо печено с миризливо сирене лидеркранц върху ръжен хляб със сос от хрян; Кари Грант би бил пилешко филе с пипер и швейцарско сирене върху пълнозърнест хляб с горчица; а Чанинг Манхайм би бил кресон върху леко намазан с масло хляб.

Итън не мразеше активно работодателя си и не му беше необходимо да го обича, за да иска да го защитава и да пази живота му.

Ако окото в ябълката символизираше поквара, то това можеше да бъде егото на звездата, скрито в красивия плод.

А може би окото на куклата не символизираше поквара, а обратната страна на медала на славата. Знаменитост от неговия ранг не можеше никога да се скрие от погледите. Окото в ябълката можеше да бъде символ на погледа на преследвача — вечно бдящ и преценяващ.

Глупости. Много плитък анализ. Въпреки дългите и мрачни размишления при подходящи за целта природни условия всеки извод,

до който Итън достигнеше, изглеждаше очевиден и безполезен.

Той се съсредоточи над напоените с ябълков сок думи:

ОКОТО В ЯБЪЛКАТА? БДЯЩИЯТ ЧЕРВЕЙ? ЧЕРВЕЯТ НА ПЪРВИЧНИЯ ГРЯХ? ИМАТ ЛИ ДУМИТЕ ДРУГА ЦЕЛ, ОСВЕН ДА ВОДЯТ ДО ОБЪРКВАНЕ?

Озадачен, той се зарадва, когато телефонът звънна малко след десет часа и го накара да напусне прозорците и да отиде до бюрото.

Беше дал на Лора Мунвес, стара приятелка от полицията на Лос Анджелис, номера на кола и беше я помолил да открие кой е собственикът ѝ. Тя работеше в отдела за подпомагане на детективите. Само веднъж през последната година той си бе позволил да използва приятелството им по този начин.

— Намерих ти мръсника — рече Лора.

— Заподозрения мръсник — поправи я той.

— Тригодишната хонда е регистрирана на името на Ролф Хърман Рейнърд в Западен Холивуд. — Тя каза по букви всяко от имената и му даде адреса.

— Що за родители са тези, които наричат детето си Ролф?

Лора беше експерт по имената.

— Не е толкова лошо. Дори е приятно мъжествено. На старонемски означава „прославен вълк“. Итън, разбира се, означава „постоянен, сигурен“.

Преди две години те бяха ходили известно време. Итън далеч не беше се проявил като постоянен и сигурен. На нея ѝ се щеше постоянство и някаква сигурност. Но той бе прекалено наранен, за да ѝ даде каквото иска. Или прекалено глупав.

— Проверих дали го няма в списъците на арестуваните преди — продължи Лора. — Оказа се чист. В документите на Автомобилното управление пише, че има кестенява коса и сини очи. Пише, че е от мъжки пол. Обичам мъжкия пол. Не ми стига мъжкия пол. На ръст е метър и осемдесет и пет и тежи осемдесет и два килограма. Роден е на шести юни хиляда деветстотин седемдесет и втора, значи е на трийсет и една години.

Итън си записваше всичко в бележник.

— Благодаря ти, Лора. Много съм ти задължен.

— Тогава кажи ми колко му е дълга онази работа.

— Няма ли го в документите на автомобилното управление?

— Не питам за Ролф. Питам за Манхайм. Стига ли до глезените му, или само до коленете?

— Не съм му виждал оная работа, но не се препъва, като ходи.

— Сладкиш, кога ще ме запознаеш с него?

Итън така и не беше разбрал защо го нарича „сладкиш“.

— Ще умреш от скука с този човек, Лора, повярвай ми.

— Какъвто е красавец, не ми трябва никакви разговори. Ще му запуша устата с парцал, ще му залепя устните с лепенка и хайде в рая.

Моята работа е най-вече да държа хора като теб настрани от него.

— Труман произлиза от две староанглийски думи — отвърна тя. — Значението му е „решителен, верен, надежден, постоянен“.

— Няма да можеш да си изпросиш среща с Лицето, като ме накараш да се почувствам виновен. Освен това кога не съм бил верен и надежден?

— Сладкиш, никой няма гаранции, че заслужава името си.

— Аз не съм достоен за теб, Лора. Това, което ти предлагаш, е много повече, отколкото дръвник като мен може да оцени.

— Много ми се иска да ти видя досието за работата в полицията — рече тя. — Сигурно си събрал повече червени точки за подмазване от които и да било други сто досиета в историята на тази служба.

— Ако си свършила с обидите, би ли ми казала... Ролф. Прославен вълк. Що за комбинация е това? Какво трябва да направи един вълк, за да се прослави?

— Сигурно трябва да убие много овце.

* * *

Когато Итън се сбoguва с Лора, отново бе започнал да ръми ситен дъждец. Лишени от страстта на вятъра, капчиците едва докосваха с устни прозорците на кабинета.

Той взе дистанционното и включи телевизора, а после и видеото. Лентата беше вече вътре. Беше я гледал шест пъти преди това.

Външните наблюдателни камери по цялото имение наброяваха осемдесет и шест. Всяка врата и прозорец и всички подстъпи към къщата бяха под наблюдение.

Само северната стена на имението граничеше с обществена земя. Тази дълга укрепена ограда, в която се намираше и портата, беше под наблюдението на камери, монтирани в дърветата от другата страна на улицата, където земята също принадлежеше на Чанинг Манхайм.

Никой, който се опиташе да разбере как се охранява достъпът до имението, как работи портата и какъв е редът за установяване на самоличността на посетителите, нямаше да забележи наличието на камери от външната страна на оградата или по дърветата, надвиснали отвътре над нея. Щеше да сметне, че наблюдението се извършва единствено от вътрешната страна на имението.

Всъщност той щеше да бъде наблюдаван от камерите, които се намираха от другата страна на тясната уличка в Бел Еър, на която едва се вместиха две платна и нямаше тротоари и улични лампи. Снимките в едър план щяха да са достатъчно ясни, за да се идентифицира и да може да бъде осъдено лицето, което преминава от разузнаване към действия с престъпни намерения.

Камерите работеха двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. От стаята на пазачите в сградата за домакина по поддръжката на двора, както и от няколко пункта в къщата, можеше да се контролира всяка камера от системата, ако човек знаеше командата.

Няколко единични телевизионни апарата в къщата и комплект от шест апарата в стаята на пазачите можеха да приемат видео от която и да е от камерите. Един телевизор можеше едновременно да покаже предаденото от четири камери, разделяйки екрана на четири. По този начин охраната можеше да прегледа наведнъж образите от двайсет и четири камери, когато пожелаеше.

Пазачите прекарваха времето си главно в пиене на кафе и дрънкане на глупости. Ако обаче прозвучеше сигнал за опасност, те можеха веднага да разгледат подробно кътчето от имението, чиято сигурност бе нарушена. Камера по камера те можеха да проследят придвижването на неканения гост от едно полезрение към друго.

От пулта в стаята на пазачите всеки от осемдесет и шестте видеоизточника можеше да бъде включен за запис на видеоманетофон. Системата имаше дванайсет видеоманетофона, които можеха да правят едновременно четирийсет и осем записа във формат на четвъртинки от екран.

Дори пазачите да не внимаваха, датчиците за движение, свързани към всяка камера, щяха автоматично да я включат на запис всеки път когато нещо по-голямо от куче минеше през полето на обхвата ѝ.

В 3,32 предишната нощ датчиците за движение, свързани с камера 01, която наблюдаваше без прекъсване западния край на северния периметър, доловиха пристигането на тригодишна хонда. Вместо да отмине, както бяха направили малкото други превозни средства, дошли насам през тази нощ, колата сви настрани от платното и паркира на по-малко от стотина метра от портата.

Предишните пет черни кутии бяха дошли с куриер и носеха фалшиви адреси на подател. Това беше първата възможност за Итън да идентифицира подателя.

Сега, няма и седем часа по-късно, той стоеше в кабинета си и наблюдаваше хондата на цял екран. Поради теснотата на банкетата шофьорът не бе могъл да паркира изцяло извън платното, водещо на изток.

През деня по улиците на този богаташки квартал нямаше особено движение. В този късен час то бе сведено до минимум.

Въпреки това явно нежелаящ да създава риск, шофьорът на хондата не бе угасил фаровете, бе оставил мотора да работи и бе включил аварийните светлини.

Камерата, която беше последна дума на техниката за нощни снимки, предоставяше картина с висока резолюция въпреки тъмнината и лошото време.

За момент камера 01 продължи да се отдалечава от хондата, после прекрати програмирания режим на оглеждане и се върна към колата. По това време Дейв Ладман бе излязъл на рутинна патрулна обиколка на имението. Том Мак, който дежуреше в стаята на пазачи, бе забелязал пристигането на подозрително превозно средство и бе изключил автоматичната функция на 01.

Дъждът по това време валеше силно. Непрестанни потоци от дъждовни капки се разбиваха мощно по асфалта и вдигащата се пяна и танцуващите пръски създаваха впечатлението, че улицата е завряла.

Шофьорът отвори вратата и камера 01 показва фигурата му отблизо. От колата слезе висок, набит мъж. Беше облечен с черно непромокаемо яке. Лицето му бе скрито с качулка.

Стига Ролф Рейнърд да не беше дал колата си назаем на приятел, това трябва да беше славният вълк. Физическите му данни отговаряха на описанието в шофьорската му книжка.

Той затвори вратата на шофьора, отвори задната врата и взе голяма бяла топка от задната седалка. Тя приличаше на чувала за боклук, в който бе сложен подаръкът със закърпената ябълка.

Рейнърд затвори вратата и тръгна към портата на стотина метра от него. Внезапно той се спря, обърна се и се огледа из тъмната, окъпана от дъжд уличка, готов да побегне.

Може би му се беше чуло бръмчене от приближаващ автомобилен мотор през шума на дъжда, сипещ се над дърветата. Видеокамерата не записваше звук.

В този самотен час, ако действително друго превозно средство дойде тук, много вероятно беше това да е обикаляща Бел Еър патрулна кола, принадлежаща на частната компания, която помагаше на полицията да охранява този изключително богат район.

Ала нито патрулна, нито обикновена кола не се появи. Закачуленият мъж си възвърна увереността и забърза на изток към портата.

Камера 02 поде проследяването му в момента, в който излезе от обсега на камера 01. Когато приближи портата, камера 03 се зае с наблюдението от отсрещната страна на уличката, показвайки обекта в едър план, за да може да бъде изучен по-добре.

Веднага щом стигна до портата, Рейнърд хвърли белия чувал към върха на бронзовата бариера. Но пакетът не можа да стигне до върха и отскочи обратно.

При втория опит Рейнърд успя. Когато се обърна, за да си тръгне, качулката му се дръпна назад и камера 03 хвана ясно лицето му под светлината на лампите от двете страни на портата.

Той имаше изваяните черти, необходими за работа като сервитьор в най-изисканите ресторанти на Лос Анджелис, където както обслужващият персонал, така и клиентите се самозаблуждаваха, че всеки разнасящ чинии с риба меч на баснословни цени от кухнята до масите във вторник вечер може да получи в сряда мечтана роля в следващия сто и петдесет милиона доларов филм на Том Круз.

Тръгвайки си от портата след доставката на ябълката, Ролф Рейнърд се бе ухилил.

Навярно ако не беше знаел значението на малкото му име, Итън не би помислил, че в усмивката му има нещо вълчо. Може би тя щеше да му напомни на усмивката на крокодил или хиена.

Важното бе, че тя нямаше нищо общо с веселия израз на шегобиец. Образът от видеолентата с разкривените устни и оголените зъби по-скоро говореше за злорадството при пълнолуние на смахнатия, който се нуждае от лекарства.

Цапайки през тъмните локви, напръскани със сребърен филигран от светлините на фаровете, Рейнърд се върна в колата.

Докато хондата слезе от банкета върху платното, камера 01 се извъртя и насочи обектива за близък кадър, после камера 02 я последва. И двете направиха четливи снимки на номера на колата отзад.

Колата се стопи в нощта, пускайки мимолетни призрачета от ауспуха си.

Уличката опустя и потъна във влажния мрак, с изключение на осветеното място от лампите на портата на Манхайм. Нощното небе сякаш се разтваряше и се изливаше в черен дъжд, изливаше се и пренасяше мрака на Вселената в желаните от всички имоти на Бел Еър.

* * *

Преди да излезе от квартирата си в западното крило, Итън се обади на икономката, госпожа Макбий, за да ѝ съобщи, че ще бъде вън от къщи през по-голямата част на деня.

По-експедитивна и от машина, по-неотвратима и от законите на физиката, заслужаваща не по-малко доверие и от архангел, госпожа Макбий щеше за броени минути да изпрати една от шестте прислужнички под свое командване в апартамента на Итън. Седем дни в седмицата прислужничките събираха боклука и сменяха хавлиите. Два пъти в седмицата стаите му се изчистваха с прахосмукачка и се избърсваха от прах до светване. Прозорците се измиваха два пъти в месеца.

Животът в имение с двайсет и пет души обслужващ персонал си имаше своите предимства.

Като началник на охраната, отговарящ както за личната защита на Лицето, така и за сигурността на имението, Итън се радваше на много привилегии, включително безплатна храна, приготвяна или от господин Сатър, майстор-готвача, или от господин Баптист, втория готвач. Господин Баптист не можеше да се похвали с образованието на шефа си в най-изисканите готварски школи, но никой, който притежаваше вкусови клетки, не се бе оплакал от никое блюдо, което той бе сложил на масата.

Яденето се сервираше в голямата и комфортно мебелирана дневна, където персоналът не само се хранеше, но и правеше домакинските планове, прекарваше почивките за кафе и изготвяше стратегията по организирането на богатите приеми, които се даваха често по време на пребиваванията на Лицето. Майстор-готвачът или готвачът също приготвяше сандвичи или каквото Итън пожелаеше да занесе в апартамента си.

Той, разбира се, можеше и сам да си готви в своята кухня, ако искаше. Госпожа Макбий зареждаше хладилника и килера му с неща, които той й поръчваше, без да плаща за тях.

С изключение на понеделник и четвъртък, когато една от прислужничките сменяше чаршафите му (спалното бельо на господин Манхайм се сменяше ежедневно при пребиваванията му), Итън трябваше да си оправя сам леглото всяка сутрин.

Животът бе тежък.

Итън облече меко кожено яке и излезе в коридора на партера на западното крило. Остави вратата си незаключена, както би направил, ако притежаваше цялата къща.

Взе със себе си една папка, в която бе събрал материали по случая с черната кутия, чадър и копие с кожени корици на *Лорд Джим* от Джоузеф Конрад. Беше прочел романа предишната вечер и искаше да го върне в библиотеката.

Около четири метра на широчина, покрит с варовикови плочи, както в по-голямата част от главния етаж на къщата, коридорът беше постлан със съвременни персийски килими в нежни цветове. Висококачествени френски антики, всички в стил ампир и бидермайер, бяха наредени покрай дългите стени — столове, скринове, бюро, бюфет.

Въпреки наличието на мебели и от двете страни Итън би могъл да мине с кола по коридора, без да одраска нито една от антиките.

Едно такова пътуване би могло да му достави удоволствие, ако не трябваше след това да се обяснява с госпожа Макбий.

По време на ободряващата екскурзия до библиотеката той среща две прислужнички в униформи и един носач, с които се поздрави. Тъй като заемаше една от ръководните длъжности, както би се изразила госпожа Макбий, той се обърна към тези членове на персонала с малките им имена, но те го нарекоха господин Труман.

Преди постъпването на работа на всеки нов служител госпожа Макбий му връчваше папка със заглавие *Стандарти и практики*, чието съдържание тя сама бе съчинила и подредила. Тежко и горко на безпросветната душа, която не го научеше наизуст и не се придържаше неизменно към изискванията му.

На пода в библиотеката имаше орехов паркет, оцветен в тъмно топло червено-кафяво. Персийските килими тука бяха антики, чиято стойност растеше по-бързо от тази на акциите на най-процъфтяващите и реномирани компании в страната.

Меки кресла с ниски облегалки, подредени на удобни за сядане места, се редуваха с лабиринти от махагонови полици, на които бяха подредени над трийсет и шест хиляди тома книги. Някои от тях се помещаваха на по-високо ниво, издигнати върху двуметров подиум, до който можеше да се достигне по стълбище с разкошни позлатени железни перила.

Ако човек не вдигнеше поглед към тавана, за да се ориентира за истинските размери на огромното помещение, можеше да се поддаде на илюзията, че то няма граници. А може и да си беше така. Тук всичко изглеждаше възможно.

В центъра на тавана имаше купол с мозайка от цветно стъкло. Наситените ѝ цветове — алено, смарагдово, охра, сапфирено — филтрираха толкова ефикасно дневната светлина, че дори и в много слънчев ден нямаше опасност за книгите да се повредят.

Чичото на Итън, Джо, който бе поемал бащинските функции от истинския му баща, когато последният бе прекалено пиян, за да ги изпълнява, работеше като превозвач с камион за една от районните пекарни. Той бе доставял хляб и сладкиши на супермаркетите и

ресторантите по осем часа на ден, шест дни в седмицата. Почти без прекъсване Джо бе работил и като нощен портиер три дни в седмицата.

През петте си най-печеливши години, взети заедно, чичо Джо не бе събрал достатъчно, за да покрие цената на този купол от цветно стъкло.

Когато започна да получава полицейска заплата, Итън се бе почувствал богат. В сравнение с Джо той направо ринеше пари с лопата.

Целият му доход за шестнайсет години работа в полицията на Лос Анджелис нямаше да стигне да покрие цената само на това помещение.

„Трябваше да стана кинозвезда“ — каза си той на влизане в библиотеката, за да върне *Лорд Джим* на мястото му върху полицата, откъдето го беше взел.

Всеки том в колекцията беше подреден по азбучен ред по името на автора. Една трета от книгите бяха подвързани с кожа, останалите бяха нормални издания. Една значителна част се състоеше от редки и ценни екземпляри.

Лицето не беше прочел нито една от книгите.

Повече от две трети от тях бяха дошли с къщата. По нареждане на работодателя си един път в месеца госпожа Макбий купуваше най-нашумелите и одобрени от критиката новоизлезли романи и нехудожествена проза, които веднага се каталогизираха и слагаха в библиотеката.

Новите книги се придобиваха с единствената цел да бъдат изложени на показ. Те впечатляваха гостите, поканени за престой, на вечеря или с друга цел, с разностранните интелектуални интереси на Чанинг Манхайм.

Когато го запитваха за мнението му за някоя от книгите, Лицето успяваше да накара събеседника си да се изкаже пръв и после се съгласяваше с него по такъв чаровен начин, че се представяше както за ерудиран човек, така и за сродна душа.

Итън пхна *Лорд Джим* между две други книги на Конрад и чу зад гърба си едно пискливо гласче.

— Има ли магия там?

Той се обърна и видя десетгодишния Елфрик Манхайм, едва ли не погълнат жив от едно от по-големите кресла.

Според Лора Мунвес Елфрик беше староанглийска дума, означаваща „ръководен от горски духове“, която отначало се е употребявала за описанието на умни и мъдри действия, но с течение на времето е започнала да се прилага за умни и мъдри хора.

Елфрик.

Майката на момчето, Фредерика „Фреди“ Ниландър, бе супермодел. Тя бе се омъжила и развела с Лицето в рамките на една година и бе прочела поне три книги в живота си — трилогията *Властелинът на пръстените*. При това ги бе прочела няколко пъти.

Тя бе решила да кръсти момчето Фродо. За добра или зла съдба, месец преди термина на Фреди най-добрата ѝ приятелка, която беше актриса, бе открила името Елфрик в сценария на една фентъзи безвкусица, в която тя бе приела да играе ролята на тригърда амазонка алхимик.

Ако приятелката на Фреди беше получила второстепенна роля в *Мълчанието на агнетата*, Елфрик сега вероятно щеше да бъде Ханибал Манхайм.

Момчето предпочиташе да го наричат Фрик и никой, освен майка му, не настояваше да използва пълното му име. За добро или за зло тя не се появяваше често, за да го тормози. Според достоверните клюки Фреди не беше виждала Фрик повече от седемнайсет месеца. Дори кариерата на застаряващ модел можеше да бъде изнурителна.

— Къде да има магия? — попита Итън.

— В книгата, която остави.

— Има нещо като магия, но вероятно не е такава, каквато ти имаш предвид.

— В тази има лайняна камара магия. — Фрик показва евтино издание с дракони и магьосници на корицата.

— Отива ли на един умен и мъдър човек да държи такъв език?!
— възкликна Итън.

— По дяволите, всичките приятели на баща ми от киното казват къде по-лоши думи от „лайняна камара“. И баща ми също.

— Не в твое присъствие.

— Наричаш баща ми лицемер ли? — килна глава настрани Фрик.

— Ако някога нарека баща ти такава нещо, ще си отрежа езика.

— Злият магьосник в тази книга ще го използва за своите отвари.

Една от големите му трудности е да намери език от честен човек.

— Защо мислиш, че съм честен?

— Хайде стига! Ти имаш тройна лайняна камара честност.

— Какво ще правиш, ако госпожа Макбий те чуе да употребяваш подобни думи?

— Нея я няма тук.

— Няма ли я? — попита Итън с тон, който подсказваше, че той знае нещо за сегашното местонахождение на госпожа Макбий, което ще накара момчето да съжали, че не е било по-дискретно.

Фрик не можа да прикрие виновния израз, който се появи на лицето му, изправи се в креслото и огледа библиотеката.

Момчето беше дребно за възрастта си и слабо. Понякога, ако човек го видеше отдалеч да върви по някой от огромните коридори или да пресича някоя от стаите с мащаби, достойни да поемат крале и техните антуражи, то направо заприличваше на вейка.

— Мисля, че тя си има тайни проходи — прошепна Фрик. — Тунели в стените.

— Госпожа Макбий!

Момчето кимна.

— Ние живеем тук от шест години, но тя е тук от памтивека.

Госпожа Макбий и господин Макбий, и двамата към средата на петдесетте, бяха работили за предишния собственик на имението и бяха останали на служба при Лицето по негова молба.

— Трудно ми е да си представя госпожа Макбий да се промъква през стените — рече Итън. — Тя не е някой подъл злодей.

— Но ако беше — отвърна Фрик с надежда, — тук би станало много по-интересно.

За разлика от златните кичури на баща му, които при едно разтърсване на главата заставаха в идеален ред на място, кестениявата купа слама върху главата на Фрик беше постоянно разчорлена. В тази коса се заплитаха четките и се чупеха дори и най-твърдите гребени.

Възможно бе един ден, като порасне, Фрик да се разхубави, както подобаваше на произхода му, но засега той изглеждаше като обикновен десетгодишен малчуган.

— Защо не се занимаваш с уроците си?

— Ти да не си атеист? Не знаеш ли, че до Коледа остава само една седмица? Дори холивудските глезльовци, които учат вкъщи, са във ваканция.

Пет дни в седмицата в имението идваха учители. Частното училище, което Фрик бе посещавал известно време, не се бе оказало подходящо място за него.

С баща като знаменития Чанинг Манхайм и майка като известната и скандална Фреди Ниландър Фрик се превърна в обект на завист и подигравки дори сред децата на други знаменитости. Това, че беше хилавият син на мускулист филмов актьор, обожаван за героичните си роли, също бе причина за присмех от страна на по-жестоките деца. Фрик страдаше също от тежка астма, което беше още един аргумент в полза на обучението вкъщи, където обстановката можеше да се контролира.

— Имаш ли някаква идея какви подаръци ще получиш за Коледа? — попита Итън.

— Да. Трябваше да предам списъка си на госпожа Макбий до пети декември. Казах ѝ да не се мъчи да опакова нещата, но знам, че тя ще ги опакова, както винаги. Смята, че няма да е истинска Коледа, ако няма никаква изненада.

— Не мога да не се съглася с това.

Момчето сви рамене и се смъкна отново в креслото.

Макар че Лицето в момента беше на снимки за поредния филм, той щеше да се върне от Флорида в навечерието на Коледа.

— Сигурно се радваш, че баща ти ще е тук за празниците? Имате ли някакви специални планове, като се върне?

Момчето отново сви рамене, опитвайки се да покаже, че не знае или му е безразлично, но вместо това, без да иска, изрази мъката си, което накара Итън да се почувства непривично безпомощен.

Фрик беше наследил лъчезарните зелени очи на майка си. В безкрайните глъбини на тези очи можеше да се прочете толкова много за самотата на момчето, че то би напълнило няколко полици в библиотеката.

— Току-виж пък тази Коледа ти донесла някоя и друга изненада — опита се да го разведри Итън.

Навеждайки се напред в креслото, жадуващ за тайнствеността, която само преди малко бе обявил за маловажна, Фрик попита:

— Какво, да не би да си чул нещо?

— Ако съм чул нещо, не че твърдя, че съм чул, или не, не бих могъл да ти кажа какво е то, ако изобщо съм чул нещо, без да разваля

изненадата, с което не искам да кажа, че има или че няма изненада.

Момчето го изгледа мълчаливо.

— Вече не говориш като честен полицай, а като шеф на студио.

— И откъде знаеш как говорят шефовете на студия?

— Те идват понякога тук — отвърна момчето с тона на живял и патил човек. — Познавам им приказката.

* * *

Итън паркира на отсрещната страна на улицата пред блока в Западен Холивуд, спря чистачките, но остави мотора включен, за да може да работи отоплението. Той поседя във форда си известно време, като наблюдаваше мястото и размишляваше как най-добре да подходи към Ролф Рейнърд.

Фордът беше един от автомобилите, предоставени за ползване както за служебни, така и за лични цели от осмината членове на персонала, състоящ се общо от двацет и пет души, които живееха в имението. Сред другите коли в долния гараж се намираше и един 4×4 мерцедес ML500, но той би се набивал прекалено много на очи, ако се наложеше да се наблюдава мястото или да се следи човек.

Триетажният блок изглеждаше в добро, но не отлично състояние. Кремавата гипсова мазилка не беше надупчена или напукана, но видът ѝ подсказваше, че пребоядисването е закъсняло поне с година. Една от цифрите в номера на сградата над входа се беше откачила частично и висеше накриво.

Храстите, отрупани с тежките червени цветове на камелиите, разнообразните папрати и красивите дървета, напомнящи на китайски чадъри с грамадните си корони, придаваха на мястото потъналия в зеленина вид на най-изискано градинарско оформление, но всички растения би трябвало да бъдат подрязани преди месеци. От неравномерния растеж на тревата се виждаше, че се коси два пъти в месеца, а не всяка седмица.

Явно собственикът икономисваше от разноските, но все пак жилището изглеждаше като добро място за живеене.

Никой, който живееше от социални помощи, не можеше да бъде квартирант тук. Рейнърд явно не беше безработен, но от факта, че бе

доставял смъртни заплахи в три часа през нощта, можеше да се съди, че не трябва да става рано за работа. Не бе изключено да си е вкъщи сега.

Когато Итън издиреше къде работи и започнеше да разпитва колегите и съседите му за него, Рейнърд със сигурност щеше да бъде предупреден. След това щеше да стане прекалено подозрителен и нямаше да е възможно да се подходи към него директно.

Итън предпочиташе да започне със самия заподозрян и после да се заеме с околните.

Той затвори очи, облегна назад глава и се замисли какво да предприеме.

Ревът от мотора на приближаваща се кола стана толкова силен, че Итън отвори очи едва ли не в очакване да чуе пронизителната сирена и да види полицейска кола по време на преследване. Карайки с прекалено висока скорост за населено място, едно червено като череша ферари тестароса профуча, сякаш шофьорът действително се надяваше да смачка някое хукнало пред него дете или баба, която едвам върви с ортопедичните си обувки и се подпира на бастуна си.

Гумите плиснаха вода от локвите по улицата и окъпаха форда. Стъклото откъм шофьора се замъгли за момент от мръсната вода.

Блокът насреща святкаше и гаснеше, сякаш бе дошъл от сънищата. Нещо в това моментно изкривяване му навя бегъл спомен за отдавна забравен кошмар и гледката на сградата в това деформирано състояние накара космите на врата му да настръхнат.

Когато последните струйки вода се стекоха по стъклото, дъждът изчисти бързо калните следи. Блокът отново се върна към това, което си беше — едно добро място за живеене.

След като прецени, че при тази сила на дъжда носенето на чадър би създавало повече проблеми, отколкото си струваше, Итън слезе от колата и се втурна през улицата.

Късно през есента и рано през зимата майката природа в Южна Калифорния страда от непредсказуеми промени в настроението. От година на година и дори от ден на ден времето през седмицата преди Коледа може да варира от меко до смразяващо. Въздухът сега беше хладен, дъждът — по-студен от него, а небето беше мъртвешки сиво, както в истински студените райони далеч на север през зимата.

Вратата на главния вход към блока не беше с електронна ключалка. Домът беше в достатъчно безопасен квартал, за да не е абсолютно необходимо да се охранява фоайето му.

Водата се стичаше от Итън, когато той влезе в тясното фоайе, покрито с мексикански плочки. Имаше асансьор и стълби, които водеха към горните етажи.

Въздухът във фоайето сякаш беше станал на бучки от натрапчивата миризма на канадски бекон, стотвен преди часове, и на застоял дим от марихуана, който не можеше да бъде сбъркан с нищо друго. Някой си бе допушвал тук тревата тази сутрин, преди да се впусне в мрачния ден.

Итън разгледа пощенските кутии и видя, че на партера има четири апартамента, на следващия етаж — шест, и на последния — също шест. Рейнърд живееше по средата, в апартамент 2Б.

Върху пощенските кутии бяха залепени етикети с фамилните имена на наемателите. Итън се нуждаеше от повече информация.

В стената беше издълбана ниша с незаключен общ контейнер за списания и други подобни материали за случаите, когато обемът на останалата поща не позволява на пощаджията да пусне всичко в кутиите.

В контейнера лежаха две списания. И двете бяха адресирани до Джордж Кийзнър от апартамент 2Д.

Итън почука по алуминиевите вратички на няколко от пощенските кутии за апартаментите, които не го интересуваха. По глухия звук можеше да се съди, че са празни. Най-вероятно пощаджията още не беше минал.

Когато почука по кутията на Кийзнър, звукът беше на претъпкано. Явно той бе отсъствал от дома си поне няколко дни.

Итън се качи по стълбите на втория етаж. Дълъг коридор с три врати от всяка страна. Той позвъни на 2Д и зачака.

Апартаментът на Рейнърд, 2Б, се намираше точно срещу 2Д.

Никой не отговори и Итън позвъни отново два пъти. След известно време той почука силно.

На всяка врата имаше шпионка, която даваше възможност на обитателя да огледа посетителя, преди да реши дали да му отвори. Възможно бе Рейнърд вече да наблюдаваше гърба на Итън.

След като не получи отговор и на почукването, той се извърна от вратата на Кийзнър и се престори, че се ядосва. Избърса лицето си от дъжда с една ръка. После прекара същата ръка през мократа си коса. Изтръска глава и се огледа нагоре-надолу по коридора.

Когато Итън позвъни на 2Б, човекът с ябълката отвори почти веднага, без да се предпазва със закачена верига.

Макар че определено отговаряше на образа от охранителната камера, той се оказа много по-привлекателен, отколкото бе изглеждал в дъжда предишната нощ. Приличаше на актьора Бен Афлек.

В допълнение към приликата с Афлек обаче в него имаше нещо смразяващо, напомнящо на приема в мотела „Бейтс“, което всеки почитател на Антъни Пъркинс веднага би разпознал. Стиснатите ъгълчета на устните му, пулсиращата вена в дясното слепоочие и особено студеният блясък в очите му говореха, че вероятно е взел метамфетамин и макар да не е напълно опиянен, лети високо в облаците.

— Извинете ме, господине — поде Итън още докато вратата се отваряше, — съжалявам, че ви безпокоя, но ми е много необходимо да се свържа с Джордж Кийзнър от апартамент 2Д. Познавате ли се с Джордж?

Рейнърд поклати глава. Вратът му беше як като на бик. Явно това се дължеше на усилените тренировки с тежести в спортната зала.

— Познаваме се колкото да си кажем „здрасти“ по коридора и да поговорим за времето. Само толкова.

Ако това беше истината, Итън се почувства достатъчно сигурен да каже:

— Аз съм брат му. Казвам се Рики Кийзнър.

Измамата трябваше да проработи, стига Кийзнър да беше някъде между двацет и петдесетгодишен.

— Чичо ни Хари е на смъртно легло в реанимацията — излъга Итън. — Няма да издържи дълго. От вчера сутринта звъня на Джордж на всички телефони, които имам. Но той не ми отговаря. А сега и не отваря.

— Мисля, че е заминал някъде — отвърна Рейнърд.

— Заминал? Нищо не ми е споменавал за заминаване. Знаете ли къде може да е отишъл?

Рейнърд поклати глава.

— Видях го, че излиза с малко куфарче онзи ден вечерта, когато се прибирах.

— Каза ли ви кога ще се върне?

— Казахме си само, че май ще завали, и той излезе — отвърна Рейнърд.

— О, боже, те са толкова близки с чичо Хари, и двамата сме близки с него, много ще му е мъчно, ако не се сбогуват. Дали няма да е добре да му оставя бележка, че да я види веднага като се прибере?

Рейнърд се бе вторачил в Итън. Във врата му запулсира артерия. Мозъкът му работеше трескаво, но макар че наркотикът ускоряваше стремглаво мислите му, той не допринасяше за яснотата им.

— Белята е там — поясни Итън, — че нямам на какво да му напиша. Нито пък с какво.

— О, да, аз ще ви дам — рече Рейнърд.

— Много ми е неудобно, че ви безпокоя...

— Няма проблеми — увери го Рейнърд и тръгна да търси хартия и писалка.

Останал сам на прага, Итън се изкушаваше да влезе в апартамента. Искаше му се да огледа гнездото на Рейнърд внимателно, отколкото можеше да го стори от вратата.

И тъкмо когато реши да рискува да го помислят за грубиян и да влезе без покана, Рейнърд спря, обърна се и каза:

— Моля, заповядайте. Седнете.

След като поканата беше отправена, Итън можеше да си позволи да внесе малко автентичност в този театър, като я отклони.

— Благодаря, но аз целият съм мокър от дъжда...

— На тези мебели нищо няма да им стане — увери го Рейнърд.

Итън остави вратата отворена и влезе. Холът и трапезарията бяха слети в едно помещение. Кухнята бе открита към трапезарията, преградена само с един бар с две високи столчета.

Рейнърд влезе в кухнята и отиде до един шкаф, на стената над който имаше телефон, а Итън седна на ръба на едно кресло в хола.

Апартаментът беше оскъдно обзаведен — диван, кресло, масичка и телевизор. В къта на трапезарията имаше малка маса и два стола.

От екрана на телевизора изрева лъвът на „Метро Голдуин Майер“. Звукът беше намален и ревят не беше страшен.

На стената имаше няколко снимки в рамка. Големи, четирийсет на петдесет сантиметра, тези черно-бели репродукции до една изобразяваха птици.

Рейнърд се върна с бележник и молив.

— Това ще свърши ли работа?

— Идеално — отвърна Итън.

Рейнърд бе донесъл и ролка с лепенка.

— Да закачиш бележката на вратата на Джордж. — Той сложи лепенката на масичката.

— Благодаря — отвърна Итън. — Много хубави снимки.

— Птиците са символ на свободата — рече Рейнърд.

— Така е. Свободата на полета. Ти ли си ги правил?

— Не. Аз съм само колекционер.

На една от снимките ято гълъби бе изригнало в облак от пернат вихър от калдъръмен площад на фона на старинни европейски сгради. На друга гъски се плъзгаха под строй по мрачното небе.

Рейнърд посочи черно-белия филм на екрана на телевизора.

— Тъкмо си бях приготвил нещо за хапване, докато гледам филма. Ще имаш ли нещо против...

— О, не, разбира се. Не се притеснявай, все едно ме няма. Ей сега ще напиша бележката и изчезвам.

На една от снимките птиците бяха полетели право към обектива на фотографа. Кадърът представляваше монтаж в едър план от преплитачи се крила, зинали човки и черни, лъскави като мъниста очи.

— Някой ден ще умра от пържени картопки — рече Рейнърд, като се върна в кухнята.

— Аз пък съм по сладоледа. Във вените ми тече повече сладолед, отколкото кръв.

Итън написа с печатни букви СКАПИ ДЖОРДЖ, после спря, сякаш за да помисли, и се огледа.

Рейнърд продължи от кухнята.

— Казват, че никога не можеш да минеш само с едно пържено картофче, ама аз не мога да мина само с една торба.

Две гарги, кацнали на желязна ограда. Падналата върху главите им лента от слънчева светлина изостряше човките им.

Бял мокет на пода, чист като току-що паднал сняг. Мебелите, тапицирани с черна дамаска. От разстояние пластмасовото покритие на масата в трапезарията също изглеждаше черно.

Всичко в апартамента беше черно-бяло.

Итън продължи бележката, пишейки с печатни букви: ЧИЧО ХАРИ Е НА СМЪРТНО ЛЕГЛО, и отново спря, сякаш се затрудняваше да съчини това просто съобщение.

Музиката от филма, макар да свиреше тихо, звучеше мелодраматично. Криминален филм от трийсетте или четирийсетте години.

Рейнърд продължи да рови в кухненските шкафове.

Ето две гугутки, сблъскали се по време на полет. Наблюдаваше ги бухал с ококорени очи, сякаш шокиран от гледката.

Навън вятърът бе започнал да духа отново. Дъждовните капки изтрополиха по стъклото и привлякоха вниманието на Итън към прозореца.

От кухнята долетя издайническото шумолене на станиола от торба за пържени картопки.

ОБАДИ МИ СЕ — написа Итън.

Рейнърд се върна в хола и рече:

— Ако не можеш да не ядеш пържени картопки, най-лошите, които можеш да избереш, са тези, защото съдържат повече олио.

Итън вдигна очи и видя торба с картопки по хавайски. Рейнърд беше бръкнал с дясната си ръка в нея.

Имаше нещо нередно в начина, по който торбата покриваше ръката на човека с ябълката. Възможно бе той да бърка, за да си вземе картопки, разбира се, но нещо странно в позата му, някаква напрегнатост, говореше, че не е така.

Рейнърд спря до дивана, само на метър и половина от Итън, и рече:

— Ти работиш за Лицето, нали?

Хванат натясно в креслото, Итън се престори, че не разбира.

— За кого?

Когато ръката се появи от торбата, в нея имаше пистолет.

Като правоспособен частен детектив и телохранител Итън имаше право да носи оръжие. С изключение на случаите обаче, когато

придружаваше Чанинг Манхайм и бе неизменно въоръжен, той много рядко си даваше труда да препаше кобура с оръжието си.

Рейнърд държеше деветмилиметров пистолет.

Тази сутрин Итън се бе почувствал разтревожен от окото в ябълката и вълчата усмивка върху лицето на този мъж, заснета от камерата за наблюдение, и бе сложил раменния си кобур. Не че бе очаквал да му потрябва пистолет, всъщност изобщо не бе очаквал и дори се бе почувствал глупаво, че се въоръжава, без да има нужда. Сега той благодари на бога, че го е направил.

— Не разбирам — престори се той на объркан и изплашен.

— Виждаш съм те на снимка — срязва го Рейнърд.

Итън погледна към отворената врата и коридора зад нея.

— Не ми пука кой ще види или чуе — рече Рейнърд. — Това е краят.

— Слушай, ако брат ми Джордж те е ядосал нещо... — опита се да спечели време Итън.

Рейнърд не се хвана. Още докато Итън посягаше към деветмилиметровия глок под якето си, след като бе пуснал бележника, човекът с ябълката стреля в корема му от упор.

За момент Итън не усети болка, но само за момент. Той отскочи в креслото и се загледа в бликналата кръв. После дойде агонизиращата болка.

Той чу първия изстрел, но не и втория. Куршумът се заби право в средата на гърдите му.

Всичко в черно-белия апартамент стана черно.

Итън знаеше, че птиците продължават да стоят по степите и да го наблюдават как умира. Усещаше напрежението ма крилата им, замръзнали в полет.

Той чу ново изтропване. Този път не беше дъждът по стъклото. Беше дъхът му в пречупеното му гърло.

За него нямаше да има Коледа.

ГЛАВА 3

Итън отвори очи.

Движейки се с прекалено висока скорост за населено място, едно червено като череша ферари тестароса профуча и гумите му плиснаха мръсна вода от локвите по улицата.

През страничното стъкло на форда гледката на блока се замъгли и разкриви, сякаш беше дошла от кошмарно видение.

Тялото му се разтърси, както ако бе подложено на електрически шок, и той пое въздух с отчаянието на човек, който се дави. Въздухът ухаеше приятно, свеж, ароматен и чист. Той издиша шумно.

Не беше ранен в корема. Не беше ранен в гърдите. Косата му не беше мокра от дъжда.

Сърцето му блъскаше ли, блъскаше, като юмрука на безумец по тапицираната врата на тапицирана стая.

Никога в живота си Итън Труман не беше сънувал с такава яснота и толкова ярко кошмари с пълни подробности, както в апартамента на Рейнърд.

Той погледна часовника си. Ако бе заспал, трябва да бе сънувал за не повече от минута.

Не би могъл да премине през всичките детайли на такъв сложен сън само за минута. Изключено.

Дъждът изми последните кални следи от стъклото. Зад стичащите се струйки по клоните на китайските чадъри чакаше блокът, вече не разкривен, но превърнал се завинаги в нещо странно.

Когато бе отпуснал глава и затворил очи, за да формулира по-добре подхода си към Ролф Рейнърд, не бе чувствал нужда за сън. Нито дори умора. Той бе сигурен, че не бе заспал за минута. Нито дори за пет секунди.

Ако първото ферари беше част от сън, второто сега говореше, че действителността вървеше по стъпките на кошмара.

Макар че дишането му се бе успокоило, сърцето му блъскаше със същата бясна скорост, галопирайки след разсъдъка му, който също

препускаше лудешки.

Интуицията му подсказваше да си тръгне, да намери някое кафене и да изпие едно голямо кафе. Да си поръча от най-силния вид, който да стопи бъркалката.

Трябваше му време и разстояние от станалото, за да открие ключа за разгадаване на загадката и да я проумее. Никоя загадка не можеше да остане неразрешена, когато се подложеше на достатъчно размишление и строга логика.

Макар че годините работа в полицията го бяха научили да се доверява на интуицията си, както бебе се доверява на майка си, той угаси мотора и слезе от форда.

Интуицията беше основно средство за оцеляване, нямаше спор. Да бъде откровен пред себе си обаче за него беше по-важно, отколкото да слуша интуицията си. И откровеността го караше да признае, че му се искаше да си тръгне не за да намери време и място за спокоен размисъл, не да се отдаде на дедуктивни разсъждения като Шерлок Холмс, а защото бе стиснат в клещите на страха.

Страхът никога не трябваше да се оставя да победи. Само веднъж му се поддай и си свършен като полицай.

Той, разбира се, не беше вече полицай. Беше напуснал преди повече от година. Работата, която бе давала смисъл на живота му, докато Хана беше жива, беше започнала да губи все повече от значението си през годините след смъртта ѝ. Той бе престанал да вярва, че може да направи нещо полезно за света. Беше поискал да се оттегли, да обърне гръб на грозната човешка действителност, която проличава така ясно в ежедневната работа на детектив в отдела за убийства. Светът на Чанинг Манхайм му даваше възможност да се отдалечи възможно най-много от тази действителност и все пак да може да си изкарва прехраната.

Макар че не носеше значка и нямаше официален статут на полицай, той си оставаше полицай по същество. Човек е това, което е, независимо от това какъв иска да бъде или за какъв се представя.

Пъхнал ръце в джобовете на коженото си яке, свил рамене, сякаш страдаше под бремето на дъжда, той се шурна през улицата към блока.

Водата се стичаше от Итън, когато влезе във фоайето. Подът, покрит с мексикански плочки. Асансьор. Стълби. Както трябваше да бъде. Както беше преди.

Застоялият въздух с миризмата на мазно месо, сготвено за закуска, и с дима от марихуана беше, като да го режеш с нож, и лепнеше в гърлото.

В общия контейнер за поща лежаха две списания. На етикета с адреса и на двете беше името на Джордж Кийзнър.

Итън се изкачи по стълбите. Краката му се огъваха и ръцете му трепереха. Когато стигна на площадката, той се спря, за да поеме дълбоко дъх и да възстанови самообладанието си.

Блокът тънеше в тишина. Иззад стените не долитаха приглушени гласове, нито пък музика огласяваше тъжния понеделник.

Стори му се, че долавя лекото драскане от ноктите на гарги по желязна ограда, пляска от крилето на излитащи гълъби и трак-трак-тракането от постоянно кълвящи човки. Нямаше съмнение обаче, че това бяха просто многото гласове на дъжда.

Макар че усещаше тежестта на пистолета в раменния си кобур, той бръкна под якето си и сложи дясната си ръка върху оръжието, за да е сигурен, че го е взел. С върха на пръста си опипа грапавата повърхност на дръжката.

После дръпна ръката си навън, без да вади пистолета.

След като се бяха стекли по космите към врата му, дъждовните капки образуваха струйка и руконаха към гърба му, карайки го да потръпне.

Когато стигна до коридора на втория етаж, той хвърли бегъл поглед към апартамент 2Д, където Джордж Кийзнър нямаше да отвори нито след позвъняване, нито след почукване, и се отправи директно към вратата на 2Б, където загуби кураж, но само за момент.

Човекът с ябълката отвори вратата почти веднага след позвъняването. Висок, силен и самоуверен, той не си даде труда да сложи предпазната верига.

Във вида му нямаше и следа от учудване, че Итън се появява отново жив, сякаш предишната им среща не бе се случила.

— Тук ли е Джим? — попита Итън.

— Имате грешка — отвърна Рейнърд.

— Джим Бриско. Сигурен съм, че беше тук.

— Живея тук от повече от шест месеца.

Зад Рейнърд се виждаше стая в черно-бяло.

— Шест месеца? Нима е минало толкова време, откакто бях тук за последен път? — Итън усети фалша в гласа си, но продължи. — Да, май наистина са минали шест месеца, ако не и седем.

От стената срещу вратата го фиксираха огромните очи на бухал в очакване на изстрел.

— Джим не е ли оставил новия си адрес? — попита Итън.

— Не съм виждал предишния наемател.

Суровият блясък в очите на Рейнърд, пулсиращата вена в дясното слепоочие стиснатите ъгълчета на устните му този път държаха Итън нащрек.

— Извинявам се за безпокойството — рече той.

До слуха му долетя приглушеният звук от телевизора на Рейнърд, тихият рев на лъва на „Метро Голдуин Майер“ и той тутакси се отправи към стълбите. Даде си сметка, че се отдалечава с подозрителна бързина и се постара да не хукне да бяга.

Когато стигна до площадката по средата на стълбището, Итън се довери на инстинкта си, обърна се, вдигна поглед и видя Ролф Рейнърд да стои до най-горното стъпало и да го наблюдава мълчаливо. Човекът с ябълката не държеше нито пистолет, нито торба с пържени картопки.

Без да продума, Итън продължи да слиза. Когато стигна до фойето и отвори външната врата, той хвърли поглед назад, но Рейнърд не го беше последвал.

Забравил за ленивостта си, дъждът се беше разбушувал по улицата и студен вятър брулеше китайските чадъри.

Итън седна отново зад волана, запали мотора, заключи пратите и включи отоплението.

Голяма двойна доза кафе вече не изглеждаше достатъчна. Не знаеше къде да отиде.

Предчувствие. Предусещане. Ясновидство. Речникът на Зоната на здрача сам разгръщаше страниците си в библиотеката на съзнанието му, но нито една от възможностите, която му се предлагаше, не можеше да обясни преживяното.

Според календара зимата нямаше официално да настъпи още един ден, но тя се вмъкна рано в костите му. В него се въдвори студ, непознат в Южна Калифорния.

Той вдигна ръце, за да ги огледа — никога не беше ги виждал да треперят така. Пръстите му бяха побелели, всеки нокът беше бял като

белия сърп в основата му.

Но нито бледността, нито треморът не тревожеха Итън така, както това, което видя под ноктите на дясната си ръка. Някаква тъмна материя, червеникавочерна на цвят.

Той продължи да се вглежда в нея дълго време. Не му се щеше да предприеме нещо да разбере дали е истинска, или плод на халюцинация.

Най-сетне с нокътя на левия си палец той изчопли малко от събралото се под нокътя на десния си палец. То се оказа леко влажно и лепкаво.

Той вдигна колебливо пръст към носа си. Помириса веднъж, два пъти и въпреки че миризмата беше едва доловима, не му бяха нужни повече потвърждения.

И под петте нокътя на дясната ръка на Итън имаше кръв. Със сигурност, каквато рядко се постига от човек, който разбира, че светът е място, изпълнено с несигурност, той знаеше, че това ще се окаже собствената му кръв.

ГЛАВА 4

Лабораториите „Паломар“ в Северен Холивуд се помещаваха в грамадна едноетажна панелна постройка с такива малки и нарядко разположени прозорчета и с такъв нисък и леко наклонен ламаринен покрив, че приличаше на бункер в дъжда.

В медицинската лаборатория се правеха изследвания на кръв, цитонамазки, биопсии и на други органични материали. В индустриалния им отдел се правеха химически анализи от всякакъв характер както за частния сектор, така и за държавния.

Всяка година феновете на Лицето му изпращаха повече от четвърт милион пощенски послания, повечето адресирани до студиото, откъдето се препращаха ежеседмично до рекламната фирма, която им отговаряше от името на звездата. Сред писмата имаше и подаръци, включително и домашно приготвена храна — курабийки, торти, сладкиши. Вероятността някой от феновете да беше достатъчно побъркан да изпрати отровни сладки беше по-малка от едно на хиляда, но Итън действаше на принципа страх лозе пази и беше наредил всичката храна да се изхвърля, без да се опитва от никого.

От време на време, когато някой хранителен подарък от фен пристигнеше с особено подозрително писмо, той не се унищожаваше веднага, а се предаваше на Итън за по-подробен преглед. Ако се усъмнеше, че може да е сложена отрова, той донасяше пратката в „Паломар“ за изследване.

Ако някой абсолютно непознат можеше да се изпълни с достатъчно омраза, за да се опита да отрови Лицето, Итън искаше да се увери, че копелето съществува. После той съдействаше на властите в града, където престъпникът живееше, да повдигнат обвинение срещу него в съда.

Той влезе във фоайето и на рецепцията подписа формуляр, с който даваше съгласието си да му вземат кръв. Тъй като нямаше направление от лекар за изследвания, той плати в брой за анализа, който бе поискал.

Трябваше му основен профил на ДНК.

— И искам да знам дали има някакви лекарствени или други вещества в тялото ми.

— Какви лекарства вземате? — попита жената зад гишето.

— Нищо друго, освен аспирин. Но искам да бъда изследван за всичко възможно, за да не би да съм бил дрогиран без мое знание.

Възможно бе в Северен Холивуд да бяха свикнали да общуват с тежки случаи на параноя. Служителката не завъртя очи, не повдигна вежда и не даде никакъв друг знак на учудване от съмнението му, че може да е жертва на злонамерена конспирация.

Сестрата, която му взе кръв, беше дребничка и миловидна виетнамка, внимателна като ангел. Той не усети кога иглата проби вената му.

На рецепцията на отдела на лабораторията, където се вземаха проби за специални нужди, несвързани със стандартните медицински изследвания, той попълни втори формуляр и плати нова такса. Този път рецепционистката го изгледа особено, когато обясни какво иска да се изследва.

На една маса в лабораторията под ярко луминесцентно осветление сестра, която приличаше на Бритни Спийърс, изстърга с тънко, но тъпо острие кръвта под ноктите на дясната му ръка върху парче бяла хартия. Итън не беше рязал ноктите си повече от седмица и тя събра значително количество стърготини, някои от които бяха още лепкави.

Ръцете му не спряха да треперят през цялото време. Тя навярно си мислеше, че нервността му се дължи на красотата ѝ.

Събраният материал щеше първо да бъде изследван, за да се установи дали е кръв. След това щеше да се предаде за установяване на кръвната група и профил на ДНК, който да се сравни с пробата, взета от виетнамката. Пълните токсикологични резултати щяха да бъдат готови едва в сряда следобед.

Итън не можеше да си обясни как така кръвта му се е събрала под ноктите му, след като всъщност не беше прострелян нито в корема, нито в гърдите. Въпреки това, подобно на мигриращите гъски, които различават севера от юга без компас, той беше сигурен, че това е неговата кръв.

ГЛАВА 5

На паркинга на „Паломар“ дъждът и вятърът рисуваха процесия от безцветни призрачни силуети върху предното стъкло на форда. Итън набра номера на мобилния телефон на Хазарт Янси.

Истинското име на Хазарт беше Лестър, но той го мразеше. Не му харесваше и галеното Лес, звучеше му като обида.

— Не съм по-горски по нищо от теб — поправи го веднъж той.

И действително с ръста си от метър и деветдесет и два и тегло от сто и девет килограма, с бръснатата си глава, която приличаше по размер на баскетболна топка, и врат, който беше само малко по-тесен от разстоянието между ушите му, Хазарт Янси далеч не ставаше за реклама на нещо дребно и зелено.

— Всъщност в много отношения съм нещо повече от някои хора. По-решителен съм, по' веселяк, по-интересен, по-глупав в избора на жени, с по-големи шансове да получа куршум в задника. Трябвало е да ме нарекат Мор, от морски, нямаше да имам нищо против.

Като тийнейджър и младеж, приятелите му го бяха наричали Тухлата заради това, че беше як като тухлена стена.

Никой в отдела за грабеж и убийства не го беше наричал Тухлата през последните двацет години. Той бе известен сред колегите си в полицията като Хазарт, защото да работиш в тандем с него по някой случай беше също толкова рисковано, както да караш камион, натоварен с динамит.

Детективската служба в отдела за грабеж и убийства може да бе по-опасна отколкото на продавач в плод-зеленчук, ала детективите бяха по-малко застрашени да загинат по време на работа, отколкото продавачите в нощен магазин. Ако човек си падаше по тръпката да стрелят редовно по него, отделите за бандитизъм, наркотици и със сигурност стратегическите оръжия и тактики бяха много по-обещаващи от почистването след убийците.

Дори само да е облечен с полицейска униформа, човек можеше да е жертва на повече насилие, отколкото ако ходи по улиците в

цивилни дрехи.

Кариерата на Хазарт обаче беше изключение от правилото. По него стреляха най-редовно.

Той изразяваше учудване не от честотата, с която куршумите летяха към него, а от това, че бяха отправяни от непознати.

„Като мой приятел — бе отбелязал той веднъж — би очаквал да бъде обратното, нали?“

Хазарт привличаше като магнит летящото олово не поради безразсъдство или лоша техника на разследване. Той беше внимателен, първокласен детектив.

Итън знаеше от опит, че не всичко във Вселената работи като причинно-следствения механизъм, който учените описват с такава увереност. Аномалиите изобилстват. Отклонения от правилото, странни състояния, несъответствия.

Човек може направо да откачи, ако настоява животът винаги да следва логиката, че нещо се случва в резултат на друго нещо. Понякога трябва да приеме, че има и необясними неща.

Хазарт не си избираше случаите, над които да работи. Като всички детективи, той се захващаше с това, което му изпратеше съдбата. По причини, известни единствено на тайнствения господар на Вселената, при него пристигаха повече случаи на шантави престъпници, готови да стрелят по повод и без повод, отколкото на изискани възрастни дами, които поднасят отровен чай на мъже от своя кръг.

За щастие повечето куршуми, изстреляни по него, не попадаха в целта. Бяха го улучили само два пъти — и в двата случая беше само леко ранен. Двама от партньорите му се бяха оказали по-тежко ранени, но никой не беше загинал или останал осакатен.

Итън беше работил в екип с Хазарт през четири от годините на службата си в полицията. Това бе периодът, през който се бе чувствал професионално най-доволен.

Янси отговори след третото извъняване.

— Още ли спиш с надуваема кукла? — пошегува се Итън.

— Защо, искаш да кандидатстваш за мястото ѝ ли?

— Слушай, Хазарт, зает ли си в момента?

— Стъпил съм с един крак на шията на един мръсник.

— Буквално ли? — попита Итън.

— Преносно. Ако беше буквално, щях да му смачкам трахеята, а ти щеше да си говориш с телефонния секретар.

— Ако си на път да арестуваш някого...

— Чакам резултат от лабораторията. Няма да дойде до утре сутринта.

— Какво ще кажеш да обядваме заедно за сметка на Чанинг Манхайм?

— Стига да не трябва да гледам някой от лайняните му филми за благодарност.

— Критици да искаш. — Итън изреди няколко от прочутите ресторанти, в които Лицето имаше постоянна резервация.

— Какво сервират в чиниите — храна или украса? — попита Хазарт.

— Изрязани в интересни форми тиквички, пълнени със задушени зеленчуци с разбита сметана, млади стръкчета аспержи и фигури, нарисувани със сосове — призна Итън. — Ако предпочиташ, можем да отидем в арменския.

— Как да не предпочитам, нали имам език! Арменския в един часа.

— Търси типа, който прилича на бивш полицаи, опитващ се да изглежда елегантен.

Когато натисна бутона, за да приключи разговора, Итън се удиви, че бе успял да говори с напълно нормален тон.

Ръцете му вече не трепереха, но студеният лепкав страх продължаваше да пълзи неуморно по всеки завой на червата му. Очите му изглеждаха някак чужди в огледалото на предното стъкло.

Итън пусна чистачките и потегли от паркинга на лабораториите „Паломар“.

В магьосническия котел на небето късната утринна светлина се сгъсти в полумрака, който би прилягал на зимния здрач.

Повечето шофьори бяха включили фаровете. Ярки призрачни влечуги се гърчеха по мокрия черен паваж.

Итън имаше час и четвърт за убиване преди срещата си на обяд и реши да направи посещение при живите трупове.

ГЛАВА 6

Болницата „Богородицата на Анджелис“ беше висока бяла сграда, наподобяваща формата на стъпаловидна пирамида на зикурат, с намаляващи пиедестали на върха, върху които се издигаше колона. Колоната завършваше със светеца полусфера, откъдето се издигаше радиомачта с мигаща червена светлина за предупреждение на самолетите.

Болницата сякаш даваше сигнали за милост към болните, намиращи се по хълмовете на Лос Анджелис и в гъсто населените равнини. Пирамидалната ѝ форма наподобяваше на ракета, готова да отнесе в небесата онези, чийто живот не можеше да бъде спасен нито от медицината, нито от молитвите.

Итън първо влезе в една от тоалетните на партера, където изми внимателно ръцете си. Лаборантката не беше изстъргала докрай кръвта изпод ноктите на ръката му.

Течния сапун имаше силен портокалов аромат. Тоалетната замириса на портокалова горичка, докато се миеше.

От обилната гореща вода и усиленото търкане кожата на ръцете му заприлича на сварена. Не се виждаше и най-малкото петънце по нея. Въпреки това Итън продължаваше да има чувството, че ръцете му са мръсни.

Тревожеше го мисълта, че ако по него останеха залепнали дори и няколко молекули от позорната утайка, предсказала смъртта му, Косачът щеше да го издири по миризмата и да отмени помилването, което му бе дадено.

Той се загледа в отражението си в огледалото със смътното очакване, че погледът му ще проникне през тялото му като през прозрачно перде, ала то си остана непроницаемо.

Итън се притесни, че може да започне да се вманиачава и да продължи с миенето, докато кожата му се протрие, затова бързо изсуши ръцете си с хартиени салфетки и излезе от тоалетната.

В асансьора с него пътуваха натъжени млад мъж и жена, които стискаха ръцете си, за да си дават кураж.

— Тя ще се оправи — промърмори мъжът и жената кимна с блеснали от напирасци сълзи очи.

Итън слезе на седмия етаж, а младата двойка продължи нагоре, към по-тъжни висоти.

Дънкан „Дъни“ Уислър лежеше на седмия етаж от три месеца. Между периодите, прекарани в реанимацията, също намираща се на този етаж, той бе местен в различни стаи. През петте седмици след последната му криза той бе лежал в стая 742.

Една монахиня с добродушно лице на ирландка срещна погледа на Итън, усмихна му се и отмина, без богатите дипли на облеклото ѝ да изшумолят.

Орденът, под чието крило беше болницата „Богородицата на Анджелис“, беше против монахините да се обличат в модерни униформи като на стюардесите. Той се придържаше към традиционните дълги до земята одежди с широки ръкави, колосан пластрон и покриване на главата.

Одеянията им бяха ослепително бели, вместо черно-бели. Като ги гледаше как се носят ефирно по коридорите, сякаш бяха духове, на Итън му се струваше, че болницата взема не просто късче земя от Лос Анджелис, а представлява мост между този и онзи свят.

Дъни беше съществувал в нещо като чистилище между двата свята, откакто четирима разярени мъже се бяха увлекли да му топят главата в тоалетната чиния и я бяха задържали натопена прекалено дълго. Парамедиците бяха изпомпали водата от дробовете му, но лекарите не бяха успели да го извадят от комата.

Когато стигна до стая 742, Итън я намери силно затъмнена. Един старец лежеше в леглото близо до вратата — беше в безсъзнание, на изкуствен бял дроб, който вкарваше въздух в дробовете му с ритмично съскане.

Леглото близо до прозореца, където Дъни беше прекарал последните пет седмици, беше празно. Чаршафите бяха изпънати, чисти и блестяха в здрача.

Удавената светлина на деня хвърляше мъгляви сиви отражения от дъждовните следи по стъклото върху леглото и създаваше впечатлението, че по чаршафите са плъзнали прозрачни паяци.

Итън забеляза, че отстрани на леглото липсва картон на пациента, и заключи, че Дъни е преместен в друга стая или са го вкарали отново в реанимацията.

Той отиде при сестрите на седмия етаж и попита къде може да намери Дънкан Уислър. Една млада сестра му каза да почака и повика по вътрешната система главната сестра.

Итън познаваше главната сестра, чиято фамилия беше Джордан, от предишните си посещения. Чернокожа, с решителната походка на фелдфебел и леко дрезгавия глас на кръчмарска певица, тя пристигна с новината, че Дъни е починал сутринта.

— Много съжалявам, господин Труман, но аз позвъних и на двата номера, които ни дадохте, и оставих съобщения.

— По кое време стана това? — попита Итън.

— Пациентът почина в десет и двацет тази сутрин. Аз ви се обадох около петнайсет — двацет минути по-късно.

Някъде около десет и четирийсет Итън бе застанал пред вратата на Ролф Рейнърд, разтреперан от спомена за предречената си смърт и преструващ се, че търси несъществуващия Джим Бриско. Беше оставил мобилния си телефон във форда.

— Знам, че господин Уислър не ви е близък роднина — продължи сестра Джордан, — но въпреки това не е приятно да научите така, от празното легло. Много съжалявам.

— Къде е трупът — свалиха ли го в градинското помещение? — попита Итън.

Сестра Джордан го изгледа с уважение.

— Не знаех, че сте полицай, господин Труман.

Градинското помещение беше полицейски жаргон за морга. Трупове там чакат да ги посадят в земята.

— Отделът за грабеж и убийства — отвърна той, без да обяснява, че е напуснал полицията и защо.

— Мъжът ми износи достатъчно униформи, за да се пенсионира през март. Аз вземам допълнителни часове извън нормалните ми работни смени, за да не полудея.

Итън разбираше за какво става въпрос. Полицаяте често прекарваха дълги години от кариерата си, без да се притесняват особено от смъртта, и изведнъж през последните месеци от службата си се напругаха така, че трябваше да гълтат с шепи успокояващи, за да

престанат да мислят за нея. Тревогата понякога беше още по-страшна за съпругите им.

— Лекарят подписа смъртния акт — рече сестра Джордан, — господин Уислър го сложиха в хладилна камера, докато го вземат от погребалното бюро. Всъщност... няма да бъде погребално бюро, нали?

— Не. Случаят се превръща в убийство. Ще трябва да се направи аутопсия за съдебната експертиза.

— Тогава съдебните лекари са уведомени. Нашата система работи безпогрешно. — Сестрата погледна часовника си. — Но вероятно още не са успели да вземат трупа, ако това ви беше въпросът.

* * *

Итън слезе с асансьора чак до етажа на мъртвите. Градинското помещение беше на третия, най-нисък етаж в сутерена, в съседство с гаража на линейките.

По пътя надолу той бе приветстван със серенада от инструментално изпълнение на стара песен на Шерил Кроу. В тази интерпретация сексът беше отстъпил мястото си на бодростта, запазвайки само обвивката на мелодията, в която беше вкаран друг, не толкова вкусен салам. В този пропаднал свят дори и най-дребните неща, като забавната музика, биваха неминуемо опорочени.

Дъни, също като него трийсет и седем годишен, беше най-добрият му приятел във възрастта от пет до двайсет години. Израснали в един и същи беден квартал със схлупени къщурки и двамата единствени деца в семейството, те бяха близки като братя.

Лишенията, на които бяха подложени, ги бяха сближили, а също и емоционалната и физическата болка на тормоза да живееш с баща алкохолик, който често изпада в ярост. И да изпитваш огромното желание да докажеш, че дори синовете на алкохолици, потиснати и от бедността, могат да се издигнат някой ден.

Седемнайсетте години на отчуждение, през които те почти не си бяха говорили, притъпяваха чувството му на загуба. И все пак, въпреки всичко, което обременяваше съзнанието му в момента, той бе обзет от тъга за това, което би могло да бъде.

Дъни Уислър бе сложил край на приятелството им, като бе избрал да живее извън закона по същото време, когато Итън се обучаваше да му служи. Бедността и несигурното съществуване под опеката на егоист алкохолик бяха породили у Итън уважение към самодисциплината, реда и удовлетворението да бъдеш полезен на другите. Същите несгоди бяха събудили у Дъни копнежа за камари пари, както и за достатъчно голяма власт, която да му гарантира, че никога повече никой няма да посмее да му каже какво да прави или да го накара да живее според нечий други, освен собствените му, правила.

Всъщност един поглед назад би показал, че техните реакции на същите несгоди бяха тръгнали в противоположни посоки още от ранното им юношество. Вероятно приятелството беше заслепявало Итън прекалено дълго за растящите им различия. Единият се стремеше да спечели уважение, като развива достойнствата си. Другият търсеше уважението, което идва от страха.

Освен това двамата бяха влюбени в една и съща жена, което е в състояние да вкара клин дори между кръвни братя. Хана беше влязла в живота им, когато и тримата бяха на седем години. Отначало тя беше просто част от групичката им, единственото друго дете, което бе допуснато да участва в предишните момчешки игри за двама. Тримата станаха неразделни. След това Хана постепенно се превърна не само в приятел, но и в заместител на сестра и момчетата се заклеха да я закрилят. Итън не можеше да определи в кой точно ден тя бе престанала да бъде просто приятел и просто сестра и бе се превърнала и за двамата с Дъни в... любима.

Дъни беше луд по Хана, но я загуби. Итън беше не само луд по Хана, но я обичаше с цялото си сърце, спечели любовта ѝ и се ожени за нея.

Дванайсет години двамата с Дъни не бяха си казали нито дума, чак до нощта, когато Хана почина в същата тази болница.

Итън остави съсипаната песен на Шерил Кроу в асансьора и тръгна по широк, ярко осветен коридор с боядисани в бяло бетонни стени. Вместо фалшивата музика единственият звук идеше от тихото, но автентично бръмчене на флуоресцентните лампи на тавана.

Двойни врати с квадратни прозорци водеха към приемната на градинското помещение.

Зад старо бюро вътре седеше четирийсетгодишен мъж с надупчено от акне лице, облечен в зелената униформа на болничен служител. На бюрото стоеше табелка с името му: ВИН ТОЛЕДАНО. Той вдигна поглед от евтиното издание на книга, на чиято корица се виждаше отблъскващ труп.

Итън го попита как е и служителят отвърна, че е жив и значи е добре. Сетне Итън рече:

— Преди малко повече от час са ви докарали Дънкан Уислър от седмия етаж.

— Сложих го на студено — потвърди Толедано. — Не мога да го предам на погребално бюро. Трябва да мине първо през съдебните лекари, защото е жертва на убийство.

В помещението имаше само един стол за посетители. Подлежащите на разваляне трупове обикновено експедитивно се изпращаха където трябва и чакалнята не се нуждаеше от удобства и изпомачкани стари списания.

— Аз не съм от погребалното бюро — каза Итън. — Приятел съм на мъртвеца. Не бях тук, когато е починал.

— Съжалявам, но не мога да ви разреша да го видите сега.

Седнал на стола за посетители, Итън отвърна:

— Да, знам.

За да не могат адвокатите от защитата да отхвърлят резултатите от аутопсията в съда, бе установен строг ред на отговорност за опазването на трупа, така че никой външен човек да няма достъп до него.

— Той няма близки и аз съм изпълнител на завещанието му — обясни Итън. — Така че ако съм необходим за разпознаването на трупа, предпочитам това да стане тук, отколкото по-късно в градската морга.

Толедано остави книгата си и въздъхна.

— Приятелят ми от детинство миналата година го изхвърлиха от кола, хвърчаща със скорост сто и петдесет километра в час. Много е тежко да загубиш приятел като млад.

Итън не можеше да се престори на опечален, но бе доволен да се включи във всеки разговор, който би отвлъкъл вниманието му от Ролф Рейнърд.

— Отдавна вече не бяхме близки. Не си говорихме дванайсет години и през следващите пет сме се виждали само три пъти.

— Но ви е направил изпълнител на завещанието си?

— Иди го разбери. Научих за това чак след като Дъни бе изкарал два дни в реанимацията тук. Обади ми се адвокатът му и ми каза, че не само съм изпълнител на завещанието му, ако умре, ами съм и упълномощен да го представлявам по всякакви въпроси и да вземам решения, свързани с лечението му.

— Трябва да е останало нещо от приятелството ви.

— Нищо — поклати Итън глава.

— Трябва да е останало нещо — настоя Вин Толедано. — Приятелствата от детинство остават за цял живот. Може да не се виждате с години, но като се срещнете, все едно не е минало никакво време.

— С нас не беше така — възрази Итън, макар че знаеше, че връзката между тях с Дъни беше Хана и любовта им към нея. За да смени темата на разговор, той попита:

— Как стана така, че приятелят ти го изхвърлиха от кола, хвърчаща със сто и петдесет километра в час?

— Той беше много готин, но много често не си използваше главата.

— Не е единствен.

— Отишъл в един бар, видял три разкошни мацки без мъжка компания и решил да си опита късмета. И трите му се сложили и му предложили да се приберат с него вкъщи, а той решил, че е мъжествен като Брад Пит и те умират за групов секс с него.

— Но всъщност са искали да го ограбят — предположи Итън.

— По-лошо. Той си оставил колата и се качил в тяхната. Две от мацките започнали да го обработват и да го разсъбличат на задната седалка, после го изхвърлили за кеф.

— На градус ли са били?

— Може да са били, може да не са били — отвърна Толедано. — После се разбра, че са го правили два пъти преди това. Този път ги хванаха.

— Тези дни гледах един стар филм по телевизията — рече Итън. — С Франки Ейвълн и Анет Фуничело. Забава на плажа. Жените са били съвсем различни в онези времена.

— Не само жените. Никой не е станал по-добър от средата на шейсетте насам. Съжалявам, че не съм се родил трийсет години по-рано. А как е пострадал твой приятел?

— Четирима мъже решили, че ги е измамил с пари, понатупали го, вързали ръцете му зад гърба, натопили главата му в тоалетната чиния и го държали там толкова дълго, че това му причинило мозъчно увреждане.

— О, каква гадост!

— Не е по Агата Кристи — съгласи се Итън.

— Но щом се занимаваш с всичко това, значи наистина е останало нещо от приятелството ви. Никой не може да бъде накаран да изпълнява нечие завещание, ако не иска.

Двама носачи от отделението на съдебните лекари бутнаха двойните врати и влязоха в приемната на градинското помещение.

Единият беше висок, около петдесетгодишен, и очевидно много горд, че си е запазил косата. Той я носеше сресана назад, на висока сложна прическа, до такава степен достойна за Мадам Помпадур, че й липсваха само панделките.

Итън познаваше партньора на Помпо. Хосе Рамирес беше набит американец от мексикански произход, късоглед и усмихнат замечтано като коала.

Хосе живееше за жена си и четирите си деца. Докато Помпо се занимаваше с формулярите, Итън помоли Хосе да му покаже последните снимки на Мария и децата, които носеше в портфейла си.

След приключването на формалностите Толедано ги преведе през една вътрешна врата в градинското помещение. Вместо с линолеум, както в рецепцията, подът тук беше покрит с бели керамични плочки с много тесни фуги помежду им, за да може лесно да се дезинфекцира, в случай че бъде замърсен с телесни течности.

Макар че бе филтриран постоянно, студеният въздух намирисваше леко, но неприятно. Когато умират, повечето хора не миришат на шампоан, сапун и парфюм.

В четирите стандартни камери от неръждаема стомана може би имаше трупове, но два трупа върху носилки на колела веднага се набиваха на очи. И двата бяха покрити с чаршафи.

Имаше и трета количка, която беше празна, с провиснал от нея чаршаф. Толедано се отправи към нея с израз на недоумение.

— Това беше неговата количка. Той беше тук.

Мръщейки се от объркване, Толедано повдигна чаршафите от лицата на другите два трупа. Нито един от тях не беше Дъни Уислър.

Една по една той отвори четирите стоманени камери. Бяха празни.

Тъй като болницата изпращаше голямата част от пациентите си вкъщи, вместо в погребалното бюро, това градинско помещение беше малко в сравнение с градската морга. Всички възможни места, където можеше да се скрие труп, вече бяха огледани.

ГЛАВА 7

В тази стая без прозорци три етажа под земята четиримата живи и двамата мъртви бяха потънали за момент в такава дълбока тишина, че на Итън му се стори, че чува шума от дъждовните капки на улицата високо над тях.

После Помпо проговори:

— Искаш да кажеш, че си направил грешка и си предал Уислър на други?

Толедано поклати уверено глава.

— Нищо подобно. Четиринайсет години не съм правил такава грешка, нямам намерение да започвам сега.

Една широка врата даваше възможност трупове на колички да бъдат изкарвани директно от градинското помещение в гаража на линейките. Две резета би трябвало да я държат залостена. И двете бяха вдигнати.

— Бях ги залостил — настояваше Толедано. — Те стоят винаги залостени, винаги, освен когато предавам труп, и в тези случаи аз съм винаги тук, за да наблюдавам.

— Кой би искал да открадне труп? — попита Помпо.

— Дори някой откачен да се опита да го направи, няма да може — отвърна Вин Толедано, отваряйки вратата към гаража, за да покаже, че от външната страна няма ключалки. — Две резета. Никога не е имало ключове. Отваря се само отвътре.

Гласът на Толедано бе изтънял от тревога. На Итън му беше ясно, че служителят си представя как работата му отива по дяволите със същата бързина, с която кръвта се стича по улеите на наклонената маса за аутопсии.

— Може би не е бил мъртъв — обади се Хосе Рамирес — и си е излязъл сам.

— По-мъртъв е от мъртвите — настоя Толедано. — Абсолютно мъртъв е.

Свивайки отпуснатите си рамене, без да губи усмивката си на коала, Хосе рече:

— Случва се да стане грешка.

— Не и в тази болница — възрази Толедано. — Няма нито един случай, откакто преди петнайсет години една старица била държана на студено почти час с подписан смъртен акт и изведнъж се повдигнала и се разпищяла.

— Чувал съм тази история — потвърди Помпо. — Една от монахините получила сърдечен пристъп.

— Сърдечния пристъп го е получил предишният служител на моето място, след като монахинята му се накарала яко.

Итън се наведе и измъкна бял найлонов чувал изпод количката, в който бе лежал трупът на Дъни. Чувалът имаше връвчици, на които беше закачен етикет с името ДЪНКАН ЮДЖИЙН УИСЛЪР, рождената му дата и номера на социалната му осигуровка.

Гласът на Толедано изсъска панически:

— Вътре бяха дрехите, с които е постъпил в болницата.

Сега чувалът беше празен. Итън го сложи върху количката.

— След оживяването на старицата преди петнайсет години ти правиш проверка след лекарите ли?

— Не само една, ами три-четири — заяви Толедано. — Първата ми работа, като пристигне труп, е да го преслушам. Използвам едната страна на стетоскопа, за да доловя високите тонове, и обратната — за ниските, ако има пулс или дишане.

През цялото време, докато говореше, той кимаше, сякаш отмяташе наум всяка стъпка от направеното при приемането на трупа на Дъни.

— После проверявам с огледало дали излиза дъх от устата му. Измервам вътрешната му температура, после я измервам отново след половин час и отново след още половин час, за да се уверя, че спада, както би трябвало при мъртвец.

— Вътрешната му температура! — развесели се Помпо. — Искаш да кажеш, че пъхаш термометри в задниците на мъртъвците?

— Имай малко уважение! — възмути се Хосе и се прекръсти.

Дланите на Итън се изпотиха. Той ги избърса в ризата си.

— Щом никой не може да влезе тук, за да го вземе, и щом е бил мъртъв, къде тогава се е дянал?

— Някоя от сестрите ти е погодила номер — обърна се Помпо към Толедано. — Монахините са големи шегаджийки.

Нито студеният въздух, нито белоснежните керамични плочки, нито леденият блясък на камерите от неръждаема стомана не можеха да обяснят сковаващия мраз, който бе обзел Итън.

Той подозираше, че дрехите му се бяха пропили с дъха на смъртта.

В миналото места като това не го бяха разстройвали, ала сега той бе потресен.

В графата „Близък роднина или отговорно лице“ на болничния картон бяха записани името и телефонните номера на Итън. Независимо от това той даде на измъчения служител картичка със същите данни.

На изкачване с асансьора той изслуша с половин ухо една от най-хубавите песни на „Беърнейкид Лейдис“, превърната в приспиваща боза.

Качи се чак на седмия етаж, където Дъни беше починал. Когато вратите на асансьора се отвориха, той осъзна, че би трябвало да слезе на първия подземен етаж, където бе паркиран фордът, само два етажа над градинското помещение.

Натисна копчето за гаража и се изкачи до петнайсетия етаж, преди да започне да се спуска отново. Хората влизаха и излизаха от кабинката, но Итън едва ги забелязваше.

Мозъкът му препускаше другаде. Случката в апартамента на Рейнърд. Изчезването на мъртвия Дъни.

Макар че вече не носеше полицейска значка, Итън си бе запазил полицейската интуиция. Беше му ясно, че две такива необикновени събития, станали в една сутрин, не може да бъдат съвпадение.

Силата на интуицията обаче не стигаше да му подсказе от какъв характер може да бъде връзката помежду им. Със същия успех би могъл да се опита да извърши мозъчна операция по интуиция.

Логиката също не предлагаше директни отговори. В този случай дори Шерлок Холмс би се отчаял от невъзможността да се стигне до разгадаване на мистерията чрез дедуктивно размишление.

Когато влезе в гаража, една новопристигнала кола започна да обикаля редиците в търсене на празно място за паркиране и зави по рампата надолу. После друга кола се появи от бетонната бездна, скрита

зад блесналите си фарове, подобна на подводна машина за вадене на останки от дъното на океана, и се отправи към изхода. Итън беше единственият пешеходец.

Замърсяван с години от саждите на изгорелите газове, които образуваха енигматични отпечатьци, подобни на мастилените петна от теста на Роршах, ниският сив таван започна да го затиска все повече, докато се придвижваше в гаража. Стените му заприличаха на корпуса на подводница, едва удържащ смазващия натиск на тоновете вода в морето.

Стъпка след стъпка Итън очакваше да открие, че всъщност не е единственият пешеходец. Зад всяка кола, зад всяка бетонна колона можеше да го очаква стар приятел, изпаднал в тайнствено състояние и преследващ неизвестно каква цел.

Итън стигна до форда без произшествия.

В колата не го чакаше никой.

Той седна зад волана и преди да запали мотора, заключи вратите.

ГЛАВА 8

Арменският ресторант на булевард „Пико“ имаше атмосферата на еврейски магазин за деликатеси, меню, предлагащо такива вкусни ястия, че би накарало осъдения на смърт да изяде с усмивка последната си вечеря, и повече неуниформени детективи и дейци на филмовата индустрия, събрани на едно място, отколкото биха могли да се намерят където и да било извън съдебната зала, в която се разглежда делото на последната звезда, убила съпругеската си половинка.

Когато Итън пристигна, Хазарт Янси го чакаше в едно сепаре до прозореца. Дори седнал той изглеждаше толкова грамаден, че би могъл да получи главната роля в *Невероятният Хълк*, ако Холивуд решише да го пресъздаде в черна версия.

На Хазарт вече му бяха сервирали мезето — двойна порция кюфтета от смлян нахут със салата от краставици, домати и туршия от ряпа.

Итън седна срещу грамадния детектив и Хазарт подхвана разговора:

— Чух, че в новините пишело за твоя шеф, че са му платили двайсет и седем милиона за последните два филма.

— По двайсет и седем милиона за всеки. Той е първият, който пробива тавана от двайсет и пет милиона.

— Няма да умре гладен — изсмя се Хазарт.

— Отгоре на това получава нещо и от задкулиската част.

— С такива пари може да си осигури задкулиските части на когото си поиска.

— Това е израз от бизнеса, който означава, че за филми с голям касов успех той получава част от печалбата, понякога дори и процент от брутния доход.

— И какъв може да бъде размерът му?

— Според Дейли Варайъти някои от филмите му са имали такъв огромен международен успех, че делът му е достигал до към петдесет милиона.

— Започнал си да четеш филмовата преса, значи.

— Помага ми да се ориентирам колко голяма е мишената, в която сам се превръща.

— Не ти е лека работата. По колко филма прави на година?

— Никога по-малко от два. Понякога и три.

— Бях намислил да излапам толкова много за негова сметка, че господин Чанинг Манхайм да забележи и да те уволни за неоправдани плащания с кредитната му карта.

— Дори и ти не можеш да изядеш мезе за сто хиляди долара.

Хазарт поклати глава:

— Великият Чан. Може да съм вече демоде във вкусовете си, но не ми се струва толкова готин, че да заслужава петдесет милиона.

— Той притежава също и телевизионна компания, която произвежда три редовни предавания за най-големите мрежи и четири — за кабелната телевизия. Печели по няколко милиона на година от Япония, като участва в телевизионни реклами за най-популярната им бира. Продава своя марка спортно облекло и много други. Агентите му наричат парите от дейностите извън актьорството „допълнителни източници на приходи“.

— Хората просто го заливат с пари!

— Никога няма да му се наложи да търси преоценени стоки.

Когато сервитьорката се приближи до масата им, Итън си поръча съомга по марокански с кускус и студен чай.

Поръчката на Хазарт беше толкова голяма, че моливът на сервитьорката се изтъпи: сух таратор, хайвер от нахут и сусамено семе, сарми с лозови листа, турски питки, мароканска морска яхния...

— Моля, също и две бутилки оранжина.

— Единственият човек, когото съм виждал да яде толкова много — подразни го Итън, — беше една балерина, страдаща от булимия. Тя тичаше в тоалетната да повръща след всяка чиния.

— Аз само опитвам и никога не си обличам пачка. — Хазарт срязва последното кюфте от мезето. — Та що за тъп задник е великият Чан?

Заглушаващият шум от останалите разговори в ресторанта подсигуряваше на Итън и Хазарт почти същата защита срещу подслушване, както ако се намираха на самотен пустинен хълм.

— Не можеш да го мразиш — отвърна Итън.

— Това ли ти е най-големият комплимент за него?

— Работата е там, че в действителност той няма въздействието, което има от екрана. Не събужда никакви чувства, били те положителни или отрицателни.

Хазарт лапна половин кюфте и измънка от задоволство.

— Значи има вид, но няма съдържание.

— Не е съвсем така. Просто е ужасно... постен. Щедър е към персонала си. Не е арогантен. Но има... някаква безтегловност в него. Не се замисля как се отнася към хората, дори към собствения си син, но безразличието му не е злонамерено. Той не е преднамерено лош човек.

— При тези пари и това обожание човек очаква чудовище.

— Не е такъв случаят при него. При него...

Итън млъкна и се замисли. През месеците, в които беше работил за Манхайм, той не бе говорил толкова дълго, нито толкова откровено за него пред никого.

Двамата с Хазарт бяха работили заедно под куршумите и бяха разчитали един на друг при смъртна опасност. Той можеше да каже какво мисли, без да се страхува, че думите му ще се разчуют.

Пред такава сигурна публика той искаше да опише Лицето не само възможно най-откровено, но и проникателно. Докато обясняваше на Хазарт що за човек е Манхайм, той се надяваше да обясни по-пълно същността на актьора и на себе си.

Сервитьорката донесе студения чай и оранжините и чак тогава Итън продължи:

— Той е самовгълъбен, но не по начина, типичен за кинозвездите, не така, че да изглежда себичен. Изглежда, че парите го блазнат, но ми се струва, че не го интересува какво другите мислят за него, нито пък славата. Действително е самовгълъбен, напълно, но... все едно е изпаднал в състояние на медитация според учението на дзенбудизма.

— На дзенбудизма?

— Точно така. Сякаш смисълът на живота му е във връзката му с природата, с Космоса, но не и с други хора. Той винаги изглежда като изпаднал в полумедитативно състояние, частично отнесен подобно на някой псевдойога, който се прави, че не е от този свят, само че при него това е искрено. Ако той се вгълбява постоянно във Вселената,

това му дава сигурност, че и тя се вглъбява в него, че очарованието им е взаимно.

Хазарт приключи с последното кюфте и рече:

— Спенсър Трейси, Кларк Гейбъл, Джими Стюарт, Богарт и те ли са витаели в облаците, без никой да ги разбере, или в онези дни кинозвездите са били истински мъже, стъпили здраво на земята?

— И днес има истински хора в тези среди. Познавам Джоди Фостър и Сандра Бълок. Те ми се виждат истински.

— И знаят как да побеждават — добави Хазарт.

Наложи се две сервитьорки да донесат храната.

Хазарт се усмихваше и кимаше при поставянето на всяко блюдо пред него.

— Браво, браво. Много добре. Чудесно. Отлично.

Споменът за куршума в корема му разваляше апетита на Итън. Той чоплеше в чинията си със съомга по марокански с кускус и отлагаше повдигането на въпроса за Ролф Рейнърд.

— Каза, че си стъпил с един крак на шията на някакъв мръсник. Какъв е случаят?

— Двайсет и две годишна хубава блондинка удушена и хвърлена в басейна на пречиствателна станция. Наричаме случая *Блондинката в басейна*.

Всички полицаи, които работят в отдела за убийства, се променят винаги покрай службата си. Жертвите ги преследват също така тихо и безотказно, както спирохетите пръскат отрова в кръвта.

Хуморът е най-добрата и често единствената защита срещу ужаса. Още при започване на разследването всяко убийство получава смешен прякор, който после се използва при вътрешните разговори в отдела.

Началството никога няма да попита „Как върви случаят с убийството на Ермитруд Потълсби?“. Въпросът винаги ще е „Има ли нещо ново с *Блондинката в басейна*?“.

Когато Итън и Хазарт разследваха зверските убийства на две лесбийки от блискоизточен произход, случаят бе получил прозвището *Двете лес от Фес*. Друга млада жена бе завързана върху маса и бе умряла от задушаване, защото в гърлото ѝ бяха натъпкани кълба от метална вълна и гъби, напоени с препарат за миене на съдове. Нейният случай беше наречен *Хигиенистката*.

За външните хора тези прозвища навярно биха прозвучали като обида. Те не съзнаваха, че на детективите често им се присънваха мъртвите, за които търсеха възмездие чрез закона, или че детективите могат понякога да се привържат така към жертвата, че да изживяват смъртта ѝ като лична загуба. В комичните прозвища не се влагаше нито капка неуважение и понякога те дори изразяваха някаква странна и тъжна обич.

— Удушена — отбеляза Итън за случая *Блондинката в басейна*.
— Това предполага, че убиецът е изпитвал силни чувства. Възможно е да е някой, който е имал любовна връзка с нея.

— Аха, значи не ти е омекнала съвсем хватката в кожените якета и мокасините „Гучи“, които носиш напоследък.

— Нося боти, не мокасини. Щом я е напъхал в басейна с утайката, навярно я е хванал в изневеря и за него тя се е превърнала в помия, в никому ненужен парцал.

— Също навярно е имал сведения за пречиствателната станция, знаел е лесен начин да вкара трупа там. Този пуловер кашмирен ли е?

— Не, памучен. Твоят престъпник работи в станцията, така ли?
Хазарт поклати глава.

— Член на градския съвет е.

Итън изгуби напълно апетита си и остави вилицата.

— Политик? Защо не си намериш някоя скала и да скочиш от нея?

Хазарт пхна една сарма в пастта си и успя да се ухили, докато дъвчеше, без нито веднъж да си отвори устата. След като преглътна, той рече:

— Вече съм намерил скала и ще го бутна от нея.

— Ако някой падне и се сплеска върху скалите, това ще си ти.

— Прекалено далеч отиде с метафората си — отбеляза невъзмутимо Хазарт и напълни една питка с лъжица хайвер от нахут.

След половин век на абсолютно чисти държавни служители и честна администрация Калифорния напоследък се бе превърнала в такова черно блато на пречиствателна станция, каквото не бе виждано от трийсетте и четирийсетте години на двайсети век, чиято черна страна бе описана от Реймънд Чандлър. Сега, в началото на новото хилядолетие, както на щатско ниво, така и в повечето органи на местно управление корупцията беше достигнала размери, каквито рядко се

виждат другаде, освен в банановите републики, само че в този случай ставаше въпрос за бананова република без банани и с претенции за блясък.

Един значителен процент от политиците тук действаха като бандити. Ако бандитите видеха, че си подгонил някого от техните, те тутакси заключаваха, че после ще дойде и техният ред, и използваха властта си да ти видят сметката по един или друг начин.

В друго време на развихрена организирана престъпност Елиът Нес бе обявил война на корупцията и бе повел армия от въдворители на реда, която бе дотолкова неподатлива на подкупи и неотстъпваща пред куршумите, че бе наречена Недосегаемите. В съвременна Калифорния дори и Нес и безупречният му екип биха били унищожени не чрез подкупи или стрелба, а чрез брадвата на жестока бюрокрация и разпространението на клевети, върху които медиите се нахвърлят стръвно, за да започнат любимите си кампании на очерняне на противниците на бандитите, били те на изборни длъжности, или не, към които питаеха нежни чувства, защото им създаваха ежедневно материал за публикуване.

— Ако продължаваше да се занимаваш с истинска работа като мен — продължи Хазарт, — и ти би направил същото.

— Да, но със сигурност нямаше да се усмихвам като теб.

Хазарт посочи към пуловера на Итън.

— Памук от скъпите магазини?

— Памук от обикновен магазин на разпродажба.

— Колко плащаш за чорапите си тези дни?

— Десет хиляди долара.

Итън се бе колебал дали да повдигне въпроса за Ролф Рейнърд. Сега му стана ясно, че не би могъл да направи по-голямо добро на Хазарт от това да го отвлече от самоубийствената му мисия да обвини градски съветник в убийство.

— Виж това. — Итън отвори един среден по размер плик, извади съдържанието му и го подаде през масата.

Докато Хазарт го разглеждаше, Итън му разказа за петте черни кутии, доставени по куриер, и шестата, хвърлена през портата.

— Щом са пратени по куриер, значи знаеш кой е подателят.

— Не. Обратните адреси бяха фалшиви. Кутиите са били оставени в различни куриерски пунктове. Подателят е платил в брой.

— Какво количество поща получава Чанинг на седмица?

— Навярно към пет хиляди парчета. Но почти всичко се изпраща до студиото, където се знае, че той има офис. Има рекламна фирма, която ги преглежда и им отговаря. Домашният му адрес не е тайна, но не е и много известен.

В плика се намираха шест отпечатани компютърни снимки, които Итън бе направил в кабинета си с дигитален фотоапарат с висока резолюция. На първата се виждаше малко бурканче върху бяла покривка. До него лежеше капачката му. Върху покривката бяха наредени предметите, извадени от бурканчето — двајсет и две буболечки с оранжеви черупки на черни точки.

— Калинки? — попита Хазарт.

— Ентомологичното им име е *Hippodamia convergens* от семейство *Coccinellidae*. Надали има някакво значение, но го проверих.

Изразът на лицето на Хазарт беше достатъчно красноречив, но той не се сдържа да не възкликне:

— Ама че загадка!

— Този тип си мисли, че аз съм Батман, а той е Гатанката.

— Защо калинките са двајсет и две? Има ли някакво скрито значение в броя им?

— Не знам.

— Живи ли бяха, когато ги получи? — продължи с въпросите Хазарт.

— До една мъртви. Нямам представа дали са били живи при изпращането, но изглеждаше, че е минало известно време, откакто са умрели. Черупките не бяха мръднали, но по-деликатните части на насекомите бяха изсъхнали и се ронеха.

На втората снимка колекция от други, спираловидно оформени, светлокафяви черупки стърчаха под най-различни ъгли върху купчина от сива слуз, изпразнена от черна кутия върху восъчна хартия.

— Десет мъртви охлюва — поясни Итън. — Всъщност два бяха живи, но много изнемощели, когато отворих кутията.

— Този аромат няма да бъде избран за бутилиране от Шанел.

Хазарт замълча, за да пхне в устата си хапка от морската яхния.

Третата снимка беше на малко бурканче от прозрачно стъкло с капачка на винт. Етикетът му беше махнат, но от капачката се виждаше, че някога е съдържало царска туршия.

Тъй като на снимката не можеше да се разбере какво е мътното му съдържание, Итън поясни:

— Беше пълно с формалдехид, в който плуваха десет парчета от прозрачна тъкан, леко оцветена в розово. Имаха тръбовидна форма. Трудно е да се опишат. Приличаха на миниатюрни екзотични медузи.

— Даде ли ги за изследване в лабораторията?

— Да. И когато отидох за резултата, ме изгледаха странно. Парчетата в бурканчето са били от препуциум.

Челюстта на Хазарт замръзна наред дъвченето, сякаш морската яхния се беше втвърдила като материал за вземане на мерки за зъбна протеза.

— Десет парчета от препуциум от големи мъже, не от бебета — подчерта Итън.

Хазарт задъвка отново, но механично, без предишната наслада и преглътна мъчително.

— Ох, майчице! Колко са големите мъже, които се подлагат на обрязване?

— Няма да ги видиш да чакат на опашка — съгласи се Итън.

ГЛАВА 9

Корки Лапута се чувстваше отлично под дъжда.

Беше облечен в дълга лъскава жълта мушама и жълта шапка за дъжд с клепнала периферия. Жълтееше се като глухарче.

Мушамата имаше много вътрешни джобове, които бяха дълбоки и непромокаеми.

Във високите черни гумени ботуши два чифта чорапи държаха краката му приятно затоплени.

Той копнееше за гръмотевица.

Той жадуваше за светкавица.

Бурите в Калифорния обикновено минаваха без мълнии и тътен и бяха прекалено тихи за вкуса му.

Вятърът обаче му харесваше. Съскайки и подсвирквайки, той се стараеше да разруши реда, караше дъжда да жили и обещаваха хаос.

Фигуристите и боровите дървета трепереха и се разтрисаха. Клоните на палмите чукаха и тракаха.

Откъснатите листа се въртяха и образуваха страховити зелени привидения, краткотрайни демони, които се разпадаха в канавките.

Постепенно те щяха да запушат решетките на отводнителната система и да причинят наводнения по улиците, които да доведат до заседнали коли, забавени линейки и множество други дребни, но неприятни беди.

Тук, посред бурния дъждовен ден, Корки вървеше през един очарователен жилищен квартал на Студио Сити и сееше безпорядък.

Той не живееше тук. И никога не би живял.

Това беше квартал на трудещи се, в най-добрия случай — на средно ръководно ниво. Такова място не предлага много възможности за стимулиране на интелекта.

Той бе пристигнал с кола, за да се разходи тук.

Макар да бе облечен в защитно яркожълто и да лыщеше като канарче, той преминаваше по улиците в пълна анонимност,

привличайки не повече внимание от призрак, изтъкан от тънка ивица ектоплазмена мъгла.

Не бе срещнал нито един пешеходец. По тихите улици много рядко минаваха коли.

Времето караше повечето хора да си стоят на топло вкъщи.

Разкошното ужасно време беше добрият съучастник на Корки.

По това време на деня, естествено, повечето от тукашните жители бяха на работа. Блъскаха, блъскаха без никаква цел.

Бе започнала ваканция и децата не ходеха на училище. Днес бе понеделник. В петък идваше Коледа. Слагайте празничната украса.

Някои от малките деца щяха да бъдат гледани от по-големите си братя и сестри. По-малко на брой щяха да бъдат закриляни от неработещите си майки.

Други бяха сами вкъщи.

В този случай обаче Корки не се канеше да използва деца като средство за самоизява. Не бойте се, не ги грозеше никаква опасност от жълтия призрак, минаващ сред тях.

А и Корки беше четирийсет и две годишен. В наше време децата са добре обучени да не отварят на непознати мъже.

Желаният безпорядък и чудесният упадък бяха проникнали дълбоко в света през последните години. И потенциалните жертви от всички възрасти бяха станали предпазливи.

Той се задоволяваше с по-малки безобразия. Стигаше му просто да излезе в дъжда и да нанесе някоя и друга щета.

В един от дълбоките си вътрешни джобове той носеше пластмасова торба, пълна с блестящи сини кристали. Изключително мощен химикал, от който растенията губят листата си.

Бе изобретен от китайската военна индустрия. Предназначението му бе, преди да се започне война, да го посеят в нивите на враговете.

Сините кристали унищожават реколтата в продължение на година. Враг, който не може да се изхрани, не може да се бие.

Един от колегите на Корки в университета беше получил субсидия от Министерството на отбраната, за да изучава кристалите. Те смятаха, че трябва спешно да намерят начини да се предпазят от този химикал, преди да е влязъл в употреба.

Колегата му държеше в лабораторията си един дваисет и пет килограмов варел, пълен с кристалите. Корки бе откраднал половин

килограм от него.

Той носеше тънки защитни латексови ръкавици, които лесно можеше да скрие в широките като крила ръкави на мушамата.

Мушамата беше и като палто, и като наметало. Ръкавите бяха толкова грамадни, че той можеше спокойно да измъкне ръцете си от тях, да прерови вътрешните си джобове и да пхне ръцете си обратно в ръкавите, стискайки една или друга отрова.

Той обсипа със сини кристали иглики, лириопета, жасмини, бугенвиллии. Азалии и папрати. Парички и цъфтящи храсти.

Дъждът разтваряше кристалите бързо. Химикалът се всмукваше от корените.

След седмица растенията щяха да пожълтеят и листата им щяха да окапят. След две седмици щяха да се превърнат в купчинки смрад.

Големите дървета нямаше да бъдат засегнати от количеството, което Корки можеше да разпръсне. Тревата, цветята, храстите, пълзящите растения и по-малките дървета обаче щяха да се предадат.

Той не посяваше смъртта в двора на всяка къща. Само на една от три, без да спазва особен ред.

Ако всички къщи между четири улици се засегнеха, съседите можеха да се сплотят от общата беда. Ако някои останеха непокътнати, те щяха да се превърнат в обект на завист. И можеха дори да бъдат заподозрени.

Мисията на Корки не беше просто да руши. Всеки глупак може да го стори. Целта му беше също да предизвика разногласие, недоверие, раздор и отчаяние.

От време на време някое куче излайваше или изръмжаваше от площадката пред входната врата, където бе завързано, или от кучешка колибка зад дървена или каменна ограда.

Корки обичаше кучетата. Те са най-добрият приятел на човека, макар че беше трудно да се разбере защо бяха решили да изпълняват тази роля, като се има предвид гнусната природа на човечеството.

Понякога при обаждането на куче той изваждаше кучешки лакомства от джобовете си и ги хвърляше към входовете и през оградите.

В името на разрушаването на обществото се налагаше да надделее над любовта си към кучетата и да извърши необходимото. Трябваше да се правят жертви.

Не може да се изпържи омлет, без да се счупят яйцата, нали!

Кучешките лакомства бяха напоени с цианкалий. Животните щяха да умрат много по-бързо от растенията.

Малко са нещата, които биха могли да доведат до отчаяние така лесно, както преждевременната смърт на любимо животно.

Корки се бе натъжил. Мъчно му беше за нещастните кучета.

В същото време обаче той се чувстваше и щастлив. Щастлив при мисълта, че по хиляди дребни начини допринасяше ежедневно за разпадането на един загнил строй и за изграждането на по-добър свят впоследствие.

Съображенията, поради които не бе унищожил растенията във всеки двор, го караха да не убива и всяко куче. Нека съседите да се подозират един друг.

Той не се страхуваше, че ще бъде разкрит като извършител на тези отравяния. Хаосът, най-могъщата сила във Вселената, му беше съюзник и бог покровител.

Освен това родителите, които си бяха вкъщи, щяха да гледат тъпи телевизионни предавания, в които дъщери разкриват пред майките си, че са курви, и други, в които жени разкриват пред мъжете си, че им изневеряват с братята им.

Освободени от домашните за училище, децата щяха да се учат как да убиват хора от компютърните игри. И още по-добре, момчетата в пубертета щяха да търсят порнографски материали в интернета, щяха да ги споделят с невинните си по-малки братя и да кроят планове как да изнасят малката дъщеря на съседите.

Корки одобряваше тези дейности и заради това се стараяше да върши работата си колкото се може по-дискретно, за да не отвлича тези хора от саморазрухата им.

Корки Лапута не беше просто елементарен отровител. Той притежаваше много таланти и оръжия.

От време на време, докато вървеше по улиците, газейки из локвите и обирайки капките под дърветата, той започваше да си тананика. Изборът му, естествено, бе *Пея под дъжда*, който може да бе банален, но го забавляваше.

Нямаше танци обаче.

Не че *не можеше* да танцува. Макар и не толкова гъвкав и с такъв фантастичен усет за ритъм като Джийн Кели, той можеше да се

представи блестящо на всяка танцова площадка.

Но да се разскача по улицата, както бе облечен в жълта мушама, надиплена богато като одеждите на монахиня, не представляваше разумно поведение за анархист, който предпочита анонимността.

На пощенските кутии, поставени близо до улицата пред всяка къща, винаги имаше номера. На някои от тях бяха написани и фамилиите на обитателите.

Понякога имената приличаха на еврейски. Стейн. Леви. Гликман.

Корки спираше за момент пред всяка от тези кутии и пускаше един от пликите за писма, които държеше с десетки в друг джоб на мушамата.

Върху всеки плик черна свастика. Вътре два сгънати листа, внушаващи страх и подклаждащи гняв.

На първата страница с дебели черни печатни букви пишеше: **СМЪРТ НА ВСИЧКИ МРЪСНИ ЕВРЕИ.**

На снимката на втората страница се виждаха купища трупове в двора на газовите камери на нацистки концентрационен лагер. Под нея с червени печатни букви пламтеше предупреждението: **ИДЕ ТВОЯТ РЕД.**

Корки не страдаше от предразсъдъци спрямо евреите. Той се отнасяше към всички раси, религии и етнически групи с еднакво презрение.

Той беше разпространил по други специално избрани места: **СМЪРТ НА ВСИЧКИ МРЪСНИ КАТОЛИЦИ; СМЪРТ НА ВСИЧКИ ЧЕРНОКОЖИ; ЗАТВОР ЗА ВСИЧКИ СОБСТВЕНИЦИ НА ОРЪЖИЕ.**

В продължение на десетилетия политиците бяха контролирали хората, разделяйки ги на групи и насъсквайки ги едни срещу други. Един добър анархист не можеше да направи нищо повече, освен да раздухва съществуващите конфликти и да налива масло в огъня, запален от политиците.

В момента омразата към Израел и по аналогия — към всички евреи, беше модерната интелектуална позиция сред най-големите светила в медиите, в това число и много нерелигиозни евреи. Корки просто даваше на хората това, което искаха.

От азия на цъфнал жасминов храст, от куче на куче, от пощенска кутия на пощенска кутия, той вървеше през дъждовния ден. И сееше хаос.

Решителните конспиратори бяха в състояние да организират експлозии в небостъргачи и да причинят изумителна разруха. Те вършеха полезна работа.

Десет хиляди изобретателни и старателни дейци като Корки Лапута обаче щяха по своя тих и неотклонен начин да допринесат повече за подкопаването на основите на това общество от всичките пилоти самоубийци и хора бомби, взети заедно.

С радост бих заменил — мислеше си Корки — хиляда въоръжени терористи с един преливащ от омраза учител, който използва часовете си за хитра пропаганда, с една работничка в детска градина, изпитваща неутолима жажда за жестокост, с един свещеник атеист, криещ се под расото.

Обиколката му го изведе на място, откъдето се виждаше беемвето му, което бе паркирал преди час и половина. Всичко вървеше точно по график.

Да се задържи прекалено дълго в един район беше рисковано. Умният анархист е на път постоянно, защото хаосът е на страната на движещите се и движението осуетява закона.

Мръсно-млечните облаци се бяха спуснали по-ниско по време на разходката му и имаха вид на покрита със сажди извара.

В мрака на бурята, под мократа сянка на дъба, сребрилата му кола тъмнееше като желязна.

Ластуните на бугенвилията се мятаха из въздуха, сипейки алени листенца, драскайки с трънаците си гипсовата мазилка на една от къщите с чегъртащи звуци.

Вятърът блъскаше дъжда и го караше да се излива поройно, да бие с камшик и да се завърта на фунии, като съскаше, бълбукаше, кикотеше се и се плискаше.

Телефонът на Корки иззвъня.

Колата му беше далече и той щеше да изпусне разговора, ако почака да стигне до нея.

Той измъкна дясната си ръка от ръкава, мушна я под мушамата и откачи телефона от колана си.

Върнал ръката си в ръкава, той вдигна телефона към ухото си и продължи да крачи, жълт като лютиче и предизвикващ усмивки подобно на герой от детските телевизионни програми. Корки Лапута беше в такова добро настроение, че подхвана разговора с:

— Да грейне слънце там, където си сега.

Насреща бе Ролф Рейнърд. Толкова мрачен, колкото Корки беше жълт, Ролф си помисли, че е сбъркал номера.

— Аз съм — побърза да го спре Корки, преди Рейнърд да успее да затвори.

Когато стигне до беемвето, Корки вече съжаляваше, че е отговорил на позвъняването. Рейнърд беше извършил глупост.

ГЛАВА 10

Зад прозореца на ресторанта дъждът, чист като съвестта на бебе, падаше по паважа и пълнеше канавките с мръсни бурни потоци.

Изучавайки снимката на бурканчето с парчета от препуциум, Хазарт рече:

— Десет шапчици от десет горди главички. Мислиш ли, че са трофеи?

— От мъже, които е убил ли? Възможно е, но малко вероятно. Всеки, който е видял сметката на толкова много жертви, не би си играл да ги мъчи първо с плашещи подаръци в черни кутии. Той просто си върши работата.

— И ако бяха трофеи, той не би се разделил с тях така лесно.

— Правилно. Те биха заели централно място в украсата на дома му. По-скоро си мисля, че работи с трупове. В погребален дом или морга.

— Обрязване след смъртта. — Хазарт нави парче сирене около вилицата, все едно бяха спагети. — Перверзна работа, но трябва да е така, защото не съм чул за десет случая на неразкрити убийства, в които извършителят да е мръднал равин. — Той натопи вилицата със сиренето в сухия таратор и продължи с обяда си.

— Мисля, че е изрязал кожичките — продължи Итън — специално за да ги изпрати на Чанинг Манхайм.

— И какво би искал да му каже с това — че великият Чан е просто един хуй?

— Съмнявам се, че е толкова просто.

— Славата престава да ми се вижда толкова блазнеща.

Четвъртата черна кутия бе по-голяма от другите. За документиране на съдържанието ѝ се бе наложило да се направят две снимки.

На първата снимка се виждаше керамично коте с меден цвят. То стоеше на задни лапи и държеше по една курабийка във всяка от

предните си лапи. На гърдите и коремчето му с червени букви беше написано КОТЕ С КУРАБИЙКИ.

— Това е контейнер за курабийки — поясни Итън.

— Аз съм толкова добър детектив, че и сам се досетих.

— Беше пълен с плочки с букви за играта „Анаграми“.

На втората снимка се виждаха плочките.

Пред купчинката Итън беше подредил шест от тях така, че да се получат думите ЗЪБ и БЪЗ.

— В контейнера имаше деветдесет плочки за всяка от трите букви. С тях всяка от думите можеше да се изпише деветдесет пъти или двете думи да се изпишат по четирийсет и пет пъти. Не е сигурно какво е имал предвид.

— Значи идиотът предупреждава: „Имам ти зъб, живеј в страх“. Сигурно смята, че Манхайм му е сторил някакво зло и е дошло време да се разплатят.

— Може би. Но защо плочките са сложени в контейнер за курабийки?

Хазарт намаза със сух таратор парче от питка и рече:

— След тази история най-добре ще е да поиграем на „Монопол“.

В петата черна кутия се бе намирала книга с твърди корици със заглавие *Опашатите водачи*. Върху корицата имаше снимка на едно сладко златно ретривърче.

— Книгата представлява мемоари на автора, Доналд Гейнсуърт — поясни Итън, — който в продължение на трийсет години е обучавал кучета да водят слепите и да обслужват инвалиди в количка.

— Имаше ли буболечки или кожички между страниците?

— Не, нито пък нещо беше подчертано в текста — проверих всяка страница.

— Никак не е в тон с останалите. Някаква невзрачна книга и дори разнежваща.

— Шестата кутия беше хвърлена през портата малко след три и половина тази сутрин.

Хазарт се задълбочи върху последните две снимки. Първо на съшитата ябълка. После на окото в нея.

— Истинско ли е окото?

— Извадил го е от кукла.

— Въпреки това този подарък ме притеснява най-много.

— И мен също. Теб с какво?

— Над ябълката е хвърлен най-много труд в сравнение с шестте предмета. Много се е постарал с нея, така че вероятно в нея е вложено най-голямото значение.

— До този момент нищо не мога да разбера — оплака се Итън.

Към последната снимка бе прикрепено копие на напечатаното съобщение, което бе сгънато и пъхнато в ямката за семки под окото. След като го прочете два пъти, Хазарт рече:

— Не е ли изпращал такова нещо с предишните пет кутии?

— Не.

— Тогава това е вероятно последната му пратка. Казал е всичко, което има да казва, със символи и сега с думи. Време е да премине от заплахи към действие.

— Прав си. Само че думите са не по-малко загадъчни от символичните предмети.

Сребристо настойчиви, фаровете режиха следобедния здрач. Блестящи крила вода се вдигаха от локвите по паважа, прикривайки гумите и придавайки свръхестествен вид на автомобилите, които се движеха по булевард „Пико“.

След като помълча замислено, Хазарт се обади:

— Ябълката може да символизира опасно или забранено знание. Първичният грях, както той споменава.

Итън опита отново съомгата и кускуса си. Все едно че ядеше лепило. Той остави вилицата.

— На мястото на семената на знанието е сложено окото. — Хазарт, изглежда, говореше повече на себе си, отколкото на Итън.

Група пешеходци изтичаха покрай прозорците на ресторанта, приведени напред, сякаш преодоляваха по-голям натиск от този, който декемврийският вятър можеше да упражни, под безсилната защита на черни чадъри, подобно на опечалени, бързащи към гроба на починалия си близък.

— Може би казва: „Виждам тайните ти, източника — семената — на твоето зло“.

— И аз си мислех така. Но не е достатъчно правдоподобно и не ми дава възможност да направя никакви предположения.

— Каквото и значение да е вложил — рече Хазарт, — тревожи ме фактът, че окото в ябълката е дошло веднага след книгата за дресьор на

кучета водачи на слепи.

— Ако иска да заплаши Манхайм, че ще му извади очите — отвърна Итън, — това вече е достатъчно лошо, но ми се струва, че намеренията му са дори по-страшни.

Хазарт прегледа още веднъж снимките, върна ги на Итън и отново се нахвърли лакомо на яхнията.

— Сигурен съм, че си се погрижил човекът ти да е добре охраняван.

— Той е на снимки във Флорида. Петима бодигардове пътуват с него.

— А ти не?

— Обикновено не. Аз отговарям за цялостната охрана и ръководя всички операции от Бел Еър. Говоря с главния пътуващ воин поне веднъж на ден.

— Пътуващ воин?

— Така Манхайм нарича шеговито бодигардовете, които пътуват с него.

— Това ли нарича той шега? Моята пръдня е по-смешна от неговите приказки.

— Никога не съм твърдял, че той е царят на комиците.

— Когато някой хвърли шестата кутия през портата снощи, успяхте ли да го запишете с камера, за да разберете кой е?

— Заснехме го. А така също и номера на колата му.

Итън му разказа за Ролф Рейнърд, макар да не спомена за срещите си с него, както за реалната, така и за другата, която май му се беше присънила.

— И какво искаш от мен? — попита Хазарт.

— Да го провериш.

— Да го проверя ли? Колко обстойно? Да го хвана за пишката, а той да си извърне главата и да кашля ли?

— Е, не чак дотам обстойно.

— А може би искаш да го прегледам да няма полипи в дебелото си черво?

— Вече знам, че няма криминално досие...

— Значи не съм първият, от когото искаш услуги.

Итън сви рамене.

— Знаеш ме, че съм използвач. Никой не може да се спаси от мен. Ще ми бъде полезно да знам дали Рейнърд има законно регистрирано оръжие.

— Говорил си значи с Лора Мунвес от отдела за подпомагане на детективите?

— Тя се съгласи да ми помогне.

— Трябва да се ожениш за нея.

— Не ми даде чак толкова много информация за Рейнърд.

— Дори и ние, глупаците, виждаме, че двамата с нея сте си лика-прилика.

— Дори не сме излизали с нея през последната година и половина — възрази Итън.

— То е, защото ти не си толкова умен като нас, глупаците. Ти си просто един идиот. И престани да ме будалкаш. Мунвес би могла да ти даде информация за регистрирано оръжие. Не това ти трябва от мен.

Хазарт се съсредоточи над обяда си, а Итън се загледа във фалшивия здрач на бурята.

След две години на дъждове под средното ниво климатолозите бяха предупредили, че Калифорния е застрашена от дълъг и катастрофален период на засушаване. Както обикновено, последвалите зловещи истории за суша, залели медиите, се оказаха сигурни предсказания за истински потоп.

Бременната утроба на небето бе провиснала, сива и тлъста и водите ѝ потекоха, за да известят раждането на още вода.

— Това, което искам от теб — проговори накрая Итън, — е да огледаш внимателно този тип и да ми кажеш какво мислиш за него.

Проницателен, както винаги, Хазарт рече:

— Вече си потропал на вратата му, нали?

— Да. Престорих се, че съм дошъл да навестя човека, който е живял там преди него.

— Той те е стреснал. Нещо много по-различно има в него.

— Сам ще видиш или пък няма да видиш — отговори Итън уклончиво.

— Аз работя в отдела за убийства. Той не е заподозрян в извършване на убийство. С какво ще оправдая интереса си?

— Не те моля за официално посещение.

— Ако не му покажа полицейската си значка, няма да ме пусне да прекрача прага му, не съм толкова страшен, колкото изглеждам.

— Ако не можеш, няма да ти се разсърдя.

Сервитьорката се приближи да ги попита дали искат още нещо и Хазарт рече:

— Много ми харесват ореховките. Искам петдесетина парчета.

— Обичам мъжете, които си хапват — каза тя с престорена свенливост.

— Теб, момиче, мога да те глътна на една хапка — отбеляза Хазарт и я накара да се изчерви от еротичното предложение и да се изсмее нервно.

Сервитьорката се отдалечи и Итън възкликна:

— Петдесетина парчета!

— Обичам сладкиши. Та къде живее този Рейнърд?

Итън беше записал адреса върху парче хартия и му го подаде.

— Ако отидеш, гледай да си добре подсигурен.

— Какво, да се поява с танк ли?

— Просто имай готовност.

— За какво?

— Може да не се наложи, но може и да се наложи. Той или е въжеиграч, или е луд по рождение. И има пистолет.

Хазарт прекара поглед по лицето на Итън, все едно му четеше тайните със същата лекота, с която оптичният скенер разчита ценовия код на продуктите.

— Нали уж искаше да проверя дали има регистрация за оръжие?

— Разбрах от негов съсед — излъга Итън. — Каза ми, че Рейнърд има мания за преследване и държи оръжието близо до себе си през по-голямата част от времето.

Итън се зае да прибира снимките в плика, а Хазарт го наблюдаваше.

Отначало хартията не влизаше в плика. После за момент металната щипка се оказа прекалено голяма, за да мине през отвора.

— Много ти се е разтреперил пликът — отбеляза Хазарт.

— Прекалих с кафето тази сутрин — отвърна Итън и за да избегне опасността да погледне Хазарт в очите, се загледа в посетителите, дошли за обяд.

Шибан от човешките гласове, въздухът се мятеше из ресторанта, блъскаше се в стените и това, което отначало напомняше на шума от веселие, зазвучаваше злоецо при по-внимателно вслушване, напомняйки ту на едва удържания гняв на тълпата, ту на страданието на милиони под нечий жесток гнет.

Итън осъзна, че оглежда всички лица в търсене на определен човек. Очакваше донякъде да види удавения в тоалетната Дъни Уислър да обядва, макар да бе мъртъв.

— Не си пипнал съомгата си — смъмри го Хазарт с най-близкия възможен за него до майчинския загрижен тон.

— Вмирисала се е — отвърна Итън.

— Защо не я върна тогава?

— Не съм гладен.

Хазарт набоде с отрудената си вилица парче от съомгата, за да я опита.

— Не е вмирисана.

— На мен ми горчи — настоя Итън.

Сервитьорката се върна със сметката и с прозрачна найлонова торба с емблемата на ресторанта, пълна с розови картонени кутии с ореховки.

Докато Итън вадеше кредитната карта от портфейла си, жената чакаше и по лицето ѝ ясно се четяха мислите ѝ. Искаше ѝ се да пофлиртува още с Хазарт, но внушителният му вид я възпираше.

Итън ѝ подаде сметката, заедно с картата си от Американ Експрес, сервитьорката му благодари и хвърли отново поглед към Хазарт, който облиза устни с театрално удоволствие, което я накара да побегне като заек, до такава степен поласкан от обожанието на лисицата, че за малко да се остави да бъде изяден, преди инстинктът му за самосъхранение да проговори.

— Благодаря за почерпката — рече Хазарт. — Вече мога да се фукам, че великият Чан ме е водил на обяд. Макар че ми се струва, че тези ореховки ще се окажат най-скъпите сладкиши, които някога съм ял.

— Не се чувствай задължен за нищо. Както казах, ако не можеш, така да е. Рейнърд е мой проблем, не твой.

— Да, ама вече съм заинтригуван. Ти флиртуваш по-добре от сервитьорката.

Сред купищата мрачни чувства Итън намери истинска усмивка.

Една внезапна смяна в посоката на вятъра блисна яростно дъжда по големите прозорци.

Зад окъпаните стъкла пешеходците и автомобилите се стопяваха и чезнеха, сякаш изгаряха в огън без пламъци или биваха посипани със сода каустик.

— Ако носи кесия с пържени картофки, вътре може да има и нещо друго.

— Това ли му е параноята? Така ли държи оръжието близо до себе си?

— Това е, което чух. В кесия с пържени картофки, на места, където може да го хване, без да разбереш какво прави.

Хазарт го гледаше втренчено и мълчеше.

— Може би е деветмилиметров Glock — добави Итън.

— А има ли атомно оръжие?

— Нямам сведения.

— Сигурно го държи в кутия от солени.

— Вземи си една торба с ореховки и ще се справиш с всичко.

— О, да, няма съмнение. Хвърлям една от тези кутийки и му счупвам черепа.

— След което изяждаш уликите.

Сервитьорката се върна с кредитната карта и бележката.

Итън добави бакшиша и се подписа. За Хазарт жената все едно не съществуваше и той не я погледна нито веднъж.

Поривите на вятъра, въоръжени с игли от дъжд, татуираха мимолетни фигури по прозореца.

— Изглежда студено навън — промълви Хазарт.

Итън си бе помислил същото.

ГЛАВА 11

С мушама и ботуши, както и същите джинси и вълнен пуловер отпреди, седнал зад волана на сребристото си беемве, Корки Лапута усещаше как притеснението го бе стегнало и го задушаваше.

Макар че не се беше закопчал догоре, гневът го стискаше за гърлото толкова здраво, сякаш го беше напъхал в риза, с два размера по-малка.

Искаше му се да отиде с колата до Западен Холивуд и да убие Рейнърд.

Човек обаче не трябва да се поддава на такова изкушение, защото, макар че мечтаеше обществото да изпадне в състояние на пълно беззаконие, от което да възникне нов обществен строй, законите срещу убийството още бяха в сила и се прилагаха.

Корки беше революционер, но не и мъченик.

Той осъзнаваше необходимостта да се балансират радикалните действия с търпение.

Също така признаваше ограничението на анархистичния гняв.

За да се успокои, той изяде една шоколадова вафла.

Противно на твърденията както на алчната и корумпирана западна, така и на духовно самодоволната източна медицина, рафинираната захар не водеше до повишена активност при Корки. Захарта го успокояваше.

Доживелите до дълбока старост, чиито нерви бяха болезнено оголени от живота и разочарованията от него, знаеха отдавна за разрушителното действие на излишъка от захар. Колкото повече техните надежди и мечти се отдалечаваха, толкова по-сладка ставаше диетата им, в която се включваха сладолед с кофи, много сладки курабийки в огромни, семейни кутии и шоколад във всякакви форми, дори на великденски зайчета, които им предоставяха двойното удоволствие да ги разкъсат на парчета и да ги излапат.

В по-късните си години майка му се бе прирастила към сладоледа. Ядеше го на закуска, на обяд и на вечеря. Ядеше го във

високи чаши, в огромни купи и дори направо от кутията.

Тя бе изгълтала достатъчно сладолед, за да задръсти артерии с дължина от Калифорния до Луната и обратно. За известно време Корки бе повярвал, че тя се опитва да се самоубие с холестерол.

Ала вместо да се докара до инфаркт с лъжицата, тя започна да изглежда по-здрава. Лицето ѝ светна и очите ѝ блеснаха както никога преди, дори и в младостта ѝ.

Шоколадови бонбони с десетки вкусове с кофи, варели, корита връщаха назад биологичния ѝ часовник, както водите на хиляда фонтана не бяха успели да го върнат за Понсе дьо Леон.

Корки бе започнал да си мисли, че при уникалната обмяна на веществата на майка му ключът към безсмъртието можеше да се окаже в маслото. Затова той я уби.

Ако беше пожелала приживе да сподели част от парите си с него, той щеше да я остави да си живее. Не беше алчен.

Ала тя не беше щедра по природа, нито изпитваше родителски дълг и ни най-малко не я интересуваха нуждите и удобството му. Той се беше притеснил, че тя може да промени завещанието си и да го обезнаследи завинаги просто заради удоволствието да го направи.

Преди да се пенсионира, майка му бе работила като професор по икономика в университета. Специалността ѝ бяха марксистките икономически модели и вътрешните интриги в катедрата.

Тя не бе вярвала в нищо така, както в праведността на завистта и силата на омразата. Когато вярата ѝ се бе оказала безплодна, тя не се бе отказала от нея, а я бе заменила със сладолед.

Корки не мразеше майка си. Не мразеше никого.

И не завиждаше на никого.

След като бе видял как боговете на майка му я отритват, той ги бе отхвърлил. Той не искаше да остарее и единствената му утеха да бъде любимият му кокосов сладкиш.

Преди четири години той я бе посетил тайно с намерението да я удуши бързо и милостиво по време на сън, но вместо това я бе пребил до смърт с ръжена за огъня в камината, сякаш разиграваше сценарий, започнат от Ан Тайлър в иронично настроение и завършен жестоко от побеснелия Норман Мейлър.

Макар и не планирано, упражнението с ръжена се бе оказало пречистващо. Не че насилието му бе доставило удоволствие. Съвсем

не.

Решението да я убие бе взето също така хладнокръвно, както се взема решение за закупуването на акции на компания с нисък риск, и самото убийство бе извършено със същата хладнокръвна експедитивност, с която той би инвестирал на борсата.

Като икономистка майка му трябва да го беше разбрала.

Алибито му беше непоклатимо. Той наследи имуществото й. Животът продължи. Поне неговият продължи.

След изияждането на шоколадовата вафла, той се почувства успокоен от захарта и задоволен от шоколада.

Все още му се искаше да убие Рейнърд, но неблагоприятната привързаност на това желание бе преминала. Щеше да си остави време за внимателно планиране.

Когато дойде време за действие, щеше да следва плана си. Този път възглавницата нямаше да се превърне в ръжен.

Той забеляза, че жълтата мушама бе намокрила цялата седалка и въздъхна, но не направи нищо. Корки беше сериозен анархист и не можеше да се вълнува за тапицерията.

А и съзнанието му сега бе заето с Рейнърд. Под суровата си външност Ролф си оставаше един вечен юноша и не бе могъл да устои на изкушението да достави шестата кутия лично. Търсач на силни преживявания.

Глупакът бе решил, че системата от камери за наблюдение по периметъра не съществува просто защото той не бе ги забелязал.

Да не би да смяташ, че няма други планети в Слънчевата система, просто защото не можеш да ги видиш на небето? — бе му се скарал Корки.

Когато Итън Труман, началник на охраната на Манхайм, беше дошъл при него, Рейнърд се бе слисал. По собственото му признание, той се бе държал подозрително.

Корки смачка на топка обвивката от вафлата и я пхна в торбата за боклук. Ех, да можеше да се отърве и от Рейнърд така лесно!

Изведнъж дъждът заваля още по-силно. Пороят откъсна упорито съпротивляващите се жълди от дъба, под който Корки бе паркирал, и ги разхвърля по беembeто. Те затрополиха по купето, със сигурност оставяйки следи по боята, и заподскачаха по предното стъкло, но не го напукаха.

Не беше нужно да седи тук, под заплахата на дъжд от жълъди, и да планира кончината на Рейнърд, докато някой половинтонен клон се откриши, падне върху колата и го смаже за благодарност за усилията му. Можеше да продължи с дейностите за деня си и да начертае в съзнанието си плана за убийство, докато си вършеше другите работи.

Корки потегли към един популярен луксозен търговски център на няколко километра от сегашното си местоположение и спря колата в подземния паркинг.

Слезе от нея, свали мушамата и шапката за дъжд и ги хвърли на пода на беемвето. После навлече едно вълнено спортно сако, което се връзваше с пуловера и джинсите му.

Качи се с асансьора до по-високия от двата надземни етажа, пълни с магазини, ресторанти и атракции. Тук, на втория етаж, се намираше залата за компютърни игри.

В този час, когато училищният ден бе приключил, около игрите се трупаха деца. Повечето бяха около тринайсет и нагоре.

Машините бибиткаха, звъняха, биеха като камбани, дрънкаха, блееха, чуруликаха, свиркаха, барабаняха, бучаха, пицяха, църцореха, виеха, ревяха като форсирани мотори на коли, изсвирваха откъси бомбастична музика, издаваха писъците на виртуални жертви, премигваха, проблясваха, пулсираха в ритъма на цетомузиката с всички възможни цветове и поглъщаха монетите по-ненаситно и от легендарния Пак Ман, който някога лапаше курабийки по милионите екрани на компютърните игри, които вече изглеждаха старомодни, макар и не непознати на сегашните поколения.

Бродейки сред машините, Корки раздаваше безплатно наркотици на децата.

Всяко от малките найлонови пликчета съдържаше осем дози екстази и имаше етикет, който обещавахе БЕЗПЛАТНО X и после приканваше ЗАПОМНЕТЕ КОЙ ВИ Е ПРИЯТЕЛ.

Той се преструваше, че е наркопласър, който се опитва да привлече клиента. Нямаше никакво намерение обаче да се срещне отново с който и да е от тези хлапаци.

Някои от тях приемаха пликчетата с удоволствие.

Други не проявяваха интерес. Никой от тези, които му отказаха, не се опита да го издаде, никой не обичаше портаджиите.

От време на време Корки пускаше пликчетата в джобовете на якетата на децата, без те да разберат. Нека да ги намерят по-късно и да се учудят.

Някои от тях щяха да се надрусат. Други щяха да изхвърлят или да подарят наркотика. В крайна сметка той щеше да успее да отрови още няколко мозъка.

Истината бе, че той не се стремеше да накара децата да се пристрастят. Той би раздавал хероин и дори кокаин, ако това бе целта му.

Резултатите от научните изследвания показваха, че пет години след вземането само на една доза екстази в химическия баланс на мозъка на приелия я още се забелязват отклонения. След редовна употреба може да настъпят постоянни мозъчни увреждания.

Някои онколози и невролози смятаха, че при сегашните огромни размери на употребата на екстази може да се очаква силно нарастване на появата на рак в мозъка на ранна възраст, както и на влошаването на умствените способности на стотици хиляди, ако не и милиони граждани.

Подаръци с осем дози като тези нямаше да доведат до краха на цивилизацията за една нощ. Корки се стремеше към дългосрочни резултати.

Той никога не носеше повече от петнайсет пликчета и щом започнеше да ги раздава, гледаше бързо да се отърве от тях. Не беше толкова глупав, че да се остави да го хванат за притежание на наркотици. Не се задържаше на това място повече от три минути.

Тъй като не спираше, за да продава, персоналът не можеше да го забележи. При напускането на залата за компютърни игри той беше като всички други — в джобовете му нямаше нищо изобличително.

Влезе в едно кафене „Старбъкс“, поръча си двойно лате и седна да го пие на открито, наблюдавайки човешкия парад в цялата му абсурдност.

След като си изпи кафето, той отиде в един универсален магазин. Трябваше да си купи чорапи.

ГЛАВА 12

Осем дървета в горичка с красивите си стари напукани кори по стволовете вдигаха нависоко изящно преплетените си клони, тръскаха грациозно сиво-зелените си кичури под напора на мокрия вятър, сякаш едновременно се противопоставяха на бурята и празнуваха. Лишени от плодове в този сезон, те нямаха маслини, които да окапят, само листата им падаха по павираната пътека.

По клоните им бяха накачени гирлянди от лампички за коледна украса, които не бяха включени по това време на деня, матови на цвят, те очакваха да блеснат през нощта.

Този пететажен блок в Уестууд, близо до булевард „Уилшър“, не беше нито толкова изискан, както някои сгради в района, нито толкова голям, че да има портиер. Въпреки това цената на апартамент в него би задавила дори гълтач на саби.

Итън мина по клонките на мира под угасените коледни светлини и влезе във фоайе с мраморен под и мраморни панели по стените. Той отключи вътрешната врата и влезе в малко, но уютно преддверие с килимче, придаващо мекота на мрамора, две кресла в стил ар деко и масичка с лампа, имитация на Тифани, от червени, кехлибарени и зелени парчета стъкло.

Макар да имаше стълбище до петте етажа на сградата, Итън взе бавния асансьор. Дъни Уилшър живееше — беше живял — на петия етаж.

На всеки от първите четири етажа имаше четири големи апартамента, но най-високият етаж беше разделен само на два луксозни апартамента.

В асансьора се долавяше лека неприятна миризма от друг пътник, използвал го неотдавна. Сложна и трудно доловима, тя напомняше на нещо познато, което Итън не можеше да определи.

Когато отмина втория етаж, асансьорната кабинка изведнъж започна да му се струва по-малка, отколкото я помнеше. Таванът го затискаше като капак на тенджерата.

След отминаването на третия етаж той усети, че започва да диша по-ускорено, отколкото би трябвало, сякаш бе ходил бързо. Въздухът му се струваше разреден, недостатъчен.

Когато стигна до четвъртия етаж, той бе убеден, че нещо в звука, издаван от мотора на асансьора и от въжетата, минаващи по водещите колела, не е наред. Това изскърцване, онова прищракване, това изсвирване можеха да бъдат сигнал за клин на ос, който се изплъзваше в сърцето на машината.

Въздухът стана още по-разреден, стените — още по-приблизени, таванът — още по-нисък, моторът — още по-подозрителен.

Може би вратата нямаше да се отвори. Аварийният телефон щеше да е повреден. Мобилният му телефон щеше да откаже да работи тук.

В случай на земетресение шахтата можеше да се срути и да смачка кабинката до размерите на ковчег.

Наближавайки петия етаж, той осъзна, че тези симптоми на клаустрофобия, каквито никога не бе изпитвал досега, бяха маска, под която се криеше друг страх, който той като разумен човек не искаше да си признае.

Имаше чувството, че Ролф Рейнърд ще го чака на петия етаж.

Откъде Рейнърд ще знае за Дъни и адреса му или кога Итън ще реши да дойде тук бяха въпроси, на които не можеше да се отговори без обширно разследване и може би без отказ от логиката.

Въпреки това Итън се премести до стената на кабинката, за да не бъде директно изложен на прицел, и извади пистолета си.

Вратата на асансьора се отвори и пред него се разкри вестибюл с размери три на четири метра, облицован с меденочервена дървена ламперия. Нямаше никой.

Итън не прибра оръжието в кобура. Две еднакви врати водеха към двата луксозни апартамента и Итън се насочи към дома на Уислър.

Той си отключи с ключа, даден му от адвоката на Дъни, отвори вратата и влезе предпазливо.

Алармената система не беше включена. При последното си посещение преди осем дни Итън я беше включил на тръгване.

Икономката, госпожа Ернандес, беше идвала междувременно. Преди Дъни да изпадне в кома и да влезе в болницата, тя бе работила тук три дни в седмицата, но сега идваше само в сряда.

Най-вероятно госпожа Ернандес беше забравила да вкара кода в системата, когато си бе тръгнала миналата седмица. Но въпреки че това обяснение изглеждаше много правдоподобно, Итън не му вярваше. Хуанита Ернандес беше жена с чувство за отговорност, която се отнасяше с внимание и към най-малката подробност.

Той прекрачи през прага, спря се и се послуша. Остави вратата отворена зад гърба си.

Дъждът барабанеше по покрива, наподобявайки тътена на марша на хиляди войници, тръгнали на война в някакво далечно кухо царство.

Инак вниманието му беше възнаградено единствено с тишина. Дали инстинктът му го предупреждаваше, или въображението му го подвеждаше, но той усети, че това не бе спокойна, а сякаш навита на пружина тишина, пълна с потенциална енергия като кобра, гърмяща змия или черна мамба.

Понеже не искаше да привлече вниманието на съседите и да не дава възможност на друг освен на себе си да се измъкне, той затвори вратата. И я заключи.

Дънкан Уислър беше натрупал богатство от мошеничество, от наркотици и от по-лоши неща. Престъпниците обикновено правят много пари, но малцина от тях могат да ги задържат или да си запазят свободата да ги похарчат. Дъни бе имал благоразумието да избегне затвор, да изпере парите си и да си плаща данъците.

Вследствие на това апартаментът му беше огромен, с два свързани коридора, стаи, които изглеждаха разположени спираловидно, сякаш бяха черупки на наутилус.

Ако правеше рутинно претърсване във враждебна обстановка, Итън би държал пистолета стиснат в двете си протегнати напред ръце, с готов за стрелба пръст на спусъка. Той би минавал през вратите приведен и тичешком.

Вместо това той държеше пистолета с дясната си ръка вдигнат към тавана. Движеше се внимателно, но без драматизма, усвоен в полицейската академия.

Да държи гърба си винаги към стената, да внимава постоянно да е с лице към врата, да се движи бързо, оглеждайки се наляво-надясно, да следи къде стъпва и да поддържа стабилно равновесие, за да заеме светкавично поза за стрелба — да върши всичко това би означавало да признае, че се страхува от мъртвец.

Това си беше истината, която бе отбягвал досега, но вече си я призна.

Клаустрофобията в асансьора и очакването, че ще намери Ролф Рейнърд на петия етаж, бяха чисто и просто резултат на опитите да избегне признаването на истинския си страх, на още по-неразумното убеждение, че мъртвият Дъни беше станал от количката в моргата и си беше отишъл вкъщи неизвестно с какви намерения.

Итън не вярваше, че мъртвците могат да ходят.

Той се съмняваше, че Дъни, бил той жив, или мъртъв, би му сторил нещо лошо.

Тревогата му идеше от подозрението, че ако наистина беше напуснал сам градинското помещение в болницата, Дънкан Уислър можеше да не е същият човек. След като бе почти удавен и прекарал в кома три месеца, той можеше да страда от мозъчно увреждане, което да го прави опасен.

Макар че си имаше добрите страни, една от които беше, че оценяваше изключителната добродетелност на Хана, той бе показал, че е в състояние да прояви безмилостно насилие. Успехът му в криминалния свят не бе дошъл от изискани маниери в отношенията с хората и приятна усмивка.

Той можеше да чупи глави, когато възникнеше необходимост за това. А понякога ги бе чупил дори когато не бе нужно.

Ако от Дъни бе останала половината от някогашния човек, и при това лошата половина, Итън би предпочел да не се среща лице в лице с него. Връзката им беше претърпяла няколко странни поврата през годините. Един последен и още по-мрачен завой по пътя не можеше да бъде изключен.

Огромният хол беше обзаведен с най-скъпите дивани и кресла, тапицирани с коприна в житен цвят. Масичките, шкафчетата и орнаментите бяха китайски антики.

Дъни или беше намерил дух в лампа и бе поискал да получи изтънчен вкус, или бе наел скъп специалист по вътрешен дизайн.

От тук, високо над маслиновите дървета, през големите прозорци се виждаха сградите на отсрещната страна на улицата, както и небето, което приличаше на подгизналите въглени и пепел от огромен угасен огън.

Някъде в далечината изсвири клаксонът на кола, а от булевард „Уилшър“ долиташе тихото безрадостно бучене на движението.

Дъждът говореше с гласа на торен бръмбар, потрепващ, прищракващ и търкалящ се по стъклото — *щрак-щрак-щрак*.

В хола тишината сякаш се сгъсти. Остана само дишането му. Пулсът му.

Итън влезе в кабинета да потърси източник на приглушена светлина.

Върху бюрото стоеше бронзова лампа с алабастров абажур. Масленожълтото ѝ сияние от седефените инкрустации по периферията се отразяваше във всички цветове на дъгата.

Преди върху бюрото беше стоял портрет на Хана в рамка. Сега го нямаше.

Итън си припомни изненадата си, когато бе видял снимката при първото си посещение в апартамента преди единайсет седмици, след като бе научил, че е упълномощен да представлява Дъни по всякакви въпроси.

Той бе колкото изненадан, толкова и потресен. Макар че Хана бе починала преди пет години, присъствието на снимката ѝ тук му въздействаше като акт на емоционална агресия. Да бъде обект на обичта, а навремето и на желанието на мъж, затънал в престъпността и насилието, беше гавра с паметта ѝ.

Итън бе оставил портрета на мястото му, защото смяташе, че пълномощното да представлява Дъни по всякакви въпроси не му дава правото да изхвърли или прибере снимката в красивата сребърна рамка.

В болницата, през нощта, когато Хана почина, и отново на погребението ѝ, след дванайсет години отчуждение Итън и Дъни си бяха проговорили. Общата им скръб обаче не ги беше сближила впоследствие. Те не размениха нито дума през следващите три години.

На третата годишнина от смъртта на Хана Дъни се беше обадил по телефона да каже, че през тези трийсет и шест месеца е размишлявал усилено над преждевременната ѝ смърт на трийсет и две години. Загубата ѝ, мисълта, че нея я няма, го беше засегнала дълбоко и постепенно бе довела до радикалната му промяна завинаги.

Дъни бе заявил, че е решил да тръгне по правия път, да се откъсне от всичките си престъпни начинания. Итън не му беше

повярвал, но му бе пожелал успех. Това бе последният им разговор.

По-късно той бе научил от странични източници, че Дъни се е разделил със стария си начин на живот, че не се вижда с предишните си приятели и съдружници, че се е превърнал в нещо като отшелник, потънал в четене и необщителен.

Итън се бе отнесъл към тези слухове с голяма доза скептицизъм. Той бе твърдо убеден, че някой ден ще чуе, че Дънкан Уислър е тръгнал по старите си стъпки или че никога не ги е изоставял.

По-късно бе научил, че Дъни се е върнал в църквата, че ходи на литургия всяка седмица и че проявява смирение, с каквото никога не се бе отличавал.

Не знаеше дали това бе истина, или не, но фактът, че Дъни не се бе отказал от състоянието, натрупано с измами, кражби и продажба на наркотици, си оставаше. Животът в разкош, купен с такива мръсни пари, би накарал един искрено разкаял се човек да изпитва угризения на съвестта, докато не намери някакво пречистващо приложение за богатството си.

От кабинета бе изчезнал не само портретът на Хана. Атмосферата на книжовна невинност също се бе изпарила.

Четирийсет книги с твърди корици бяха струпани на куп върху пода в ъгъла до една от стените. Те бяха свалени от две от полиците на библиотеката, заемаща цяла стена. Част от задната стена на библиотеката, която изглеждаше неподвижна, бе изтеглена настрана, откривайки стенен сейф.

Вратата на сейфа, която имаше диаметър 30 см, беше отворена. Итън опипа вътрешността на обширната каса — тя се оказа празна.

За него беше новост, че в кабинета има сейф. Логично бе да се предположи, че никой друг, освен Дъни и техника, който го бе монтирал, не знаеха за неговото съществуване.

Мозъчно увреден човек се облича. Намира пътя до вкъщи. Спомня си комбинацията, с която се отваря сейфът.

Или... мъртвец се прибира вкъщи. Обзема го настроение за веселба и той се запасява с пари за харчене.

Идеята за мъртвия Дъни беше също толкова непонятна, както и за мозъчно увредения Дъни.

ГЛАВА 13

Фрик сред глъчка: два влака тракат ли, тракат и свирят по завоите, нацисти в селата, американски войски се спускат от хълмовете, убити войници навсякъде и злодеи офицери от СС в черни униформи вкарват евреи като стадо в товарните вагони на трети влак, спрял на една гара, други мръсници от СС застрелват католици и ги заравят в общ гроб тук, до боровата горичка.

Малко са хората, които знаят, че нацистите са убивали не само евреи, но също и милиони християни. Повечето от високопоставените нацисти са изповядали една странна, неофициална езическа вяра, благоговеейки пред земята, расата и митовете на древна Саксония, боготворейки проливането на кръв и властта.

Малко са хората, които знаят това, но Фрик го знаеше. Той обичаше да научава неща, които са неизвестни на другите. Разни моменти от историята. Тайни. Мистериите на алхимията. Любопитни факти от науката.

Като например как да се подаде захранване на електрически часовник от картоф. Нужни са медна щипка, цинков пирон и малко жица. Часовник, захранен с картоф, изглежда глупаво, но работи.

Като отрязаната пирамида на гърба на еднодоларовата банкнота. Тя представлява незавършеният храм на Соломон. Окото, кацнало над пирамидата, символизира великия архитект на Вселената.

Като създателя на първия асансьор. Използвайки човешка, животинска или водна сила, римският архитект Витрувий построил първите асансьори някъде около 50 г. пр.н.е.

Фрик знаеше.

Много от шантавите неща, които знаеше, нямаха особено приложение в ежедневието, не променяха факта, че беше нисък и слаб за възрастта си или че имаше отблъскващ врат и невероятните огромни зелени очи, над които списанията точеха лиги, когато описваха майка му, които обаче го караха да прилича на кръстоска между бухал и

извънземен. И все пак той обичаше да научава тези шантави неща, макар че това не го измъкваше от калта на Фрикството.

Екзотичното знание, рядко срещано сред другите, помагаше на Фрик да се чувства като магьосник. Или поне като чирак на магьосник.

С изключение на господин Юргенс, който идваше два пъти на месец да почиства и да поддържа голямата колекция от съвременни и стари електрически влачета, само Фрик знаеше всичко за стаята с влачетата и какво се прави в нея.

Влакчетата бяха собственост на световноизвестната кинозвезда Чанинг Манхайм, който му беше и баща. В личния живот на Фрик кинозвездата отдавна бе известна като Татко призрак, защото той присъстваше тук обикновено само духом.

Татко призрак не знаеше почти нищо за стаята с влачетата. Той бе хвърлил за колекцията толкова пари, че можеше да купи с тях цялата островна република Тувалу, но рядко си играеше с нея.

Повечето хора никога не са чували за Тувалу. Разположена върху девет острова в южната част на Тихия океан, републиката има население едва десет хиляди души и главният ѝ износ се състои от копра и кокосови орехи.

Повечето хора нямат никаква представа какво е копра. Нямаше представа и Фрик. Той се канеше да провери веднага щом научи за Тувалу.

Стаята с влачетата беше на горния сутерен, в съседство с гаража. Размерите ѝ двајсет на тринајсет метра бяха по-големи от тези на средно жилище.

Липсата на прозорци гарантираше изолирането от реалния свят. Железопътната фантазия царуваше.

Колекцията влачета беше наредена върху стелажи от пода до тавана покрай двете по-къси стени, с изключение на моделите, които в момента се използваша.

Върху двете дълги стени бяха накачени фантастични картини на влакове. На една от тях локомотив изскачаше от гъста блестяща мъгла със запалена лампа на предницата си. На друг влак пътуваше през окъпана в лунна светлина прерия. Влакове от всякакви епохи препускаха през гори, пресичаха реки, катереха се по планини през дъжд, лапавица, сняг, мъгла, в мрака на нощта, от тях се вдигаха облаци от пушек и от колелата им изскачаха искри.

В центъра на това обширно пространство, върху огромна маса с много крака, бе поставен релефен пейзаж от зелени хълмове, полета, долини, дефилета, реки, езера. Седем миниатюрни села със стотици детайлно изработени постройки се свързваха от селски пътища, осемнайсет моста и девет тунела. Вдлъбнати криви, изпъкнали криви, криви във формата на конска подкова, прави отсечки, наклони бяха покрити с повече железопътни релси, отколкото са кокосовите орехи в Тувалу.

Размерите на тази удивителна конструкция бяха петнайсет на десет метра и човек можеше да обикаля около нея, да вдигне една порта, да влезе вътре и да направи обиколка по една алея, сякаш е великан на почивка в страната на лилипутите.

Фрик беше в разгара на играта.

Той беше разположил цели армии от фигурки на войници по пейзажа и си играеше на влакове и война едновременно. Като се вземат предвид ресурсите, с които разполагаше за тази игра, тя би трябвало да е по-приятна, отколкото беше.

По всички външни и вътрешни контролни станции имаше телефони. Когато зазвъняха с личния му сигнал, той се стресна — много рядко го търсеха по телефона.

Имението се обслужваше от двайсет и четири телефонни линии. Две от тях бяха за алармената система и една — за наблюдението на хотелския тип система за отопление и климатична инсталация. Две служеха за факс и две — за връзка с интернет.

Шестнайсет от останалите седемнайсет линии бяха разпределени между семейството и персонала. Двайсет и четвъртата имаше специално предназначение.

Бащата на Фрик имаше на разположение четири линии, защото целият свят, а веднъж дори и президентът на САЩ, искаше да говори с него. Обаждания за Чанинг или Чан или Чани, че и (от една лапнала по него актриса) за Чичи се получаваха дори когато той отсъстваше от къщи.

Госпожа Макбий имаше четири линии, макар това да не означаваше, както Татко призрак понякога се шегуваше, че тя може да започне да си мисли, че е не по-малко важна от господаря си.

Ха, ха, ха.

Една от тези четири линии беше за апартамента на господин и госпожа Макбий. Останалите три бяха служебните ѝ телефони.

В обикновените дни управлението на имението не се нуждаеше от три линии. Но когато госпожа Макбий трябваше да планира и осъществи забава за четири или петстотин холивудски тъпаци, три телефона невинаги бяха достатъчни да се оправи с доставчика на храната и напитките, цветаря, организатора на забавната програма и безбройните други тайнствени агенции и сили, които тя трябваше да призове, за да може да направи незабравима вечер.

Фрик не беше сигурен дали си струваше да се хвърлят толкова усилия и пари за това. След края на партито половината от гостите си тръгваха толкова пияни или така надрусани, че на сутринта нямаше да си спомнят къде са били.

Ако ги сложиш да седнат на градински столове и им дадеш планини от бургери и цистерни с вино, те щяха да се отрежат по същия начин. После щяха да се приберат вкъщи, да си изповръщат червата както обикновено, щяха да заспят като умрели и да се събудят на следващия ден, без да си спомнят нищо.

Като началник на охраната господин Труман имаше две линии в апартамента си — една лична и една служебна.

Само две от шестте прислужнички живееха в имението и те имаха обща телефонна линия с шофьора.

Домакинът по поддръжката на двора си имаше собствена линия, но вдъхващият страх майстор-готвач, господин Сатър, и веселият готвач, господин Баптист, използваха една от линиите на госпожа Макбий.

Госпожица Хепълуайт, личната секретарка на Татко призрак, имаше две линии.

Фреди Ниландър, знаменитият супермодел, подвизаващ се във Фриксилвания като Псевдомама, също имаше собствена линия тук, макар че се бе развела с Татко призрак преди почти десет години и бе посещавала дома с преспиване по-малко от десет пъти оттогава.

Татко призрак бе казал веднъж на Фреди, че звъни на телефона ѝ от време на време с надеждата, че тя ще отговори и ще му каже, че най-сетне се е върнала при него и ще остане вкъщи завинаги.

Ха, ха, ха. Ха, ха, ха.

Фрик бе получил собствена линия, след като навърши шест години. Той не се обаждаше никога на никого, с изключение на случая, когато бе изровил от списъците с телефонни номера на познатите на баща си домашния телефон, липсващ в указателя, разбира се, на господин Майк Майърс, актьора, дублирал гласа на главния герой в *Шрек*, за да му каже, че *Шрек* без всякакво съмнение е страхотен.

Господин Майърс се бе държал много мило с него, беше му говорил с гласа на Шрек и с много други гласове и го бе карал да се смее, докато го заболя стомахът. Тази травма на коремните му мускули се дължеше отчасти на факта, че господин Майърс беше невероятно смешен, и отчасти на това, че напоследък Фрик не беше упражнявал групата си от мускули, които участват в смеха, колкото би желал.

Бащата на Фрик, който вярваше в какви ли не свръхестествени явления, бе заделил последната телефонна линия за обаждания от оня свят. Това бе цяла история за разказване.

Сега за първи път от осем дни, откакто Татко призрак се бе обадил за последен път, Фрик чу своя телефонен сигнал да звъни от телефоните в стаята с влакчетата.

Всеки живеещ в имението си имаше различен сигнал за линиите, които му бяха на разположение. Всяка от линиите на Татко призрак звънеше с едно просто брррррр. Сигналят на госпожа Макбий представляваше поредица от удари на мелодични камбанки. Линиите на господин Труман свиреха първите девет тона от шапката на едно много старо телевизионно предаване, *Полицейска мрежа*, което беше глупаво, и господин Труман също мислеше така, но го търпеше.

Тази сложна телефонна система можеше да произведе до дванайсет различни сигнала. Осем от тях бяха стандартни. Четири, сред тях *Полицейска мрежа*, можеха да се направят по поръчка на клиента.

Фрик бе получил най-тъпия от стандартните сигнали, описан от производителя като „бодър, приятен за децата сигнал, подходящ за бебешка или за детска стая“. Защо на новородените или едва проходилите малки деца им трябваша лични телефони беше необяснимо за Фрик.

Дали щяха да се обадят в бебешкия магазин да си поръчат гумени пръстени за чесане на венците с вкус на раци? Или може би

щяха да позвънят на майките си и да кажат: „Ох, нааках се в пелените и не ми е приятно“.

Тъпа работа.

Тинга-линг-лиии — провикваха се телефоните в стаята с влакчетата.

Фрик мразеше този звук. Беше го намразил, когато беше на шест години, и сега го мразеше още повече.

Тинга-линг-лиии.

Това би могъл да бъде противният звук, издаван от рунтаво, тумбесто розово полумече, полукуче, тъпоумен герой от предаване за деца в предучилищна възраст, които смятаха, че идиотски програми като *Телетъбиз* са връхът на хумора и интелигентността.

Чувстващ се унижен, макар че беше сам, Фрик натисна ключовете на два трансформатора, за да изключи захранването на влакчетата, и вдигна телефона след четвъртото иззвъняване.

— Хамбарът за бургери във фермата за хлебарки на Боб — избъбри той. — Специалитетът на деня ни днес е препечен сандвич със салмонела и руска салата за един долар.

— Здравей, Елфрик — каза мъжки глас.

Фрик бе очаквал това да бъде баща му. Ако вместо това бе чул гласа на Псевдомама, той щеше да получи сърдечен удар и да падне мъртъв върху пулта за управление на влакчетата.

Целият персонал на имението, с изключение може би на майстор-готвача Сатър, щяха да жаят за него. Щеше да им бъде безкрайно, ужасно мъчно. Безкрайно, безкрайно, ужасно, ужасно. За около четирийсет минути. После щяха да се хвърлят в трескава, трескава дейност, подготвяйки събирането след погребението, на което щяха да бъдат поканени навярно хиляда знаменити и полузнаменити пиияници, наркомани и гъзолизци, жадни да впият устни в златния задник на Татко призрак.

— Кой се обажда? — попита Фрик.

— Добре ли се забавляваш с влакчетата, Фрик?

Фрик не беше чувал този глас преди. Не беше човек от персонала. Явно беше непознат.

Повечето от хората в къщата не знаеха, че Фрик се намира в стаята с влакчетата, и никой извън имението не можеше да е научил за това.

— Откъде знаеш за влакчетата?

— Ами знам много неща, които другите не знаят — отвърна мъжът. — Също като теб, Фрик, също като теб.

Талантливите косми по тила на Фрик се разбягаха на разни посоки подобно на уплашени паяци.

— Кой си ти?

— Не ме познаваш — рече мъжът. — Кога се връща баща ти от Флорида?

— Като знаеш толкова много, защо ти не ми кажеш?

— На двацет и четвърти декември. Рано следобед. В навечерието на Коледа — отвърна непознатият на телефона.

Фрик не се впечатли. Милиони хора знаеха къде се намира баща му и какви са планове му за Коледа. Само преди седмица Татко призрак беше взел участие в една от забавните програми и беше разказал за филма, в който се снимаше, и с какво нетърпение очаква да се прибере вкъщи за празниците.

— Фрик, искам да ти стана приятел.

— Ти какво, перверзен ли си?

Фрик беше чувал за перверзните типове. И, да му се не види, навярно познаваше стотици от тях. Той не знаеше всичко, което те биха могли да направят на едно дете, и не беше съвсем сигурен какво точно най-много биха искали да му направят, но знаеше, че те съществуват и си правят колекции от детски очни ябълки и гердани от костите на жертвите си.

— Нямам ни най-малкото желание да ти направя нещо лошо — отвърна непознатият на телефона, което без съмнение беше точно каквото би казал един перверзен тип. — Тъкмо обратното. Искам да ти помогна, Фрик.

— Да ми помогнеш за какво?

— Да оцелееш.

— Как се казваш?

— Нямам име.

— Всеки трябва да има име, ако ще да е само едно, като Шер или Годзила.

— Не и аз. Аз съм само един сред многото, останал без име. Иде беда, Фрик, и ти трябва да се подготвиш за нея.

— Каква беда?

— Има ли място в къщата ти, където можеш да се скриеш така, че никой да не те намери? — попита непознатият.

— Що за шантав въпрос!

— Ще ти потрябва скривалище, където никой да не може да те намери. Едно много потайно място.

— От кого трябва да се скрия?

— Не мога да ти кажа това. Нека просто да го наречем „Звяра в жълто“. Но скривалището ще ти потрябва много скоро.

Фрик си даваше сметка, че трябва да прекрати разговора, че можеше да се изложи на опасност, ако продължеше играта на този откачен. Най-вероятно той беше някой жалък перверзен тип, който е извадил късмет да намери телефонния му номер, и рано или късно щеше да започне с мръснишкия разговор. Ала можеше да се окаже и някой магьосник и да го урочаса отдалеч или зъл психолог, способен да хипнотизира едно момче по телефона и да го накара да обере магазини за спиртни напитки и после да му предаде всичките пари, докато кудкудака като кокошка.

Макар да съзнаваше, че тези, както и много други рискове съществуват, Фрик въпреки това не затвори телефона. Това беше несравнимо най-интересният телефонен разговор, който някога бе провеждал.

За всеки случай, ако се окажеше, че този безименен тип е същият, от когото трябва да се крие, Фрик предупреди:

— Аз имам телохранители и те са въоръжени с картечници.

— Това не е вярно, Елфрик. Лъжите няма да ти докарат нищо друго, освен мъка. Имението е строго охранявано, но това няма да е достатъчно, когато дойде моментът, когато Звяра в жълто се появи.

— Вярно е — настоя на лъжата си Фрик. — Моите телохранители са бивши командоси от отрядите за борба с тероризма и един от тях е спечелил титлата Мистър Вселена преди това. Те не си поплюват, а бият яко.

Странникът на телефона замълча.

След няколко секунди Фрик рече:

— Ало. Там ли си?

Мъжът заговори шепнешком:

— Изглежда, някой е дошъл при мен, Фрик. Ще ти се обадя пак по-късно. — Шепотът притихна до такава степен, че Фрик трябваше

да се напруга, за да чуе какво казва. — А ти започни да търсиш това тайно скривалище. Нямах много време.

— Почакай — каза Фрик, но линията се прекъсна.

ГЛАВА 14

С готово за стрелба оръжие, с вдигнато дуло, от стая в стая по коридора на наутилусообразния апартамент на Дъни Уислър Итън стигна до спалнята.

Една от нощните лампи светеше. Върху китайското легло шейна икономката изкусно беше наредила декоративни възглавнички от китайска коприна.

Също върху леглото, явно нахвърляни набързо, лежаха мъжки дрехи. Намачкани, изцапани, още влажни от дъжда. Панталони, риза, чорапи, бельо.

В един от ъглите имаше обувки.

Итън не знаеше в какво е бил облечен Дъни, когато е напуснал моргата в болницата „Богородицата на Анджелис“. Той обаче не би заложил и пукната пара срещу възможността това да са същите дрехи.

Приближавайки се до леглото, той усети леката воня, която бе помирисал в асансьора. Някои от съставните ѝ части можеше да се определят по-лесно отпреди: застояла пот, лъх на гранясало мазило на сулфатна основа, редки пари на вкиснала урина. Миризмата на болест, на дълго залежаване и къпане само с леген и гъба.

Итън долови някакъв съскащ звук, който в началото отдаде на нов порив на дъжда, но после осъзна, че чува шума на вода от душа в банята към главната спалня.

Вратата на банята беше открената. През пролуката заедно с шума се процеждаше ивица светлина, както и струйки пара.

Той отвори вратата докрай.

Подът и стените бяха облицовани със златен мрамор. Върху плот от черен гранит бяха сложени два черни керамични умивалника със златни кранове.

Над плота имаше голямо огледало, замъглено от изпаренията, в което не се виждаше ясно нищо. Разкривената му фигура се движеше под тази непрозрачна повърхност като някакъв странен белезникав предмет, който се мярва под потъналата в сенки повърхност на езеро.

Облаци пара се носеха из въздуха.

От банята се влизаше в тоалетна. Вратата беше отворена и се виждаше, че вътре няма никой.

Дъни едва не беше удавен в тази тоалетна.

Съседи в апартамент на четвъртия етаж го бяха чули да се бори отчаяно за живота си и да вика за помощ.

Полицията бе пристигнала бързо и бе хванала нападателите му, преди да успеят да избягат. Дъни бе намерен проснат на една страна на пода пред тоалетната почти в безсъзнание да изкашля вода от дробовете си.

Когато линейката пристигна, той вече бе изпаднал в кома.

Нападателите му, които бяха дошли за пари, отмъщение или и двете, не бяха от хората, измамани наскоро от Дъни. Те бяха прекарвали в затвора шест години и след освобождаването си бяха дошли да разчистят старите си сметки.

Дъни може да се беше надявал да се изолира от престъпния си живот, но старите грехове го бяха достигнали в онази нощ.

Върху пода на банята лежаха две смачкани мокри черни хавлии. Две сухи хавлии все още висяха на закачалките.

Душ-кабината беше в десния ъгъл срещу вратата на банята. Дори ако замъглената от парата стъклена врата беше прозрачна, от това разстояние Итън не би могъл да види нищо вътре.

Приближавайки се, той си представяше как би изглеждал Дъни Уислър, когото очакваше да види. Мъртвешки бледа посивяла кожа, неподдаваща се на зачервяване от горещата вода. Сиви, кървясали очи.

Все още стиснал оръжието в дясната си ръка, той хвана дръжката на вратата с лявата и след кратко колебание я отвори.

Под душа нямаше никой. Водата плющеше по мраморния под и изтичаше през канала.

Итън се наведе, протегна ръка и спря водата.

Внезапно настъпилата тишина след шума на водата обяви присъствието му също толкова ясно, както ако беше изсвирил с фанфар.

Той се обърна нервно към входа на банята, очаквайки някакъв отговор, макар да не бе сигурен какъв би могъл да бъде.

Дори след спирането на водата от кабинката продължи да излиза пара, макар и на по-тънки струйки, и през стъклената врата се увиваше

около Итън.

Въпреки влагата във въздуха устата му пресъхна. Залепнал за небцето му, езикът му се откачи с мъка, сякаш беше лента велкро.

Когато се отпрати към вратата на банята, вниманието му отново бе привлечено от движението на мъглявото му и разкритено отражение в изпотеното огледало над умивалниците.

После видя невъобразимата форма, която го накара да се закове на място.

В огледалото под филма от кондензирана пара се мъдреше бледа фигура, също толкова замъглена като забуления образ на Итън, но все пак достатъчно ясна и наподобяваща очертанията на мъж или жена.

Итън беше сам. Един бърз оглед на банята не доведе до откриването на някакъв предмет или особеност в архитектурата, който изпотеното огледало би могло да изкриви така, че да заприлича на призрачна човешка фигура.

Той затвори очи. После ги отвори. Фигурата си стоеше.

Вече не чуваше нищо друго, освен ударите на сърцето си, само на сърцето, което биеше по-бързо и по-силно от обикновено и като с парен чук блъскаше ли, блъскаше и изпомпваше кръв към мозъка му, за да го промие и проясни.

Разбира се, че въображението му беше придало значение на някакво безсмислено отражение в огледалото по същия начин както би му помогнало да съзре мъже, дракони и всякакви нереални същества сред облаците в лятното небе. Въображението. Разбира се.

Ала ето, че този човек, този дракон, каквото щеш го наречи, взе, че се помръдна в огледалото. Не много рязко, съвсем леко, но достатъчно, за да накара сърцето на Итън да замре между ударите.

А може би и движението беше илюзорно.

Той се приближи колебливо до огледалото. Не застана директно пред призрака, защото независимо от силния приток на кръв, който би трябвало да просветли разсъдъка му, Итън бе завладян от суеверното убеждение, че ще му се случи нещо ужасно, ако отражението му се слее с призрачната фигура.

Движението на мъглявото привидение трябва да бе илюзорно, ала ето че пак си го въобрази. Фигурата сякаш му махаше да се приближи към нея.

Итън не би признал на Хазарт Янси, нито на никого от полицаите от едно време, а може би дори и на Хана, ако беше жива, че когато протегна ръка да докосне огледалото, той донякъде очакваше да усети не влажно стъкло, а нечия ръка, допир от студения и отблъскващ отвъден свят.

Той избърса една дъга в мъглата, оставяйки блестяща водна следа.

Заедно с движението на ръката на Итън се движеше и призракът в огледалото, който се плъзгаше настрани от изчистената част. Той се държеше хитро зад прикритието на парата и застана директно срещу него.

Като се изключи лицето, мъглявото отражение на Итън в запотеното огледало изглеждаше тъмно заради тъмните му дрехи и коса. Замъглената от парата форма, застанала сега пред него, беше бледа като лунната светлина и прозрачна като крилата на молец и колкото и да бе невероятно, изместваше неговия образ.

Страхът почука по сърцето му, но той не го пусна вътре, също както когато беше полицай и участваше в престрелка, не си позволяваше да се поддава на паника.

Той и без това се чувстваше като изпаднал донякъде в транс, приемащ невъзможното тук, както лесно би го приел насън.

Привидението се наведе към него, сякаш се опитваше да проумее природата му от отвъдната страна на огледалото, по същия начин както и той се навеждаше напред да го изучава.

Итън вдигна ръка отново и колебливо избърса една тясна лента от огледалото, напълно убеден, че когато срещне очите на отражението си, те няма да са неговите, а ще са сиви като очите на Дъни Уислър.

И отново тайното създание в огледалото се премести с по-голяма бързина от ръката на Итън и остана забулено.

Чак когато дъхът на Итън експлодира, той осъзна, че го е задържал.

Когато отново си пое дъх, той чу някъде далеч в апартамента крехкия шум на разбиващо се стъкло.

ГЛАВА 15

Итън беше поръчал на лабораторията „Паломар“ да провери дали в кръвта му има следи от забранени вещества, защото се страхуваше, че може да е бил дрогиран без негово знание. По време на събитията в блока, където се намираше апартаментът на Рейнърд, той се бе чувствал особено.

И сега, когато напускаше изпълнената с пара баня, той се чувстваше не по-малко объркан, отколкото когато след въображаемото прострелване в корема се оказа зад волана на колата си без никакви увреждания.

Каквото и да беше се случило или да му се беше сторило, че се случва, пред огледалото, той не можеше повече да вярва на сетивата си. В резултат на това продължи да се движи още по-внимателно отпреди, защото допускаше, че нещата отново можеше да бъдат различни от начина, по който изглеждаха.

Той мина през стаи, които вече беше претърсил, и преминавайки през нови, стигна най-последно до кухнята. Парченца от счупено стъкло блестяха по масата за закуска и бяха пръснати по пода.

Също на пода лежеше сребърната рамка за снимки, която липсваше от бюрото в кабинета. Портретът на Хана беше измъкнат от нея.

Явно този, който беше взел снимката, беше бързал прекалено много, за да освободи четирите закопчалки на гърба на рамката, и вместо това беше счупил стъклото.

Задната врата на апартамента беше отворена.

Зад нея се простираше широк коридор, който водеше до задните изходи и на двата луксозни апартамента на етаж. В близкия му край имаше табела с надпис ИЗХОД, която сигнализираше, че там започва стълбището. В далечния край имаше товарен асансьор, достатъчно голям да побере дори хладилник и обемиста мебел.

Ако някой беше взел асансьора, той вече щеше да е стигнал до долу. Но от там не идеше нито звук.

Итън хукна към стълбището. Отвори вратата на резервния изход. Спря се на прага и се послуша.

Вопъл или стон, или тъжна въздишка, или изтракването на окови. Дори и призрак би трябвало да издаде някакъв звук, но от стълбището се носеше само студена, плътна тишина.

Той слезе бързо по петте етажа до партера и после още един етаж до гаража. Не срещна нито човек от плът и кръв, нито дух.

Миризмата на болест и пот от висока температура, която бе доловил преди в асансьора, не се усещаше тук. Вместо нея ухаеше леко на сапун, сякаш някой, който току-що се бе изкъпал, бе минал оттук. А също и лъх от аромат на вода за след бръснене.

Итън отвори стоманената врата на резервния изход, влезе в гаража, чу звука на мотор и усети миризмата на изгорелите газове от ауспук. От четирийсетте места за паркиране мнозинството бяха празни по това време през работен ден.

В предната част на гаража една кола излезе на заден ход от мястото си. Итън разпозна сиво-синия мерцедес на Дъни.

Под командата на дистанционно управление портата на гаража вече се вдигаше с ритмично тракане.

Все още стискайки пистолета, Итън изтича към отдалечаващата се кола. Портата се вдигаше бавно и мерцедесът беше принуден да спре, за да я изчака. През задното стъкло се виждаше силуетът на мъж зад волана, но не достатъчно ясно, за да бъде разпознат.

Когато доближи мерцедеса, той зави, възнамерявайки да отиде до вратата на шофьора.

Колата се стрелна напред още докато бариерата се вдигаше и не беше освободила напълно мястото. Покривът на мерцедеса мина на милиметър от опасността да остави дебел пласт боя по рамката на вдигащата се порта и се изстреля по стръмната рампа на изхода към улицата.

Шофьорът натисна копчето за затваряне още докато минаваше през портата и тя затрака надолу, когато Итън стигна до нея. А мерцедесът вече беше изчезнал по улицата отгоре.

Той постоя за момент, взирайки се през портата в бурята навън.

Дъждът се стичаше по рампата, пенейки се, и изтичаше през решетката на канала пред стената на гаража.

По стръмния бетон едно малко гущерче със счупен гръбнак от колелото на кола, но все още живо, се бореше с всички сили срещу течащата вода. То се придвижваше с такава упоритост сантиметър по сантиметър, сякаш вярваше, че всичките му нужди биха били удовлетворени и всичките травми — излекувани, от някаква сила на върха.

Итън, който не искаше да види неизбежното поражение на малкото създание, което водата щеше да отнесе мъртво върху решетката на канала, се извърна настрани.

Той сложи пистолета в раменния си кобур.

Огледа ръцете си. Те трепереха.

Върна се отново на задното стълбище и се заизкачва към петия етаж. И пак го посрещнаха уханието на сапун и ароматът на вода за след бръснене. Този път обаче той долови и различна миризма, не толкова чиста като другите две, трудна за определяне, но тревожеща.

Каквото и друго да беше, Дъни Уислър със сигурност беше жив човек, а не ходещ труп. Защо един ходещ труп ще се прибере вкъщи да се изкъпе, избръсне и преоблече в чисти дрехи? Абсурд.

В кухнята на апартамента Итън изсмука с прахосмукачка парченцата от стъклото в рамката на снимката.

После видя, че в мивката има лъжица и отворена кутия сладолед, половина пълна. Изглежда, че оживелите наскоро обичат шоколадов сладолед с карамел.

Той сложи сладоледа в хладилната камера и върна празната рамка за снимки на мястото ѝ в кабинета.

Влезе в главната спалня и спря близо до вратата на банята. Беше възнамерявал да провери огледалото още веднъж, за да види дали все още е запотено и дали вътре в него нещо, което не би трябвало да е там, още мърда.

Ала активното търсене на този призрак изведнъж му се стори не особено добра идея. Вместо да продължи, той угаси лампите, напусна апартамента и заключи вратата след себе си.

Когато асансьорът го понесе надолу, Итън си помисли: *По същата причина, поради която прословутият вълк си е сложил овча кожа, за да може да се движи сред агнетата, без да го познаят.*

Ето защо един ходещ труп трябваше да се изкъпе, избръсне и преоблече в хубав костюм.

Когато асансьорът стигна на партера, на Итън му беше ясно как се е чувствала Алиса, когато е пропадала в заешката дупка.

ГЛАВА 16

След като затвори железопътните линии, Фрик остави мръсните нацисти да вършат подлите си дела, премина от нереалния свят в стаята с влакчетата в реалността на автомобилната колекция, струваща много милиони долари, в гаража и хукна към стълбите.

Би трябвало да вземе асансьора. Ала този безкабелен механизъм с хидравлично задвижване на кабинката би бил прекалено бавен за обзелото го нетърпение.

Моторът на Фрик направо хвърчеше. Телефонният разговор със странния непознат, когото той бе нарекъл непознатия на телефона, беше високооктаново гориво за момче със скучен живот, трескаво въображение и изобилие от свободно време.

Той не се качваше по стълбите, той ги щурмуваше. Мятайки крака, сграбчвайки перилата, Фрик се носеше нагоре от сутерена, като покоряваше две, четири, шест, осем дълги стълбища, водещи към третия етаж на Палацо Роспо, където беше неговият апартамент.

Изглежда, само Фрик знаеше какво значи името, дадено на голямата къща от първия й собственик — Палацо Роспо. Почти на всички беше известно, че „палацо“ е „палат“ на италиански, но никой, освен може би неколцина придаващи си важност европейски филмови режисьори, нямаше и най-малка представа какво означава „роспо“.

В интерес на истината повечето от гостите, посещаващи имението, изобщо не се интересуваха как се нарича то или какво означава грандиозното му име. Те се вълнуваха от по-важни неща, като касовите приходи в края на седмицата, телевизионните рейтинги, последните рокади в ръководствата на студиата и мрежите, кого да прецакат в новата сделка, която се подготвяше, с колко да го прецакат, как да го омаят, че да не разбере, че го прецакват, как да намерят нов източник на кокаин и дали кариерата им би била още по-блестяща, ако бяха започнали да си правят пластични операции на лицата от осемнайсетгодишна възраст.

Сред малкото, които се бяха замисляли над името на имението, се ширеха противоречиви теории.

Някои смятаха, че къщата носи името на известен италиански държавник или философ, или архитект. Броят на кинодейците, които знаеха каквото и да било за държавници, философи и архитекти, беше почти толкова малък, както и на тези, които биха могли да изнесат лекция за структурата на материята на вътрешноатомно ниво. Следователно тази теория се възприемаше лесно и никой не се опитваше да я обори.

Други бяха сигурни, че Роспо е било или моминското име на любимата майка на първия собственик, или името на шейната, на която е обичал да се пързала като дете, когато за последен път в живота си е бил истински щастлив.

Трети пък смятаха, че името иде от тайната любов на първия собственик — млада актриса, наречена Вийра Джийн Роспо.

Вийра Джийн Роспо наистина бе съществувала през трийсетте години на двайсети век, макар че истинското ѝ име бе Хилда Мей Глоркал.

Продуцентът, агентът или който ѝ беше дал името Роспо, трябва тайно да е презирал бедната Хилда. „Роспо“ на италиански означаваше „крастава жаба“.

Изглежда, само Фрик знаеше, че Палацо Роспо беше най-деликатният начин на италиански да се нарече къща с името „Домът на господин Жабок“.

Фрик беше проучил въпроса. Той обичаше да знае всичко.

Явно филмовото светило, което бе построило къщата преди повече от шейсет години, беше имал чувство за хумор и беше чел *Вятърът във върбите*. В тази книга един от героите, на име господин Жабок, живееше в голяма къща, наречена „Домът на господин Жабок“.

Никой от съвременните участници в киноиндустрията вече не четеше книги.

И съдейки по опита на Фрик, никой от киноиндустрията вече нямаше чувство за хумор.

Той се изкачи по стълбите толкова бързо, че се задъха, когато стигна до северния коридор на третия етаж. Това не беше хубаво. Трябваше да спре и да си почине.

Вместо това обаче той продължи да върви бързо към източния коридор, където се намираше неговият апартамент. Антиките, покрай които момчето минаваше на третия етаж, бяха фантастична гледка, макар да нямаха същата музейна стойност, както антиките на долните два етажа.

Обзавеждането в стаите на Фрик беше сменено предишната година. Вътрешният дизайнер на Татко призрак беше развел момчето по магазините. За обновяването на мебелите в неговата част на къщата баща му му беше отпуснал трийсет и пет хиляди долара.

Фрик не беше молил за нови изискани мебели. Той никога не молеше за нищо, с изключение на Коледа, когато бе принуден да попълва детинския формуляр до Дядо Коледа, който баща му настояваше да му бъде даден от госпожа Макбий. Идеята за смяната на мебелите беше изцяло на Татко призрак.

Никой освен Фрик не смяташе, че е лудост да се дадат трийсет и пет хиляди на деветгодишно момче, за да си смени мебелите. Дизайнерът и продавачите се държаха, сякаш беше напълно в реда на нещата всяко деветгодишно дете да разполага с такава сума за същата цел.

Безумци.

Фрик често подозираше, че хората около него, които говореха тихо и приличаха на нормални, всъщност бяха **АБСОЛЮТНО ОТКАЧЕНИ**.

Всеки предмет в обновления му апартамент беше модерен, лъскав и ярък.

Той нямаше нищо против мебелите и изкуството от миналите времена. Те му харесваха. Ала пет и половина хиляди квадратни метра, отрупани с изящни антики, бяха предостатъчно.

В собствените си владения той искаше да се чувства като дете, а не като старо френско джудже, на каквото понякога му се струваше, че прилича сред всички тези френски антики. Искаше му се да може да ярва, че нещо като бъдещето наистина съществува.

Той имаше на разположение цял апартамент с хол, спалня, баня и дрешник.

Все още задъхан, Фрик изтича през хола. Още по-задъхан той прекоси спалнята си и влезе в дрешника. Дрешникът не беше никакъв

мизерен килер. Ако Фрик притежаваше порше, той би могъл да влезе вътре с него.

Ако включеше порше в списъка си с желания до Дядо Коледа, то най-вероятно щеше да бъде паркирано на алеята пред къщата в празничното утро с огромна панделка на покрива.

Безумци.

Макар че Фрик имаше повече дрехи, отколкото му бяха нужни или искаше да има, те заемаха само четвърт от дрешника. Останалата част от помещението беше запълнена с етажерки, на които бяха наредени колекции от фигурки на войници, които му бяха много скъпи, игри в кутии, които му бяха безинтересни, както и видеокасети и дивидита на всички тъпи и скучни детски филми, произведени през последните пет години, които директорите на студия или хора, които искаха да се подмажат на баща му, му изпращаха като подарък.

В дъното на дрешника шестметровата стена от пода до тавана беше покрита с три библиотечни секции. Той протегна ръка към третата полица в дясната секция и натисна един скрит бутон. Средната секция се оказа тайна врата, която се завъртя и се отвори. Етажерките бяха дълбоки 25 сантиметра, което оставяше проход от около седемдесет и пет сантиметра от двете страни.

На някои от възрастните би се наложило да минават странично през тези отвори. Фрик обаче влизаше безпрепятствено в тайника зад дрешника.

Пространството зад секциите имаше размери метър и осемдесет на метър и осемдесет с врата от неръждаема стомана. Макар да не беше от плътен метал, тя беше дебела десет сантиметра и изглеждаше внушителна.

Вратата беше отключена, когато Фрик я откри преди три години. Сега също беше отключена. Той така и не намери ключ за нея.

Освен обикновената брава вдясно, вратата имаше и втора брава в центъра. Тя се въртеше на 360 градуса и всъщност не беше брава, а ръчка, подобна на онези, които се използват в касите на прозорците.

От двете страни на ръчката имаше два странни предмета, които приличаха на клапани.

Той отвори вратата, светна лампата и влезе в помещение с размери пет на три и половина метра. Това място беше странно в много отношения.

Подът беше покрит със стоманени плоскости. Стените и таванът също.

Тези пластини бяха запоени много прецизно една за друга. Фрик бе изучавал стаята, но не бе успял да открие и най-малката цепнатина или дупчица в спойките.

Вратата имаше гумено уплътнение. Вече остаряло, изсъхнало и напукано, то навярно бе осигурявало навремето херметична изолация между вратата и касата.

От вътрешната страна на вратата беше вградена гъста мрежа, зад която се намираше механизъм, който момчето бе изучавало многократно с помощта на фенерче. През мрежата се виждаха перките на вентилатор, зъбчати колела, прашни лагери и други части, чиито имена Фрик не знаеше.

Той подозираше, че с ръчката от външната страна на вратата се е включвал вентилаторът, който е изсмуквал през клапите всички въздух от стаята, докато се е образувало нещо като вакуум.

Не можеше да проумее с каква цел се е използвало това помещение.

Известно време си беше мислил, че това трябва да е бил суфакаториум.

Суфакаториум беше дума, която Фрик си бе измислил. Той си представяше как някакъв зъл гений натиква ужасената си плячка в суфакаториума, затръшва вратата и злорадо изсмуква въздуха от помещението, докато жертвата постепенно умре от задушаване.

В книгите злодеите понякога измисляха сложни устройства и планове за убиване на хора, вместо да използват нож или пистолет, което би било много по-бързо и евтино. Злите мозъци явно бяха не по-малко сложни от лабиринтите в мравуняците.

Или пък някои побъркани убийци се гнусяха от кръвта. Може да им харесваше да убиват, но не и да чистят мръсотията след това. Такива типове биха могли да инсталират таен суфакаториум.

Някои елементи в помещението обаче бяха в разрез с това интересно, макар и отблъскващо обяснение.

Така например бравата от вътрешната страна на вратата отваряше заключената отвън врата. Явно бяха взети мерки да не бъде заключен някой в стаята по грешка, но това също така предотвратяваше и някой нарочно да бъде заключен вътре.

Куките от неръждаема стомана на тавана поставяха друг въпрос. Те бяха забити на два реда по дължината на стаята, като всеки ред се намираше на шейсет сантиметра от стена.

Вглеждайки се в лъскавите куки, Фрик чу, че дишането му се бе учестило както когато бе изкачил на бегом стълбите на четири етажа. Звукът от всяко вдишване и издишване се отразяваше като ехо в металните стени.

Засърбя го между раменете и бързо се разнесе към тила му. Той знаеше какво означава това.

Дишането му също не беше просто учестено. Гърдите му бяха започнали да свирят.

Изведнъж нещо го стегна в дробовите и той се задъха. Свиркането стана по-силно при издишване, отколкото при вдишване. Нямаше никакво съмнение, че това бе астматичен пристъп. Дихателните му пътища се свиха осезателно.

Беше по-лесно да поеме въздух, отколкото да го изпусне. Но за да поеме свеж въздух, трябваше първо да изпусне застоялия.

Той сви рамене, наведе се напред и се опита да изцеди задържания въздух, напрягайки мускулите на гърдите и врата си. Не се получи.

Това беше тежък пристъп.

Той грабна инхалатора, закачен на колана му.

Фрик си спомняше три случая, в които недостигът на въздух бе толкова сериозен, че кожата му беше посиняла и трябваше да му се окаже спешна медицинска помощ. Гледката на посинелия Фрик бе изплашила всички.

Освободен от колана, инхалаторът се изплъзна от пръстите му и падна на пода, тракайки по стоманените пластини.

Докато гърдите му свиреха, той се наведе да го вдигне, зави му се свят и падна на колене.

Толкова трудно си поемаше въздух, сякаш гърлото му беше стиснато от ръцете на убиец.

Разтревожен, но все още не отчаян, той запълзя напред, като опипваше пода с ръце в търсене на помпата. Успя да я хване, но тя се изплъзна между изпотените му пръсти и изтрополя надалече по пода.

Пред очите на момчето всичко заплува, замъгли се и почерня.

Никой не го беше снимал по време на пристъп. Беше му любопитно как изглежда, когато придобие цвета на лавандулата и стане мастиленосин.

Дихателните му пътища се стегнаха още повече. Свиренето в гърдите му изтъня. Вече издаваше звуци, сякаш беше глътнал свирка и тя бе заседнала в гърлото му.

Когато отново се добра до помпата, той я стисна здраво и се изтъркаля по гръб. Лоша идея. Така изобщо не можеше да диша. Нито пък в тази поза можеше да впръска лекарството от помпата.

Над главата му куките лъцяха ли, лъцяха.

Не беше подходящо място за остър астматичен пристъп. Не му стигаше въздух да извика. А и никой не би го чул. Палацо Роспо бе строен солидно — звукът не можеше да мине през стените.

Обзе го отчаяние.

ГЛАВА 17

Корки Лапута пишеше с флумастер зловни расистки епитети по стените на мъжката тоалетна в търговския център.

Той самият не беше расист. Не изпитваше злоба към никоя определена група, но се отнасяше с презрение към цялото човечество. А и не познаваше никого, който да изпитва расистки чувства.

Обаче доста хора вярваха, че прикритите расисти са навсякъде. Тази вяра им беше нужна, за да придаде цел и значение на живота им и за да има кого да мразят.

За една значителна част от човечеството наличието на обект на омраза беше също толкова необходимо както хляба и въздуха.

Някои хора имаха нужда да се ядосват за нещо, каквото и да е то. Корки с удоволствие пишеше тези послания, които щяха да разпалят тлеещия гняв у някои от посетителите в тоалетната и да подсилат с още жлъч злобата им.

Докато работеше, Корки си тананикаше заедно с музиката, идеща от озвучителната система.

На 21 декември подборът не включваше коледни песни. Най-вероятно управата на търговския център се тревожеше да не би „Чуйте как ангелите вестители пеят“ или дори джазираната версия на „Звънете, звънчета“ да обиди дълбоко онези купувачи, които не изповядваха християнската вяра, или да отчужди някои особено чувствителни атеисти с пари за харчене.

В момента вървеше едно старо парче на „Пърл Джем“. В този аранжирмент песента се изпълняваше от оркестър с голяма струнна секция. Инструменталната версия беше също толкова затъпяваща, както и оригиналът, макар и по-приятна.

Когато Корки приключи с писането на зловни расистки обиди в кабинката, пусна водата в тоалетната и си изми ръцете на една от мивките, той беше сам в помещението. Никой не го видя.

Той беше горд, че използва всяка възможност да служи на хаоса, независимо от това колко минимална може да е вредата, която нанася

на социалния ред.

Нито една от мивките в тоалетната нямаше запушалка. Той накъса голямо количество хартиени кърпи за ръце, намокри ги, смачка ги на топки и запуши с тях три от шестте мивки.

Напоследък повечето от обществените тоалетни имаха кранове, които след натискане пускат няколко струйки вода и после автоматично спират. Тукашните кранове обаче бяха от стария тип, които се въртяха за пускане и спиране.

Той пушна водата да тече с всичка сила в трите запушени мивки.

В средата на пода имаше канал, който би могъл да осуети плана му. Той премести голямата кофа за боклук, наполовина пълна с използвани хартиени кърпи, и запуши канала с нея.

Взе торбата с покупките си — нови чорапи, спално бельо и кожен портфейл, купени в универсален магазин, както и прекрасен комплект прибори за хранене от магазин за домашни потреби, който обслужваше редовните зрители на телевизионния канал, посветен на въпросите, свързани с храненето — и се загледа в мивките, които се пълнеха бързо с вода.

В стената, на десет сантиметра над пода, имаше голям отдушник. Ако водата се вдигнеше дотам, прелееше в отоплителната система и тръгнеше по стените, малката бея можеше да се превърне в разорително бедствие. Няколко офиса в центъра и служителите им щяха да пострадат.

Едно, две, три, мивките преляха. Водата потече по пода.

Под шума от течащата вода, леко гарнирана с „Пърл Джем“, Корки Лапута напусна тоалетната с усмивка на уста.

Коридорът пред мъжката и дамската тоалетна беше празен и той сложи торбата с покупките на земята.

От един от джобовете на спортното си сако той извади ролка изолиран банд. Винаги беше подготвен за приключения.

С помощта на лепенката той затвори тесния процеп между вратата и прага. От двете страни на касата вратата прилягаше достатъчно плътно, за да удържи напирателната вода, така че нямаше нужда от лепенка.

После Корки извади от портфейла си стикер с размери 7,5 на 15 см, разгъна го, махна предпазната хартия от едната страна и го залепи на вратата.

Върху бял фон с червени букви беше написано ПОВРЕДА.

Стикерът би събудил подозрение у всеки член на охраната, но купувачите щяха да си тръгнат, без да проверят, и да потърсят друга тоалетна.

Корки бе приключил работата си тук. Окончателният размер на щетите от наводнението вече беше в ръцете на съдбата.

В тоалетните и пред тях не бе разрешено да се слагат наблюдателни камери. До този момент той не беше записан на видеолента в близост до престъплението.

Г-образният коридор пред тоалетните водеше към центъра на втория етаж, който беше под постоянно наблюдение. Преди да дойде тук, той беше проверил разположението на камерите, които бяха насочени към местата, водещи към коридора пред тоалетните.

На излизане той уж случайно извърна лицето си от обективите, наведе глава и бързо се смеси с тълпите купувачи.

Когато по-късно охраната прегледаше лентите, щеше да установи, че Корки е влязъл и излязъл от коридора пред тоалетните приблизително по времето на извършване на вандализма, но нямаше да намери ясна снимка на лицето му.

Той се бе облякъл умишлено в невзрачни дрехи, за да не се отличава от масите. На видеозаписите от други места в търговския център нямаше да е лесно да го идентифицират като същия човек, посетил тоалетните малко преди наводнението.

Изобилието от блестяща празнична украса още повече намаляваше ползата от камерите, тъй като закриваше част от кадрите.

Украсата на търговския център беше като зимна приказка, но избягваше както директните, така и символичните асоциации с Коледа — нямаше ангелчета, нито ясли, нито образа на Дядо Коледа, нито помощниците му, нито елени, нито традиционните украшения, нито пана от разноцветни светлини, само миниатюрни бели мигащи лампички. Навсякъде блестяха километрични гирлянди от ледени висулки, изработени от пластмаса и лъскаво алуминиево фолио. Хиляди големи снежинки от стиропор, обсипани с пайети, висяха на въженца от тавана. В центъра десет механични фигури на кьнкьори в човешки ръст се пързалиха по релси покрай имитация на замръзнало езеро в детайлно пресъздаден зимен пейзаж, в който не липсваха

снежен човек, снежни крепости, деца работи, замерящи се със снежни топки, и движещи се фигури на полярни мечки в комични пози.

Корки Лапута беше очарован от неподправеното блажено безсмислие на всичко това.

Той се качи на първия ескалатор до партера, после на втория до гаража и през цялото време размишляваше над детайлите от плана си да убие Ролф Рейнърд. Както докато пазаруваше, така и докато вандалстваше в тоалетната на търговския център, Корки внимателно беше обмислил един смел и прост план за убийство.

Той имаше вродена способност да върши няколко неща едновременно.

За онези, които не са изучавали политическа стратегия и нямат солидна подготовка по философия, поразите на Корки в мъжката тоалетна биха могли да изглеждат просто като детински пакости. Едно общество обаче рядко може да бъде съборено само чрез насилие и всеки мислещ анархист е длъжен да служи на мисията си всяка минута и да сее хаос както с дребни, така и с големи действия.

Неграмотни пънкари, обезобразяващи обществени места с графити, хора бомби, естрадни звезди, продаващи ярост и нихилизъм чрез несвързан брътвеж, подсладен със завладяващ ритъм, адвокати, специализиращи в областта на непозволеното увреждане, които предявяват искове от името на огромни групи с изричното намерение да затрият важни корпорации и вековни институции, серийни убийци, наркопласъори, продажни полицаи, корумпирани управители на големи бизнес компании, фалшификатори на счетоводни сметки и крадящи от пенсионните фондове, свещеници, презрели вярата и посягащи на деца, политици, осигуряващи си нови изборни победи чрез раздухването на класова ненавист: всички те, както и много други, работеха на различни нива. Някои имаха разрушителното действие на дерайлирали товарни влакове, други прояждаха тихичко като термити тъканта на цивилизацията и разума. Ала всички те бяха необходими, за да доведат до крах сегашния обществен строй.

Ако беше възможно да разнася чума, без да рискува собствения си живот, Корки би я предавал с ентузиазъм на всеки срещнат чрез кихане, кашляне, допир и целувки. Ако в даден момент не можеше да направи нищо повече от това да наводни обществена тоалетна, той

нямаше да се поколебае да увеличи хаоса по този начин и да чака нови възможности да нанесе по-едри щети.

Той стигна до беемвето си в гаража и съблече спортното си сако. Преди да седне зад волана, той отново облече жълтата мушама и сложи шапката за дъжд на предната седалка до шофьора, за да може да я вземе лесно.

Освен че беше прекрасна защита дори срещу най-проливния дъжд, мушамата беше идеалното облекло за извършване на убийство. Кръвта можеше лесно да се измие от лъскавата винилова повърхност, без да остави никакви петна.

Според Библията „всичко си има време, време има за всяка работа под небето: време да убиваш и време да лекуваш“^[1].

Понеже не беше лечител, Корки вярваше, че има време да убиваш и време да не убиваш. Времето да убиваш беше дошло.

Списъкът на набеязаните му жертви съдържаше повече от едно име и Рейнърд не беше на първо място. За анархизма понякога трябваше да се полагат много усилия.

---

^[1] Еклесиаст 3:1-3. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Разтревожен и едва дишащ в суфакаториума, Фрик, който без съмнение беше посинял повече от всякога, се избута от центъра на помещението и седна, подпрял гърба си на стоманената стена.

Струваше му се, че инхалаторната помпа в дясната му ръка тежи малко повече от джип „Мерцедес 500“ клас М.

Ако това се случеше на баща му, той щеше да е заобиколен от достатъчно голям антураж да му помогне да вдигне тази идиотщина. Още един недостатък да бъдеш самотен многознайко.

Поради недостига на кислород мислите му се разбъркаха. За момент той повярва, че дясната му ръка е прикована към пода под тежестта на пушка, че той иска да вдигне пушка и да я сложи в устата си.

Фрик за малко не хвърли помпата от ужас. После, в момент на прояснение, той я позна и я стисна още по-здраво.

Не можеше да диша, не можеше да мисли, можеше само да свирка и да кашля и изглеждаше, че развива един от онези редки пристъпи, които бяха толкова тежки, че изискваха лечение в болница. Лекарите там го бодяха и мушкаха, огъваха и извиваха, като през цялото време си бърбореха за любимите си филми с Манхайм. Сцената със слоновете! Скокът между два летящи самолета без парашут! Потъващият кораб! Извънземната змия цар! Странните маймуни! Сестрите изпадаха в екстаз пред него и му обясняваха какъв невероятен късмет има и колко е вълнуващо да имаш баща, който е звезда, герой, мъжествен красавец, гений.

Май бе по-добре да умре тук, да умре сега.

Макар да не бе Кларк Кент, нито Питър Паркър, Фрик вдигна тежката помпа към лицето си. Лапна отвора и впръсна една доза в гърлото си, поемайки колкото можеше най-дълбоко дъх, което изобщо не беше дълбоко.

В гърлото му беше заседнало твърдо сварено яйце или камък, или огромна топка слуз, достойна за Книгата за рекорди на Гинес,

някаква тапа, която пропускаше само много тънки струйки въздух да влизат и да излизат.

Той се наведе напред. Започна да стяга и отпуска мускулите на врата, на гърдите и на корема си. Мъчеше се да вкара прохладния въздух с лекарството в дробовете си и да изкара горещия, застоял въздух, залепнал като сироп в гърдите му.

Две впръсквания. Това беше предписаната доза.

Той натисна помпата за второто.

Би могъл да се задави от леко металния вкус на аерозола, ако възпалените му и подути дихателни пътища бяха в състояние да причинят задавяне, но тъканите му можеха само да се свиват, а не да се разтягат, и гърлото и гърдите му се стягаха все повече.

Жълто-сиви сажди се посипаха пред очите му и той бавно се потопи в полумрак.

Зави му се свят. Седнал на пода и опрял гръб на стената, той се чувстваше, сякаш стои на един крак върху опъната нависоко тел и се клатушка с риск да падне от смъртоносна височина.

Две впръсквания. Той вече ги беше поел.

Предозирането не беше за препоръчване. Беше опасно.

Две впръсквания. Трябваше да е достатъчно. Обикновено беше.

Понякога дори само една доза го измъкваше от тази невидима примка.

Не предозирай. Лекарско нареждане.

Дай възможност на лекарството да подейства. Лекарска инструкция.

Лекарите да си гледат работата.

Той натисна помпата за трето впръскване.

Едно изтракване, подобно на зарчета, хвърлени върху дървена дъска, излезе от гърлото му и свиркането се притъпи и заприлича повече на стържещ вятър.

Горещият въздух изскочи шумно навън. Хладният въздух нахлу в дробовете му. Фрик се оправяше.

Пусна помпата в скута си.

Средно петнайсет минути му бяха необходими да се възстанови от астматичен пристъп. Нищо повече не можеше да направи, освен да изчака.

Мракът, който го бе обгърнал, избледня и замъгленото му зрение постепенно се проясни.

Седнал на пода в празна, облицована със стомана стая, Фрик нямаше с какво друго да отвлече вниманието си, освен с куките на тавана, така че той се загледа в странните им извити форми и се замисли.

Когато откри това помещение, то му напомни за сцени от филми, в които действието се развиваше в месарски складове с висящи на куки от тавана части от заклани животни.

Беше се замислил дали някой побъркан престъпен гений не беше окачал труповете жертви си в този таен склад. Може би навремето тази стая е била охлаждаща.

Куките обаче бяха близо една до друга и беше невъзможно да се закачат тела на мъже и жени. Отначало Фрик бе стигнал до мрачното заключение, че убиецът е събирал тук мъртви охладени деца.

Като ги огледа по-внимателно, той установи, че куките от неръждаема стомана не са остри. Върху тях не можеха да се набодат нито деца, нито говеда.

След този извод той бе решил да остави въпроса с куките за по-късно и бе дошъл до заключението, че помещението е служило за суфакаториум. Но възможността за освобождаване на ключалката отвътре бе оборила и тази теория.

Свиркането намаляваше, поемането на дъх ставаше по-лесно и гърдите му се отпускаха. Фрик изучаваше куките, облицованите със стомана стени и се опитваше да измисли трета теория за какво се е използвало това помещение, но без успех.

Не беше казал на никого за въртящата се секция от етажерки, нито за тайното помещение. Това, което правеше тайника особено интересен, не беше толкова екзотичната му същност, колкото фактът, че само той знаеше за съществуването му.

Това помещение можеше да послужи като „тайното скривалище“, което, според непознатия от телефона много скоро щеше да му потрябва.

Може би трябваше да се запаси с някои неща. Две-три опаковки с по шест пепси-коли. Няколко пакета сандвичи с фъстъчено масло. Фенерчета с резервни батерии.

Той не би избрал топла пепси за пиене, но по-добре това, отколкото да умре от жажда. А дори и топлата пепси беше за предпочитане пред това да се луташ в пустинята Мохаве без капка вода и да бъдеш принуден да пиеш урината си.

Сандвичите с фъстъчено масло, които при нормални обстоятелства са много вкусни, биха били направо отвратителни, ако са придружени с урина.

Може би трябваше да се запаси с четири опаковки с по шест пепси-коли.

Макар че нямаше да се наложи да пие урината си, щеше да му трябва нещо, в което да уринира, в случай че се наложи да се крие за повече от няколко часа. Тенджерата с капак. Или още по-добре буркан с капачка на винт.

Непознатият от телефона не беше казал колко време Фрик ще живее в обсада. Това трябваше да се обсъди при следващия им разговор.

Непознатият от телефона беше обещал, че пак ще се обади. Ако беше перверзен тип, той със сигурност щеше да го направи, за да точи лиги по телефона. Ако не беше перверзен тип, той би могъл да се окаже искрен приятел и в такъв случай също щеше да се обади, само че воден от благородни подбуди.

С времето астматичният пристъп се успокои и Фрик се изправи на крака, като закачи помпата на колана си.

Главата му все още беше леко замаяна и той се подпираше с ръка върху студената стоманена стена, докато се придвижваше към вратата.

Минута по-късно той влезе в спалнята си, седна на ръба на леглото и вдигна слушалката от апарата. На клавиатурата се появи светлинен сигнал над личната му линия.

Никой не му беше звънял, след като бе отговорил на личния си сигнал в стаята с влакчетата. Той набра *69 и се заслуша, докато телефонът му автоматично вкара номера там, откъдето бе дошло последното обаждане.

Ако беше някой гений с уменията на супершпионин и ако притежаваше изумителния слух на Бетовен, преди Бетовен да оглушее, или ако единият от родителите му беше извънземен, пратен на Земята да се кръстоса с човек, тогава навярно Фрик би могъл да превърне тази

бърза поредица от телефонни тонове в цифри и да запомни телефонния номер на непознатия за бъдеща употреба.

Той обаче не беше нищо повече от сина на най-голямата кинозвезда в света. Това положение му носеше много привилегии, като безплатен Xbox от „Майкрософт“ и доживотен пропуск за Дисниленд, но не го даряваше нито с удивителен талант, нито със свръхестествени способности.

След като изчака телефонът да позвъни дванайсет пъти, той го включи на говорител и отиде до прозореца.

Поляната на изток, гладка като повърхността на маса за бiliarд, се спускаше покрай дъбове и кедри към розови градини и изчезваше под завесата на сивия дъжд и сребърната мъгла.

Фрик се чудеше дали да каже на някого за обаждането на непознатия от телефона и предупреждението за надвисналата опасност.

Ако позвънеше на мобилния телефон на баща си, щеше да му отговори или телохранител, или личният му гримьор. Или личният му фризьор. Или личният му масажист, който винаги пътуваше с него. Или духовният му съветник Мин дю Лак, или някой друг от десетките му лакеи, които кръжаха около четвъртия най-привлекателен мъж на света.

Телефонът щеше да се предава от ръка на ръка, докато след десет, а може би и петнайсет минути се появеше Татко призрак, който щеше да каже:

— Ей, приятел, познай кой е тук при мен и иска да говори с теб.

И преди Фрик да успее да продума, Татко призрак щеше да предаде телефона на Джулия Робъртс или Арнолд Шварценегер, или Тоби Магуайър, или Кирстен Дънст, или на чудното конче Уини, а може и на всички тях и те щяха да бъдат много мили с Фрик. Щяха да го питат как върви училището, дали иска да стане най-голямата кинозвезда в света, когато порасне, какви овесени ядки предпочита...

Когато най-сетне телефонът се върнеше при Татко призрак, репортер от *Енъртейнмънт Уикли* щеше да започне да си води бележки за бъдеща статия, посветена на разговора между баща и син. Когато стигнеше до публикация, всеки факт в нея щеше да е грешен и Фрик щеше да бъде представен или като хленчещ глупак, или като разглезен лигльо.

И което е още по-лошо, както ставаше често, на телефона можеше да отговори някоя смееща се безпричинно млада актриса без особени актьорски заложби, но с мимолетна слава, за която се смята, че може някой ден да стане звезда. Тя щеше много да се впечатли от името Фрик, защото този тип момичета винаги се впечатляваха страшно от всичко. През годините той беше говорил с десетки от тях, със стотици и те всички си приличаха като два житни класа от едно поле, сякаш някой фермер ги отглеждаше в Айова и ги изпращаше в Холивуд с товарни вагони.

Фрик не можеше да позвъни на Псевдомама, Фреди Ниландър, защото тя щеше да бъде в някое далечно и невероятно романтично място като Монте Карло, за да показва неотразимата си красота. Той нямаше номер, на който можеше да разчита да я намери.

Госпожа Макбий и покрай нея господин Макбий бяха много внимателни към Фрик. Те винаги защитаваха интересите му.

Въпреки това на Фрик не му се искаше да се обърне към тях в случай като този. Господин Макбий беше леко... глуповат. А госпожа Макбий беше страховита жена, която знаеше всичко, виждаше всичко, пишеше правилници и която с тихо изречени думи и с неодобрителен поглед можеше да докара обекта на укора си до вътрешен кръвоизлив.

Господин и госпожа Макбий изпълняваха роля *in loco parentis*. На латински това означаваше, че те са упълномощени да изпълняват родителски права по време на отсъствието на майка му и баща му, което беше почти постоянно. Когато за първи път чу фразата, Фрик си помисли, че родителите му са смахнати.

Съпрузите Макбий обаче бяха дошли с къщата, която бяха управлявали дълго преди Татко призрак да я купи. Според Фрик тяхната преданост беше най-вече към Палацо Роспо, към имението и традициите му, отколкото към който и да било работодател или семейството му.

Господин Баптист, веселият готвач, беше приятелски настроен познат, а не истински приятел и определено не човек, на когото можеха да се доверяват тайни.

Господин Сатър, страховитият и навярно безумен майстор-готвач, не бе човек, към когото някой би се обърнал при нужда, освен може би самия сатана. Владетелят на ада би оценил съвета му.

Фрик много внимаваше, когато планираше набег към кухнята, за да не срещне господин Сатър. Чесънът не би го прогонил, защото той го обичаше, но ако го докоснеха с разпятието, той сигурно щеше да избухне в пламъци и с пронизителни писъци щеше да литне надалече като прилеп.

Не беше изключено психопатът майстор-готвач да беше и опасността, за която непознатият от телефона се бе обадил да предупреди Фрик.

И като помислиш, буквално всеки от двайсет и петимата членове на персонала можеше да бъде побъркан убиец, криец се зад фалшива усмивка. Касапин с брадва. Убиец с шиш. Удушвач с копринен шал.

Може дори всичките двайсет и петима членове да бяха касапи с брадви, готвещи се да нанесат удар. Може би следващото пълнолуние щеше да предизвика прилив на лудост в съзнанието им и те щяха да избухнат едновременно, извършвайки ужасни актове на кърваво насилие, нападайки се един друг с пистолети, секири и високоскоростни миксери.

Ако не бе възможно да узнаеш цялата истина за това какво мислят баща ти и майка ти за теб, ако не бе възможно наистина да опознаеш родителите си и да разбереш какво се върти в главите им, как тогава да очакваш, че можеш да научиш нещо със сигурност за хората, които не са ти толкова близки.

Фрик беше почти сигурен, че господин Труман не е психопат, вманиачен на тема мощни триони. Все пак господин Труман беше работил като полицаи.

Освен това имаше нещо в Итън Труман, което вдъхваше доверие. Фрик не можеше да го опише с думи, но го усещаше. Нещо много солидно. Когато господин Труман влезеше в стаята, присъствието му се усещаше. Когато разговаряше с теб, той наистина влизаше в контакт.

Фрик нямаше друг познат като него.

Въпреки това той нямаше да каже дори на господин Труман за обаждането на непознатия от телефона и за необходимостта да намери скривалище.

От една страна, той се страхуваше, че няма да му повярват. Момчетата на неговата възраст често си съчиняваха невероятни истории. Фрик не го правеше, но други момчета си измисляха

въображаеми истории. Фрик не искаше господин Труман да го помисли за дрислив лъжльо.

Нито пък искаше господин Труман да го помисли за пъзльо, за безгръбначна медуза, за страхливец със заешко сърце.

Никой нямаше да повярва, че Фрик може да спаси света двайсет пъти, както вярваха, че баща му го беше направил, но той не искаше никой да го мисли за безпомощно бебе. Особено господин Труман.

От друга страна, на него му харесваше да си има тайна. Беше повълнуващо от влакчетата.

Той се вглеждаше във влажния ден, едва ли не в очакване да забележи някой злодей да се промъква през имението под прикритието на дъжда и мъглата.

След около стотина позвънявания, останали без отговор, Фрик се върна при апарата и го затвори.

Чакаше го работа. Трябваш да се подготви.

Идеше нещо лошо. Фрик възнамеряваше да се подготви да го посрещне, да го поздрави и да го победи.

ГЛАВА 19

Скрит под черен чадър, Итън Труман вървеше по пътеката между затревените гробове и обувките му жвакаха по подгизналата земя.

Гигантски кедри бяха провесили тъжно клони в съзвучие с мрачния ден и птици, като надигнали се духове, се размърдваха в короните, когато минеше достатъчно близо, за да ги подплаши.

Докъдето стигаше погледът му в полетата на смъртта, не се виждаше жива душа. Хората обикновено изразяваха почитта към мъртвите си близки в слънчеви дни и помените им бяха също така сияйни, както и времето. Никой не искаше да ходи на гробища по време на буря.

Никой, освен полицаи, чието любопитство беше изострено докрай, който беше роден с неутолима жажда да открие истината. Механизъм в сърцето и душата му, проектиран от съдбата и дарен още при раждането му, го подтикваше да ходи навсякъде, където подозрението и логиката го насочеха.

В този случай подозрението, логиката и ужасът.

Интуицията му подсказваше, че няма да е първият посетител за деня и че в този бастион на мъртвите го очакваше нещо тревожно, макар да нямаше представа какво може да бъде то.

Надгробни камъни от прояден от времето гранит, мавзолеи, покрити с лишеи и почернели от смог, паметни колони и обелиски, наклонени поради свличането на земята. Нищо от тази традиционна архитектура не показваше, че това е гробище. Надписът на всеки от гробовете върху бронзова табелка на поставка от светъл гранит беше наравно с тревата. От разстояние гробището приличаше на обикновен парк.

Лъчезарна и неповторима приживе, Хана беше почетена тук със същия невзрачен бронз както хилядите спящи вечен сън в тези полета.

Итън посещаваше гроба ѝ шест-седем пъти в годината, включително един път на Коледа. И винаги на годишнината им.

Не разбираше защо идва толкова често. Хана не беше тук, тук бяха само костите ѝ. Тя живееше в сърцето му и беше винаги с него.

Понякога си мислеше, че идва на това място не толкова да си я спомни, защото той никога не я забравяше, колкото за да погледа празното място до нея, празната гранитна поставка, върху която някой ден щяха да сложат бронзова табелка с неговото име.

Трийсет и седем годишен, той беше прекалено млад, за да желае смъртта, и животът продължаваше да му изглежда по-обещаващ. Въпреки това пет години след загубата на Хана Итън все още чувстваше, че нещо в него също е умряло.

През дванайсетте години брак те бяха отлагали момента да имат деца. Бяха толкова млади, нямаше нужда да бързат.

Никой не беше очаквал, че диагнозата на една жизнена, красива, трийсет и две годишна жена може да бъде силно агресивна форма на рак и тя да си отиде за четири месеца. Когато я отнесе, злокачественият тумор бе отнел също и децата, които можеха да имат, и внуците след тях.

В известен смисъл Итън действително бе умрял с нея: онзи Итън, който щеше да бъде любящ баща на децата, надарени с нейната привлекателност, онзи Итън, който щеше да изпита радостта от компанията ѝ през следващите десетилетия, който щеше да познае удовлетворението и смисъла на това да остарее до нея.

Може би той щеше да се учуди, ако беше намерил гроба ѝ разкопан и изпразнен.

Ала онова, което видя, макар да бе неочаквано, не го учуди.

В основата на бронзовата табелка лежаха двайсетина прясно откъснати рози с дълги стъбла. В цветарския магазин ги бяха видели във фуния от целофан, който отчасти защитаваше цветовете от плющия дъжд.

Това бяха хибридни чайни рози, златисто червени на цвят, от вида „Бродуей“. От всички рози, които Хана беше обичала и отглеждала, „Бродуей“ ѝ бяха най-любимите.

Итън се завъртя бавно в кръг и огледа гробището. Никъде по леко наклонените зелени простори не се виждаше човешка фигура.

Той се взираше с особено подозрение във всеки кедър, във всеки дъб. Доколкото можеше да види, зад техните дънери не се криеха тайни наблюдатели.

По тесния криволичещ път към гробището не се движеше никакво превозно средство. Единствено колата на Итън, бяла като зимата, блестяща като леда, беше паркирана там.

Извън очертанията на гробището под булото на дъжда и мъглата се ширеха градски площи, които приличаха повече на призраци, отколкото на истински град. От уличните им лабиринти не долиташе шум от пътното движение, нито се чуваше звукът на клаксони, сякаш всичките жители отдавна се бяха пренесли в тихите зелени поля, заобикалящи Итън.

Той отново погледна букета. Розите „Бродуей“ грееха с ярките си цветове и ухаеха прекрасно. Те вирееха в градини с много слънце и бяха по-устойчиви на болести от много други видове.

Двайсетина рози, оставени върху гроб, нямаше да бъдат допуснати като веществено доказателство в съда. Въпреки това за Итън ярките цветя бяха достатъчно добро доказателство за странната проява на ухажване от страна на мъртвите към мъртвите.

ГЛАВА 20

Хазарт Янси ядеше ореховка и пиеше кафе от термос, седнал в кола без марка точно пред блока на Ролф Рейнърд в Западен Холивуд.

До падането на ранния зимен здрач оставаха още трийсет минути, но заради бурята от цял час градът беше потънал в мрак. Активирани от фотоелектрически датчици, уличните лампи вече светеха и придаваха стоманен блясък на дъждовните капки, които сякаш все повече приближаваха прозрачното сиво небе към земята.

Макар да изглеждаше, че Хазарт се наслаждава на яденето на сладкиши в работно време, той всъщност обмисляше как да подходи към Рейнърд.

След обяда с Итън той се беше върнал на работното си място в отдела за убийства. За няколко часа с помощта на интернет и на телефона той бе научил доста неща за въпросната личност.

Ролф Рейнърд беше актьор, който нямаше редовни професионални ангажименти. От време на време той получаваше второстепенна роля като лошо момче в епизоди на някоя долнопробна сапунена опера, но между тях се наблюдаваха дълги периоди на безработица.

В един от епизодите на *Досиетата X* той играеше федерален агент, който бива доведен до психоза от извънземна мозъчна пиявица. В *Закон и ред* ролята му бе на личен треньор психопат, който убива жена си и се самоубива още в началото на филма. В телевизионна реклама за дезодорант той бе представен като пазач психопат в съветски ГУЛАГ. Тя никога не бе излъчена по национална телевизия и той не бе взел големи пари от нея.

Актьор, който имаше нещастieto да бъде избран все за една и съща роля, обикновено не попадеше в този професионален капан, докато не постигне голям успех е превъплъщаването си в незабравим образ. От там нататък публиката не можеше да го възприеме в каквато и да било друга роля, освен тази, която му беше донесла известност.

В случая с Рейнърд обаче той бе избран за една определена роля дори в неуспеха си. Това говореше на Хазарт, че известни качества в личността и поведението на този мъж не му позволяваха друго, освен да пресъздава душевно неуравновесени типове, че му се удаваше да играе ролята на личност, чиято дъска хлопа, защото неговата също хлопаше.

Независимо от нередовния си доход Ролф Рейнърд живееше в голям апартамент в хубава сграда и в добър квартал. Обличаше се изискано, посещаваше най-модните нощни клубове с млади актриси, които пиеха „Дом Периньон“ и караха нови ягуари.

Според бившите приятели на овдовялата майка на Рейнърд, Мина, тя е обичала безумно сина си, била е убедена, че някой ден той ще стане звезда, и го е субсидирала с тлъста сума всеки месец.

Те бяха бившите ѝ приятели, защото Мина Рейнърд беше починала преди четири месеца. Тя бе първо простреляна с куршум в крака и после пребита до смърт с мраморна лампа, богато украсена с инкрустации от бронзова позлата.

Убиецът ѝ бе останал неизвестен. Детективите не откриха нищо, което да ги заведе до него.

Естествено, наследник на богатството ѝ беше единственото ѝ дете, бедният, осъден да играе една и съща роля Ролф.

Актьорът имаше непоклонимо идеално алиби за вечерта, когато майка му бе убита.

Това нито учуди Хазарт, нито го убеди в невинността на Рейнърд. Единствените наследници обикновено имаха желязно алиби.

Според медицинската експертиза Мина бе убита между девет и единайсет вечерта. Смъртоносният удар бе нанесен с такава страшна сила, че шарки от бронзовата позлата върху лампата се бяха отпечатали дълбоко в плътта ѝ и дори върху вдлъбнатата кост на челото ѝ.

Ролф се бе веселил с тогавашната си приятелка и четири други двойки от седем часа вечерта до два часа сутринта. Шумното присъствие на колоритната им група в двата модни нощни клуба, между които те бяха разделили времето си, не бе останало незабелязано.

Във всички случаи, макар че убийството на Мина бе останало неразгадано и дори алибито на Ролф да не беше убедително, Хазарт

нямаше с какво да оправдае желанието си да го провери. Случаят бе поверен на друг детектив.

По щастлива случайност един от групата, с която Рейнърд се бе веселил, Джери Немо, беше познат на Хазарт от друг случай, което все пак му отваряше някаква врата.

Преди два месеца един наркопласъор на име Картър Кук бе застрелян в главата. Изглежда, убийството е било последица от кражба — Кук е бил натъпкан с пари и стока.

Приятелят на Рейнърд, Джери Немо, бил позвънил на мобилния телефон на Кук час преди убийството. Немо е бил клиент, пристрастен към кокаин. Уговорил си среща, за да си купи наркотик.

Немо не се смяташе вече за заподозрян. Никой в Лос Анджелис или където и да било на земята не беше заподозрян. Убийството на Кук беше класически пример на кандидат за боклукчийското кошче — случай, който никога нямаше да бъде разрешен.

Въпреки това, ако излъжеше, че Немо продължава да бъде заподозрян, Хазарт имаше оправдание да разпита Рейнърд и да направи преценка за Итън.

Не му трябваше оправданието за Рейнърд. С полицейската значка и известна доза самоувереност Хазарт можеше да измисли стотици истории, достатъчно убедителни да накарат Ролф да отвори вратата и да отговаря на въпросите му.

Ако обаче Рейнърд разкриеше, директно или не, маниакалния си интерес към Чанинг Манхайм или пък, колкото и да бе невероятно, изразеше намерението си да направи нещо лошо на кинозвездата, Хазарт трябваше да предаде случая за разследване извън отдела за убийства. Тогава щеше да му е необходимо достоверно обяснение как се е стигнало до разпита на Рейнърд, когато информацията за Манхайм му бе капнала изневиделица.

Като излъжеше, че смъркащият кокаин приятел на Рейнърд, Немо, продължава да бъде заподозрян в убийството на Картър Кук, Хазарт можеше да си върже гащите.

Той издуха пудрата захар и трохите от ореховки от пръстите си и излезе от колата.

Не си даде труда да вземе чадър. Като се има предвид, че заемаше площ колкото двама футболни защитници, той би трябвало да носи чадър за плаж, за да се опази.

Тръгна бързо, но без да тича, през пороя. Сградата не беше далеч от улицата.

Освен това Хазарт рядко се нагаждаше към света, защото светът обикновено се отстраняваше от пътя му. Той почти не забелязваше дъжда.

Когато влезе в блока, той не взе асансьора, а се качи по стълбите.

Веднъж бяха стреляли по него в асансьора. Когато на шестия етаж вратата се беше отворила, престъпникът го чакаше там.

Когато си мишена в асансьор, нямаш много място да избегнеш куршума. По-лошо беше само да те спипат в телефонна кабина и в паркирана кола.

По Хазарт бяха стреляли, докато седеше в паркирана кола, но никога в телефонна кабина. Той смяташе, че това е само въпрос на време.

Стрелецът, който го бе очаквал до вратата на асансьора, бе въоръжен с деветмилиметров пистолет. И бе намокрил гащите от нерви.

Ако убиецът бе по-хладнокръвен или пък въоръжен с пушка, Хазарт не би останал жив.

Първият куршум се беше забил в тавана на кабината. Вторият бе пробил задната стена. Третият бе ранил леко в ръката непознатия, който бе пътувал заедно с Хазарт.

По-късно се бе разбрало, че непознатият, данъчен агент, е бил набеязаната жертва. Хазарт просто се бе озовал на грешното място в грешното време, осъден да умре само защото е свидетел.

Данъчният агент не беше подложил стрелеца на жестока финансова ревизия или нещо от този род. Той бе чукал жена му.

Вместо да отвърне със стрелба, Хазарт се бе снишил и измъкнал пистолета от стрелеца. После го бе, притиснал към стената в коридора и му бе смачкал тестисите с коляно. Беше му счупил и ръката.

По-късно, няколко месеца по време на развода, той бе ходил с жената на стрелеца. Тя не беше лош човек. Просто се бе замесила с неподходящи мъже.

Хазарт се качи на втория етаж на блока, като не се чувстваше особено спокоен в капана на стълбището.

Когато стигна до апартамент 2Б, той позвъни, без да се колебае.

Ролф Рейнърд отвори вратата. Видът му отговаряше напълно на описанието на Итън, включително и такива подробности като студения блясък на метамфетамина в сините му очи и слюнката в ъгълчетата на устата му, които подсказваха колко редовно се друса до такава степен, че в момент на токсична психоза, мислейки се за Спайдърмен, можеше да се развърти лудешки из апартамента си и да започне да източва копринени нишки от китките си.

Хазарт показва полицейската си значка, избълва разни врели-некипели за това как Джери Немо е заподозрян в убийството на Картър Кук и бе пуснат в апартамента толкова бързо, че от ушите му още се стичаше вода.

Продукт на силови тренировки и протеинови добавки на прах, Рейнърд имаше вид на човек, който изяжда по дванайсет сурови яйца всяка сутрин само за да може да поддържа мускулната маса на десния си трицепс.

Хазарт Янси беше по-едрият и без съмнение по-умният от двамата, но той си напомни, че трябва да бъде нащрек.

Рейнърд затвори външната врата и заведе Хазарт в хола, изразявайки искрено желание да помогне, както и дълбоко убеждение, че добрият му приятел Джери Немо е неспособен да стори зло дори на муха.

Независимо от любовта или омразата на Немо към мухите, Рейнърд намазваше думите си с искреност също толкова дебело, както ако, облечен в лилав динозавърски костюм, учеше на житейски мъдрости децата в предучилищна възраст в сутрешно телевизионно предаване.

Ако и в сапунените опери актьорската му игра е била толкова бездарна, сценаристите сигурно светкавично е трябвало да извъртят действието така, че Ролф да попадне в смъртоносна автомобилна катастрофа или да развие мозъчен тумор, който да го порази със скоростта на светкавица. А публиката навярно би предпочела за него кървав край с куршум в асансьор.

Мебелите, килимът, щорите, снимките на птиците — всичко в апартамента беше черно-бяло. На телевизионния екран в стар черно-бял филм Кларк Гейбъл и Клодет Колбърт демонстрираха пред Рейнърд как се прави онази работа.

Черният панталон и черно-бялата спортна риза на искрения приятел на Джери Немо бяха издържани в същите цветове като в домашната си обстановка.

Поканен от домакина, Хазарт се настани в едно кресло. Седна на ръба, за да може да стане бързо.

Рейнърд взе дистанционното от масичката и прекъсна Гейбъл и Колбърт наред разговора. Той седна на дивана.

Единствените цветни неща в стаята бяха сините очи на Рейнърд и шарените торби с пържени картопки от двете му страни на дивана.

Торбата отляво имаше хавайски вкус, а отдясно — вкус на сметана и пресен лук.

Хазарт не беше забравил загадъчното, но настоятелно предупреждение на Итън да внимава с пакетите храна.

И двете торби бяха изправени, отворени и достатъчно издути. Хазарт усети слабия аромат на олио от картофите.

Ако в тях сред картофите имаше и пистолети, миризмата им не достигаше до Хазарт. Той не можеше и да ги види, защото торбите бяха от алуминиево фолио и не бяха прозрачни.

Рейнърд седеше с длани, опрени на бедрата си, и облизваше устни, сякаш всеки момент се готвеше да опита солените си лакомства.

Кимвайки към замръзалия образ на телевизионния екран, актьорът рече:

— Това е върхът на забавата за мен. За съжаление, съм родил се прекалено късно. Искане ми се да съм живял в онези времена.

— Какво имаш предвид? — попита Хазарт, който знаеше, че заподозрените се издават най-много, когато говорят за странични неща.

— Трийсетте и четирийсетте години на двама века. Епохата на черно-белите филми. Тогава щях да бъда звезда.

— Наистина ли?

— Аз съм прекалено изявен за цветното кино. Личността ми направо избухва от екрана. Не се вместила в рамките на това изкуство, не може да се смели от публиката.

— Разбирам.

— В ерата на цветното кино всички кинозвезди са плоски, безлични, повърхностни.

— И как се обяснява това?

— Цветовете, дълбочината на полето, което съвременните камери пресъздават, триизмерното озвучаване — всичко това кара плоските личности да изглеждат внушителни, придава им мощна илюзорна дълбочина и сложност.

— Ала при теб...

— При мен поначало има такава широта и дълбочина и такава жизненост, че подсилващият ефект на модерната технология ме превръща в карикатура.

— Сигурно е много неприятно — прояви съчувствие Хазарт.

— Не можеш дори да си представиш колко е неприятно. В черно-бялото кино аз бих изпълнил екрана, без да притеснявам публиката. Къде ще намериш в наши дни еквиваленти на Богарт и Бакол, на Трейси и Хепбърн, на Кари Грант, на Гари Купър и на Джон Уейн?

— Никъде — съгласи се Хазарт.

— Те не биха имали успех в наши дни — увери го Рейнърд. — Прекалено изявени са за съвременното кино, прекалено дълбоки и обаятелни. Какво ти е мнението за *Покорителят на Луната*?

— За какво? — намръщи се Хазарт.

— За *Покорителят на Луната*. Най-новият нашумял филм на Чанинг Манхайм. Двеста милиона долара печалба от продажбата на билети.

Вероятно Рейнърд до такава степен беше вманиачен на тема Манхайм, че рано или късно щеше да извърти всеки разговор в тази посока.

Ала Хазарт внимаваше да не се издаде.

— Не ходя на кино.

— Всички ходят.

— Не е така. За печалба от двеста милиона долара е нужно да се продадат приблизително трийсет милиона билета. Навярно под десет процента за цялата страна.

— Да, но някои хора гледат филми по телевизията, на дискове.

— Може би още трийсет милиона. Вземи който щеш филм и ще разбереш, че поне осемдесет процента от населението не са го гледали. Хората са заети с други неща.

Рейнърд изглеждаше стъписан от идеята, че киното не представлява пътят на света. Макар да не посегна за пистолет в нито

един от станиолениите си кобури, раздразнението му от посоката, в която бе тръгнал разговорът, беше явно.

Хазарт си възвърна благоразположението му, като рече:

— Виж, през черно-бялата ера, за която говориш, половината от хората в страна са ходили на кино веднъж в седмицата. Актьорите наистина са били звезди в онези дни. Всички са гледали филмите с Кларк Гейбъл, с Джими Стюарт.

— Именно — съгласи се Рейнърд. — Манхайм не би бил забелязан в черно-бялата ера. Би бил прекалено невзрачен и щеше да е забравен досега. Всъщност нямаше да е просто забравен, а непознат.

На вратата се позвъни.

С учудване и леко раздразнение в гласа Рейнърд рече:

— Не очаквам никого.

— Аз също — каза Хазарт сухо.

Рейнърд погледна към прозорците, където прогизналият сив здрач отстъпваше бавно зад стъклото.

Сетне насочи вниманието си към екрана на телевизора. Гейбъл и Колбърт продължаваха да стоят замръзнали посред любовния си спор.

Най-сетне Рейнърд се надигна от дивана, но се поколеба и хвърли поглед към торбите с пържени картопки.

Наблюдавайки това странно изпълнение, Хазарт се чудеше дали актьорът не се приближаваше към състоянието, в което под влиянието на метамфетамина наркоманът бързо преминава от превъзбуда към замъглено съзнание и пълно изтощение.

Когато отново се позвъни, Рейнърд най-сетне прекоси хола.

— Аман от тези продавачи на Христос — измърмори той ядосано, но и с досада и отвори вратата.

От положението си в креслото Хазарт не можа да види кой изстреля куршумите. Тежкото бум-бум-бум от трите бързи изстрела обаче му подсказа, че убиецът използва оръжие с голям калибър.

Освен ако мисионерите не бяха възприели тактиката на агресивна агитация, Рейнърд не бе отгатнал правилно целта на посетителя.

Хазарт се изправи от креслото на второто бум и посегна към кобура на пистолета си на третото.

Също толкова простосмъртен, както дори и Гейбъл, и Богарт се бяха оказали, Рейнърд политна назад и се строполи, разплисквайки

ярката червена боя на кръвта по черно-белия апартамент, в който той бе проявявал такава широта, дълбочина и жизненост.

Хазарт тръгна към актьора и чу стъпки на бягащ човек по коридора.

В широките гърди на Рейнърд от упор бяха изстреляни три куршума. Единият от тях беше откъснал значителни парчета от сърдечния му мускул и ги отнесъл през изходната рана на гърба му. Беше се превърнал в материал за моргата още докато падаше.

Безжизнените, разширени от шока сини очи на актьора изглеждаха по-малко студени, отколкото бяха приживе. Видът му говореше, че вече е готов за среща със Създателя.

Хазарт прескочи трупа и излезе от апартамента. Той видя, че убиецът е стигнал до края на коридора и е започнал да се спуска по стълбите надолу, като вземаше по две стъпала наведнъж. Хазарт хукна след него.

ГЛАВА 21

Денят си отиваше с дъжд и мъгла, но суровото лице на нощта още не се беше показало.

На една от западните улици, пълна с художествени галерии, скъпи магазини и ресторанти, в които елитарните възгледи бяха предпочитани пред изисканата храна, Итън паркира колата плътно до червена линия с две колела в наводнената канавка. Беше убеден, че патрулите не глобяват със същия ентусиазъм за неправилно паркиране при лошо време, както при хубаво.

Бизнесът в този район се стараеше да привлече изискана, първокласна клиентела, поради което фасадите на офисите не изпъкваха с ярки цветове и надписите бяха дискретни. Многого пари крещят, богатството шепне.

Магазините още работеха и на повечето ресторанти им оставаше час до отварянето. Рано запалените улични лампи позлатяваха капещите листа на дърветата и превръщаха мокрите тротоари в пътеки, обсипани с блестящи съкровища.

Понеже не носеше чадър, Итън се движеше под навесите над магазините, които искряха с жълто-кафяви, гористозелени, сребристи или черни отблясъци, с изключение на навеса над „Рози завинаги“, който беше наситено кораловорозов.

Името на магазина спокойно би могло да бъде и „Само рози“, защото зад стъклените витрини покрай стените на голямото помещение не се виждаха други цветя, освен рози, аранжирани с папрат и друга зеленина в прекрасни букети.

Благодарение на интереса на Хана към цветята дори пет години, след като тя бе заспала вечен сън под розите, Итън можа да разпознае много от видовете в цветарския магазин.

Ето тази роза е толкова тъмночервена, че чак чернее, и листата ѝ са като от кадифе, с което си е спечелила името „Черна магия“.

А ето и розата, наречена на името на Джон Ф. Кенеди — белите ѝ листа са толкова месести и лъскави, че приличат на восъчни.

Ето розата „Шарлот Армстронг“ с едрите ѝ, ухайни, наситено розови цветове. А това е „Жарден дьо Багател“, „Рио Самба“, „Пол Маккартни“, „Огюст Реноар“, „Барбара Буш“, „Вуду“, „Мечтата на булката“.

Зад щанда имаше една изключителна роза, която изглеждаше, както би могла да изглежда Хана, ако беше доживяла до шейсет. Гъста прошарена коса, подстригана късо и бухнала. Големи тъмни очи, преливащи от жизненост и радост. Времето не беше накарало красотата на тази жена да избледнее, а я беше обогатило с патината на опита.

Итън прочете името върху блузата на продавачката и попита:

— Роуена, повечето от розите във витрините са хибридни чайни рози. Обичате ли пълзящите рози?

— О, да, всички видове рози — отвърна Роуена с мелодичен и топъл глас. — Но много рядко работим с пълзящи рози. Видовете с дълги стъбла са по-подходящи за декорация.

Той се представи и както му беше обичаят в такива случаи, обясни, че е бил детектив в отдела за убийства, но неотдавна се е преместил на работа като асистент на голяма знаменитост.

Лос Анджелис и околностите му гъмжаха от позьори и мошеници, които претендираха, че имат нещо общо с богатите и известните. И все пак дори и онези, които се бяха превърнали в скептици в този град на измамата, вярваха на думите на Итън или поне си даваха вид, че вярват.

Хана беше заявила, че хората му вярват, защото в него се съчетават тихата стоманена сила на Мръсния Хари Калахан и искрената невинност на Хък Фин. Точно този филм, бе отвърнал Итън, не бих искал никога да гледам.

Дали заради приликата с Хари-Хък, или по друга причина, Роуена прие, че Итън е това, за което се представя.

— Ако позная кой е любимият ви вид пълзяща роза — рече Итън, — ще ми отговорите ли на няколко въпроса за клиент, когото сте обслужили по-рано този следобед?

— Кой проявява интерес към това — полицията или някоя знаменитост?

— И двете.

— Чудесно! Много е приятно да работиш в магазин за рози, но в него има повече благоухание, отколкото вълнение. Хайде, опитайте се да познаете.

Понеже в Роуена той виждаше Хана, каквато би могла да бъде на шейсет, той назова розата, която починалата му жена бе обичала най-много:

— „Дрехата на свети Йосиф“.

По лицето на Роуена се изписа приятна изненада.

— Точно така. Шерлок Холмс не може да се хване на малкото ви пръстче.

— А сега е ваш ред — Итън се подпря с две ръце на щанда. — Днес следобед тук е дошъл мъж и е купил букет от рози „Бродуей“.

Ослепителните златночервени цветя на гроба на Хана бяха увити във фуния от целофан. Вместо с обикновена лепенка или с телбод краищата на целофана бяха слепени с шест стикера, които запазваха формата на фунията. На всеки красив станиолен стикер бяха изписани името и адресът на „Рози завинаги“.

— Имахме само двайсетина от тях — отбеляза Роуена — и той ги взе всичките.

— Значи си го спомняте?

— О, да. Лесно е човек да го запомни.

— Бихте ли го описали?

— Висок, атлетичен, макар и доста слаб, облечен в изящен сив костюм.

Дънкан Уислър притежаваше безброй хубави костюми, всичките ушити по поръчка и страшно скъпи.

— Хубав мъж, но страшно блед, сякаш не е виждал слънце с месеци.

Дъни бе изкарал в кома дванайсет седмици и бе добавил към болничната бледност поне час в моргата.

— Имаше изключително магнетични сиви очи — добави Роуена — със зелени пръски в тях. Много красиви.

Тя бе описала идеално очите на Дъни.

— Каза, че иска розите за една неповторима жена.

Дъни бе видял розите „Бродуей“ на погребението й.

Роуена се усмихна.

— Той ме предупреди, че един стар приятел ще дойде скоро да попита какви рози е купил. Значи двамата се състезавате за едно момиче.

Студът, от който зъбите на Итън биха загракали, ако не беше ги стиснал, не се дължеше нито на зимния ден навън, нито на хладния въздух в цветарския магазин.

Той изведнъж осъзна, че усмивката на Роуена беше леко скована, сякаш от несигурност или смут.

Тя видя колко дълбоко последната ѝ реплика го засегна и плахата ѝ усмивка потрепна и изчезна.

— Беше странен човек — промълви цветарката.

— Каза ли нещо друго?

Роуена извърна очи и погледна към прозорците в предната част на магазина, сякаш очакваше да види някой познат, но не особено нежелан да се появи на вратата.

Итън ѝ даде възможност да обмисли отговора си и след малко тя рече:

— Каза, че го смятате за мъртъв.

В паметта му изплуваха празната количка и отметнатият чаршаф в моргата на болницата; неуловимият фантом в изпотеното огледало на банята; гущерчето на пътя, което се мъчеше да пълзи нагоре въпреки счупения си гръбнак, възпрепятствано от стръмния наклон и стичащата се вода, студена и настъпателна като хода на времето...

— Каза, че го смятате за мъртъв — повтори Роуена, като премести погледа си от вратата на магазина към Итън. — И каза още да ви предам, че сте прав.

ГЛАВА 22

В коридора и по стълбите Хазарт почувства ясно колко уязвим е един едър мъж в тясно пространство и въпреки това се хвърли в преследването. Когато започва такава работа, на човек му е ясно, че не може да избира местата, където ще рискува живота си.

Освен това като повечето полицаи той вярваше, че най-големият риск идва от колебанието в момента, когато човек се поддаде на нервите си. Оцеляването зависи от смелостта, подправена само с толкова страх, колкото е необходимо, за да не проявиш безразсъдство.

Или поне беше лесно да се вярва в това, докато проявата на смелост не те убие.

Полицаяте по филмите винаги крещат: „Стой! Полиция!“, макар да знаят, че бягащите престъпници няма да ги послушат, въпреки че виковете им разкриват присъствието им, преди това да е станало наложително и дори преди всеки злодей да е разбрал, че са дошли ченгетата.

Хазарт Янси, който току-що бе избегнал смъртта, както си седеше в креслото, не изкрещя нито команда, нито заплаха към стрелеца, който беше убил Ролф Рейнърд. Той просто се втурна по стълбите след него.

Когато Хазарт стигна до първата площадка, стрелецът бе изтичал до втората, като на последното стъпало загуби равновесие и връхлетя във фоайето. Той се подхлъзна на покрития с мексикански плочки под, размаха ръце, но не падна.

Докато бягаше, престъпникът не погледна нито веднъж назад, което показваше, че не беше забелязал преследвача си.

Докато тичаше по петите му, Хазарт си представяше какво се върти из главата на наемния убиец. В очакване Рейнърд да бъде сам въпреки той бе дошъл да го очисти набързо, бе пръснал сърцето на глупака, не бе позволил междувременно да му светят маслото, бе изхвърчал на улицата и вече си представяше как ще запали един готин джойнт с някоя дългокрака мацка, която го чака в кревата.

В същия момент, когато Хазарт слезе във фойето, стрелецът стигна до изхода, ала вдигаше такъв шум, че не чу приближаващия се отзад преследвач. Хазарт не се подхлъзна за разлика от убиеца и разстоянието между двамата намаляваше.

Когато Хазарт стигна до изхода, стрелецът вече беше слязъл по външните стълби и беше потънал в нощта, навярно си мислеше как ще похарчи част от парите от убийството, за да се сдобие с нови хромирани джанти за хвърчащия си змей, и друга част — за да обсипе мацката си със златни накити.

Вятърът не духа силно, но дъждът е студен, Хазарт е на стълбите, стрелецът — на двора, разстоянието помежду им се скъсява също така неумолимо както между бясно препускащ камион и тухлена стена.

Изсвирва клаксон. Едно дълго и две къси изсвирвания.

Сигнал. Предварително уговорен.

На улицата, но не до тротоара, беше паркиран тъмен мерцедес-бенц със светнати фарове, запален мотор и пушек, излизащ от ауспуха. Предната врата за пътника беше отворена в очакване на стрелеца. Това беше най-подходящата кола за измъкване от местопрестъпление, навярно чопната от гангстери от алеята пред някоя къща в Бевърли Хилс, зад волана на която седеше съучастник, готов да подпали гумите и да изчезне светкавично.

Едното дълго, последвано от две къси изсвирвания, трябва да бе сигнализирило на заека, че по петите го следва вълк, защото беглецът изведнъж свърна наляво и слезе от тротоара. Извъртя се така рязко, че едва не се препъна и падна, но вместо това той извади оръжието, с което беше светил маслото на Рейнърд.

Изгубил предимството на изненадата, Хазарт най-сетне извика:
— Полиция! Хвърли оръжието!

Също като на кино, но стрелецът, който с убийството на Рейнърд вече беше си изкарал доживотна присъда без право на предсрочно освобождаване, а може би дори и смъртна присъда, нямаше какво да губи. Така че беше също толкова невероятно той да хвърли оръжието, както и да си свали гащите и да се наведе.

Пистолетът изглеждаше голям. Не беше 38-и или 0,357-и калибър, а 45-калибров. Зареден с мощни патрони, този пистолет не се шегуваше, а трошеше кости и смилаше месо, за да го подготви за

погребалното бюро, но бяха необходими голяма стабилност и пресметливост, за да може стрелецът да се справи със силното му ритане.

Застанал в неподходяща стойка, воден от паника, а не от самообладание, престъпникът стреля веднъж. Той по-скоро беше стиснал, отколкото дръпнал спусъка, и изстрелът отиде толкова далеч от целта, че рискът Хазарт да бъде уцелен беше по-малък, отколкото астероид да падне отгоре му.

Обаче в мига, в който видя дулото да бълва огън в дъжда и чу куршумът да разбива прозорец в блока зад него, Хазарт започна да се ръководи не толкова от това, на което го бяха научили в полицейската академия, и от дълга, а главно от интуицията си. Стрелецът нямаше да сбърка два пъти. Така че инструкциите да се проявява съчувствие, лекциите по социална политика и политическите последствия, наредбите на полицейската комисия за търпеливо отношение към престъпниците, изпълнено с разбиране, се превръщаха в пречки за оцеляването, когато в разгара на действието човек трябваше или да убие, или да го убият.

Звукът на разбитото от куршум стъкло още ехтеше под дъжда, когато Хазарт стисна с две ръце пистолета, зае необходимата поза и отговори на огъня с огън. Той стреля два пъти в убиеца, без да се интересува от строгата критика на *Лос Анджелис Таймс* по адрес на полицията, но с нужната загриженост за безопасността на любимото чедо на мама Янси.

Първият изстрел повали убиеца, а вторият го цапардоса като с парен чук още докато коленете му се подгъваха.

Престъпникът гръмна по рефлекс, но не в посока на Хазарт, а в тревата пред краката си. Откатът на пистолета беше прекалено силен за отслабналата му ръка и той изхвърча на земята.

Убиецът се подпря на земята първо с едното си коляно и за миг остана в молитвена поза, после падна по лице.

Хазарт изрита изпуснатия пистолет настрани в храстите и побягна към улицата, където чакаше мерцедесът.

Шофьорът форсира двигателя, преди да освободи ръчната спирачка. Гумите се завъртяха бясно и пръснаха облаци дъждовна вода и пушек, вонящ на изгоряла гума.

Хазарт рискуваше да бъде застрелян от шофьора, който можеше да се прицели в него през отворената врата на пътника, но този риск си струваше да се поеме. Бандитите зад волана са специалисти по бягство, не по стрелба и макар шофьорът да бе подплашен като плъх, не беше особено вероятно да посегне към оръжието, щом имаше свободен път пред себе си, бензин в резервоара и запален двигател.

Шляпайки по локви на паважа, Хазарт се изравни с целта. Преди да успее да заобиколи паркирания автомобил, за да излезе на улицата, колелата бясно захапах асфалта и колата се стрелна напред с рев. От ускорението вратата на пътника се затръшна.

Преследвачът не бе успял да види как изглежда шофьорът, който бе останал просто един силует. Прегърбен, разкривен, нещо в него... не беше наред.

Хазарт усети с учудване, че суеверието го обхваща с пълна сила, макар обикновено то да лежеше погребано, безмълвно и забравено дълбоко в него. Той не знаеше какво бе пробудило страха му и защо внезапно бе обзет от чувството за среща с нещо свръхестествено.

Мерцедесът се отдалечаваше с ръмжене, но Хазарт не стреля по него, както правят полицаите по филмите. Това беше спокоен жилищен район, в който хората седяха пред телевизорите и гледаха повторения на епизоди от комедийния сериал на Джери Зайнфелд, а други приготвяха вечерята си, и всички те с право смятаха, че няма да се строполят застреляни върху дистанционното управление или върху дъската за рязане от отклонилите се куршуми на безразсъден детектив.

Той се втурна след колата, защото не бе успял да види ясно номера ѝ. Пушекът от ауспуха, пръските от водата по улицата, падащият дъжд и мракът на залязващия ден сякаш участваха в заговор да забулят задната табелка.

Той не се отказваше и се чувстваше благодарен за редовните тренировки на бягащата пътечка. Макар че мерцедесът бързо успя да набере преднина, под светлината на няколко улични лампи Хазарт успя да види част от номера.

Най-вероятно колата беше открадната. Шофьорът щеше да я изостави. И все пак по-добре бе номерът да се знае.

Хазарт се отказа от преследването и тръгна към затревената площ пред блока. Надяваше се не само да е ранил стрелеца, а да го е убил.

Само след минути тук щеше да пристигне специален екип за разследване на престрелка с участието на полицаи. В зависимост от личната нагласа на отделните му членове те щяха или да запретнат ръкави да защитят действията на Хазарт и да се постараят да го оневинят, без особено старателно да потърсят истината, срещу което той нямаше нищо против, или щяха да търсят с лупа и най-незначителните несъответствия и да го приковат към кръста на фалшиви улики, да го подложат на съда на общественото мнение и да насъскат медиите да подготвят кладата под краката му, за да се разправят с него като с Жана д'Арк.

Третата възможност беше екипът да пристигне без предубеждение, да анализира фактите и да стигне до обективно заключение, базирано на логиката и разума, което би било чудесно за Хазарт, тъй като той не бе извършил нищо нередно.

Той, разбира се, никога не бе чувал такова нещо да се е случвало и го смяташе за много по-невероятно от възможността да види с очите си осем летящи елена, теглещи шейна, управлявана от горски дух.

Ако стрелецът бе оживял, той можеше да заяви, че Хазарт е убил Рейнърд и после се е опитал да натопаи него за убийството. Или че той самият е дошъл тук, за да събира дарения за деца в неравностойно положение, когато е попаднал на пътя на куршумите, което е дало възможност на истинския стрелец да избяга.

Каквото и да кажеше, мразещите полицията и агресивните безмозъчни граждани щяха да му повярват.

И още по-важно, стрелецът щеше да си намери адвокат, който да съди градските власти, за да издои обществените фондове. Щеше да се стигне до споразумение независимо от предполагаемия изход на делото и Хазарт вероятно щеше да бъде жертван за тази цел. Политиците не се отнасяха с по-голяма загриженост към добрите полицаи, отколкото към младите стажанти, които редовно ставаха жертва на агресия и понякога ги убиваха.

Стрелецът щеше да създаде много по-малко проблеми като мъртъв, отколкото като жив. Хазарт можеше да отиде бавно до мястото на стрелбата, за да даде възможност на престъпника да изгуби още половин литър кръв, но той изтича.

Убиецът лежеше там, където беше паднал, с лице, забито в мократа трева. По тила му пълзеше охлюв.

Хората бяха застанали на прозорците и гледаха към тях с безизразни лица, като мъртви стражи на портата към ада. Хазарт очакваше да види Рейнърд през някое от стъклата, черно-бял, прекалено обаятелен за времето си.

Той обърна стрелеца по гръб. Нечий син, нечий приятел, двайсетгодишен, с обръсната глава, носещ малка лъжичка за кокаин като обица.

Хазарт с радост забеляза, че устата му бе отворена в смъртна гримаса и погледът му бе изпълнен с вечността, но в същото време бе потресен от облекчението, което изпита.

Изправен срещу бурята, той преглътна върналата се в гърлото му пареща недосмляна ореховка и се обади по мобилния си на отдела за убийства, за да докладва за случая.

След обаждането той би могъл да се скрие и да изчака във фоайето, но остана под поройния дъжд.

Уличното осветление все още се отразяваше в лъснатите от бурята повърхности, но когато нощта погълна здрача, мракът се настани като добре угоена змия.

Дъждът, брулещ палмите, издаваше звук, наподобяващ стъпките на плъхове. Сякаш безброй гризачи се бяха втурнали в огромните надвиснали клони.

Хазарт видя два охлюва върху лицето на умрелия. Искаше му се да ги избута, но се въздържа.

Някои от наблюдателите по прозорците можеше да го заподозрат, че подправя уликите, а тези предположения щяха да очароват специалния екип.

И отново го обхвана безпокойство. Чувството, че нещо *не е наред*.

Един мъртвец в апартамента горе, друг тук, сирени в далечината. *Какво, по дяволите, ставаше? Какво, по дяволите?*

ГЛАВА 23

Роуена, господарката на розите, повтори думите на Дъни Уислър, но явно повече на себе си, отколкото на Итън:

— Каза, че го смятате за мъртъв и сте прав.

Прищракването на панти и лек звън на звънчета накараха Итън да се обърне към входната врата. Нямаше никой.

Скитащият вятър за известно време бе напуснал бурята, но се бе върнал, бе заблъскал по вратата на „Рози завинаги“ и бе я разклатил.

Жената зад щанда изрази недоумението си.

— Какво, за бога, искаше да каже с тези странни думи?

— Не го ли попитахте?

— Каза го, след като плати за розите, на излизане от магазина. Нямах възможност да го попитам. Това някаква наша шега ли е?

— С усмивка ли го каза?

Роуена се замисли и поклати глава:

— Не.

С ъгълчето на окото си Итън забеляза една фигура, която се бе появила безшумно. Дъхът му секна и той се обърна към нея, но се оказа, че го е изиграло собственото му отражение в стъклената врата на една от витрините.

Потопени в кофи с вода, наредени по етажерките, розите бяха така прелестни, че лесно можеше да се забрави, че всъщност те вече са мъртви и след няколко дни ще увехнат, ще се покрият с кафяви петна и ще загният.

Тези хладилни витрини, където смъртта се криеше в ярките цветове, напомниха на Итън за камерите в моргата, където мъртъвците изглеждаха почти както приживе, макар че бяха приютили смъртта, която все още не се проявяваше с всички отблъскващи подробности на разлагането.

Макар че Роуена беше дружелюбна и хубава, макар че това царство на розите би трябвало да бъде приятно, на Итън му се дощя да си тръгне.

— Моят... приятел каза ли нещо друго за мен?

— Не. Това май беше всичко.

— Благодаря, Роуена, много ми помогнахте.

— Наистина ли? — изгледа го тя със странен поглед, навярно също толкова озадачена от тази необикновена среща, както и от разговора си с Дъни Уислър.

— Да, наистина — увери я той.

Вятърът разтърси отново вратата, когато той сложи ръка на бравата, и Роуена се обади зад гърба му.

— Има и още нещо.

Той се обърна към нея и макар да ги делиха около десетина метра, забеляза, че след неговите въпроси тя имаше много по-умислен вид, отколкото когато я видя в началото.

— Когато приятелят ви си тръгваше — продължи тя, — той спря на прага, след като отвори вратата, и ми рече: „Бог да благослови вас и розите ви“.

Вероятно това беше странно изказване за човек като Дъни, но нищо в тези седем думи не можеше да обясни защо при спомена за тях лицето на Роуена бе помръкнало.

— Веднага след думите му — добави тя — осветлението премигна и отслабна, угасна и светна пак. Тогава не си помислих нищо, нали имаше буря, но сега ми се струва, че това... означава нещо. Не знам защо.

Благодарение на натрупания опит през годините от разпити на хора Итън усети, че Роуена не е свършила и че търпението му би я предразположило да продължи по-сигурно от всякакви думи.

— Когато осветлението отслабна и угасна, приятелят ви се изсмя. Не беше гръмогласен смях, а кратичък и тих. Хвърли поглед към тавана, когато осветлението угасна, изсмя се и си излезе.

Итън продължи да мълчи в очакване.

Роуена изглеждаше учудена, че е казала толкова много за толкова дребно нещо, но добави:

— В този смях имаше нещо ужасяващо.

Красивите мъртви рози зад стъклениите стени.

Вятърът, душещ като звяр на вратата.

Дъждът, стържещ по прозорците.

— Ужасяващо? — повтори въпросително Итън.

— Не мога да го обясня с думи. Нямахте нищо смешно в този смях, беше някак си... ужасяващ.

Тя се почувства неловко и избърса с ръка безупречно чистата повърхност на щанда, сякаш бе видяла прах, боклук или петно.

Явно бе, че тя бе казала всичко, което искаше или можеше да каже.

— Бог да благослови вас и розите ви — рече Итън, сякаш за да развали проклятието.

Не беше сигурен какво би направил, ако осветлението угаснеше, но това не се случи.

Роуена се усмихна несигурно.

Итън се обърна отново към вратата и видя отражението си. Затвори очи, навярно за да се опази от гледката на въображаем призрак, делящ стъклото с него. Отвори първо вратата, а сетне и очите си.

Под рева на вятъра и звъна на звънчетата той излезе от магазина в студената декемврийската нощ и затвори вратата след себе си.

Итън изчака във входната ниша между витрините, докато една млада двойка с дъждобрани с качулки премина по тротоара, водена от златен ретривър на каишка.

Мокрият ретривър се радваше лудо на дъжда и вятъра и се носеше леко, сякаш лапите му бяха плавници, а вирнатата му муцуна поглъщаше тайнствените аромати от студения въздух. Преди да отmine, кучето вдигна поглед и очите му бяха толкова мъдри, колкото и влажни и тъмни.

Животното се спря, наостри клепналите си уши и килна настрани глава, сякаш не беше съвсем сигурно що за човек стои под прикритието на кораловорозовия навес между розите и дъжда. Опашката му се помръдна, но само два пъти, и то неуверено.

Задържана от четириногия си приятел, двойката поздрави с добър вечер, Итън отвърна, и жената се обърна към кучето:

— Хайде, Тинк, тръгвай.

Тинк се поколеба, взря се в очите на Итън и тръгна едва когато жената повтори командата.

Тъй като двойката с кучето вървяха в посока към джипа му, Итън почака малко, за да не върви по петите им.

Листата на дърветата покрай тротоара все още носеха позлатата на уличните лампи и от остриите им връхчета се стичаха струйки, които блестяха като разтопено злато.

По улицата имаше по-малко коли, отколкото би могло да се очаква по това време на деня. Те се движеха по-бързо от безопасната скорост при такива условия.

Движейки се под навесите на магазините, Итън се приближи до колата си и извади ключовете от джоба на якето си.

Пред него Тинк на два пъти намали ход, обърна се да го погледне, но не спря.

Озоновият мирис на дъжда не можеше да удави благоуханието на прясно изпечен хляб, което се носеше от един от осветените ресторанти, готвещ се да отвори вратите си за вечеря.

Преди да завие в пресечката, кучето се спря още веднъж и се обърна да го изгледа.

Макар че гласът на жената бе приглушен от разстоянието и от шума на дъжда и съскането на гумите, той я чу да казва:

— Хайде, Тинк, тръгвай.

Тя повтори командата два пъти, преди кучето да тръгне и да опъне отново каишката си.

Тройката се скри зад завоя.

Итън стигна до червената зона близо до пресечката, където бе паркирал на забранено място, и се спря под последния навес. Взря се в движението по улицата и изчака да се появи пролука между префучаващите превозни средства.

Излезе под дъжда и прекоси тротоара. Прескочи мътния бърз поток в канавката.

Когато стигна зад джипа си, той натисна копчето за отваряне на дистанционното управление. Колата му изчурулика.

Той бе изчакал момента, когато не минаваха превозни средства, за да не го изпръскат, и сега заобиколи бързо колата си отзад, за да избегне неотложната нужда от химическо чистене.

Приближи се до вратата на шофьора и чак тогава осъзна, че не беше огледал добре самата кола от прикритието на последния навес. Изведнъж в него се затвърди убеждението, че като седнеше зад волана, щеше да види Дъни Уислър, жив или мъртъв, да го чака на седалката на пътника.

Истинската опасност обаче идеше от другаде.

От пресечката един крайслер круизър връхлетя с прекалено висока скорост и занесе на кръстовището. Шофьорът се опита да извърти волана обратно на посоката на плъзгането, вместо да я последва, колелата блокираха и круизърът се завъртя около оста си.

При завъртането левият преден калник блъсна силно Итън. Ударът беше толкова силен, че го преметна и го стовари върху джипа му. При това Итън счупи с лицето си страничното стъкло.

Той не разбра кога се е отблъснал от джипа и е паднал на мокрия асфалт, но вонята на изгорели газове изпълваше ноздрите си и усещаше вкуса на кръв в устата си.

Чу се изскърцването на спирачки, но те не бяха на круизъра. Идваха от високо. Гръмогласни и пронизителни.

Нещо огромно го връхлетя, камион, който надвисна над тялото му. Огромна тежест се стовари върху краката му, невъобразим натиск, под който костите му се натрошиха като сухи клечки.

ГЛАВА 24

Наредени на три етажа по стените, като пътници в спален вагон на влак, трупове лежаха върху открити рафтове. Преходът им от смъртта към гроба бе забавен от тази непредвидена спирка.

Корки Лапута светна лампата и тихо затвори вратата след себе си.

— Добър вечер, дами и господа — поздрави той събраните покойници.

Знаеше как да се забавлява при всякакви обстоятелства.

— Следващата спирка на тази линия е адът. Там ви очакват уютни легла от стърчащи пирони, топла и студена течаща струя от хлебарки и безплатна континентална закуска от разтопена сяра.

От лявата му страна се намираха осем трупа и едно празно легло. Седем трупа и две празни легла вдясно. Пет трупа и едно празно легло в дъното на стаята. Двайсет трупа и свободни места за още четири.

Заспалите вечния си сън лежаха не върху дюшеци, а върху корита от неръждаема стомана. Леглата приличаха на стелажи, специално създадени за добро проветряване.

Това хладилно помещение осигуряваше сух въздух с постоянна температура между пет и осем градуса над нулата. От ноздрите на Корки излизаха облачета пара.

Сложна вентилационна система непрекъснато изсмукваше въздух от помещението през отдушници, разположени близо до пода. Свеж въздух се вкарваше с помпа през отвори в стената близо до тавана.

Макар че миризмата не беше подходяща за романтична вечеря на свещи, не беше и непоносима. Човек можеше почти да се залъже, че тази смрад не се отличава особено от букета на вкисната пот, вмирисани от гъбички крака и плесенявали душове, типичен за много от гимназиалните съблекални.

Никой от мъртъвци тук не беше сложен в чувал. Ниската температура и строго контролираната влажност забавяха разлагането

почти максимално, но неизбежният процес все пак си продължаваше, макар и със силно намален темп. Ако труповете бяха сложени в пластмасови чували, те биха задържали бавно отделящите се газове и биха се превърнали в пълни с горещ въздух балони, а това би обезсмислило работата на охладителната система.

Вместо това бели памучни савани покриваха покойниците. Като се изключат студът и вонята, те биха могли да бъдат глезените гости на луксозен курорт с минерални бани, които са си легнали да подремнат групово в сауната.

Приживе много малко от тях са били глезени. Ако някой изобщо беше влизал в луксозен курорт с минерални бани през живота си, то той сигурно моментално е бил изхвърлен от охраната и е бил предупреден кракът му никога да не стъпва там.

Това бяха неудачници. Бяха умрели самотни и никому ненужни.

Законът изискваше загиналите в резултат на убийство да бъдат подложени на аутопсия. Същото важеше и за загиналите в катастрофа, както и в резултат на самоубийство, болест без сигурна диагноза и неясни причини, предизвикващи съмнение.

Във всеки голям град и особено в такова свърталище на корупцията като съвременен Лос Анджелис труповете често пристигаха в моргата по-бързо, отколкото отруденият персонал в отдела за съдебна медицина можеше да ги обработи. Предимство се даваше на жертвите на насилие, на вероятните жертви на лекарска грешка и на покойниците, чиито семейства чакаха да получат тленните останки, за да ги погребат.

Скитници без близки и често без документи за самоличност, чиито трупове бяха открити в забутани тесни улички, по паркове, под мостове, които можеше да са починали от големи дози наркотици или от капризите на времето, или просто от цироза на черния дроб, бяха оставяни да чакат тук по няколко дни или седмица, че дори и по-дълго, докато съдебните медици успеяха да направят поне повърхностна аутопсия.

В смъртта, както и в живота, неудачниците биваха обслужвани последни.

На стената вдясно от вратата беше закачен телефон, сякаш някой се бе погрижил да даде възможност на умрелите да си поръчат пица.

Повечето от линиите бяха вътрешни. Последните шест обаче бяха външни.

Корки набра мобилния номер на Роман Кастевет.

Роман, който работеше като патолог в отдела за съдебна медицина, току-що бе започнал нощна смяна. Навярно се намираше в някоя от стаите за аутопсии в тази сграда, готов да започне с рязането.

Преди повече от година те се бяха срещнали на една анархистка сбирка в университета, където Корки преподаваше. Готовите закуски не бяха качествени, пиенето беше леко разводнено и цветната украса беше правена без въображение, но компанията беше интересна.

Роман отговори след третото позвъняване и след като се представи, Корки каза:

— Познай къде се намирам.

— Заврял си се в задника си и сега не можеш да излезеш — каза Роман.

Той имаше особено чувство за хумор.

— Добре, че това не е обществен телефон — продължи Корки.
— Нямам монети, а никой от трупове тук няма да ми даде назаем.

— Значи си на забава на факултета. Няма по-големи скръндзи от университетска група антикапиталисти, които си живеят живота с тлъстите си заплати от данъкоплатците.

— Някой би могъл да види голяма доза злоба в хумора ти — отвърна Корки със свиреп тон, който не беше типичен за него.

— И няма да сбърка. Жестокостта е моето верую, ако си спомняш.

Роман беше сатанист. Да живее принцът на мрака, от този сорт. Не всички анархисти бяха и сатанисти, но много сатанисти бяха и анархисти.

Корки познаваше една будистка, която беше анархистка — объркана млада жена. Иначе от опит знаеше, че огромното мнозинство анархисти бяха атеисти.

По неговото меродавно мнение чистите анархисти не вярваха в свръхестественото — както в силата на мрака, така и в силата на светлината. Те влагаха цялата си вяра в силата на разрухата и в новия и по-добър строй, който можеше да се роди от развалините.

— Като гледам колко сте изостанали с работата — продължи Корки, — университетските работници май не са единствените, които

невинаги заслужават тлъстите си заплати от данъкоплатците. С какво се занимавате тук по време на нощната смяна — на покер ли играете, или си разказвате истории за призраци?

Роман явно не бе слушал внимателно и не бе обърнал внимание на думата „тук“.

— Шегите не са ти силна страна. Говори по същество. Кажу какво искаш. Ти винаги искаш нещо.

— И винаги плащам добре за това, нали?

— Готовността да платиш пълната сума в брой е добродетелта, на която се възхищавам най-много.

— Виждам, че сте оправили проблема с плъховете.

— Какви плъхове?

Преди две години медиите бяха отразили обстойно и с отблъскващи детайли плачевното състояние по отношение на хигиената и вредителите в това, както и в други помещения на болницата.

— Трябва да са взели сериозни мерки — отвърна Корки. — Гледам, гледам и не виждам нискочели братовчеди на Мики Маус да гризат човешки носове.

Роман Кастевет не можа да повярва на ушите си и млъкна, шокиран от чутото. Когато най-сетне бе отново в състояние да говори, той рече:

— Не е възможно да си там, където мисля, че си.

— Точно там съм.

Самодоволството и сарказмът в гласа на Роман изведнъж се изпариха и той зашепна угрижено:

— Защо ме злепоставяш така, защо идваш тук? Не си упълномощен. Нямах право да си на никое място в моргата и особено на това.

— Имам документ.

— Ами, имаш!

— Мога да изляза оттук и да дойда при теб. В някое от помещенията за аутопсия ли си, или в офиса си?

Роман зашепна още по-тихо, но настоятелно.

— Ти луд ли си? Искаш да ме уволниш ли?

— Искам просто да направя поръчка — отвърна Корки.

Неотдавна Роман го беше снабдил с бурканче, в което бяха консервирани парчета от препуциум, взети от трупове, чакащи да бъдат кремирани.

Корки бе предал бурканчето на Ролф Рейнърд с инструкции какво да прави с него. Въпреки вродената си тъпота Рейнърд бе успял да го опакова в черна кутия за подарък и да го изпрати на Чанинг Манхайм.

— Трябват ми още десет — добави Корки.

— Не е необходимо да идваш тук за това, глупако. Ще ми се обадиш вкъщи.

— Мислех, че ще ти доставя удоволствие, ще те разсмея.

— Велики боже! — възкликна Роман.

— Забрави ли, че си сатанист? — напомни му Корки.

— Идиот!

— Слушай, Роман, къде точно се намираш в момента? Как да стигна при теб отгук? Имаме сделка за уговаряне.

— Стой, където си, и не мърдай!

— Хм, не ми харесва тая работа. Хваща ме клаустрофобия. Това място ме притеснява.

— Стой, където си, и не мърдай! Ще дойда след две минути.

— Току-що чух нещо странно. Мисля, че един от тези трупове може да е жив.

— Никой от тях не е жив.

— Сигурен съм, че този мъж близо до ъгъла каза нещо.

— Казал е, че си идиот.

— Може да сте сбъркали и да сте вкарали жив човек тук. Наистина ме хващат дяволите.

— Изчакай две минути — настоя Роман. — Стой, където си, и не мърдай.

— Недей да излизаш и да привличаш вниманието върху себе си, ако не искаш да изрежа твоя препуциум.

Роман прекъсна разговора.

В криптата на неизвестните и безпарични мъртвци Корки затвори телефона.

Оглеждайки завитата в покрови публика, той си каза:

— Колкото и да съм скромнен, мога да давам уроци по актьорско майсторство на Чанинг Манхайм.

Той нито очакваше, нито се нуждеше от аплодисменти.
Съвършеното изпълнение беше достатъчна награда.

ГЛАВА 25

Снегът се сипеше над града на ангелите.

Безпрецедентният вятър овчар бе подкарал бели стада от тъмните ливади на небето и ги водеше между фикусите и палмите по улици, които не бяха виждали снежна Коледа.

Заслепен, Итън се взираше в руното на нощта.

Легнал в леглото в стаята си, той си даде сметка, че покривът трябва да бе отнесен от вятъра. Снегът щеше да засипе мебелите и да развали килима.

Той трябваше да побърза да стане и да отиде по коридора до стаята на родителите си. Баща му щеше да знае какво да направи за липсващия покрив.

Преди това обаче Итън искаше да се наслади на тази гледка: падащият сняг над него бе окачил един безкраен кристален полилей, чиито красиви кръгли и изсечени висулки се движеха и проблясваха непрестанно.

Клепачите му бяха заснежени.

Снежинките лепяха студени целувки по лицето му и се топяха по бузите му.

Когато зрението му се фокусира напълно, той разбра, че всъщност декемврийската нощ бе залята от дъждовни капки, които неподвиждащите му очи бяха надарили с кристална структура и мистериозни йероглифни форми.

Мекото му легло бе омагьосано да се превърне в асфалт.

Той не чувстваше друго неудобство, освен че пухената му възглавница беше твърда като камък под главата му.

Дъждът по лицето му беше студен като сняг и вледеняваше по същия начин обърнатата му с дланта нагоре лява ръка.

Дясната му длан също беше изложена на дъжда, но с нея той не усещаше студа, както и барабаненето и стичането на дъждовните капки.

Не чувстваше и краката си. Не можеше да ги мръдне. Не можеше да мръдне нищо друго, освен главата си и лявата си ръка.

Ако стаята му без покрив се напълнеше с дъжд, а той не можеше да се мръдне, имаше опасност да се удави.

От дълбините на езерото от унесени размишления, по което Итън се носеше, изведнъж, подобно на акула, се надигна и взе да се приближава безкраен ужас.

Той затвори очи, за да не види по-голяма и по-ужасяваща истина от тази, че снежинките са всъщност дъждовни капки.

Започна да чува приближаващи се гласове. Татко и мама сигурно идваха да сложат обратно покрива на мястото му, да набухнат втвърдилата се като камък възглавница и да оправят всичко, което не беше както трябва.

Той се предаде на нежните им грижи и се отпусна като перушинка в мрака към земята Нод, не там, където Каин се е заселил, след като е убил Авел, а към царството на съня, където нощем деца ходят, за да търсят приключения, и от което се връщат невредими в златната утрин.

Все още спускайки се в мрака, той чу думите „гръбначна травма“.

Отвори очи след минута или след десет и видя, че нощта бе изпъстрена с рояк от пулсиращи и въртящи се червени и жълти светлини, а също и сини, сякаш той се намираше в дискотека на открито, и му стана ясно, че никога вече няма да може да танцува или да ходи.

Под звуците на фалшивата накъсана музика на полицейските радиовръзки, заобиколен от парамедици, Итън се понесе на количка през дъжда към близката линейка.

Белият бус имаше едър надпис с червени букви, украсени с позлата, СПЕШНА ПОМОЩ, под който блестеше надпис с по-малки букви *Болница „Богородицата на Анджелис“*.

Може би щяха да го сложат на легло в бившата стая на Дъни.

Тази перспектива го изпълни с вледеняващ ужас.

Той затвори за миг очи, чу мъже да се подканят „внимателно“ и „полека“ и когато ги отвори отново, се оказа, че вече е в линейката.

В дясната му ръка беше вкарана игла, към която бе закачена система.

За първи път той чу дишането си. Свистенето и хъркането бяха знак, че не само краката му са премазани. Навярно единият или и двата му дроба бяха притиснати от счупените му ребра.

Прииска му се да изпита болка. Всичко би било по-добре от това да не усеща нищо.

Парамедикът, който стоеше до Итън, се обърна загрижено към колегата си под дъжда до линейката.

— Няма време за губене.

— Ще подпаля асфалта — обеща бруленият от дъжда мъж и затръшна вратите.

Върху двете странични стени, близо до тавана, бяха опънати гирлянди от блестящ червен станиол. В краищата и по средата на всяка гирлянда висяха по три малки сребърни звънчета. Коледна украса.

Звънчетата във всеки комплект бяха вързани с обща връвчица. Най-горното звънче беше най-голямо и покриваше върха на средното, което от своя страна покриваше върха на третото и най-малко звънче.

При затръшването на вратите звънчетата на всяка връвчица се чукнаха едно в друго и издадоха сребрист звън, нежен и тих като музиката на фея.

Парамедикът сложи кислородна маска върху лицето на Итън.

Есенната прохлада и пролетният аромат на обогатения въздух облекчиха горещото му гърло, но свистенето в гърдите му не отслабна.

Шофьорът седна зад волана и затръшна вратата, с което отново накара станиола да заблести и звънчетата да зазвънят.

— Звънчета — промълви Итън, но кислородната маска заглуши гласа му.

Парамедикът, който се готвеше да пъхне накрайниците на слушалката в ушите си, се спря и попита:

— Моля?

При вида на слушалката Итън осъзна, че може да чуе пулса си, но това, което чуваше, беше с неравномерна сила и ритъм и будеше тревога.

Стана му ясно, че чува не само собственото си сърце, но също и тропота от копитата на приближаващия се кон на смъртта.

— Звънчета — повтори той и в съзнанието му се отприщиха вратите на хиляди страхове.

Линейката потегли и сирената нададе пронизителния си вой.

Итън не можеше да чуе звънчетата през жалостивия писък, но виждаше как най-близката тройка трепери на връвчицата си. Трепереше.

Той протегна лявата си ръка към висулката, но не можа да я стигне. Пръстите му уловиха празния въздух.

Парализиращият страх замъгли и обърка мислите му и вероятно го хвърли в делириум, но звънчетата започнаха да му се виждат не просто като украшения, а като нещо мистично с гладката си и блестяща повърхност, със святкащите си извивки, едно възплъщение на надеждата, за което той изпита непреодолима нужда да се хване.

Явно парамедикът беше разбрал колко силно Итън желае да подържи звънчетата, въпреки че причината не му бе ясна. Той извади малка ножичка от един комплект инструменти и полюшквайки се в такт с клатенето на движещата се кола, срязва връвчицата, с която най-близката тройка беше завързана върху гирляндата.

Итън я стисна в лявата си ръка колкото нежно, толкова и яростно.

Беше изтощен, но не смееше да затвори очи отново, защото се страхуваше, че сетне, когато ги отвори, няма да види нищо, освен мрак, който никога няма да си отиде, и от тук нататък той няма да види нищо от света.

Парамедикът взе пак слушалката и вкара накрайниците в ушите си.

С пръстите на лявата си ръка Итън преброи звънчетата на връвчицата от най-малкото до най-голямото и обратно.

Усети, че държи това украшение, както бе държал броеница в тихата болнична стая през последните нощи от живота на Хана — с еднаква доза отчаяние и надежда, с неочаквано страхопочитание, което поддържаше сърцето, и стоицизъм, който го бронираше. Надеждата му не се бе осъществила, но стоицизмът бе от жизнена важност, когато се бе наложило да преживее загубата ѝ.

Между палеца и показалеца си той се бе опитал да изстиска милост от мънистата на броеницата. Сега пък гладеше извивките на звънчетата и търсеше повече разяснение, отколкото милост, търсеше разкритие, за което ушите са глухи, но на което щеше да откликне сърцето.

Итън не затвори очи, за да не допусне мрака, но все пак сенките запълзяха от периферното му зрение като мастило по нишките на

попивателна хартия.

Изглежда, неравномерният пулс в слушалката бе разтревожил парамедика. Той се наведе ниско над пациента си, но гласът му продължаваше да иде отдалеч. С маска на професионално спокойствие на лицето си той заговори с настойчивост, която издаваше дълбоката му загриженост:

— Итън, не се предавай! Дръж се здраво! Дръж се, да го вземат дяволите!

Стиснато във възела на мрака, полезрението на Итън се стесняваше.

Той долови острата миризма на спирт. Чувството за хлад под сгъвката на лявата му ръка бе последвано от убождане.

Вътре в него шумът от тракащите копита на коня, яхнат от смъртта, се превърна в гръмотевичния тътен на апокалиптично, хаотично галопиращо стадо.

Линейката продължаваше да хвърчи към „Богородицата на Анджелис“, но шофьорът беше изключил сирената, разчитайки на въртящите се сигнални светлини на покрива.

След прекратяването на жалостивия писък на Итън му се стори, че чува отново звън от звънчета.

Това не бяха звънчетата, които той гладеше ли, гладеше, за да успокои страха си, нито пък украшения, които висяха от червените гирлянди. Сребърният звън идеше от разстояние и го зовеше настоятелно.

Полезрението му се сви до една мъглява светла точка и след това смъртоносният възел се стегна докрай и го ослепи напълно. Приемайки неизбежността на смъртта и безкрайния мрак, той най-сетне затвори очи.

После отвори вратата и очите си.

Под рева на вятъра и звъна на звънчетата на входа той излезе от „Рози завинаги“ в студената паст на декемврийската нощ и затвори вратата след себе си.

Не можеше да повярва, че е жив, че стои на краката си, които не бяха премазани. Той изчака във входната ниша между витрините, докато една млада двойка с дъждобрани с качулки премина по тротоара, водена от златен ретривър на каишка.

Кучето вдигна поглед и очите му бяха толкова мъдри, колкото и влажни и тъмни.

Двойката поздрави с добър вечер.

Загубил способността да говори, Итън кимна.

— Хайде, Тинк, тръгвай — подкани жената кучето и понеже то се поколеба, тя повтори командата.

Мокрият ретривър изприпка с вирната муцуна, която улавяше тайнствените аромати от студения въздух, следван от господарите си.

Итън се обърна и се взря в цветарката, която продължаваше да стои зад щанда в дъното на помещението със стъклените ковчези, пълни с рози.

Роуена го беше наблюдавала. Сега тя бързо сведе поглед, сякаш вършеше някаква работа.

Със същата несигурност в краката, както и в главата, Итън се върна по пътя, по който бе дошъл дотук, под закрилата на навесите на магазините и ресторантите към колата си в червената зона.

Пред него Тинк на два пъти хвърли поглед назад, но не спря.

Минавайки покрай ресторант, накичен със запалени свещи и блестящи съдове, вдишвайки аромата на прясно изпечен хляб, Итън си помисли: *Това е животът.*

Преди да завие в пресечката, кучето хвърли още един поглед назад. После тройката се скри зад завоя.

По улицата имаше по-малко коли, отколкото би могло да се очаква по това време на деня. Те се движеха по-бързо, отколкото би трябвало при такива условия.

Итън стигна до червената зона близо до пресечката, спря се под последния навес и си помисли, че може да остане там, на безопасно разстояние от улицата, докато зората си вземе обратно града от нощта.

Автомобилният поток за момент беше спрял.

С треперещата си дясна ръка той измъкна ключовете от джоба на якето си и натисна копчето за отваряне върху дистанционното управление. Колата му изчурулика, но той не се приближи към нея.

Вместо това насочи вниманието си към пресечката и видя фаровете на крайслер круизъра, който връхлиташе с прекалено голяма скорост оттам.

Круизърът занесе на кръстовището, колелата му блокираха, завъртя се около оста си и мина на сантиметри от джипа на Итън.

Ако Итън беше застанал там, той щеше да бъде изстрелян като хокейна шайба.

Появи се и тежкият камион, чу се пронизителното изсвирване на спирачките.

Гумите издадоха остър пронизителен лай по мокрия асфалт, круизърът се завъртя и се върна в правилното платно.

Пробивайки завесата на дъжда, през която круизърът се бе стрелнал, камионът се разтресе и спря.

Щом овладя колата, шофьорът на круизъра веднага подкара малко по-бавно, но все още с безразсъдно висока скорост.

Ядосаният шофьор на камиона изсвири с клаксона си. После продължи по пътя, който беше следвал преди разминалото се на косъм произшествие, към целта, която съдбата му бе отредила.

След отпътуването на камиона движението по улицата се възстанови.

Светофарът на кръстовището се смени. И в двете посоки на една от улиците колите спряха, а на другата тръгнаха.

Сладкият аромат на прясно изпечен хляб заливаше нощта.

Светлината от лампите пръскаше златни монети по паважа.

Поривите и шумоленето на дъжда.

Светофарът навярно се смени два или дори три пъти, преди Итън да усети болката в лявата си ръка. Спазмите бяха започнали да се предават по мускулите нагоре.

Между пръстите на яростно стиснатия му юмрук беше омотана връвчицата на три малки сребърни звънчета, отрязани от коледната гирлянда в линейката, които му даде един състрадателен парамедик.

ГЛАВА 26

Сякаш бяха дегенерати от елита на древния Рим, излегнали се наред жестока пиячка с неприлично раздърпани тоги, безименните мъртъвци показваха тук-там гладко като кадифе рамо или бледата извивка на гърда, или бедро с изпъкнали сини вени, или ръка с пръсти, свити в нещо като нецензурен жест, или нежно стъпало и тънък глезен, или полупрофил, в който едно отворено око се взираше със замъглена похот.

По-несуеверните свидетели на това гротескно изложение можеха да си помислят, че когато живите не ги наблюдават, тези неизвестни бездомници и избягали от къщи тийнейджъри си ходят на гости по леглата. В най-самотните часове след полунощ не бе ли вероятно неспокойните мъртъвци да се чифтосват в студена и ужасяваща пародия на страстта?

Ако Корки Лапута бе привърженик на някакъв морален кодекс или поне на убеждението, че добрият вкус изисква спазването на известни общоприети правила за социално поведение, той би могъл да запълни двете минути чакане с оправянето на небрежно метнатите чаршафи, за да въдвори благоприличието дори сред мъртвите.

Той обаче се наслаждаваше на гледката, защото тук се намираще върховният плод на анархията. Освен това той не можеше да дочака пристигането на невъзмутимо спокойния Роман Кастевет, който този път щеше да бъде безкрайно обезпокоен.

Почти на секундата след две минути бравата изщрака, изскърца и се завъртя. Вратата се откряна.

Сякаш очакваше Корки да е довел снимачен екип и глутница ровещи се в калта репортери, Роман надникна през процепа с широко отворено око като на подплашен бухал.

— Влез, влез — подкани го Корки. — Тук си сред приятели, макар че възнамеряваш да подложиш на дисекция някои от тях.

Роман отвори вратата само толкова, колкото да се промъкне слабата му фигура, влезе в склада за трупове и спря, за да се огледа

тревожно по коридора, преди да се затвори с Корки и двайсетте палави членове на римската оргия.

— Какво е това, дето си го облякъл? — попита нервният патолог.

Корки се завъртя и полата на жълтата му мушама се разпери.

— Модерно облекло за дъжд. Харесва ли ти шапката ми?

— Как успя да се промъкнеш покрай охраната с този шантав вид? Как изобщо успя да се промъкнеш?

— Не беше необходимо да се промъквам. Показах им документ.

— Какъв документ? Ти преподаваш съвременна литература, която си е въздух под налягане, на разни надути курви и безмозъчни високомерни вундеркинди.

Подобно на мнозинството от хората на науката, Роман Кастевет се отнасяше с презрение към факултетите по хуманитарни дисциплини в съвременните университети и към онези студенти, които търсеха, първо, истината в литературата и второ, отлагането на започването на работа.

Корки, който не само че не се обиждаше, ами одобряваше злобните антисоциални нападки на Роман, обясни:

— Симпатягите от вашата охрана си мислят, че съм патолог, дошъл на посещение от Индианаполис, за да обсъдя с теб някои много загадъчни ентомологични подробности, свързани с жертвите на сериен убиец, вилнеещ из централната част на западните щати.

— Бре! От къде на къде ще мислят така?

— Имам източник за чудесни фалшиви документи.

— Ти! — удиви се Роман.

— Много често е желателно да нося първокласни фалшиви документи.

— Ти заблуден ли си, или си просто глупак?

— Както съм обяснявал вече, аз не съм просто някакъв слабак професор, който се въодушевява от общуването с анархисти.

— О, да! — възкликна иронично Роман.

— Аз се боря за победата на анархията при всяка възможност в моето ежедневие, често рискувайки да бъда арестуван и хвърлен в затвора.

— Ти си един истински Че Гевара.

— Много от операциите ми са хитри, шокиращи и необичайни. Нали не си си помислил, че искам десетте препуциума за някаква

перверзна лична употреба?

— Точно това си помислих. Когато се запознахме на онази скучна университетска сбирка, ти ми се видя като великия фукльо — вожд на откачалките, един морален и интелектуален мутант в огромен мащаб.

— В устата на сатанист — усмихна се Корки — това звучи почти като комплимент.

— Не съм го казал с такива намерения — отвърна Роман нетърпеливо и сърдито.

Дори и след като бе положил старателни грижи за вида, облеклото и дъха си, преди да се яви пред хора, Кастевет си оставаше непривлекателен. Гневът го правеше по-грозен и от обикновено.

Тънък като дъска, с кокалест ханш и лакти и островърхи рамене, с адамова ябълка, която стърчеше повече и от носа му, най-острия нос, видян някога от Корки върху представител на човешкия род, с хлътнали бузи и ръбеста брадичка, наподобяваща ябълката на бедрена кост, Роман приличаше на болен от анорексия.

Всеки път, когато срещнеше пронизителните като на птица и хипнотизиращи като на влечуго очи на Кастевет обаче и когато хванеше патолога да облизва чувствено устните си, които бяха единствената месеста част върху лицето и тялото му, прилично на плашило, без да има видима причина, Корки изпитваше съмнение, че ненаситна еротична нужда върти колелата на обмяната на веществата му с такава сила, че едва ли не изкарва пушек от разните му отвърстия. Ако имаше къде да заложи на предполагаемата сума от калориите, които Роман изгаряше ежедневно само в бясно мастурбиране, Корки би спечелил поне три хиляди и без съмнение би си осигурил добра печалбата.

— Мисли си каквото щеш за мен — рече Корки, — но аз искам да поръчам още десет препуциума.

— Отвори си ушите и слушай. Повече няма да търгувам с теб. Идването ти тук е проява на безразсъдство.

Отчасти за пари, но също и от чувството за религиозен дълг и като израз на дълбоката си вяра във владетеля на ада Роман Кастевет доставяше на други сатанисти избрани части от човешки тела, вътрешни органи, кръв, злокачествени тумори и понякога дори цели мозъци (само от трупове). Другите му клиенти, освен Корки, имаха

теологични и практически интереси към тайнствени ритуали, с които търсеха услуги от Негово Сатанинско Величество или се опитваха да докарат демони от пламъците на преизподнята. В края на краищата твърде често най-важните съставки във формулите за черна магия не можеха да се купят в близкия супермаркет.

— Много преувеличаваш — рече Корки.

— Не преувеличавам. Ти си неразумен, направо дързък.

— Дързък? — прихна Корки. — Откога стана толкова превзет, ти, който вярваш, че грабежите, изтезанията, изнасилванията и убийствата ще бъдат възнаградени на оня свят.

— По-тихо — изкомандва Роман с яден шепот, въпреки че Корки бе продължил да говори с приятелски разговорен тон. — Ако някой те види тук с мен, може да си загубя работата.

— Няма такава опасност. Аз съм патолог, дошъл на посещение от Индианаполис, за да обсъдим недостига ви на кадри и недопустимото натрупване на неидентифицирани трупове.

— Ще ме съсипеш — изстена Роман.

— Дошъл съм просто да поръчам още десет препуциума — излъга Корки. — Няма да те карам да ги събереш, докато чакам. Дойдох да направя поръчката лично, защото смятах, че ще те разсмея.

Макар че Роман Кастевет изглеждаше прекалено кльощав, прекалено изпит, за да може да произведе сълзи, трескавите му черни очи плувнаха от безсилие.

— Както и да е — продължи Корки, — има много по-опасна причина да си загубиш работата от това да те хванат тук с мен, стига някой да разбере, че сте направили грешката да вкарате жив човек при труповете тук.

— Да не си се надрусал и да ти се привиждат разни неща?

— Вече ти казах по телефона преди няколко минути. Един от тези нещастници е жив.

— Защо се опитваш да ме разиграваш? — не повярва Роман.

— Не те разигравам. Истина е. Чух го да шепне *Помощ, помощ* толкова тихо, че едва се долавяше.

— Кого чу?

— Проследих звука и вдигнах чаршафа от лицето на говорещия. Парализиран е. Лицевите му мускули са разкривени от инсулт.

Приведен още по-близо към събеседника си, настръхнал като сухите трески във връзка подпалки, Роман настояваше разговорът да е на четири очи, сякаш вярваше, че свирепият му поглед ще постигне онова, което думите му не бяха успели да предадат.

Корки продължи с радостен тон:

— Бедният човек сигурно е бил в кома, когато са го докарали тук, после се е свестил, но няма никакви сили.

Бронята от недоверие на Роман Кастевет се пропука леко. Той отмести погледа си и огледа койките.

— Кой е той?

— Ей онзи там — отвърна бодро Корки, сочейки към дъното на стаята, където осветлението едва достигаше и мъртъвците лежаха увити не само в белите памучни чаршафи, но и в мрак. — Май аз ще спася работата на всички ви, като ви съобщавам за това, така че би трябвало да ми изпълниш поръчката безплатно за благодарност.

— Къде е той? — попита Роман на път към дъното на помещението.

Корки, който следваше патолога по петите, отвърна:

— Наляво, вторият от края.

Роман се наведе, за да вдигне открие лицето на трупа, а Корки вдигна дясната си ръка, чиято длан бе скрита до този момент в ръкава на жълтата му мушама заедно със стиснатия в нея шиш за разбиване на лед. Прицелвайки се добре, той замахна със страшна сила и увереност и заби оръжието в гърба на патолога.

Когато се вкара прецизно, един шиш за разбиване на лед може да пробие предсърдието и сърдечните камери и да причини такъв конвулсивен шок на сърдечния мускул, че да накара сърцето да спре мигновено и завинаги.

Дрехите на Роман Кастевет изшумоляха, краката му се подгънаха и той се свлече без вик на пода.

Нямаше нужда Корки да му проверява пулса. Зиналата уста, от която не излизаше дъх, и изцъклените очи като стъклените орбити на препарирано животно потвърждаваха прецизността на попадението му.

Тренировката бе дала резултат. Корки се бе упражнявал вкъщи със същия шиш за разбиване на лед върху манекен за даване на първа помощ, който бе откраднал от Медицинския факултет на университета.

Ако се бе наложило да забива шиша два, три, четири пъти или ако сърцето на Роман бе продължило да помпа кръв дори за кратко време, щеше да се получи голямо омазване. Затова се бе облякъл с мушамата, защото по нея нямаше да останат издайнически петна.

За всеки случай, колкото и да бе невероятно, ако някое от добре охладените съкровища в криптата се изпуснеше, ма покрития с плочки под имаше голям отходен канал. Близко до вратата бе навит пластмасов маркуч, който бе свързан с кран на стената.

Корки знаеше за тези съоръжения за почистване от статиите, които бе прочел преди две години, когато скандалът с плъховете бе публикуван на първа страница. За щастие маркучът не му потрябва.

Той вдигна Роман и го сложи в едно от празните отделения в задната част на помещението, където тъмнината помагаше за изпълнението на плана му.

От един дълбок вътрешен джоб на мушамата той извади чаршафа, който бе купил от универсалния магазин в търговския център. Опъна го върху Роман, като внимаваше да го покрие отвсякъде. Трябваше да прикрие не само самоличността на трупа, но също и факта, че за разлика от останалите тук, той беше напълно облечен.

Понеже смъртта бе настъпила мигновено и раната бе микроскопична, чаршафът не се изцапа с кръв, която би издала скорошната поява на трупа.

След ден или два, или три Роман вероятно щеше да бъде открит от някой служител на моргата, извършващ инвентаризация или изваждащ труп за закъсняла аутопсия. Още една статия за съдебната медицина на първа страница.

Корки съжаляваше, че се бе наложило да убие човек като Роман Кастевет. Патологът бе добър сатанист и всеотдаен анархист и бе служил добре на делото за дестабилизация на социалния ред и ускоряването на разрухата му.

Не след дълго обаче страховити събития в дома на Чанинг Манхайм щяха да завладеят заглавията на медиите по цял свят. Властите щяха да положат невероятни усилия да открият човека, който бе изпратил необичайните подаръци в черните кутии.

Логиката щеше да ги заведе в частните домове за покойници и обществените морги в търсене на източника на десетте препуциума. Ако Роман се окажеше сред заподозрените по време на това

разследване, той щеше да се опита да спаси кожата си, като издаде Корки.

Анархистите не изпитваха чувство за вяност един към друг, както би трябвало и да бъде сред поддръжниците на безредието.

Корки имаше и други работи за довършване, преди да започнат коледните празници.

Като се има предвид, че ръцете му бяха защитени с латексови ръкавици, скрити от жертвата му под широките ръкави на мушамата му, той би могъл да остави шиша за разбиване на лед в криптата, без да се притеснява, че полицията ще открие инкриминиращи отпечатъци от пръсти. Той обаче го върна в калъфа му и после в един от джобовете си не само защото би могъл да му послужи отново, но и защото бе придобил сантиментално значение.

Когато напускаше моргата, той се сбогува приятелски с нощната охрана. Те вършеха неблагоприятна работа — пазеха мъртвите от живите. Той дори поспря при тях, за да им разкаже един мръсен виц за адвоката и пилето.

Не го беше страх, че те ще могат да опишат лицето му на полицията. С шапката си с периферия и мушамата като палатка той представляваше една ексцентрична и забавна фигура, за която никой нямаше да запомни нищо, освен костюма.

По-късно вкъщи, докато си пиеше брендите, той щеше да изгори в камината фалшивия документ, с който се бе представил като патолог от Индианаполис. Той притежаваше голям брой други фалшиви документи с различни имена, които щеше да използва, ако и когато му потрябваха.

Сега той се върна към нощта, към дъжда.

И така времето бе дошло да се разправи с Ролф Рейнърд, който бе доказал с действията си, че е също толкова негоден за живота, колкото се бе оказал и за кариерата на звезда в сапунените опери.

ГЛАВА 27

Ако за вечерята на Елфрик Манхайм бяха писали в *Дейни Варайъти*, пъстрото списание на филмовата индустрия, то статията би излязла под заглавие *Дайте на Фрик пилешки трик*.

Дебелото филе бе изпечено на скара, намазано със зехтин и напръскано с морска сол, пипер и много вкусна смеска от екзотични подправки, известна в Палацо Роспо като Максекретът на Макбий. Пилешкото бе сервирано с макарони, не с доматен сос, а с масло, босилек, борови семки и пармезан.

Господин Сатър, майстор-готвачът, изкарал известната школа по готварство „Кордон бльо“, пряк потомък на Джак Изкормвача, не работеше в неделя и понеделник, за да може да преследва и посича невинни жени, да хвърля бесни котки в бебешки колички и да се наслаждава на каквито други лични занимания го интересуваха в момента.

Господин Баптист, веселият готвач, не работеше в понеделник и вторник, така че в понеделник кухнята беше, както се изразяват в киното, в затъмнение. Госпожа Макбий бе приготвила тези деликатеси собственоръчно.

Под мекото пулсиращо осветление на електрическите лампи, които изглеждаха като стари газени фенери, Фрик ядеше във винарската изба, седнал сам на масата за осем души в уютната зала за дегустация на вино, която бе отделена със стъклена стена от помещението с контролирана температура. Зад стъклото върху лавици бяха наредени четиринайсет хиляди бутилки вино от различни видове, които баща му понякога наричаше „Каберне совиньон, мерло, пино ноар, кларе, порт, бургундско — и кръвта на критиците, която има горчив вкус“.

Ха, ха, ха.

Когато Татко призрак си беше вкъщи, те обикновено ядяха в трапезарията, освен ако гостите — приятелите на баща му, сътрудниците му работа или всевъзможните му лични съветници — от

духовния му наставник до инструктора му по ясновидство — не се почувстваха неудобно един десетгодишен малчуган да слуша дрънканиците им и да върти очи в знак на презрение към празнословието им.

Когато Татко призрак го нямаше, както ставаше през по-голямата част от времето, Фрик можеше да вечеря не само в собствения си апартамент, където се хранеше обикновено, но практически навсякъде из имението.

При хубаво време можеше да седне навън до басейна, изпълнен с чувство за благодарност, че в отсъствието на баща му нямаше безнадеждно тъпи, досадно кискащи се, смущаващо полуголи начинаещи актриси, които да го тормозят с въпроси за любимия му предмет в училище, любимата му храна, любимия му цвят, любимата му световноизвестна кинозвезда.

Те винаги се мъчеха да изпросят риталин или антидепресанти от Фрик. Не можеха да повярват, че единственото му предписано с рецепта лекарство бе за астма.

Ако не до басейна, той можеше да рискува да вечеря със стил, с изящни съдове и антични прибори на маса в розовата градина, с инхалатора, приготвен върху десертна чинийка, в случай че вятърът докара достатъчно полени, за да предизвикат пристъп на астма.

Понякога се хранеше на поднос, разположил се в едно от шейсетте удобни кресла в прожекционната зала, която неотдавна бе обновена по образец на богато украсения в стил ар деко кинотеатър *Пантейджес* в Лос Анджелис.

Апаратурата в прожекционната зала можеше да показва кинофилми, всички формати видео, дивиди, както и телевизионни предавания върху екран, по-голям от екраните в средните домакинства в богатите квартали.

Фрик нямаше нужда от прожекционист, за да гледа видео и дивиди. Седнал на централното място в централния ред до контролния пулт той можеше да си пуска каквото поиска.

Понякога, когато знаеше, че залата няма да се чисти, и беше сигурен, че никой няма да дойде да го търси, той заключваше вратата и зареждаше дивиди плейъра с някой от филмите на баща си.

Да се остави да го *видят*, че гледа филм с Татко призрак, беше немислимо.

Не че бяха боклук. Някои от тях наистина не струваха, защото няма звезда, която да прави всеки път шедевър. Но други си ги биваше. Някои бяха направо готини. А няколко от тях бяха удивителни.

Ако обаче го хванеха да гледа филмите на баща си при тези обстоятелства, той щеше да бъде обявен от Националната академия на досадниците за Най-големия досадник на десетилетието. А може би и на столетието. Клубът на жалките нищожества щеше да му отпусне безплатно доживотно членство.

Господин Сатър, готвачът психопат от рода на Франкенщайн, щеше да го подложи на жесток присмех, подло сравнявайки кльошавата фигура на Фрик с напмпаните мускули на баща му.

И все пак в единственото заето от шейсетте кресла, под богато украсения таван в стил ар деко, издигащ се на десет метра над главата му, Фрик понякога седеше на тъмно и гледаше филми с Татко призрак на огромния екран. Потопен в долби съраунд звук.

Той гледаше някои от филмите по няколко пъти заради съдържанието им. Други — заради потресаващите специални ефекти.

И винаги обръщаше особено внимание на актьорската игра на баща си — на качествата, чара, изразенията на лицето и жестовете, заради които милиони по цял свят обожаваха Чанинг Манхайм.

В по-хубавите филми тези моменти изобилстваха. Ала дори и в най-калпавия имаше сцени, в които човек не можеше да не хареса актьора, да му се възхити, да пожелае да се сближи с него.

Когато цитираха най-ярките моменти в най-хубавите му филми, критиците говореха за магията на бащата на Фрик. „Магия“ звучеше глупаво, като момичешка сладникава лигавщина, човек го хващаше срам от тази дума, но тя беше точно казана.

Понякога, когато човек го гледаше на големия екран, той изглеждаше по-колоритен, по-истински от всекиго, когото някога е познавал. Или ще познава.

Тази му способност да изглежда суперреален не можеше да се обясни с гигантския размер на образа му или с гения на кинооператора. Или с таланта на режисьора (повечето режисьори не бяха по-талантливи от варен картоф), нито с многопластовата детайлност, постигната с помощта на дигиталната технология. Повечето актьори, включително и звездите сред тях, не проявяваха

магическите способности на Манхайм дори когато работеха с най-добрите режисьори и техници.

Човек го гледа на екрана и му се струва, че този мъж е бил навсякъде, видял е всичко, знае всичко. Изглеждаше по-мъдър, по-грижовен, с по-добро чувство за хумор и по-смел от когото и да било в целия свят, сякаш живееше в шестизмерно пространство, докато всички останали живееха в триизмерно.

Фрик бе изучавал някои сцени десетки, а може би и стотици пъти, докато бе започнал да ги чувства толкова реални, колкото моментите, които действително бе преживял с баща си.

От време на време, когато си бе лягал уморен като куче, но бе успявал само да се унесе в неспокойна дрямка или когато посред нощ се намираше на ръба между съня и будното състояние, все още в лапите на поредния кошмар, тези специални филмови сцени наистина изглеждаха реални на Фрик. Те се разиграваха в паметта му не като кадри, видени от стола в кинотеатъра, а като нещо, което се бе случило на двамата с баща му в живота.

Тези сънища в полубудно състояние бяха сред най-щастливите моменти в живота на Фрик.

Естествено, ако кажеше на някого, че това са едни от най-щастливите моменти от живота му, Клубът на жалките нищожества щеше да му издигне паметник с деветметрова скулптура, подчертавайки чорлавата му коса и тънкия му врат, и щеше да я освети с прожектор върху хълма, на който стоеше надписът ХОЛИВУД.

Затова в тази понеделнишка вечер, макар че би предпочел да се храни в прожекционната зала, докато гледа как баща му пребива разни злодеи и спасява всички деца в едно сиропиталище, той вечеряше във винарската изба, защото покрай трескавата подготовка за Коледа другаде човек не можеше да намери спокойно място в Палацо Роспо.

Госпожа Санчес и госпожа Норберт, прислужничките, които живееха в имението, бяха заминали в преждевременен отпуск за празниците преди десет дни. Те нямаше да се върнат до четвъртък сутринта, на 24 декември.

Госпожа и господин Макбий щяха да отсъстват във вторник и сряда, за да отпразнуват преждеременно Коледа със сина си и семейството му в Санта Барбара. Те също щяха да се върнат в Палацо Роспо на 24 декември, за да се погрижат най-голямата кинозвезда в

света да получи помпозното посрещане, което му се полага, когато се върнеше от Флорида по-късно същия следобед.

В резултат на това сега, в понеделник вечер, останалите четири прислужнички и домашните помощници работеха извънредно под твърдото ръководство на двамата Макбий, редом с няколко специално наети фирми, включващи екип от шестима чистачи на под, специализирани в грижите за мрамор и варовик, екип от осмина празнични декоратори, както и експерт по фън-шуй, който да внимава подредбата на разните елхи и други празнични украси да не обърка енергийните потоци в голямата къща.

Лудница.

Фрик намери убежище далеч от бръмченето на подочистачките и веселата глъч на побърканите по Коледа празнични декоратори в дълбокото подземие на винарската изба. Между тези тухлени стени под ниския тухлен таван единствените звуци, които се чуваха, бяха преглъщането му и тракането на вилицата по чинията.

И изведнъж: *тинга-линг-лиии*.

Приглушен, но достатъчно силен, звънът идеше от една бъчва.

Тъй като температурата в залата за дегустация беше прекалено висока за съхраняването на вино, бъчвите и бутилките от тази страна на избата бяха чисто декоративни.

Тинга-линг-лиии.

Наредени една върху друга до тавана покрай една от тухлените стени, дъната на няколко от огромните бъчви бяха на панти и можеха да се отварят като врати. Някои от тях имаха полици във вътрешността, на които бяха наредени чаши за вино, ленени салфетки, тирбушони и други подобни неща. В четири от тях се помещаваха телевизори, които даваха възможност на ценителите на вино да гледат едновременно няколко канала.

Тинга-линг-лиии.

Фрик отвори бъчвата с телефоните, вдигна слушалката и се опита да говори в обичайния си стил, решен да не допусне да го помислят за изплашен.

— Тук е Пийт от Службата за борба с вредителите и Школата за домашно консервиране. Ще избавим дома ви от плъхове и ще ви научим как да ги консервирате за празничната трапеза.

— Здравей, Елфрик.

— Как се казваш, намери ли се името ти?
— Изгубено е.
— Това малкото ти име ли е, или фамилията?
— И двете. Харесва ли ти вечерята ти?
— Не вечерям.
— Какво ти казах за лъжите, Елфрик?
— Че няма да ми докарат нищо друго, освен мъка.
— Често ли се храниш във винарската изба?
— На тавана съм.
— Не си търси белята, момче. Тя сама ще дойде при теб, без твоята помощ.
— Хората, които се занимават с кино, лъжат по двайсет и четири часа в денонощието и само стават по-богати от това — възрази Фрик.
— Понякога бедата идва бързо — увери го непознатият от телефона. — По-често минава цял живот, преди да дойде, но накрая се стоварва като огромно ревящо море.
Фрик замълча.
Непознатият на телефона му отвърна със същото.
Най-сетне Фрик пое дълбоко дъх и рече:
— Трябва да призная, че си стряскащо копеле.
— Ти прогресиращ, Елфрик. Каза една истина.
— Открих място, където никой да не може да ме намери.
— Имаш предвид тайното помещение зад дрешника ти?
Фрик никога не беше допускал, че в кухините на костите му живеят разни влечуги, но сега изведнъж ги почувства как пълзят из костния му мозък.
— Стаята със стоманени стени и куки по тавана — продължи непознатият, — там ли мислиш, че можеш да се скриеш?

ГЛАВА 28

Погълнат от мисли за убийство, но не и от угризения на съвестта, Корки Лапута, който наскоро бе излязъл от помещението на безименните мъртъвци, прекоси града под нощния дъжд.

Докато караше, той се замисли за баща си, навярно защото Хенри Джеймс Лапута беше пропилял живота си също като скитниците и избягалите от дома си тийнейджъри по леглата в моргата.

Майката на Корки, икономистката, бе вярвала в правотата на завистта, в силата на омразата. Тя бе отдала живота си на тези страсти и бе носила злобата си като корона на главата си.

Баща му бе вярвал в необходимостта от завистта като мотивиращ фактор. Постоянната му завист неминуемо бе довела до хронична омраза, независимо от това дали бе вярвал в силата на омразата, или не.

Хенри Джеймс Лапута беше професор по американска литература. Той също бе писател, мечтаещ за честна слава.

Беше си избрал най-високо ценените съвременни автори за обект на завистта си. С яростно усърдие той се бе изпълвал със злоба при всяка положителна рецензия за тях, при всяка похвална дума, при всяка почест и награда. Бе посрещал с гняв новините за техните успехи.

Мотивиран по този начин, той страстно бе произвеждал романи, пред които произведенията на съвременниците му да избледнеят и да започнат да изглеждат безлични и детински. Неговото единствено желание бе да засрами другите писатели, да ги унижи с примера си, да събуди в тях по-голяма завист от тази, която сам бе изпитвал към тях, защото само така би могъл да се отърве от собствената си завист и най-сетне да се наслади на постиженията си.

Той бе вярвал, че ще дойде ден тези литератори да му завидят така, че да не могат повече да се радват на собствените си постижения. Когато жаждата им за неговата литературна слава стигнеше до

степената на ламтеж, когато започнеха да изгарят от срам, че най-големите им усилия се превръщат в тлеещи главни пред лумналата клада на неговия талант, само тогава Хенри Лапута щеше да се почувства щастлив, реализиран.

Година след година обаче романите му бяха посрещани само с вяли похвали, и то от перата на по-посредствените критици. Никой не го беше предлагал за награда. Заслужените почести не му бяха връчени. Талантът му си бе отишъл непризнат.

Той бе доловил, че много от съвременните му писатели се отнасят пренебрежително към него, което най-сетне го накара да осъзнае, че те всичките членуват в клуб, в който му бяха попречили да влезе. Те бяха разбрали, че той ги превъзхожда по талант, и се бяха наговорили да му отнемат заслужените лаври, защото искаха да задържат парчето пай, което бяха отрязали за себе си.

Паят. Хенри бе осъзнавал, че дори в литературното общество богът на всички богове са парите. Това бе тяхната мръсна тайна. Те си раздаваха награди наляво-надясно, дрънкайки врели-некипели за изкуството, но всъщност се интересуваха от тези почести само за да направят кариера и да забогатеят.

Това прозрение на Хенри относно конспиративната лакомия на литераторите се бе превърнало в тор, вода и слънце за градината на омразата му. Черните цветя на антипатията му бяха разцъфнали както никога преди.

Ядосан от отказа им да му дадат желаното признание, Хенри се бе заел да спечели завистта им, като напише книга, която да постигне огромен търговски успех. Той смяташе, че знае всичките трикове на създаването на сюжет и на употребата на сладникава сантименталност, с помощта на които разни драскачи като Дикенс например манипулират широките маси. Той щеше да напише завладяваща книга, която да му спечели милиони и да накара псевдолитераторите да изгорят от завист.

Тази търговска епопея бе намерила издател, но не и публика. Печалбите на Хенри бяха нищожни. Вместо да го обсипе с пари, духът на Мамон го бе залял с оборски тор, както един от големите критици нарече романа му.

С времето омразата на Хенри се беше задълбочила и се беше превърнала в тумор, съдържащ чиста смъртоносна отрова. Този тумор

се разрасна и се превърна в злокачествено раково образуване, пълно с ненавист.

На петдесет и три годишна възраст по време на унищожителна реч, пълна с пламенни нападки и обиди, пред безучастна тълпа от университетски преподаватели на годишния конгрес на Асоциацията по съвременно езикознание Хенри Джеймс Лапута бе получил тежък сърдечен удар. Той бе умрял моментално и се бе строполил с толкова артистично, че част от публиката бе помислила този акт за смел начин да се подчертае смисъла на думите му и бе изръкопляскала, преди да разбере, че става дума за истинска смърт, а не за преиграване.

Корки бе извлякъл много поуки от родителите си. Бе разбрал, че завистта сама по себе си не може да играе ролята на философия, че охолният живот и жизнерадостният оптимизъм не могат да просъществуват при наличието на всепоглъщаща, всеобхватна, неутолима омраза.

Бе разбрал също, че не може да се уповава на законите, идеализма и изкуството.

Майка му бе проявявала доверие към икономическите закони и идеалите на марксизма. Бе завършила живота си като озлобена старица без надежди и цели, която едва ли не бе изпитала облекчение, когато собственият ѝ син я бе пребил до смърт с ръжена.

Бащата на Корки бе вярвал, че може да използва изкуството като чук, с който да накара света да му падне на колене. Светът продължаваше да си върви по своя път, а баща му се бе превърнал в пепел, разпръсната в морето, и сякаш никога не бе съществувал.

Хаос.

Хаосът беше единствената сила във Вселената, на която можеше да се разчита, и Корки ѝ служеше с убеждението, че и тя на свой ред ще му служи винаги.

Той караше в нощта през бляскавия град и неотслабващия дъжд към Западен Холивуд, където предалият го Ролф Рейнърд трябваше да умре.

Районът около дома на Рейнърд беше блокиран от полицията. Полицаи с черни мушамы за дъжд с флуоресцентни жълти ленти пренасочваха движението с фенерчета.

Пулсиращата светлина от сигналните лампи на линейката оцветяваха дъждовните капки и се отразяваха в локвите на асфалта.

Корки отмина огражденията и паркира на две преки по-надалече.

Суетнята на властите на улицата на Ролф Рейнърд може и да нямаше връзка с актьора, но интуицията на Корки подсказваше, че не е така.

Не беше разтревожен. В каквато и каша да беше се забъркал Ролф Рейнърд, Корки щеше да намери начин да използва ситуацията за собствените си цели. Суматохата и безредиците бяха негови приятели и той знаеше със сигурност, че в църквата на хаоса той е любимо дете.

ГЛАВА 29

Заслушан в тихия глас на непознатия по телефона, Фрик имаше чувството, че е омагьосан от тухления под под краката му, тухлените стени наоколо и ниския тухлен таван над главата му и че той самият се бе превърнал в тухла.

— Тайното помещение зад дрешника ти не е чак толкова сигурно, колкото си го мислиш, Елфрик. Не можеш да се опазиш там, когато Робин Гудфелоу^[1] дойде на посещение.

— Кой ще дойде?

— Онзи, когото преди нарекох Звяра в жълто. Той се прави на безобиден веселяк с името си, но съвсем не е такъв. Той е Молох, между чиито зъби още стърчат парченца от натрошени бебешки кости.

— Ще му трябва много здрав конец да ги изчисти — пошегува се Фрик, макар че гласът му трепереше и издаваше, че не му е до смях. Той побърза да продължи, с надеждата, че непознатият не е забелязал страха му. — Робин Гудфелоу, Молох, бебешки кости — нищо не разбирам.

— Имате чудесна библиотека в къщата, нали, Елфрик?

— Да.

— Значи трябва да имате и хубав речник.

— Имаме цяла полица с речници — отвърна Фрик — само за да докажем колко сме учени.

— Тогава провери значението на всичко. Оpozнай врага си, пригответи се за това, което те чака, Елфрик.

— Защо не ми кажеш какво ме чака? С прости, лесни за разбиране думи.

— Това не ми е по силите. Нямам разрешение да взема пряко участие.

— Значи не си Джеймс Бонд.

— Упълномощен съм да работя само по заобиколен начин. Да подтиквам, да вдъхновявам, да ужасявам, да уговарям, да съветвам. Аз

влият върху събитията с всички средства, които са лукави, неуловими и блазнещи.

— Да не би да си адвокат?

— Много интересен младеж си, Елфрик. Наистина ще ми е много мъчно, ако те изкормят и те забият с пирони на входната врата на Палацо Роспо.

Фрик за малко не затвори телефона.

Дланта, с която стискаше слушалката, стана хлъзгава от пот.

Не би се учудил, ако човекът от другата страна на линията, усетеше изпотяването му и споменеше солената миризма.

Връщайки се на темата за потайно място, Фрик успя да каже с равен глас:

— Имаме специално скривалище в къщата. — Това е скрито, силно охранявано убежище, бронирано срещу атаките дори на най-безжалостните похитители и терористи.

— Понеже къщата е толкова голяма, вие всъщност имате две специални скривалища — поправи го непознатият и беше прав. — И двете са ми известни и никое от тях няма да те опази във въпросната вечер.

— И кога ще дойде тази вечер?

Гласът от телефона отвърна загадъчно:

— Било е склад за кожи.

— Кое?

— Преди много време в твой апартамент е живяла майката на първия собственик.

— Откъде знаеш кой е моят апартамент?

— Тя е имала колекция от скъпи кожени палта. Няколко норки, самури, сребърни лисици, черни лисици, чинчили.

— Познаваш ли я?

— Това обковано със стомана помещение е било предназначено да пази палтата ѝ от крадци, молци и гризачи.

— Влизал ли си в къщата ни?

— Този склад за кожи е много неприятен, ако получиш астматичен пристъп...

— Откъде си разбрал за това? — стъписа се Фрик.

— ... но ще е далеч по-неприятен, ако се окажеш заклещен в него, когато дойде Молох. Времето изтича, Елфрик.

Линията прекъсна и Фрик остана сам във винарската изба, със сигурност беше сам, но чувстваше, че го наблюдават.

---

[1] Буквално Робин Добрия човек, известен още като Пък, хитър пакостник елф от английската митология. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

Ако небето се отвореше, за да изсипе порой от крастави и отровни жаби, ако вятърът задухаше толкова силно, че да обели кожата до кръв и да ослепи незащитените очи, все едно, и такова убийствено време нямаше да спре тълпите, жадните за кървави гледки и клюки, да се събират ма мястото на тежки катастрофи или ужасни престъпления. Непрестанният ситен дъжд в студена декемврийска мощ беше като слънчево време за пикник за този тип хора, които се интересуват от нещастieto, както други гледат бейзбол.

На тревната площ пред входа на един блок, разположен по диагонал срещу кръстовището с полицейската блокада, се бяха събрали трийсетина местни жители, за да обменят грешна информация и кървави подробности за станалото. Мнозинството бяха възрастни, но няколко пълни с енергия деца подскачаха около тях.

Повечето от тези общителни лешояди бяха облечени в дрехи за дъжд или носеха чадъри. Забелязваха се и двама младежи, само по джинси, голи до кръста и с боси крака, които обаче бяха така яко надрусани със смесица от наркотици, че изобщо не усещаха нощния студ, а сякаш се готвеха като рибни филета в лимонов сок на бавен огън.

Атмосферата беше като на карнавал — всички очакваха появата на фойерверки и уроди.

В лъскавото си жълто облекло Корки Лапута се движеше сред зяпачите като пчеличка, която, без да бръмчи, търпеливо събира по малко нектар ту тук, ту там. От време на време, за да се слее по-добре с рояка и да спечели приятели, той им даваше по малко имитация на мед, като измисляше цветисти подробности за жестокото престъпление, които твърдеше, че е чул от полицаите, охраняващи местопрестъплението на следващото кръстовище.

Той разбра бързо, че Ролф Рейнърд е бил убит.

Клюкарите и любителите на кървави сензации не бяха сигурни дали малкото име на жертвата е Ралф или Рейф, Долф или Рандолф.

Или Боб.

Те бяха почти сигурни, че фамилията на нещастника е или Райнхард или Клайнхард, или Райнър, като филмовия режисьор, или може би Спилбърг, като друг прочут филмов режисьор, или Нърдоф^[1], или може би Нордоф.

Един от голите до кръста младежи настояваше, че всички са объркали малкото име, фамилията и прякора на жертвата. Според този вълшебник на дедуктивното разсъждение истинското име на убития беше Рей Ролф, досадникът.

Всички споделяха мнението, че жертвата е бил актьор, който напоследък изведнъж се е издигнал до нивото на звезда. Току-що бил завършил филм, в който играел най-добрия приятел или по-малкия брат на Том Круз. „Парамаунт“ или „Дриймуъркс“ били го наели да играе в другата главна роля заедно с Рийс Уидърспуун. „Уорнър Брадърс“ му предложили главната роля в нова серия за Батман, „Мирамакс“ го канели за ролята на шериф травестит в драма, посветена на омразата срещу хомосексуалистите в Тексас около 1890 г., а „Юнивърсъл“ се надявали да подпише договор за десет милиона за два филма, на които да стане също и сценарист, и режисьор.

Очевидно през новото хилядолетие въображението на масите, които се впечатляваха от живеещите в изисканата западна част на Лос Анджелис, не позволяваше на неуспелите да умират млади. Смъртта идваше рано само при знаменитостите, богатите, кумирите. Би могло да се нарече синдромът на принцеса Даяна.

Дали този, който беше убил Рей Ролф, досадника, бе също актьор на път да стане суперзвезда, никой не знаеше със сигурност. Името на убиеца остана неизвестно, непреиначено.

Нямаше съмнение, че самият убиец беше застрелян. Трупът му лежеше на тревата пред блока на Ролф.

Зяпачите си предаваха два бинокъла от ръка на ръка. Корки взе единия, за да разгледа убиеца на Ролф.

Поради тъмнината и дъжда дори при увеличението той не можа да забележи никакви отличителни белези на мъртвеца, проснат на тревата.

Криминалистите, въоръжени с професионални прибори и фотоапарати, бяха наклакали около трупа. В черните си шлифери,

набрани като свити криле, те напомняха с позата и напрегнатостта си на гарги, кълвящи мърша.

Във всяка версия на клюкарите, която се радваше на някакво доверие, убиецът бе убит от полицаи, който случайно минавал по улицата точно в този момент или пък живеел в сградата на Ролф, или бе дошъл на гости на приятелката си или на майка си.

Каквото и да бе станало тук тази вечер, Корки беше почти сигурен, че няма да обърка плановете му или да накара полицията да насочи вниманието си към него. Познанството му с Рейнърд беше останало в тайна.

Той вярваше, че и Рейнърд също е бил толкова дискретен. Те бяха извършвали престъпления заедно и бяха планирали и други. Никой от двамата нищо нямаше да спечели, но щеше много да загуби, ако разкриеше връзката им пред други.

Макар да беше твърде глупав, Ролф не беше безразсъден. За да направи впечатление на жена или на безмозъчните си приятели, той би могъл да изпита желание да се похвали, че е организиран убийството на майка си или че е замесен в заговора срещу най-голямата кинозвезда в света, но само толкова — никога не би отишъл по-далече. Просто щеше да се ограничи с някоя цветиста лъжа.

Макар че днес Итън Труман бе дошъл инкогнито на посещение, вероятността смъртта на Рейнърд да има каквато и да било връзка с Чанинг Манхайм и шестте подаръка в черни кутии беше почти изключена.

Като апостол на анархията Корки разбираше, че хаосът управлява света и че в грубата безредица на ежедневието подобни безсмислени съвпадения на събитията се случват често. Този привиден синхрон подтикваше по-повърхностните от него хора да виждат тенденции, закономерности и смисъл в живота.

Той бе заложил бъдещето си, всъщност цялото си съществуване, на вярата, че животът няма смисъл. Бе инвестирал яко в хаоса дълги години и нямаше да вземе сега изведнъж да се откаже от него.

Рейнърд не само си беше въобразявал, че има потенциала за кинозвезда от световен мащаб, но също и че е лошо момче, а лошите момчета си създават врагове. Така например повече за забавление, отколкото за печалба той бе доставял наркотици, главно кокаин,

метамфетамин и екстази, на група подобрени клиенти от развлекателната индустрия.

Най-вероятно по-закоравели типове от хубавеца Рейнърд бяха решили, че той жъне в тяхната нива. Един куршум в главата го бе отказал от по-нататъшна конкуренция.

Корки имаше полза от смъртта на Рейнърд.

Хаосът му бе свършил работата.

Ни повече, ни по-малко.

Време бе да си върви.

Време бе всъщност за вечеря. Освен шоколадовата вафла в колата и едно двойно кафе лате в търговския център, той не бе ял нищо след закуска.

През дните, когато бе зает с усилена разрушителна дейност, за него тя бе заместител на храната и той често пропускаше обяда си. Сега, след дългите часове на плодотворни дела, той бе изгладнял като вълк.

Въпреки това той остана достатъчно дълго, за да извърши още нещо в името на хаоса. Шестте деца бяха изкушение, на което той не можеше да устои.

Те бяха между шест и осемгодишни. Някои бяха по-добре облечени за дъжда и студа от други, но всички преливаха от неизчерпаема енергия, подскачаха, играеха и се гонеха в неприятната нощ, сякаш бяха океански птици, родени под мокрите ветрове и бурните небеса.

Погълнати от суматохата на полицаите и линейките, родителите бяха забравили за потомците си. Децата бяха достатъчно умни, за да осъзнаят, че ако играят на поляната зад гърбовете на родителите си и не повишават глас повече от допустимото, биха могли да продължат нощната си авантюра до безкрайност.

В този параноичен век никой непознат не можеше да си позволи да предложи бонбони на деца. Дори и най-наивните сред тях биха се разкрещели за помощ, ако случаен минувач им предложи близалка.

Корки нямаше близалки, но си носеше плик с дъвчащи карамели.

Той изчака децата да се отдалечат малко, измъкна плика от един дълбок вътрешен джоб на мушамата си и го пусна на тревата, където децата щяха да го намерят, когато игрите им ги върнеха отново насам.

Той не беше добавил отрова в бонбоните, а само вещество, предизвикващо халюцинации. Терорът и безредието можеха да се сеят сред обществото с по-рафинирани средства от крайното насилие.

Количеството от веществото във всеки бонбон беше така прецизно изчислено, че да няма риск от отравяне дори ако някое лакомо дете се натъпче с шест или осем бонбона. След три бонбона кошмарите наяве щяха да започнат.

Корки постоя още известно време сред възрастните, тайно наблюдавайки децата, докато две момичета намериха плика. Понеже бяха момичета, те веднага разделиха съдържанието му с четирите момчета.

Това вещество, освен ако не се вземеше едновременно с антидепресант, като прозак например, причиняваше такива ужасни халюцинации, че човек можеше да обезумее. Скоро на децата щеше да започне да им се струва, че от земята са се раззинали зъбати чудовища със змийски езици, които искат да ги налапат, че от гърдите им изскачат извънземни паразити и че всички, които познават и обичат, искат да ги разкъсат на парчета. Дори след като се оправеха, виденията щяха да ги тормозят в продължение на месеци, а може и на години.

След като пося тези семена на хаоса, той се върна при колата си ободрен от хладната нощ и пречистващия дъжд.

Ако се беше родил по-рано, Корки Лапута би тръгнал по стъпките на Джони Апълсайд^[2] и би изтребил до едно дърветата, които природата бе посадила на този континент.

---

[1] От „досадник“. — Б.пр. ↑

[2] От „ябълкова семка“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

Ако Фрик бе имал макар и най-малкото подозрение, че винарската изба е обитавана от дух или че някакво свръхестествено същество броди из нея, той щеше да вечеря в спалнята си.

Той тръгна, без да проявява излишна предпазливост.

Фрик отвори тежката стъклена врата в прозрачната стена, като звукът наподобяваше отлепването на гумено уплътнение или отварянето на вакуумирана консервена капачка.

Той премина от залата за дегустация на вина в самата изба. Тук се поддържаше постоянна температура от 12,7 градуса.

За четиринайсет хиляди бутилки бяха нужни много рафтове, цяла *мрежа* от рафтове. Те не бяха просто наредени по права линия като в супермаркет, а изпълваха стените на един уютен тухлен лабиринт от сводести коридори, които се пресичаха в кръгли пещери, опасани също с рафтове.

Четири пъти в годината всяко шише в колекцията беше внимателно завъртано на четвърт оборот (деветдесет градуса) в нишата си. По този начин никоя част по края на тапата не се оставяше да изсъхне и утайката се отлагаше както трябва по вдлъбнатината на дъното.

Двамата работници, господин Уърди и господин Фан, не можеха да посветят повече от четири часа на ден на завъртането на бутилките поради монотонността на тази дейност, точността, с която трябваше да се изпълнява, и мъчителния ефект върху мускулите на врата и раменете. Всеки от двамата мъже успяваше да завърти правилно между хиляда и двеста и хиляда и триста бутилки за това време.

През хладния сух въздух, който се вкарваше с помпи непрекъснато през отвори в тавана, Фрик мина през тесен склад за пино ноар, после по два по-широки тунела, пресичащи се под прав ъгъл, съхраняващи каберне, обиколи една пещера с лафит ротшилд от различни реколти, продължи по тунел, пълен с мерло, в търсене на място, където би могъл да се скрие, без да го е страх, че ще го намерят.

Когато пристигна в галерия с овална форма, заредена с френско бургундско вино, на Фрик му се стори, че чува нечий стъпки из лабиринта. Той замръзна на място и се послуша.

Нищо. Само шепнещият глас на охлаждащия виното въздушен поток, плъзгащ се лениво от един коридор в друг.

Мъждукащите псевдопламъчета на имитациите на газови лампи, които бяха закачени по стените и висяха от таваните, където височината позволяваше, караха светлината да се гони със загадъчните сенки по рафтовете и по тухлените стени. Това невинно само по себе си, но всяващо страх движение принуждаваше съзнанието на детето да чува стъпки там, където вероятно ги нямаше.

Вероятно.

Фрик тръгна по-неуверено отпреди, като поглеждаше през рамо от време на време, докато следваше посоката на течението.

Други винарски изби може да представляваха плесенявали дупки, в които времето сменяше кожа след кожа от прах, оставяйки свидетелства от безкрайния си ход. Дори често се смята, че слой прах по бутилката създава нужната приятна атмосфера.

Бащата на Фрик обаче изпитваше едва ли не маниакално отвращение към праха и затова тук не се допускаше да се появи дори прашинка. Като полагаха особено старание да не бутат бутилките, чистачите минаваха с прахосмукачка по рафтовете веднъж в месеца, а също и по тавана, стените и пода.

Тук-там по ъглите на коридорите и в тъмните чупки на сводестите тавани се съзираха нежни паяжини. Някои от тях имаха прост строеж, други представляваха сложни плетеници.

В тях обаче не се забелязваха осемкраките им стопани архитекти. Към паяците се проявяваше абсолютна нетърпимост.

Когато чистеха с прахосмукачка, работниците внимаваха да не повредят тези деликатни плетеници, които не бяха сътворени от паяци, а от специалист по декора от любимото филмово студио на Татко призрак. И все пак паяжините се зацапваха. Два пъти в годината господин Кнут, специалистът по декора, ги сваляше от стените, измиваше ги и после ги поставяше наново.

Но виното беше истинско.

Докато се луташе из лабиринта, Фрик изчисляваше колко дълго баща му трябва да прекара в мъртвешки запой с вино, за да изпразни

тази изба.

Трябваше да направи някои изчисления, като например, че Татко призрак ще спи осем часа в денонощието. Като постоянно натряскан, той можеше да спи и по-дълго, но за да не се усложнява сметката, трябваше да се приеме някакво постоянно число. Осем.

Нека също да допуснем, че един зрял мъж може да се поддържа непрекъснато пиян, като изпива по една бутилка вино на всеки три часа. За да изпадне първоначално в състояние на опиянение, ще са му необходими час или два, за да пресуши първата бутилка, но след това трябваше да изпива по една бутилка на всеки три часа.

Всъщност последното не беше просто допускане, а си беше наблюдение от действителността. Фрик бе присъствал многократно на сбирки, на които разни актьори, писатели, рокзвезди, режисьори и други знаменити пияндета с вкус към хубавото вино се наливаха с доста по-голяма скорост от бутилка на три часа и винаги успяваха да се отрежат до припадък.

Значи пет бутилки, разпределени равномерно през шестнайсетте часа за всеки ден. Четиринайсет хиляди, делено на пет, прави две хиляди и осемстотин.

Съдържанието на тази изба можеше да държи баща му накъркан в продължение на две хиляди и осемстотин дни. Две хиляди и осемстотин, делено на триста шейсет и пет...

Над седем години и половина. Баща му можеше да стои в алкохолен унес, докато Фрик завърши гимназия и избяга, за да постъпи на служба във Военноморските сили на САЩ.

Естествено, най-голямата кинозвезда в света никога не пиеше повече от една чаша вино на вечеря. Той не вземаше никакви наркотици, включително и марихуана, която се смяташе от всички останали в Холивуд едва ли не за здравословна. „Не съм безгрешен — бе казал веднъж той на един репортер от списание *Премиер*, — но всичките ми грехове и недостатъци са от духовно естество.“

Фрик нямаше ни най-малка представа какво означаваше *това*, въпреки че бе посветил много време на опитите да го проумее.

Вероятно Мин дю Лак, постоянният духовен наставник на баща му, би могъл да обясни смисъла на тези думи. Фрик не смееше да го помоли за превод, защото Мин го плашеше почти толкова, колкото и

господин Сатър, извънземният хищник, маскиран като домашния им майстор-готвач.

Когато стигна до последната пещера, най-отдалечената от входа на избата, той отново чу стъпки. Както и преди, наклони глава настрани и се заслуша внимателно, но не долови нищо подозрително.

Понякога въображението му се развихряше лудо.

Преди три години, когато бе на седем, той бе твърдо убеден, че нещо странно, зелено и люспесто използва от тоалетната чиния в банята му след мръкване и чака да го налага, ако реши да отиде по малка нужда след полунощ. В продължение на месеци, ако Фрик се събудеше посред нощ с надут пикочен мехур, той излизаше от апартамента си и използваше безопасни бани на други места в къщата.

В собствената си баня, окупирана от чудовището, той бе сложил курабийка в чинийка. Нощ след нощ тя оставаше недокосната. След време той бе заменил курабийката с парче сирене, а по-късно — с месо. Едно чудовище можеше да не се интересува от курабийки, можеше да навири пренебрежително нос на сиренето, но никой месояден звяр не би могъл да устои на руло Стефани с червени чушки.

Когато рулото остана непипнато цяла седмица, Фрик започна отново да използва банята си. Нищо не го изяде.

Сега също нищо не се появи и в последната пещера. Нищо, освен струята хладен въздух и мъждукащата светлина от имитациите на газови лампи.

Коридорът, който свързваше входа и изхода, разделяше пещерата горе-долу наполовина. От дясната страна на Фрик се намираха още рафтове с бутилки вино. От лявата му страна от пода до тавана бяха наредени запечатани дървени каси с вино.

Съдейки по надписите, те съдържаха хубаво френско бордо. Всъщност те бяха пълни с най-евтиния боклук, който само изпадналите скитници биха пили, и той без съмнение се бе превърнал в оцет десетилетия преди Фрик да се роди.

Дървените каси бяха сложени тук отчасти за украса и отчасти за да прикрият входа към килера за порто.

Фрик натисна едно скрито копче. Част от дървените каси хлътнаха.

Отзад се намираше помещение с размерите на дрешник. В дъното му имаше рафтове с шишета порто от преди петдесет, шейсет и

седемдесет години.

Порто е десертно вино. Фрик предпочиташе шоколадова торта.

Той смяташе, че дори в края на трийсетте години на двайсети век, когато тази къща бе построена, не е имало набези от крадци на порто. Изглежда, скривалището бе направено просто за кеф.

Тайникът, по-малък по размер от склада за кожи, можеше да послужи за скривалище в зависимост от това колко дълго трябваше да остане в него. За няколко часа ставаше.

Но ако трябваше да изкара там два-три дни, би се почувствал като погребан жив. Би обезумял и би се разкрещял от клаустрофобия и предавайки се напълно на лудостта, навярно би се самоизял, като започнеше от пръстите на краката си и продължеше нагоре.

Потресен от насоката, която бе взел вторият им разговор, той бе пропуснал да попита непознатия от телефона колко време ще трае обсадата.

Фрик напусна тайника с портото и затвори скритата врата.

Когато се обърна, той забеляза движение по коридора, от който бе влязъл в последната пещера. Не беше само трепкащата светлина от фалшивите газови лампи.

Един голям, странен спираловиден силует се плъзгаше покрай рафтовете и тавана, осветен от оскъдните пламъчета, които му придаваха още по-зловещ вид. Приближаваше се към пещерата.

За разлика от баща си, когато се намереше натясно на големия екран, Фрик се скова от страх и не бе в състояние нито да нападне, нито да побегне.

Призрачно безформена,меняща се, въртяща се полека, сянката се приближаваше все повече и повече, докато страшният ѝ източник се появи в началото на коридора — един дух, призрак, привидение, несиметричен и мъгляв, полупрозрачен и излъчващ слаба светлина, спускащ се бавно към него, движен от свръхестествени сили.

Фрик отстъпи панически назад, препъна се, падна и се удари така силно, че си спомни, че задникът му е също толкова кльощав както бицепсите му.

От коридора привидението влезе в пещерата, плъзгащо се като морска котка в океанските дълбини. Меката светлина си играеше с пулсиращата сянка върху него, придавайки му още по-тайнствен вид на забулено или брадато зло.

Фрик скри лицето си в ръце и надникна между пръстите си, когато духът стигна над него. За момент безтегловното и бавно въртящо се привидение му напомни на Млечния път с нежните му като паяжина спираловидни ръкави — и тогава той осъзна какво бе то.

Една от фалшивите паяжини, измайсторени от господин Кнут, се бе откачила и се рееше лениво, носена от струята хладен въздух. Тя сякаш плуваше с призрачната грация на медуза по въздушното течение през пещерата към следващия коридор.

Дълбоко засрамен, Фрик се изправи.

След като напусна пещерата, паяжината се закачи на една от лампите на стената, оплете се и увисна, ефирна и пърхаща, сякаш бе част от бельото на Тинкърбел.

Ядосан на себе си, Фрик побягна от избата.

Чак когато стигна до залата за дегустация и затвори тежката стъклена врата зад себе си, той осъзна, че паяжината не би могла да се откачи сама. Въздушното течение не би могло да я откъсне и да я понесе.

Някой трябва да се беше я бутнал и Фрик бе сигурен, че не той беше сторил това.

Той подозираше, че някой, който го преследваше отблизо във винарската изба, я бе откачил внимателно от ъгъла, без да я скъса или да я слепи на топка, и я беше пуснал да се носи по течението, за да му вземе страха.

От друга страна, той си спомняше много добре люспестото зелено чудовище, живеещо в тоалетната, което не се бе оказало достатъчно реално дори да си похапне от рулото стефани.

Той постоя за момент, бърчейки чело над масата в залата за дегустация. Докато бе бродил из лабиринта, някой бе прибрал чиниите му.

Вероятно някоя от прислужничките е почистила. Или може би госпожа Макбий, макар че при нейната заетост тази вечер тя най-вероятно би изпратила мъжа си.

Защо който и да било от тях би го последвал във винарската изба, без да му се обади, и защо би пуснал паяжината, изтъкана от Кнут, да се носи по течението, за него беше невъзможно да си обясни.

Фрик се почувства оплетен в истинска паяжина, която не бе произведение на господин Кнут, една невидима паяжина на загадъчна

конспирация.

ГЛАВА 32

Веднага след като му се обаждат по телефона, Дъни Уислър изпълнява и подкарва директно към Бевърли Хилс.

Колата повече не му трябва. Въпреки това на него му е приятно да седи зад волана на автомобил с високи технически показатели, а и удоволствието от самото шофиране придобива нова пикантност в светлината на скорошните събития.

Докато пътува, светофарите светват зелено точно когато му трябва, в движението непрекъснато се отваря място за него и той поддържа такава скорост, че черни криле от вода се вдигат от гумите му през по-голямата част от пътя. Той би трябвало да се чувства на върха на щастието, но съзнанието му е обременено с много тревоги.

В хотела, където цената на пристигащите и тръгващите си лимузини се изразява с шестцифрена сума, той оставя колата си на входа, за да бъде паркирана от персонала. Дава двайсет долара бакшиш на служителя, защото няма изгледи да се задържи достатъчно дълго, за да изхарчи всичките си пари за удоволствия.

Пищният разкош на фойето го обгръща с такава топлина от цветове, форми и материи, че за Дъни е лесно да забрави студената и дъждовна нощ навън.

С разкошни ламперии, скъпо оборудване, романтично осветление, образец на омайващ декор, барът на хотела е огромен и въпреки това претъпкан.

Всяка жена тук, независимо от възрастта си, е красива благодарение на божията милост или на ножа на добър хирург. Половината от мъжете притежават чара и хубостта на кинозвезди, а останалата половина си мислят, че ги имат.

Повечето от тези хора работят в развлекателната индустрия. Не са актьори, а агенти и ръководни кадри в киностудии, рекламни дейци и продуценти.

В друг хотел, на друго място в града би могло да се чуят няколко чужди езика, но тук се говори на английски, и то само на тази

ограничена, но цветиста негова версия, известна като диалекта на сделката. Тук се създават връзки, правят се пари, планират се сексуални оргии.

Тези хора, пълни с енергия и оптимизъм, са кокетни, шумни и убедени в безсмъртието си.

Подобно на Кари Грант, който се плъзга с такава лекота през забавляващи се тълпи във филмови сцени, сякаш е на кънки, докато останалите са с букаи на краката, Дъни се носи покрай бара през множеството право към една желана от всеки маса за четирима в ъгъла, на която седи самотен мъж.

Името на този мъж е Тифон или поне той твърди така. При запознанство той обяснява, че това е името на чудовище от гръцката митология, звяр, който пътувал с бурите и разнасял терор с дъжда. После се засмива, навярно защото съзнава, че името му е пълна противоположност на външността му, на безупречния му вид на бизнесмен и изисканите му маниери.

Нищо в Тифон няма и най-далечна прилика с чудовища или буреносни облаци. Той е закръглен, белокопос, с миловидно лице, което би било подходящо за ролята на калугерка с ангелски вид или на пастор светец. Усмивва се често с готовност и изглежда искрен. Говори тихо, слуша внимателно и има неотразим чар. Може да спечели приятел за минута.

Облечен е в прекрасен тъмносин костюм, бяла копринена риза, връзка в синьо и червено и червена кърпичка, подаваща се от горния джоб на сакото. Гъстата му бяла коса е подстригана от фризьор, който работи за звезди и за кралски семейства. Чистата му кожа, поддържана със скъпи мазила, избелените зъби и маникюрът на ноктите му подсказват, че той се гордее с външността си.

Тифон седи с гръб към стената, в приятно царствена поза, подобно на благоразположен монарх пред събраните царедворци. Макар че присъстващите го познават, никой не го безпокои, сякаш на всички е ясно, че той предпочита да гледа и да бъде гледан, а не да разговаря.

От четирите стола до масата два са обърнати към вътрешността на заведението. Дъни сяда на втория.

Тифон яде стриди и пие превъзходно пино гриджо.

— Вечеряй с мен, момчето ми — поканва го той. — Поръчай каквото ти душа иска.

Сервитьорът се появява мигновено, повикан сякаш с магия. Дъни си поръчва двойна порция стриди и бутилка пино гриджо. Винаги бе имал голям апетит.

— Винаги си имал голям апетит — отбелязва Тифон и се усмихва дяволито.

— На това ще му дойде краят много скоро — отвръща Дъни. — Та докато виждам пир пред себе си, ще лапам.

— Браво, така те искам — заявява Тифон. — Обичам хора като теб, Дъни. Между другото много хубав костюм.

— И твоят шивач си го бива.

— Не е приятно да се говори за бизнес — казва Тифон, — затова нека да свършим първо с това.

Дъни замълчава и се подготвя да посрещне упрек.

Тифон отпива от виното си и въздъхва от удоволствие.

— Както разбирам, ти си наел професионален убиец да ликвидира господин Рейнърд.

— Да. Казва се Хектор Х.

— Професионален убиец — повтаря Тифон с ясно изразено учудване.

— Беше гангстер, когото познавах навремето. Заедно правехме и продавахме ангелски прах.

— Ангелски прах?

— ПЦП, ветеринарна упойка. Правехме коктейли по рецептата на Джим Джоунс — цигари с марихуана, смесена е кокаин и ПЦП.

— Всичките ти сътрудници ли имат такива очарователни биографии?

Дъни свива рамене.

— Той беше такъв.

— Да, беше. И двамата са мъртви сега.

— Ето как аз виждам нещата. Хектор беше убивал преди, и Рейнърд организира убийството на собствената си майка. Не съм покварил невинен човек, нито съм ликвидирал такъв.

— Не е въпросът дали си покварил, или не, Дъни. Това, което ме притеснява, е, че не са ти ясни границите на пълномощията ти.

— Знам, че да наемеш един убиец да очисти друг е малко необичайно...

— Необичайно! — Тифон поклаща глава. — Не, момче, това е неприемливо.

Стридите и виното на Дъни пристигат. Сервитьорът отваря бутилката пино гриджо, отлива малко за одобрение, Дъни отпива и кима с глава.

Като разчиташе разговорите на веселящите се знаменитости в бара да заглушат поверителния им диалог, Тифон се връща отново на темата.

— Дъни, трябва да действаш благоразумно. Вярно е, че си бил мошеник през по-голямата част от живота си, но през последните години се отказва от това, нали?

— Опитал се. И до голяма степен успех. Виж какво, господин Тифон, не съм убил Рейнърд собственоръчно. Работих задкулисно, както се уговорихме.

— Наемането на професионален убиец не е задкулисно.

Дъни преглъща една стриди.

— Тогава не съм те разбрал правилно.

— Съмнявам се — възразява Тифон. — Смятам, че съзнателно си превишил пълномощията си, за да видиш дали номерът ще мине.

Преструвайки се, че е погълнат от стридите, Дъни не смее да зададе очевидния въпрос.

Най-влиятелният шеф на студио във филмовата индустрия се появява в далечния край на заведението, излъчвайки уравновесеността и самоувереността на Цезар. Заобиколен е от свита от млади мъже и жени, които са лъскави и самонадеяни, но при по-внимателно вглеждане изглеждат твърде напрегнати и нервни.

Този холивудски крал веднага забелязва Тифон и му махва с ръка с отмерен, но забележим ентусиазъм.

Тифон отговаря на поздрава значително по-въздържано, с което веднага го идентифицира като по-високопоставения и предизвиква контролирано, но видимо сконфузване от страна на Цезар.

Тифон задава въпроса, отбягван от Дъни:

— При наемането на Хектор Х превиши ли пълномощията си?

И после сам му отговаря:

— Да. Но аз съм склонен да ти дам още един шанс.

Дъни преглъща нова стрида, която се плъзва в гърлото му полесно от предишната.

— Много от мъжете и жените в този бар — продължава Тифон — редовно се уговарят за условията на договори с намерението да ги нарушат. Хората, с които се споразумяват, са сигурни, че ще ги измамат, или се канят също да нарушат някои от условията. В крайна сметка се разменят обвинения, парадира се с адвокати, подават се искове в съда и съпроводено с гневни пререкания, се постига извънсъдебно споразумение. След цялата разправа, а понякога и още докато трае, същите страни договарят нови условия, които също се канят да нарушат.

— Филмовата индустрия е лудница — отбелязва Дъни.

— Да, така е. Но не това имам предвид, момчето ми.

— Извинявам се.

— Това, което имам предвид, е, че нарушението на договор, или, общо казано, предателството, е част от тяхната култура, също както човешкото жертвоприношение е било практика при ацтеките. Ала предателството не е приемливо за мен. Не съм паднал дотам. Държа на думата, обещанието и честността. Те са много важни за мен. Не мога да правя сделки с хора, които се отмятат от думата си и постъпват нечестно.

— Разбирам — отвръща Дъни. — Заслужавам критика.

Тифон искрено потръпва от болка при реакцията на Дъни. Месестото му лице се сбръчква от мъка. Очите му, които обикновено се отличават с искрящата си веселост и със забележителния си син цвят, се замъгляват от тъга.

На този човек всичко му е написано на челото, няма нищо прикрито в чувствата му, никакви загадки, което е една от причините за неотразимия му чар.

— Много съжалявам, Дъни, ако си се почувствал неудобно от това, че те критикувам. Нямах такива намерения. Просто исках да изясня нещата. Работата е там, че искам да успееш, наистина искам, момчето ми. Но за да постигнеш успех, трябва да спазваш стриктно изискванията, за които се разбрахме.

— Съгласен съм. Това е повече от справедливо. И аз съм благодарен, че ми се дава още един шанс.

— Няма нужда от благодарности, Дъни. — Тифон се усмихва широко и веселите искрици се връщат в очите му. — Ако ти успееш, успявам и аз. Твоите интереси са и мои.

За да увери благодетеля си, че между тях няма недоразумения, Дъни казва:

— Ще правя всичко възможно в помощ на Итън Труман, като остана в сянка, разбира се. Но няма да предприема нищо срещу Корки Лапута.

— Какво ужасно създание е този човек! — Тифон цъква с език, но очите му продължават да искрят. — Светът има огромна нужда от божията милост, докато в него живеят хора като Корки.

— Амин.

— Знаеш, че Корки най-вероятно и без това щеше да убие Рейнърд, ако ти не се беше намесил.

— Знам — потвърждава Дъни.

— Тогава защо ти трябваше да изпращаш Хектор Х?

— Лапута нямаше да го убие пред свидетели, със сигурност не и в присъствието на Хазарт Янси. Когато Рейнърд умря пред очите на Янси, Янси бе замесен, и то повече, отколкото би могъл да се замеси иначе. Аз искам да е така заради Итън.

— Приятелят ти наистина има крещяща нужда от помощ — признава Тифон.

За минута-две те се наслаждават на стридите и хубавото вино в приятно мълчание.

После Дъни проговаря:

— Историята с круизъра беше изненада.

Тифон повдигна вежди.

— Не смяташ, че е била дело на нашите хора, така ли?

— Не — отговаря Дъни. — Знам как работят те. Беше изненада, но аз успях да я използвам за нашите цели.

— Това, че му остави трите звънчета, беше хитър ход — съгласява се Тифон. — Макар че го докара до пълно опиянение.

— Вероятно е така — кимна усмихнатото Дъни.

— Не е въпрос на вероятност. — Посочвайки, Тифон добавя — Горкият Итън седи на бара.

Макар че от стола си Дъни вижда голямата част от помещението, около една трета от дългия бар е зад гърба му. Той се обръща, за да

погледне натам, накъдето сочи Тифон.

Зад редица от маси, на които нарушителите на договори общуват като приятели, Итън Труман седи на висок стол пред бара, обърнат в профил към Дъни, и се взира в чаша, която би могла да съдържа висококачествено уиски.

— Ще ме види — разтревожва се Дъни.

— Едва ли. Много е разсеян. В известен смисъл той не вижда никого в момента. Все едно е сам тук.

— Ами ако ме види...

— Ако те види — успокоява го Тифон, — ще се справиш някак си. Мога да те напътствам, ако потрябва.

Дъни продължава да гледа Итън за момент, после му обръща гръб.

— Избрал си това място, защото си знаел, че той е тук?

Единственият отговор на Тифон е подкупваща, леко крива усмивка, която показва, че осъзнава, че е бил непослушен, но не е могъл да се въздържи.

— Избрал си това място, *защото* той е тук.

— Знаеш ли — отвръща Тифон, — че свети Дънкан, чието име носиш, е покровителят на попечители и защитници от всякакъв характер и че той ще ти помогне да проявиш непоколебимост и находчивост в работата си, ако го помолиш?

— Така ли? — усмихва се невесело Дъни. — Каква ирония!

Тифон потупва Дъни по ръката и го уверява:

— От всичко, което съм видял досега, се убедих, че ти поначало си един изумително находчив човек.

За известно време Дъни се отдава на удоволствието от общуването с изисканото вино и после казва:

— Мислиш ли, че той ще успее да се измъкне жив?

Тифон приключва със стридата си и отговаря:

— Кой, Итън ли? До известна степен това зависи от теб.

— Но само до известна степен.

— Ех, нали знаеш как става в такива случаи. Най-вероятно ще умре преди Коледа. Но положението му не е абсолютно безнадеждно. Положението на никого не е абсолютно безнадеждно.

— А останалите в Палацо Роспо?

С бялата си коса, месесто си лице и искрящите си сини очи на Тифон му липсва само брадата за ролята на Дядо Коледа. Миловидното му лице не е създадено за мрачни физиономии. Той изглежда неприемливо весел, когато казва:

— Никой с опит в приемането на залози за конни състезания не би им дал голям шанс, нали? Не и при положение че срещу тях е човек като господин Лапута. Той притежава агресивния темперамент и безразсъдната решителност, които му позволяват да постига каквото поиска.

— Дори и момчето ли?

— Най-вече момчето — отвръща Тифон. — Най-вече то.

ГЛАВА 33

Сит, изплашен и отчаян, Фрик се отправи директно от винарската изба към библиотеката, избирайки обиколен път, по който имаше най-малка вероятност да се сблъска с някого от персонала.

Подобно на дух, на фантом, на момче, покрито с невидимо наметало, той премина от залата по коридора, продължи по стълбището и влезе в помещението, без който и да било в голямата къща да го усети отчасти благодарение на умението му да се прокрадва безшумно като котка, но също и защото никой, с изключение може би на госпожа Макбий, не се интересувахе ни най-малко къде, по дяволите, се намира той или какво прави.

Да си дребен, хилав и пренебрегнат невинаги беше толкова лошо. Когато силите на злото се надигаха срещу теб с безкрайни мрачни батальони, незабележимият вид подобряваше шансовете ти да избегнеш изкормване, обезглавяване, вкарване в бездушните легиони на живите мъртъвци или каквато там друга ужасна съдба ти бяха предначертали.

Последният път, когато Псевдомама го беше посетила, което не беше чак през праисторическата епоха на мастодонтите и саблезъбите тигри, тя бе сравнила Фрик с мишка: „Ти си едно малко сладко мишле, чието присъствие никой не усеща, защото стои тихо и бяга бързо, бяга много бързо и е много сиво, бързо е като сивата сянка на стрелваща се птица. Ти си малко мишле, Елфрик, едно почти невидимо идеално малко мишле“.

Фреди Ниландър често говореше големи глупости.

Но Фрик не й се сърдеше.

Тя беше изумително красива толкова дълго време, че никой вече не се интересувахе от думите й. Всички се прехласваха по вида й.

Когато никой не те слуша и не те приема на сериозно, възможно е да загубиш способността да преценяваш дали говориш смислено, или не.

Фрик разбираше тази опасност, защото и него никой не го слушаше. В неговия случай те не се прехласваха от гледката, тя ги приспиваше.

Всички до един, се влюбваха във Фреди Ниландър и искаха и тя да ги обича. Така че изобщо не се вслушаха в думите ѝ и не биха спорили с нея. Дори когато говореше пълни безсмислици, хората пак хвалеха остроумието ѝ.

Горката Фреди никога не получаваеше реални отзиви от никого, освен от огледалото. Беше истинско чудо, че тя все още не се бе побъркала като плъх в радиоактивно бунце.

Когато влезе в библиотеката, Фрик видя, че мебелите в къта за четене близо до входа бяха леко разместени, за да отворят място за три и половина метрова елха. Свежата горска миризма на вечнозеленото растение беше толкова силна, че той очакваше да види катерички, насядали в креслата, да трупат усилено жълъди в китайските вази.

Това беше един от деветте огромни смърча, поставени тази вечер във възлови помещения из къщата. Те бяха с безупречна форма, идеално симетрични, просто съвършени.

Всяко от деветте коледни дръвчета щеше да има различна тематична украса. Тукашната бе посветена на ангелите.

Всяко украшение на това дърво или беше ангел, или включваше ангел в дизайна си. Бебета ангелчета, деца ангелчета, възрастни ангели, руси ангели със сини очи, ангели афроамериканци, ангели азиатци, ангели индианци с благороден вид с пера под ореола над главите си. Усмивнати ангели, смеещи се ангели, ангели, въртящи ореолите си като обръчи около телата си, хвърчащи, танцуващи, пеещи коледни песни, молещи се и скачащи на въже. Симпатични кучета с ангелски криле. Ангелчета котки, ангелчета жаби и ангелче прасе.

Фрик едва се въздържа да не повърне.

Той остави ангелите да си святкат и искрят, да си висят и да се смеят и отиде при книгите, право пред полицата с речниците. Седна на пода с най-дебелия том на *Речник на английския език от Рандъм Хаус* и намери страницата с РОБИН ГУДФЕЛОУ, защото непознатият от телефона беше казал, че човекът, от когото Фрик скоро ще трябва да се крие, „се прави на безобиден веселяк като Робин Гудфелоу“.

Обяснението се състоеше от една-единствена дума — *Пък*.

На Фрик тя му се видя като цинизъм, макар че не знаеше значението ѝ.

Речниците са пълни с цинизми. Това не притесняваше Фрик. Той смяташе, че съставителите на речници не са някаква долна, вечно ругаеща измет, а си имат сериозни научни причини да включват вулгарна реч.

Ала когато започнеха да дават дефиниции, състоящи се от една мръсна дума без всякакъв смисъл, навярно бе дошло времето издателят да започне да проверява чашите им с кафе дали не миришат на алкохол.

Много от хората, с които баща му работеше, употребяваха толкова много мръсотии във всяко изречение, че вероятно притежаваха речници, в които нямаше друго, освен вулгаризми. Ала *Пък* явно бе толкова рядък термин, че никой не бе го изричал пред Фрик.

Фрик продължи да прелиства страниците, почти сигурен, че значението на *Пък* ще се окаже „Еби си майката, писна ни да пишем обяснения на думи, измисли си го сам“.

Вместо това той научи, че *Пък* е „палав елф“ от английския фолклор и герой от *Сън в лятна нощ* на Шекспир.

Мнозинството думи имат повече от едно значение. Това важеше и за *Пък*. Втората дефиниция се оказа не толкова жизнерадостна като първата — „зlobен или злосторен демон или дух, зъл дух“.

Непознатият беше казал, че човекът, който представляваше заплаха за Фрик, има по-черна страна от Робин Гудфелов, известен още като *Пък*. По-черна страна от зlobен демон или зъл дух.

Над Фрикландия надвисваха буреносни облаци.

Прелиствайки отново страниците, Фрик намери думата *Молох* и прочете дефиницията два пъти.

Лошо.

Молох е бил божество, споменато в две от книгите на Библията, на когото е трябвало да му принасят в жертва деца. Очевидно Библията не бе го одобрила.

Последните няколко думи от дефиницията особено потресоха Фрик — „... да му се принасят в жертва деца *от собствените им родители*“.

С това жертвоприношението на деца надминаваше всякакви граници.

Той не допускаше нито за миг, че Татко призрак и Псевдомама ще го завържат върху някакъв олтар и ще го накълцат на парчета, за да угодят на Молох.

Ако не заради друго, поради заетостта им на суперзвезди те вероятно никога нямаше да попаднат на едно и също място по едно и също време.

Освен това, макар да не бяха от родителите, които те завиват в леглото преди сън и те учат как се хвърля топка за бейзбол, те не бяха и чудовища. Бяха просто хора. Объркани. Опитващи се да направят каквото могат и доколкото могат.

Фрик не се съмняваше, че го обичат. Трябваше да го обичат. Те го бяха създали.

Просто не знаеха как да изразяват правилно чувствата си. Супермоделът е силен в изобразяването, а не в изказванията. Естествено, като актьор най-голямата кинозвезда в света се оправяше по-добре с думите от Фреди, но само когато друг му ги пишеше.

За известно време, просто за да има какво да прави, без да се налага да мисли как ще бъде зверски убит, Фрик се зае да търси неприлични думи в речника. Брей, че нецензурна книга!

В крайна сметка го досрамя да чете всичката тази бълвоч в помещението, където имаше дърво, пълно с ангели.

Той върна речника на полицата и отиде до най-близкия телефон. Тъй като библиотеката обземаше огромна площ, в читалнята с креслата бяха инсталирани три апарата.

В редките случаи, когато Татко призрак поканеше журналист от някое списание да го интервюира в дома му вместо на снимачната площадка или на някое друго неутрално място, той като правило отбелязваше, че библиотеката съдържа над два пъти повече книги от бутилките във винарската изба. И добавяше: „Един ден, когато се превърна в минало величие, поне ще бъда приятно нафиркано и добре образовано минало величие“.

Ха, ха, ха.

Фрик седна на ръба на едно кресло, вдигна слушалката на телефона до него, натисна копчето за личната си линия и набра *69. Беше забравил да стори това в залата за дегустация на вина, след като непознатият беше затворил телефона.

Преди, когато беше опитал този трик, телефонът бе звънял, звънял, но никой не бе отговорил.

Този път някой отговори. Някой вдигна на четвъртото позвъняване, но не каза нищо.

— Аз съм — рече Фрик.

Макар да не получи отговор, той знаеше, че връзката не е прекъсната. Усещаше нечие присъствие отсреща.

— Изненадах ли те? — попита Фрик.

В слушалката се чуваше дишане.

— Набрах звездичка шейсет и девет.

Дишането се промени и стана леко неравномерно, сякаш мисълта, че са го проследили със звездичка шейсет и девет, вълнуваше слушателя.

— Звъня ти от тоалетната чиния в банята на баща ми — излъга той и зачака да види дали непознатият му телефонен приятел ще го предупреди за мъките, които ще му докарат лъжите.

Ала нищо не последва освен дишане.

Човекът явно се стараеше да го изнерви. Фрик не искаше да му достави удоволствието да разбере, че е успял.

— Забравих да те попитам колко време ще трябва да се крия от този Пък, когато се появи.

Колкото по-дълго се вслушваше в дишането, толкова по-ясно Фрик осъзнаваше, че то има особености, които будеха тревога и го отличаваха от стандартното пъхтене на перверзен тип по телефона, което бе чувал във филмите.

— Прочетох и за Молох.

Това име, изглежда, развълнува идиота. Дишането му стана още по-неравномерно и се ускори.

Изведнъж Фрик бе обзет от мисълта, че пъхтенето не идва от човек, а от животно. Като например мечка, но по-лошо. Като бик, но много по-необикновено.

По спиралите на кабела, в слушалката, в дясното ухо на Фрик пъхтенето влизаше и се гърчеше навътре, звук, подобен на змия, стремящ се да се свие на кълбо в главата му и да забие зъби в мозъка му.

Това никак не приличаше на непознатия. Фрик затвори.

И моментално неговата линия зазвъня: *тинга-линг-лиии*.

Той не се обади.

Тинга-линг-лиии.

Фрик стана от креслото и се отдалечи.

Премина бързо покрай полиците с книги към предната част на библиотеката.

Личният му телефонен сигнал продължи да му се надсмива. Той се спря и се загледа в телефонния апарат в средата на читалнята, втрещен в святкащата сигнална светлина при всяко иззвъняване.

Като всички членове на семейството и персонала със собствени телефонни линии, Фрик имаше телефонен секретар. Ако не вдигнеше до петото иззвъняване, той трябваше да се включи.

Макар че телефонният му секретар беше активиран, телефонът бе иззвънял четиринайсет, ако не и повече пъти.

Момчето заобиколи елхата, отвори една от двете високи врати и излезе от библиотеката в коридора.

Най-сетне телефонът престана да го тормози.

Фрик се огледа първо наляво, после надясно. Беше сам в коридора, ала чувството, че го наблюдават, отново го беше обзело.

В библиотеката, сред гирляндите от стотици миниатюрни бели лампички, накачени по тъмните клони на елхата, ангелите пееха беззвучно, смееха се беззвучно, надуваха глашатайските си рогове беззвучно, лъщяха, святкаха, висяха на ореолите или лирите си, люлееха се на пробитите си криле, на ръцете си, вдигнати за благословия, на вратовете си, сякаш бяха нарушили всичките закони на небето и масово екзекутирани, осъдени да останат завинаги на това дърво бесило.

ГЛАВА 34

Итън пиеше уиски, но не чувстваше ефекта от алкохола — изглежда, обмяната на веществата му се бе ускорила многократно от това, че бе преживял срещата със смъртта два пъти в един ден.

Барът на хотела с постоянната тъпа лъскави светила беше любимо свърталище на Чанинг Манхайм от ранните дни на кариерата му. При нормални обстоятелства обаче Итън би избрал някое заведение с по-малко блясък и с успокоителна, напоена с бира атмосфера.

Няколкото други бара, които му бяха известни, се посещаваха от полицаи, които не са на смяна. Перспективата да срещне някой стар приятел от службата точно тази вечер го плашеше.

Само за една минута разговор с който и да било от събратята си по професия, колкото и изкусно да се опитваше да се скрие зад маската на щастие, Итън щеше да се издаде, че е дълбоко разстроен. И тогава никой уважаващ себе си полицай нямаше да може да се удържи да не го поразпита, било то завоалирано, или открито, за да открие източника на тревогата му.

А сега той не искаше да говори за това, което му се беше случило. Искаше да го обмисли.

Е, това не беше съвсем истина. Би предпочел да си затвори очите, вместо да мисли. Да забрави, че се е случило. Да му обърне гръб. Да блокира спомена и да се напие.

Но не бе възможно да си затвори очите, не и при положение че трите сребърни звънчета от линейката проблясваха до чашата му с уиски на бара. Все едно да се опита да отрече съществуването на Голямата стъпка, когато Саскуоч е седнал на лицето му.

Така че нямаше избор, трябваше да размишлява над случилото се, което веднага го докара до задънена улица. Не само че не знаеше какво да мисли за тези странни събития, ами не знаеше и как да мисли за тях.

Явно не бе прострелян в корема от Ролф Рейнърд. Ала интуицията му говореше, че резултатът от лабораторното изследване

ще потвърди, че кръвта, намерена под ноктите му, е собствената му кръв.

Преживяното прегазване от камион и необратимите увреждания се бяха запечатали така ярко в съзнанието му, спомените за парализата бяха така ужасяващо подробни, че не биха могли да бъдат просто плод на въображението му под влиянието на някакъв опиат, вкаран в организма му без негово знание.

Итън си поръча още едно на бармана и докато уискито се разливаше по ледените кубчета в чиста чаша, той посочи към звънчетата и рече:

— Виждаш ли това?

— Много обичам тази стара песен — отвърна барманът.

— Каква песен?

— За сребърните звънчета.

— Значи ги виждаш?

— Да — повдигна вежда барманът. — Комплект от три малки звънчета. Колко комплекта виждаш ти?

Устните на Итън се разтегнаха в усмивка. Той се надяваше тя да изглежда по-малко безумна, отколкото я чувстваше.

— Само един. Не се тревожи. Няма да създам опасност за движението по магистралата.

— Наистина ли? Тогава ти си уникален.

„Да — помисли си Итън. — Действително съм уникален. Днес два пъти се срещнах със смъртта и все пак още да нося на пиене.“ Представи си колко бързо барманът би грабнал питието от ръцете му, ако произнесеше тези думи на глас.

Той отпи от уискито, търсейки просветление в опиянението, защото не можа да го намери, докато беше трезвен.

Десет-петнайсет минути по-късно, все още абсолютно трезвен, той видя отражението на Дъни Уислър в огледалото зад бара.

Итън се извъртя на високия стол, разплисквайки уиски от чашата си.

Провирайки се между масите, Дъни бе стигнал почти до вратата. Не беше призрак — една сервитюрка се спря, за да му направи път.

Итън скочи от стола, спомни си за звънчетата, грабна ги от бара и се втурна към изхода.

Някои от клиентите обикаляха от маса на маса и стояха на пътеките. Той се въздържаше с мъка да не ги избути. Неговото „Извинете“ звучеше толкова сопнато, че караше хората да настръхнат, но изразът на лицето му спираше протестите им, преди да ги изрекват.

Когато Итън се добра до изхода, Дъни бе изчезнал.

Итън се втурна към фоайе на хотела в съседство, но там видя само гости, които се регистрират на рецепцията, други говореха с портиера и трети се бяха запътили към асансьора. Дъни не беше сред тях.

Вляво от Итън облицованото с мрамор фоайе водеше към огромна гостна, обзаведена с дивани и кресла. Гостите можеха да пият там чай всеки следобед, а по-късен час като този се сервираха напитки на онези, които предпочитаха по-спокойна обстановка от тази на бара.

И тук не откри Дъни Уислър сред посетителите.

Близо до Итън, вдясно, въртящата се врата на главния вход на хотела забавяше въртенето си, сякаш някой току-що бе влязъл или излязъл, но четирите ѝ секции бяха празни.

Той бутна вратата и излезе в студената нощ под козирката над изхода.

Пазачът на входа и армията от служители, паркиращи и докарващи от паркинга превозните средства на гостите, съпровождаха новодошлите и заминаващите, като ги предпазваха от дъжда с огромни чадъри. Леки коли, джипове и лимузини се бореха за място в задръстените улици около хотела.

Дъни не беше сред тълпата чакащи колите си. Нито пък бързаше под проливния дъжд с придружител.

Няколко мерцедеса в тъмни цветове бяха със запалени двигатели и чакаха реда си, но Итън беше почти сигурен, че нито един от тях не принадлежи на Дъни.

Звънът на мобилния му телефон навярно би бил заглушен от разговорите под козирката, бръмченето на моторите и шума на неспиращия дъжд. Тъй като звукът му беше изключен, той започна да вибрира в един от джобовете на якето му.

Все още търсейки с поглед Дъни в нощта, той отговори на повикването.

Чу се гласът на Хазарт Янси:

— Трябва да се видим веднага, и то на място, където елитът не ходи.

ГЛАВА 35

Дъни се качва с асансьора на хотела към четвъртия етаж в компанията на възрастна двойка. Те се държат за ръце като млади влюбени.

Чул да се споменава думата „годишнина“, Дъни ги пита откога са женени.

— Петдесет — отвръща съпругът, излъчващ гордост от решението на жена си да прекара голямата част от живота си с него.

Те са от Скрантон в Пенсилвания, дошли в Лос Анджелис да отпразнуват годишнината си с дъщеря си и семейството ѝ. Дъщеря им е платила за апартамента за младоженци, празнуващи своя меден месец. Според съпругата там всичко е „толкова луксозно, че ни е страх да седнем на мебелите“.

Те ще отлетят от Лос Анджелис за Хавай, само двамата, за да изкарат една седмица в романтична слънчева идилия.

Държат се естествено, мило и явно много се обичат. Устроили са си живот, какъвто Дъни дълги години бе презирал и над който дори се бе надсмивал.

През последните години обаче той е започнал да желае щастие като тяхното повече от всичко друго. Тяхната преданост един към друг, семейството, което са създали, споделените им стремежи през целия им съвместен живот, спомените за преодолените заедно препятствия и трудно извоюваните победи — това е, което има смисъл в крайна сметка, не нещата, към които той се бе стремил целеустремено и с всякакви средства. Не власт, не пари, не силни изживявания, не контрол.

Беше се опитвал да се промени, но бе живял прекалено дълго в самота, за да се обърне назад и да намери сродната душа, за която копнее. Хана си бе отишла преди пет години. Едва когато тя бе на смъртното си легло, той бе осъзнал, че тя бе представлявала най-големият му шанс да се върне на правия път. В бурните си младежки години той не я бе послушал, беше смятал, че властта и парите са по-

важни за него от нея. Шокът от преждевременната ѝ смърт го бе принудил да си признае, че е сбъркал.

Чак сега, в този странен дъждовен ден, той разбира, че тя е била и *последният* му шанс.

За човек, който някога е вярвал, че светът е глина в ръцете му, от която той може да направи каквото си поиска, Дъни е изпаднал в трудно положение. Той е изгубил цялата си власт, защото не може да направи нищо, за да промени живота си.

От парите, които бе взел от каса в кабинета си, са му останали двайсет хиляди долара. Той би могъл да даде десет хиляди от тях на тази възрастна двойка от Скрантон, да им каже да останат цял месец в синевината на Хавай и да се насладят на чудесна храна и напитки с негова благословия.

Или да спре асансьора и да ги убие.

Нито едно от тези действия не би променило съществено бъдещето му.

Той лудо завижда на щастието им. Би изпитал известно диво задоволство да им отнеме останалите години.

Ала колкото и да е сбъркан — списъкът с неговите недостатъци и пороци е дълъг, — той не може да убива само от завист. Повече от милостта му пречи гордостта.

Апартаментът им е на четвъртия етаж в противоположния край на неговия. Той им пожелава всичко хубаво и ги наблюдава как се отдалечават, хванати за ръце.

Дъни ще ношува в президентския апартамент. Това величествено жилище е резервирано за година от Тифон, който няма да има нужда от него през следващите няколко дни, защото ще пътува по работа.

Думата „президентски“ предполага недоизказано демократично великопение. В тези обширни стаи обаче царят такова богатство и такава чувственост, че те са по-неподходящи за слугите на демокрацията, отколкото за кралски особи и полубогове.

Инкрустирани мраморни подове, персийски килими в златно и пурпурно, кайсиево и турскосиньо, ламперия от скъпо дърво, издигаща се на пет метра към декоративни вдлъбнати тавани...

Дъни броди от стая в стая, подтикван от чисто човешкото желание да се ограда с красота, за да отрече необходимостта да живее в суровата действителност. Всеки дворец и всяко произведение на

изкуството са просто прах, все още нереализиран, и времето е търпеливият вятър, който ще го разпилее. Въпреки това специалисти са посветили много мисъл, усилия и грижи да направят тези стаи привлекателни, защото, при всичките доказателства за противното, се надяват, че животът им има смисъл и че в таланта им е заложена по-голяма цел.

До преди две години Дъни не познаваше тази надежда. Три години болка, причинена от загубата на Хана, го накараха да *повярва* в Бог.

Постепенно през годините след погребението ѝ една неочаквана надежда се зароди в него, отчаяна и крехка, но неотстъпваща. И все пак той си остава до голяма степен старият Дъни, затънал в обичайните си мисли и действия.

Надеждата е мъгляво сияние. Той не се е научил как да я избистри в нещо неподправено, ясно и мощно.

И никога няма да се научи.

Влязъл в главната спалня, той застава пред окъпания в дъжд прозорец и се заглежда на северозапад. Зад размитите от водата светлини на града, зад тучната растителност и богаташките къщи на Бевърли Хилс се намират Бел Еър и Палацо Роспо, този нелеп, но и смел паметник на надеждата. Всички, които са го притежавали, са мъртви, или ще умрат.

Той се извързва от прозореца и се задържа погледа си на леглото. Камериерката е махнала кувертюрата, отгърнала е завивката и е сложила малка златна кутийка на една от възглавниците.

В кутийката има четири бонбона. С елегантната си форма и украса те обещават да са много вкусни, но той не ги опитва.

Може да се обади на няколко красиви жени да споделят леглото с него. Някои щяха да очакват да им плати, други — не. За част от тях сексът е акт на любов и божия дар, за други — начин да се насладят на собствената си деградация. Той може да избира каквото си поиска — нежност или спорт.

Нищо не му е останало от вкуса на стридите и букета на виното пино гриджо. Споменът е лишен от усещане и въздействието върху сетивата му е по-малко, отколкото би оказала картина на стриди и вино.

Нито една от жените, на които би могъл да се обади, не би оставила по-трайна следа в съзнанието му от ястието и питието, които, макар да са наскоро погълнати, му се струват плод на въображението му. Усетът за гладката им като коприна кожа, ароматът на косите им щяха да го напуснат в момента, в който те си тръгнеха и затвореха вратата след себе си.

Той се чувства като човек в навечерието на страшния съд, който знае, че слънцето ще се превърне в свръхнова на сутринта, но не може да се наслади на безценните удоволствия на този свят, защото цялата му енергия е посветена на отчаяни молитви предреченият край да не настъпи.

ГЛАВА 36

Итън и Хазарт се срещнаха в една църква, защото по това време в понеделник вечер там беше празно и нямаше никаква опасност да бъдат видени заедно от политици, членове на екипа за разследване на престрелката с участието на полицай или други представители на властта.

Усамотени, те седяха един до друг на пейка до една от страничните пътеки, където бяха обгърнати в сянка, защото нито лампите на тавана, нито по пътеката бяха светнати. Приятният аромат на отдавна изгаснал тамян изпълваше застоялия въздух.

Те разговаряха не толкова с конспиративен шепот, колкото с приглушения тон на мъже, потресени от силно преживяване.

— Казах на екипа за разследване на престрелката с участието на полицай, че съм отишъл при Рейнърд да го питам за приятеля му Джери Немо, който е заподозрян в убийството на един дистрибутор на кокаин, Картър Кук.

— Повярваха ли ти? — попита Итън.

— Изглежда, че искат да повярват. Но какво ще стане, ако утре получа резултат от лабораторията, който установява неразривна връзка между Блондинката в басейна и члена на градския съвет, за които ти говорих?

— Момичето, хвърлено в утаителя на пречиствателна станция?

— Да. Тогава онова копеле от съвета ще започне да търси начин да ме обезвреди. Ако някой от членовете на екипа може да бъде подкупен или изнуден, те ще превърнат наемния убиец с лъжичката за кокаин вместо обица в момче инвалид от църковен хор, застреляно в гръб, и моята снимка ще лъсне на първите страници на вестниците под заглавие с дванайсет огромни букви.

Итън знаеше какво ще е заглавието от дванайсет букви — ПОЛИЦАЙ УБИЕЦ, защото двамата бяха обсъждали неведнъж през годините силата на нагласата на пресата срещу полицаите. Когато кроежите на някой корумпиран политик и на жадните за сензация

журналисти намереха обща почва, истината в разследването на дадения случай щеше да се изопне по-силно и от кожата на холивудска вдовица с богато наследство, минала през четири козметични операции на лицето, и превръзката върху очите на богинята на правосъдието щеше да бъде свалена и натъпкана в устата ѝ, за да я принудят да мълчи.

Хазарт се приведе напред, подпрял ръце на бедрата си, събра дланите си като за молитва и се загледа в олтара.

— Медиите са влюбени в този член на съвета. Той има репутация на реформатор, поддържа всички популистки позиции. Те би трябвало да обичат и мен, защото съм готин, но те по-скоро биха си отрязали устните, отколкото да целунат полицаи. Ако видят, че има възможност да спасят него, като мен ме разпънат на кръст, всички магазини в града ще разпродадат пироните си.

— Съжалявам, че те забърках в тази история.

— Как би могъл да очакваш, че някакъв глупак ще очисти Рейнърд? — Хазарт извърна поглед от олтара и се взря в очите на Итън, сякаш проверяваше дали не носят петното на Юда. — Не би могъл, нали?

— В някои отношения това ме поставя в лоша светлина.

— В някои отношения — съгласи се Хазарт. — Но дори и ти не си толкова тъп, че да работиш за някаква идиотска кинозвезда, която си урежда сметките като известен изпълнител на рап.

— Манхайм не знае нищо за Рейнърд, нито за черните кутии. А дори и да знаеше, щеше да се досети, че за да си оправи психиката, на Рейнърд не му трябва друго освен малко ароматерапия.

— Има нещо обаче, което не ми казваш — настоя Хазарт.

Итън поклати глава, но не отрицателно.

— Ама че ден беше днес!

— В началото Рейнърд седеше на дивана между две торби с пържени картопки. Оказа се, че държи зареден пистолет във всяка от тях.

— Но когато убиецът е позвънил, Рейнърд му е отворил невъоръжен.

— Навярно е смятал, че истинската заплаха се крие в мен и е вече вътре. Това, което искам да отбележа, е, че беше прав за торбите с пържени картопки.

— Както ти разказах, според един от съседите му го гонела страшна параноя и винаги държал оръжие близо до себе си, скрито на такива странни места.

— Приказливият съсед — не ми разправяй такива глупости — сръза го Хазарт. — Няма такова животно. Разбрал си по някакъв друг начин.

Бяха стигнали до кръстопътя на доверието и подозрението. Ако Итън не разкриеше нещо повече, отколкото бе досега, Хазарт нямаше да продължи нито крачка напред. Приятелството им нямаше да свърши, но без взаимно доверие нямаше никога да бъде същото.

— Ще ме помислиш за луд — предупреди го Итън.

— Вече го мисля.

Итън въздъхна дълбоко, напълни дробовете си с мирис на тамян, освободи се от задръжките си и разказа на Хазарт как Рейнърд го бе застрелял в корема, как после бе отворил очи и разбрал, че изобщо не бе прострелян, но макар че нямаше рана, бе намерил кръв под ноктите си.

През цялото време погледът на Хазарт не се разфокусира, нито отмести очи от събеседника си, както би направил, ако решише, че Итън го будалка или е мръднал. Чак когато Итън свърши, Хазарт сведе отново поглед към стиснатите си ръце.

След време едрият мъжага рече:

— Едно е сигурно — не седя до призрак.

— Когато избираш лудница за мен — поде Итън, — гледай да има интересни занимания по ръчен труд.

— Освен че си поискал да изследват кръвта ти за наркотици, да имаш някакви други теории?

— Имаш предвид нещо друго, освен че се намирам в зоната от здрача? Или че наистина съм умрял от огнестрелната рана и това е адът?

— Наистина не може да се измислят много обяснения — съгласи се Хазарт.

— Поне не от вида, който ония с костюмите в полицейската академия наричат „стандартни методи на разследване“.

— Не ми приличаш на откачил — отбеляза Хазарт.

— И на мен ми се струва, че не съм откачил. Но лудият винаги разбира последен.

— Освен това беше прав за пистолета в торбата с пържени картопки. Така че трябва да е било поне нещо като... ясновидско изживяване.

— Ясновидско, да. Само как да се обясни кръвта под ноктите ми?

Хазарт бе възприел това потресаващо твърдение с мълчаливо доверие и забележително спокойствие.

Въпреки това Итън нямаше никакво намерение да му каже за катастрофата и прегазването от круизъра и камиона. Или за смъртта си в линейката.

Ако някой кажеше, че е видял призрак, щяха да го сметнат за нормален човек, преживял нещо свръхестествено. Ако кажеше, че е видял *още един* призрак на друго място и по друго време, щяха да го сметнат в най-добрия случай за ексцентрик и всяка негова дума от тук нататък щеше да бъде поставяна под съмнение.

— Този, който застреля Рейнърд — продължи Хазарт, — е бил професионален убиец. Наричал се е Хектор Х. Истинското му име е Калвин Рузвелт. Бил е гангстер, следователно съучастникът му трябва да е карал кола, която двамата са откраднали малко преди нападението.

— Типична история — съгласи се Итън.

— Само че никой не се е обадил да каже, че мерцедесът, който са използвали, е откраднат. Проверих номера му и няма да повярваш на кого принадлежи.

Хазарт вдигна поглед от стиснатите си ръце и се взря в очите на Итън.

Итън не знаеше какво ще последва, но беше сигурен, че няма да е хубаво.

— На кого?

— На твоя приятел от детинство. Прословутият Дъни Уислър.

Итън не отмести поглед. Не смееше.

— Знаеш какво се случи с него преди няколко месеца.

— Давиха го в тоалетната чиния, но не го умориха докрай.

— Няколко дена след това адвокатът му ми се обади да ме уведоми, че ме е упълномощил като изпълнител на завещанието си, както и да вземам решения относно лечението му приживе.

— За първи път го чувам.

— Не виждах причина да го споменавам преди. Знаеш какво представляваше той. Разбираш защо не исках да имам нищо общо с

него. Но приех положението от... как да кажа... заради това, което той значеше за мен, когато бяхме деца.

Хазарт кимна. Извади ролка твърди карамели от един от джобовите си, отвори опаковката и предложи на Итън да си вземе.

Итън поклати глава.

— Дъни почина тази сутрин в „Богородицата на Анджелис“.

Хазарт измъкна един бонбон от ролката и го пхна в устата си.

— Не могат да намерят трупа му — добави Итън, защото изведнъж усети, че Хазарт вече знае всичко.

Хазарт внимателно загърна бонбоните със свободния край на опаковката и не каза нищо.

— Кълнат се, че е бил мъртъв — продължи Итън, — но като се има предвид как стоят нещата в моргата на болницата, няма друг начин да е излязъл от там, освен на собствен ход.

Хазарт върна обратно ролката в джоба си. Смучеше бонбона и го местеше в устата си.

— Сигурен съм, че е жив — заяви Итън.

Най-сетне Хазарт го погледна отново.

— Всичко това е станало, преди да обядваме заедно.

— Да. Виж какво, не го споменах, защото не откривах връзка между Дъни и Рейнърд. И сега не намирам. Ти виждаш ли я?

— Държа се много спокойно по време на обяда въпреки всичко, което се е въртяло из главата ти.

— Имах чувството, че ще полудея, но смятах, че ще е по-трудно да те накарам да ми помогнеш, ако ти призная, че съм на път да мръдна.

— И какво се случи, след като свършихме с обяда?

Итън разказа за посещението си в дома на Дъни, без да пропусне нищо, освен странната изплъзваща се фигура в замъгленото от пара огледало.

— Защо е държал снимка на Хана върху бюрото си? — попита Хазарт.

— Не можа да я забрави. И досега е влюбен в нея. Сигурно затова я бе измъкнал от рамката вкъщи и я беше взел със себе си.

— Значи изкара мерцедеса си от гаража...

— Предполагам, че беше той. Не можах да видя шофьора.

— И после?

— Трябваше да помисля известно време. После отидох на гроба на Хана.

— Защо?

— Вътрешното чувство ми подсказваше, че мога да намеря нещо там.

— И какво намери?

— Рози. — Той разказа на Хазарт за двете дузини рози „Бродуей“ и за последвалото посещение в магазина „Рози завинаги“. — Цветарката описа Дъни, както бих го описал аз. Тогава се уверих, че е жив.

— Какво е имал предвид, като й е казал, че ти го мислиш за мъртъв и си прав?

— Не знам.

Хазарт схруска останалата половина от бонбона.

— Внимавай, ще си счупиш някой зъб — предупреди го Итън.

— Това да ми е проблемът!

— Казвам ти като приятел.

— Уислър се събужда в моргата, разбира, че са го помислили за мъртъв, облича се, отива си вкъщи, без да се обади на никого, взема душ. Логично ли ти се вижда това?

— Не. Но мислех, че може да има мозъчно увреждане.

— Отива с кола до цветарски магазин, купува рози, отива на гроба, наема професионален убиец... За човек, който е излязъл от кома с мозъчно увреждане, не ти ли се струва, че се справя прекалено добре?

— Вече не вярвам в теорията за мозъчното увреждане.

— Браво на теб. И какво стана, след като си тръгна от цветарския магазин?

Опасявайки се да не загуби доверието на приятеля си, ако разбере, че Итън е видял два призрака, той премълча събитията с круизъра.

— Отидох в един бар.

— Не си човек, който търси отговори в чаша джин.

— Пих уиски. И в него не намерих отговори. Може да опитам с водка следващия път.

— И това е всичко? Вече нищо не криеш от мен?

Итън се постара да прозвучи възможно най-убедително:

— Какво, не ти ли стига фантастика като в Досиетата X в тази бъркотия? Искаш още и извънземни и вампири ли?

— Извърташ, за да не отговориш ли?

— Нищо не извъртам — отвърна Итън със съжаление, че трябва да излъже направо. — Това е всичко. Свърши в цветарския магазин. Пиех уиски, когато ми се обади.

— Честна дума?

— Честна дума. Пиех уиски и ти ми се обади.

— Не си забравил, че сме в църква, нали?

— Целият свят е църква за вярващия.

— Ти вярващ ли си?

— Бях.

— Загуби вяра след смъртта на Хана ли?

— Може да съм вярващ, може и да не съм — сви рамене Итън.
— Тези неща се менят всеки ден.

След като го изгледа с поглед, който би могъл да обели пласт по пласт люспите на глава лук чак до сърцевината му, Хазарт рече:

— Добре. Вярвам ти.

Чувствайки се по-долен и от змия, Итън отвърна:

— Благодаря ти.

Хазарт се извърна на пейката, за да се огледа и да се увери, че някоя изгубена душа не е влязла да потърси Божиата помощ.

— Понеже си призна всичко, ще ти кажа нещо, само че ще трябва да забравиш, че си го чул.

— Вече съм забравил, че съм бил тук.

— Нямаше нищо интересно в апартамента на Рейнърд. Малко мебели, всичко в черно-бяло.

— Живееше като монах, но монах със свой собствен стил.

— И с наркотици. Имаше голям запас от кокаин, разфасован за продажба, и тефтер с имена и номера, вероятно списък на клиентите му.

— Известни имена ли бяха?

— Не. Актьори. Не от големите. Това, което би представлявало интерес за теб, е сценарият, който е пишел.

— В този град броят на пишещите сценарии надвишава този на изневеряващите на жените си.

— До компютъра му имаше куп от двайсет и шест страници.

— Това не е достатъчно само за първото действие.

— Откъде знаеш толкова много, а? Да не пишеш и ти?

— Не. Още не съм загубил напълно самоуважението си.

— Героят на Рейнърд — подхвана Хазарт — е млад актьор, който тръгва на курс по актьорско майсторство и започва това, което той нарича „дълбока интелектуална връзка“ с професора си. И двамата мразят героя, наречен Камерън Мансфийлд, който е най-голямата кинозвезда в света, и решават да го убият.

Напълно изтощен, Итън се бе отпуснал в края на пейката. Но като чу тези думи, мигновено се изправи.

— Какви са им подбудите?

— Не е ясно. Рейнърд е написал много бележки на ръка в полето, докато се е опитвал да съчини историята. Излиза нещо като да докажат един на друг, че имат кураж да го направят. Всеки се съгласява да даде на другия име на човек, когото да убие, преди двамата да очистят кинозвездата. Актьорът иска професора да убие майка му.

— Защо това напомня толкова на Хичкок?! — удиви се Итън.

— Напомня на стария му филм *Непознати във влака*. Идеята е, че като си разменят жертвите, всеки от тях ще получи идеално алиби за убийството, в което иначе би могъл да бъде обвинен.

— Майката на Рейнърд е била наистина убита, познах ли?

— Преди четири месеца — потвърди Хазарт. — В нощ, когато синът ѝ е имал по-непробиваемо алиби и от прозореца на космическа ракета.

Църквата се въртеше бавно, сякаш уискито бе хванало Итън със закъснение, но той знаеше, че световъртежът му се дължеше не толкова на алкохола, колкото на последните разкрития.

— Що за идиот е този, който върши такива неща и после ги описва в сценарий?

— Арогантен идиот актьор. Не ми казвай, че според теб той е уникален.

— И кого професорът е поискал Рейнърд да убие?

— Колега от университета. Но Рейнърд още не бе написал тази част. Беше успял да стигне до края на сцената, в която убиват майка му. В реалния живот името ѝ е било Мина. Била е простреляна в десния крак и после пребита до смърт с мраморна лампа с бронзова позлата. В

сценария името ѝ е Рина, която е наръгана многократно с нож, обезглавена, насечена на парчета и изгорена във фурна.

Итън потръпна.

— Изглежда, че дните на майка му са били преброени, независимо от това дали Рейнърд е щял да срещне, или не професора.

Те замълчаха. Добре изолираният покрив на църквата беше толкова далеч от тях, че гласът на бурята едва се долавяше — не приличаше толкова на барабаненето на дъжд, колкото на пърхането на крилете на кръжащо ято птици.

— Значи — обади се най-сетне Хазарт, — въпреки че Рейнърд е мъртъв, май ще е по-добре великият Чан да продължи да се оглежда през рамото си. Професорът, или какъвто ще да е в реалния живот, все още се подвизава наоколо.

— На кого е възложен случаят с убийството на Мина Рейнърд? — попита Итън. — Познавам ли го?

— На Сам Кеселман.

Сам бе работил като детектив в отдела за убийства и грабежи по времето, когато Итън още беше полицаи.

— Какво мисли той за сценария?

Хазарт сви рамене.

— Още не е чул за него. Сигурно няма да му занесат копие до утре.

— Той е добър полицаи. Ще се захване здраво с работата.

— Може би не толкова бързо, колкото ти би искал — предрече Хазарт.

В предната част на църквата под напора на течението пламъците на свещите, запалени от някой молец се, се гърчеха в рубинени чаши. Призрачни светлини и сенки криволичеха по стената на олтара.

— Какво смяташ да правиш? — попита Хазарт.

— Убийството на Рейнърд ще бъде във вестника утре сутринта. Няма начин да не споменат и убийството на майка му. Това ще ми даде оправдание да отида при Кеселман, да му разкажа за колетите, които Рейнърд пращаше на Манхайм. Кеселман ще е прочел недописания сценарий...

— За който ти не знаеш нищо — напомни му Хазарт.

— ... и ще разбере, че заплахата за Манхайм остава, докато не се установи кой е професорът. Това ще ускори разследването и аз дори

междувременно може да получи полицейска закрила за шефа си.

— Може, ако живеехме в идеален свят.

— Понякога системата работи.

— Само тогава, когато не го очакваш.

— Вярно, но аз нямам необходимите ресурси да разследвам приятелите и съдружниците на Рейнърд достатъчно бързо, нито имам правото да се ровя в личния му архив и във вещите му. Ща не ща, налага ми се да разчитам на системата.

— А обядът ни днес?

— Няма такъв.

— Някой може да ни е видял. А и кредитната карта може да се проследи.

— Добре тогава, обядвали сме заедно. Но не съм споменал за Рейнърд пред теб.

— И кой ще ни повярва?

Итън не можа да се сети за някой, който би могъл да бъде толкова доверчив.

— Обядваме двамата, аз си измислям причина да отида при Рейнърд същия ден и по някаква случайност вземат, че го убиват, докато съм там. Сетне по някаква случайност колата, с която убиецът се е готвил да избяга, се оказва собственост на Дъни Уислър, стария ти приятел.

— Боли ме главата — оплака се Итън.

— Хем не съм я ритнал още. Няма какво да се заблуждаваме, ще очакват от нас да знаем какво става и когато кажем, че не знаем...

— Което е факт...

— ... ще бъдат сигурни, че лъжем. Ако бях на тяхно място, и аз бих помислил, че лъжем.

— Също и аз — призна Итън.

— Затова ще скалпят някакъв сценарий, който криво-ляво обяснява нещата, и ние ще бъдем обвинени, че сме очисти майката на Рейнърд, после самия Рейнърд, прехвърлили сме вината на Хектор Х, на когото също сме видели сметката. И така, докато онова копеле, областният прокурор, ни изкара виновни за изчезването на динозаврите.

Църквата престана да прилича на убежище. На Итън му се прииска да бъде в друг бар, където би могъл да намери някаква утеха,

но не бар, в който Дъни, мъртъв или жив, може да се появи.

— Не мога да отида при Кеселман — реши той.

Хазарт никога не би въздъхнал с облекчение или пък би признал колко е разтревожен. Ако под ноздрите му бе поставено огледало, навярно от парата би се разбрало, че е жив, но иначе спадането в напрежението му бе отразено само в лекото отпускане на грамадните му рамене.

— Ще трябва да взема допълнителни мерки за защитата на Манхайм — продължи Итън — и да се надявам, че Кеселман бързо ще открие убиеца на Мина.

— Ако екипът за разследване на престрелката с участието на полицаи не реши да ме махне от случая с Рейнърд, ще преобърна града да намеря Дъни Уислър — закани се Хазарт. — Сигурен съм, че той е ключът към разрешаването на тази загадка.

— Мисля, че Дъни ще ме намери пръв.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам. — Итън се поколеба и въздъхна. — Дъни беше там.

— Къде там? — намръщи се Хазарт.

— В бара на хотела. Забелязах го едва когато си отиваше. Хукнах след него, но го загубих в тълпата навън.

— За какво е отишъл там?

— За да пие. Може би, за да ме наблюдава. Може да ме е проследил дотам, канел се е да поговорим и после се е отказал. Не знам.

— Защо не ми каза преди?

— Не знам. Стори ми се, че призраците стават прекалено много.

— Страхуваш се, че ще може да не ти повярвам ли? Имай ми доверие, братле. Не се знаем от вчера, нали? Стреляни сме заедно.

Те решиха да си тръгнат от църквата един по един.

Хазарт стана пръв и се отдалечи. Излезе от другия край на пейката на централната пътека и рече:

— Също като едно време, а?

На Итън му беше ясно какво има предвид.

— Прикриваме задниците си един на друг.

За човек планина, какъвто беше, Хазарт вдигаше много малко шум, докато се придвижваше към изхода на църквата и излизаше навън.

Да имаш на кого да разчиташ да пази гърба ти, е голям плюс, но утехата и подкрепата, идващи дори от най-добрия ти приятел, не могат да се сравняват с онова, което една любяща съпруга може да представлява за съпруга си, или любящият съпруг — за съпругата си. В архитектурата на сърцето стаите на приятелството са надълбоко и са построени солидно, но най-топлото и сигурно убежище в сърцето на Итън беше онова, което той бе споделял с Хана и което тя сега обитаваше само като скъп призрак, един често навестяващ го незабравим спомен.

Той би могъл да ѝ довери всичко — и за силуета в огледалото, и за второто си умиране, след като излезе от „Рози завинаги“ — и тя щеше да му повярва. Те щяха да се опитат заедно да намерят някакво обяснение.

През петте години, откакто си бе отишла, той никога не бе чувствал липсата ѝ така остро, както в този момент. Седнал сам в тихата църква, идеално осъзнаващ монотонното барабанене на дъжда по покрива, застоялия мирис на тамян, рубинената светлина на молитвените свещи, но неспособен да долови и най-лекия шепот, лъх или просветване на Бога, Итън копнееше не за доказателство от твореца си, а за Хана, за музиката на гласа ѝ и за красивата ѝ усмивка.

Чувстваше се като бездомник, без огнище и котва. Апартаментът му в имението на Манхайм очакваше завръщането му, готов да го посрещне с много удобства, но за него това беше просто жилище, не скъпо на сърцето му място. Той бе изпитал магическото притегляне на дома само веднъж през този дълъг странен ден — на гроба на Хана, легнала до празното място, за което той имаше документ за собственост.

ГЛАВА 37

Капките дъжд отскачаха от редуващите се орнаменти от бронзови топки и пламъци, от излетите панели от арабески, от декоративните щрихи на фризовете, от грифоните и хералдичните гербове и се стичаха по портата на имението на Манхайм.

Итън спря до колоната за проверка, която бе висока метър и половина, квадратна и покрита с варовик. В нея бяха монтирани камера от системата за вътрешно наблюдение, домофон и клавиатура. Той отвори прозореца и набра шестцифрения си личен код.

Блестяща под светлината на фаровете, богато украсената масивна порта започна бавно да се отваря.

Всеки от персонала, работещ в имението, си имаше собствен код. В компютъра на охраната се пазеше архив на всички влизания.

Дистанционно управление, като тези, които отварят гаражни врати, или закодирани устройства за всяко превозно средство биха били по-удобни от набирането на кодове върху клавиатура, особено в такова лошо време като сега, ала тези уреди са достъпни за автомонтъорите в сервизите, помощниците, които паркират коли, и всички, които използват временно даден автомобил. Един нечестен да се намери сред тях и сигурността на имението можеше да пострада.

Ако Итън беше посетител без личен код за отваряне на портата, той щеше да позвъни на домофона и да се представи на пазача в стаята на охраната в задната част на имението. Ако очакваха посещението му или пък той беше в списъка на семейните приятели с постоянен достъп, пазачът щеше да отвори портата от пулта си.

Докато чакаше масивната бронзова бариера да се дръпне от пътя му, Итън се намираше под наблюдението на камерата в колоната за проверка. Когато влезеше, той щеше да бъде огледан от серия от камери, сложени по дърветата и насочени по такъв начин, че да открият дали някой не е легнал на пода на джипа, за да се промъкне незабелязано.

Всички видеокамери бяха снабдени с технология за нощно виждане, която превръщаше и най-слабия лунен лъч в ярко сияние. Сложна компютърна програма изчистваше сенките и изкривяванията, причинени от дъжда, и върху екраните на охраната образът бе кристален.

Ако беше майстор или доставчик, дошъл в затворен бус, пазачите щяха да го помолят да ги изчака отвън. Някой от тях щеше да дойде и да огледа вътрешността на колата, да не би шофьорът да е бил принуден да доведе злосторници.

Палацо Роспо не беше крепост нито от Средновековието, оградена с ровове, пълни с вода, и вдигащите се мостове, нито според съвременните разбирания. Но в никакъв случай беше и торта на поднос, та всеки гладен крадец да може да я излапа.

Портата можеше да бъде съборена с експлозиви. Високата ограда можеше да бъде преодоляна със стълба. Но човек не можеше лесно да се промъкне незабелязан. Неканените гости щяха почти моментално да бъдат забелязани и проследени от камерите, от датчиците за движение и топлина, както и от други устройства.

Широка девет метра и тежаща три и половина тона, портата изглеждаше твърде солидна, за да се помести. Но моторът, който я задвижваше, беше много мощен и тя се изтъркаля на колелцата си с привидна лекота и с по-голяма бързина, отколкото би могло да се очаква.

Парцел с площ двайсет декара се смята за голям в повечето жилищни райони. В този район, където четири декара струват повече десет милиона долара, имот с площ от двайсет декара е равностоен на извънградското имение на английски барон.

Дългата алея към входа заобикаляше изкуственото езеро пред къщата, която не беше в стил барок като бронзовата порта, а облицован с варовик макет на триетажна паладийска сграда с прости класически орнаменти и елегантни пропорции въпреки огромния си размер.

Малко преди да стигне до езерцето, алеята се раздвояваше и Итън пое по отклонението, водещо отстрани на големия дом. При следващото разклонение една от алеите водеше към сградата за домакина по поддръжката на двора и стаята на пазачите, а другата беше рампа, по която се слизаше в подземния гараж.

Гаражът беше на два етажа. На горния Лицето държеше личната си колекция от трийсет и две коли, като се започне от ново порше и серия от ролс-ройси от трийсетте години на двайсети век, премине се през мерцедес-бенц 500K от 1936, дюсенберг модел „J“ от 1931 и се стигне до кадилак шестнайсет от 1933 г.

На долния етаж се намираха автомобилите за работа, собственост на имението, както и места за паркиране на служителите.

И на двата етажа подовете бяха покрити с бежови матови керамични плочки, а стените бяха облицовани с гланцови плочки с подходящ цвят. Подпорните колони бяха украсени с мозайки в различни нюанси на жълто.

Малко автосалони за луксозни возила за най-богатите изглеждаха така красиви, както долния етаж на гаража.

Таблото за закачване на ключовете от колите беше на стената до асансьора. На пода под него седеше Фрик със същата фентъзи роман в ръце, който бе чел в библиотеката тази сутрин. Той се изправи при появата на Итън.

Срещата с момчето до такава степен зарадва Итън, че чак се учуди. Нищо друго не бе имало положителен ефект върху него през този дълъг, мрачен, смазващ ден.

Не беше сигурен защо срещата с момчето го ободри. Може би защото човек очаква синът на Лицето, растящ в условията на богатство и безразличие, да бъде ужасно разглезен или болезнено нервен, или и двете и защото вместо това Фрик беше добро и срамежливо момче, което се опитваше да прикрива свенливостта си, като си придаваше вид на врял и кипял, но не можеше да скрие присъщата си скромност, толкова рядка в света на знаменитостите, колкото е съжалението сред алигаторите в тресавище.

Итън посочи към книгата и попита:

— Злият магьосник успя ли вече да намери език от честен човек за отварата си?

— Още не. Но изпрати жестокия си асистент Крагмор при един лъжлив политик, за да му отреже тестисите.

— Ама че зъл магьосник! — потръпна Итън.

— Е, става дума за политик. Понякога някои от тях ни гостуват. След като си отидат, госпожа Макбий прави инвентаризация на ценните предмети в стаите, където са били настанени.

— А ти... какво правиш тук? Каниш се да излезеш на разходка с кола ли?

Фрик поклати глава.

— Безсмислено е да се опитвам да избягам от къщи, докато не навърша шестнайсет. Първо трябва да си взема шофьорската книжка, после ми трябва време да спестя достатъчно пари за началните разходи, да открия идеалното градче, в което да се скрия, и да измисля как да се дегизирам така, че никой да не може да ме познае.

— Това е планът ти, значи — усмихна се Итън.

Фрик не отвърна на Итън с усмивка, а рече сухо и сериозно:

— Да, това е планът ми.

Момчето натисна копчето, за да извика асансьора. Бръмченето на механизма бе само отчасти заглушено от шахтата.

— Тук съм, защото се крия от работещите по украсата — съобщи Фрик. — Те продължават да слагат елхи и украса из цялата къща. Това е първата ти Коледа тук и не знаеш, че всички носят глупави червени шапки и всеки път, като те видят, крещят „Весела Коледа“, хият се като малоумни и те черпят със захарни бастунчета. Те не се занимават просто с украсата, а превръщат цялата работа в представление, което навярно хората искат, инак биха останали без работа, но е толкова гадно, че на човек му се дощява да стане атеист.

— Хубава празнична традиция.

— По се търпи от платените коледари на Бъдни вечер. Те се обличат като герои от романите на Дикенс и ти говорят между песните за кралица Виктория и чичо Скрудж и дали на коледната трапеза ще има гъска и пудинг и те наричат „милорд“ и „млади господарю“, и не можеш да не присъстваш, защото Татко приз... защото баща ми го смята за голяма работа. След половин час ти се струва, че ще ти се пръсне тумбакът или ще ослепееш, а трябва да издържиш още половин час. Но после става по-добре, защото след коледарите се появява фокусник, който прави един номер с джуджета, облечени като елфи, и пада страхотен смях.

Елфрик се опитваше да скрие някаква силна и неотложна тревога, която неволно се изливаше в порой от думи подобно на отприщен бент. Той не беше мълчалив по природа, но не беше и бърборко.

Асансьорът пристигна и вратата се отвори.

Итън влезе след момчето в облицованата с дърво кабина.

След като натисна бутона за партера, Фрик попита:

— Как мислиш, перверзните типове, които се обаждат по телефона, опасни ли са, или само си приказват?

— Перверзни типове по телефона?

До този момент момчето го бе гледало в очите. Сега погледът му бе вторачен в таблото с бутоните, на което се виждаше до кой етаж е стигнал асансьорът, и не се обърна пито за миг към Итън.

— Типове, които ти звънят и после пъхтят. Това стига ли им да си направят кефа, или понякога идват при теб, за да те опипват?

— Някой обаждал ли ти се е, Фрик?

— Да. Някакъв чудак. — Фрик започна да изпуска тежки и неравномерни въздишки, сякаш Итън би могъл да разпознае перверзния тип по неповторимите особености на ритъма на дишането му.

— Кога започна това?

— Днес. Първо, когато бях в стаята с влаковете. После се обади отново, когато вечерях във винарската изба.

— На личния ти номер ли се обади?

— Да.

Върху таблото светна бутона на горния гараж. Асансьорът се изкачваше бавно.

— Какво ти каза този тип?

Фрик се поколеба, пристъпвайки нервно от крак на крак върху инкрустирания мраморен под.

— Само пъхтеше. И издаваше някакви... почти животински звуци.

— И нищо друго?

— Нищо. Животински звуци, ама не знам всъщност за какво бяха, защото не звучаха като на човек, който има талант да имитира.

— Сигурен ли си, че не каза нищо? Нито дори името ти?

С поглед, все тъй забит в таблото, Фрик отвърна:

— Нищо, освен тъпото пъхтене. Аз му позвъних обратно, като набрах звездичка шейсет и девет. Мислех си, че може още да живее с майка си и ако тя вдигне телефона, мога да ѝ разкажа какво прави лудият ѝ син, но вместо това чух пъхтенето му.

Пристигнаха на партера на къщата. Вратата се отвори.

Итън излезе в коридора, но Фрик остана в асансьора.

Итън подпря вратата с ръка и каза:

— Не е трябвало да му връщаш обаждането, Фрик. Когато някой се опитва да те тормози, той изпитва удоволствие, като разбере, че му се хващаш. Най-добре е да му затвориш в момента, в който разбереш кой е, и ако телефонът позвъни отново веднага след това, да не отговаряш.

Фрик погледна към часовника си, мръдна стрелките му, за да бъде зает с нещо, докато казваше:

— Мислех, че ще можеш да разбереш кой е.

— Ще се опитам. Само че, Фрик...

Момчето продължаваше да бърника часовника си.

— Да?

— Много е важно да ми разкажеш всичко.

— Разбира се.

— Всичко ли ми каза?

Фрик притисна часовника към ухото си, сякаш за да чуе цъкането му.

— Разбира се. Беше само пъхтенето.

Момчето бе спестило част от информацията, но ако упражнеше натиск върху него сега, щеше само да го накара да пази тайната си по-усилено.

Като си спомни как самият той бе реагирал на разпита на Хазарт в църквата, Итън омекна.

— Ако нямаш нищо против, когато твоят номер позвъни довечера или утре, докато съм тук, бих желал аз да му отговоря.

— Добре.

— Твоят номер не звъни в моя апартамент, но аз ще променя настройката в главния компютър.

— Кога?

— Още сега. Ще отговоря веднага след първите няколко извънзвонявания. Но ако се обадят утре, когато ме няма, остави линията да превключи на телефонен секретар.

Момчето най-сетне го погледна в очите.

— Добре. Познаваш ли сигнала ми?

— Ще го позная — усмихна се Итън.

— Много е скапан — отбеляза сконфузено Фрик.

— Да не мислиш, че първите девет тона от шапката на *Полицейска мрежа* ме карат да очаквам, че ми се обаждат за нещо важно?

Фрик се усмихна.

— Ако искаш да ми се обадиш по което и да е време през деня или нощта на някой от домашните ми номера или на мобилния ми телефон, не се притеснявай, Фрик. Аз и без това не спя много. Разбрахме ли се?

Момчето кимна.

— Благодаря, господин Труман.

Итън отстъпи назад и излезе в коридора.

Изпълнен с неловкост, Фрик дъвчеше умислено долната си устна, когато натисна бутона върху контролното табло навярно за третия етаж, където се намиреше апартаментът му.

На фона на дребната фигурка на момчето асансьорът, чиито размери бяха достойни за небостъргач, изглеждаше по-огромен от обикновено.

Макар и нисък и слаб за възрастта си, в стойката и поведението на Фрик се четяха тиха решителност и смелост, учудващи за годините му и надхвърлящи ръста му. Странното и самотно детство на момчето го каляваше за изпитанията, които неминуемо му предстоят.

Въпреки богатството, ума и несъответстващата на възрастта му мъдрост момчето рано или късно щеше да бъде подложено на сериозни изпитания. В крайна сметка то беше човек и като такъв — наследник на своя дял от мъки и беди.

Вратата на асансьора се затвори.

Фрик изчезна и моторът забръмча отново. Итън се загледа в сигналното табло над вратата, докато то се смени от партера на втория етаж. Асансьорът продължаваше да се изкачва.

Итън си представи как вратата се отваря на третия етаж и се вижда, че кабината е празна — Фрик е изчезнал завинаги някъде между етажите.

Такива мрачни фантазии не бяха обичайни за него. Всеки друг ден, освен днешния, той би се зачудил откъде такова нещо му бе дошъл на ум и веднага би го заличил от съзнанието си със същата лекота, с която би изгладил гънка на ризата си.

В ден като днешния обаче, който беше толкова различен от всички останали, Итън бе склонен да вземе на сериозно и най-невероятните предчувствия и възможности.

Задното стълбище обикаляше шахтата на асансьора. Той изпита желание да изтича по четирите етажа нагоре. Асансьорът се качваше толкова бавно, че можеше да го изпревари до третия етаж.

Когато вратата се отвореше и Фрик се покажеше невредим, момчето щеше да се стресне, като го види толкова разтревожен. Запъхтян от свръхусилието, Итън нямаше да може да прикрие чувствата си, нито да ги обясни.

Моментът отмина.

Свитото му гърло се отпусна. Той преглътна с мъка и започна отново да диша.

Светлинният сигнал премина от втория на третия етаж. Моторът на асансьора замлъкна.

Фрик трябва да бе стигнал невредим до най-горния етаж. Не беше погълнат и смлян от обладана от демон машина.

Итън се постара да заличи, доколкото може, тази безумна идея от съзнанието си, докато вървеше към апартамента си в западното крило.

ГЛАВА 38

Докато бързаше по дългия северен коридор, Фрик няколко пъти се огледа тревожно през рамото си, защото винаги бе смятал, че из потайните кътчета на голямата къща навярно се навъртат призраци. А тази вечер той бе почти сигурен в това.

Когато мина покрай едно огледало в позлатена рамка, закачено над стара като света масичка, той сякаш съзря две фигури в помътнялото от времето стъкло — едната беше неговата, но другата беше по-висока и тъмна и го следваше по петите му.

От един от гоблените, който сигурно датираше от преди последния ледников период, страховити конници върху тъмни жребци май обръщаха глави, за до го наблюдават, докато минава. Стори му се, че с периферното си зрение видя как конете с диви погледи в очите и разширени ноздри започват да галопират през изтъканото поле и гора, сякаш решени да скочат от стената в коридора на третия етаж.

Сегашното му душевно състояние подсказваше, че Фрик няма да е подходящ кандидат за работа в гробище, погребален дом, морга или заведение за криогенно замразяване, където пълчища от мъртъвци са замразени в очакването, че някой ден ще бъдат съживени отново.

В един от филмите си Татко призрак бе играл ролята на Шерлок Холмс, който се бе оказал първият човек, чието тяло е било научно замразено при смъртта му. После е бил размразен през 2225 година, за да помогне на тогавашното утопично общество да разгадае първото убийство за последните сто години.

Филмът би спечелил, ако се изтриеха злите роботи или злите извънземни, или злите мумии. Понякога прекалено силното въображение можеше да развали един филм.

В този момент обаче Фрик изобщо не се съмняваше, че Палацо Роспо гъмжеше от призраци, роботи, извънземни, мумии, както и нещо безименно, много по-страшно от другите, особено тук, на третия етаж, където той беше сам.

Не сам, в смисъл далеч от опасността, а в смисъл на единственото живо човешко същество.

Спалнята на баща му, както и стаите, свързани с нея, бяха на този етаж, в западното крило и в част от северното. Когато Татко призрак се върнеше, Фрик имаше компания в това високо убежище, но през по-голямата част от времето той прекарваше нощите в уединение.

Както сега.

На ъгъла на северния и източния коридор той застана неподвижно като замразен труп в криогенен контейнер и се вслуша в шумовете на къщата.

Повече с въображението си, отколкото със слуха си, той долови трополенето на дъжда. Покривът беше от аспидни плочи, с хубава изолация и доста високо над него.

Слабата, едва доловима въздишка на зимния вятър беше само спомен отпреди, защото тази нощ беше тихо.

Освен в апартамента на Фрик, от източния коридор се влизаше и в други стаи. Рядко използвани спални за гости. Дрешник за спално бельо. Склад, натъпкан с неизвестни за Фрик електроуреди, които му напомняха на лабораторията на Франкенщайн. Имаше и малък хол, богато мебелиран и добре поддържан, в който никой никога не седеше.

В края на коридора, зад една врата, започваше задното стълбище, което продължаваше цели пет етажа, чак до долния гараж. Друго стълбище, в края на западния коридор, също стигаше до дъното на Палацо Роспо. То, разбира се, не беше толкова широко и величествено като главното стълбище, където на всяка площадка бяха окачени кристални полилеи.

Актрисата Касандра Лимоне (с рождено име Санди Лийки), която беше живяла с бащата на Фрик пет месеца и беше оставала в къщата дори когато него го нямаше, бе тичала потна нагоре-надолу по всяко от стълбищата по петнайсет пъти на ден като част от програмата за поддържането на фигурата си. На втория етаж имаше прекрасно обзаведена спортна зала, където сред многото уреди имаше и един със стъпала за изкачване, но според Касандра „автентичните“ стълби не бяха толкова скучни като изкуствените и оказваха по-добър ефект върху мускулите на краката и задника ѝ.

Плувнала в пот, пхтяща, с кръстосани очи и смръщено лице, бълваща ругатни като обладаното от зъл дух момиче от „Екзорсистът“,

съскаща на Фрик, ако той се окажеше на стълбите, когато ги използваше тя, катерещата се Касандра би била неузнаваема за редакторите от списание *Пийпъл*. Те на два пъти я бяха избрали за една от най-красивите личности в света.

Изглежда обаче, усилията ѝ бяха възнаградени. Татко призрак неведнъж бе наричал Касандра смъртоносно оръжие, защото с мускулите на прасците си би могла да пукне нечий череп, с мускулите на бедрата си би могла да скъса сърцето на всеки и със задника си би могла да побърка всеки мъж.

Ха, ха, ха. Вместо да подложат на проверка чувството ти за хумор, някои шеги проверяваха рефлексите ти за задавяне.

Един ден, към края на престоя си, Касандра беше паднала по задното стълбище в западното крило и си бе счупила глезена.

Много беше смешно.

Сега Фрик продължи по източния коридор не към апартамента си, а към последното помещение вдясно преди стълбището.

Това не особено изискано място с размери 3,60 м на 4,30 м имаше солиден дъсчен под и голи бели стени. То беше празно в момента и служеше за временен склад на вещи, които се пренасяха на и от тавана.

Една просторна платформа, движена от електромотор, можеше да повдига и сваля до двеста килограма между двата етажа, което правеше възможно съхраняването на тежки кашони и обемисти предмети в огромното пространство под покрива. Имаше и врата, зад която се виеше стълба към тавана.

Фрик се качи по стълбите. Движеше се внимателно, като се подпираше с ръка на перилата през цялото време, защото се страхуваше, че удоволствието, което бе изпитал при счупването на глезена на Касандра, ще го урочаса и ще му докара същата беда и на него.

Таванът се простираше по цялата дължина и ширина на имението. Той не беше оставен недовършен — стените бяха измазани с гипс, подът беше от солидни дъски, покрити с линолеум, за да се чисти лесно.

Колонади от масивни вертикални греди подпираха сложна конструкция, която поддържаше покрива. Тук нямаше преградни стени и таванът си оставаше едно грамадно открито помещение.

На практика не беше лесно да се види от единия му край какво има в другия, защото от тавана бяха провесени на жици стотици грамадни, поставени в рамки филмови афиши. И всеки от тях носеше името и гигантския образ на Чанинг Манхайм.

Бащата на Фрик се беше снимал само в двайсет и два филма, но той колекционираше вещи, свързани с кариерата му, на всички езици. Филмите му носеха големи приходи по цял свят и това беше свързано със създаването на десетки афиши.

Висящите експонати образуваха един вид стени и пътеки, също като стотиците наредени един върху друг кашони, натъпкани със сувенири, като тениски с портрета на Чанинг Манхайм или с паметни реплики от филмите му, ръчни часовници, чиито стрелки отмерваха хода на времето по всеизвестното му лице, чаши за кафе, върху които бе изобразена неговата чаша за кафе, шапки, якета, стъклени чаши, фигурки на герои от филми, кукли, стотици най-различни играчки, бельо, медальончета, кутии за закуска и още много други, които Фрик не можеше нито да запомни, нито да си представи.

На всяка крачка бяха наредени изправени картонени фигури както в естествен ръст, така и уголемени на Татко призрак. На едно място той бе груб каубой, на друго — капитан на космически кораб, на трето — морски офицер, на четвърто — пилот на реактивен самолет, изследовател на джунглата, кавалерийски офицер от деветнайсети век, лекар, боксьор, полицаи, пожарникар...

По-сложни картонени диорами представяха най-голямата кинозвезда в света на фона на декора от филмите му. Те бяха излагани на показ във фоайетата на кинотеатрите и частите на много от тях щяха да се размърдат и засвяткат, ако им се сложеха батерии.

Интересни предмети от реквизита във филмите му лежаха върху открити метални рафтове или бяха подпрени на стените. Футуристични оръжия, пожарникарски шлемове, войнишки каски, ризница, робот паяк с размерите на кресло...

По-обемисти предмети, като машината на времето от *Стар Трек* — *следващото поколение*, се съхраняваха в склад в Санта Моника. Както в склада, така и тук, на тавана, имаше системи за поддържане на постоянна температура и влажност на въздуха като в музей, за да се съхранят предметите в колекцията възможно най-добре.

Татко призрак наскоро бе купил съседния имот до Палацо Роспо с намерението да събори къщата в него, да обедини двата парцела земя и да построи музей в архитектурния стил на Палацо Роспо, в който да изложи на показ всички предмети, свързани с него.

Макар че баща му не беше отворил дума за това, Фрик подозираше, че някой ден възнамерява да отвори имението за посещения от публиката, подобно на Грейсланд, и че ще очаква от Фрик да се заеме с тази дейност.

Ако доживееше до този ден, щеше, разбира се, да му се наложи да пръсне черепа си или да скочи от някоя висока сграда, или и двете, ако не бе успял да започне нов таен живот под чуждо име в някое затънтено градче в Монтана или на някое забутано и безпросветно място, чиито жители продължават да наричат киното „магическия фенер“.

От време на време, когато се качеше на тавана, за да се разходи из лабиринта на Манхайм, Фрик се чувстваше омагьосан. Понякога го обземаше дори и вълнение, че е част от това почти легендарно, почти магическо предприятие.

Имаше и случаи обаче, когато се чувстваше едва два пръста над земята и продължаваше да се снишава, едно момче буболечка, което всеки момент може да бъде настъпено, смачкано и забравено.

Тази вечер колекцията нито го вдъхновяваше, нито го потискаше, защото той я обикаляше с единствената цел да намери скришно място. В този лабиринт би трябвало да може да се намери потайно убежище, където той да намери закрилата на вездесъщото лице и име на баща си, които биха могли да прогонят злото по същия начин както чесънът и разпятието гонеха вампирите.

Той стигна до едно двуметрово огледало в рамка с издялани и ръчно боядисани змии, гърчещи се в блестящи като скъпоценни камъни плетеници. В Черния сняг бащата на Фрик бе видял мигове от бъдещето си в това огледало.

Фрик видя Фрик и само Фрик, който примижаваше, за да накара отражението си да се размаже и да заприлича на някой по-висок и по-силен от него. Както обикновено, той не можа да се почувства като герой, но за щастие поне огледалото не му показва сцени от неговото бъдеще, та да се види какъв безнадежден мухльо щеше да си остане и на трийсет, четирийсет, петдесет години.

Фрик отстъпи назад от огледалото и започна да се обръща, когато му се стори, че гладката повърхност се покри с вълни, от които се подаде мъж — едър мъж, с вид на истински бабаит, без да има нужда да примижава. Ухиленият звяр посегна към Фрик, който побягна с всичка сила.

ГЛАВА 39

Притеснен повече от всякога от тъмнината зад прозорците, Итън вървеше из апартамента си и спускаше пердетата, за да затвори достъпа на дъждовната нощ, която сякаш имаше хиляди очи.

После влезе в кабинета си, седна на бюрото и включи контролното табло за къщата. На екрана се появиха иконки за включване на отоплението и климатичната инсталация, за загряване на водата в басейна и джакузито, за поливане на тревните площи и за осветление в градината, за вътрешното осветление, за включване на аудио и видеоапаратурата, за електронната система за безопасност, за телефоните и така нататък.

Той избра с мишката телефонната икона и я щракна. Появи се прозорче, искащо паролата му, и той я вкара.

От целия персонал единствен Итън имаше достъп до системите за телефоните и за безопасността и правото да ги препрограмира.

На екрана се появиха няколко нови опции. Телефоните в апартамента му бяха свързани с всичките двайсет и четири линии, но той можеше да ползва само две от тях. Не можеше да подслушва разговорите на другите и те не можеха да подслушват неговите.

Също така, когато телефоните звъняха на другите линии в къщата, Итън не ги чуваше в стаите си. Ала сигналната лампичка над съответния номер премигваше по време на звъненето и светеше постоянно, докато траеше разговорът.

От менюто за телефоните Итън коригира настройките така, че линия 23, която беше заделена за Фрик, да бъде вече достъпна от апартамента му. Също така щеше да се запази неговият сигнал.

След като приключи с тази работа, Итън се зае да прегледа телефонните обаждания през деня.

Всяко обаждане отвън, както и отвътре, в Палацо Роспо биваше автоматично регистрирано, макар че не го записваха. Отбелязваше се часът на осъществяването на всяка връзка, както и времетраенето на всеки разговор.

За изходящите разговори се запазваше също и телефонният номер. Запазваха се и номерата на входящите телефонни повиквания, с изключение на случаите, когато биваха блокирани от източника с цел защита на личните му данни.

Той вкара в компютъра името си и видя, че са го търсили само веднъж, докато е отсъствал. Входящите и изходящите разговори на мобилния му телефон не се отчитаха.

Той включи телефонния секретар, за да провери съобщението. Обаждането беше от болницата, за да го информират за смъртта на Дъни.

Когато Итън изтри своето име и написа името на Елфрик, компютърът отчете, че никой не се е обаждал на момчето по никое време през този ден, понеделник, 21 декември.

Според Фрик пъхтиящият тип бе позвънил два пъти. И поне веднъж момчето му бе върнало обаждането с помощта на звездичка шейсет и девет. И трите случая трябваше да са регистрирани.

Итън премина от файла на Фрик към общия файл за справка, в който бяха вписани всички телефонни събития от полунощ насам според реда на извършването им. Списъкът беше дълъг, защото персоналът често бе използвал телефоните за коледните приготовления.

Итън прегледа списъка внимателно, но не намери никакви обаждания за или от Фрик.

Ако системата не беше допуснала грешка, което не се беше случвало, откакто Итън работеше тук, то изводът, който се налагаше, бе, че Фрик бе излъгал за обажданията на мръсника.

Понеже уважаваше момчето, Итън прегледа телефонния файл още веднъж, този път от долу нагоре. Резултатът беше същият.

Колкото и трудно бе да се повярва, че системата е пропуснала да отбележи обажданията, за които бе говорил Фрик, не по-малко трудно бе за Итън да приеме, че момчето е съчинило историята за пъхтиящия тип. Фрик нямаше обичая да разиграва театър и съвсем не се стремеше да бъде центърът на вниманието.

Освен това той беше истински притеснен, когато разказваше за тези обаждания.

Само пъхтеше. И издаде някакви... почти животински звуци.

С периферното си зрение Итън долови трептяща светлина, обърна се с гръб към компютъра и видя сигнала да мига над линия 24. Не след дълго някой отговори и лампичката засвети без прекъсване.

Линия 24, последната линия на таблото, беше предназначена за телефонни обаждания от мъртвите.

ГЛАВА 40

Когато свиреп на вид мъжага излезе от огледалото като от врата и посегне да те сграбчи, докопвайки ризата ти с върха на пръстите си, човек може да бъде извинен, ако се напикае или загуби изцяло контрол над сфинктера си, но за свое удивление Фрик не се изпусна, а със светкавична реакция успя да се измъкне от грабливите нокти и да се втурне през лабиринта от предмети, свързани с филми на баща му, абсолютно сух и не вмирисан.

Той зави наляво, после надясно, отново надясно и пак наляво, прескочи камара от кашони и се затича с всички сили между два огромни афиша, профуча покрай една фигура в естествен ръст на Татко призрак като детектив от 1930 г., провря се между други афиши, премина снишен покрай един реалистичен на вид еднорог от стиропор от единствения сред филмите на Манхайм, за който никой не смееше да говори в присъствието му, зави наляво, още веднъж наляво, после надясно и спря, защото осъзна, че бе загубил представа откъде бе дошъл и че може да е направил кръг и да се връща към огледалото, опасно със змии.

Зад гърба му, висящи от огромния таван, окачените в рамки афиши се клатеха като гигантски махала. Той бе разбутал десетина по време на бягството си, но течението, създадено от тях, бе размърдало и други и сега всички се люлееха.

Сред тази суматоха беше по-трудно да се види дали мъжът от огледалото се приближава, отколкото ако всичко стоеше неподвижно. Фрик не можа да го зърне никъде.

Ако човек не беше някой дебнещ демон със слабост към сенките, осветлението тук би го притеснило. Таванът беше заобиколен със стенни лампи. Лампи имаше и на някои от колоните, но далече не бяха достатъчни и не осветяваха ярко помещението. Висящите прегради на афишите, наредени като знамена от многото националности на Манхайм, не даваха възможност на светлината да проникне равномерно по пътеките между тях.

Свил се предпазливо в тъмнината, Фрик пое дълбоко дъх, задържа го и се ослуша.

Отначало той не чуваше нищо друго освен *ту-дуп-тупа-луна-луп* — сърцето биеше лудо в гърдите му, и едва на края на усилията си да съдържа дъха си той започна да чува и трополенето на дъжда по плочите на покрива.

Съзнавайки, че може да издаде местонахождението си, Фрик внимателно издиша, пое нов въздух и го задържа.

Понеже се намираше на високо в къщата, той беше и по-близо до бурята. Тук самотните въздишки на дъжда прерастаха в ропота на огромна тълпа, разменяща си зловещи тайни в морето на нощта, което бе заляло Палацо Роспо.

Както преди малко бе успял да се съсредоточи, за да чуе дъжда през барабаненето на сърцето си, той се настрои да чуе стъпките на мъжа от огледалото. Архитектурата на тавана, люлеенето на гигантските афиши и трополенето на дъжда водеха до изкривяване на звука и създаваха впечатление, че преследвачът ту се отдалечава от Фрик, ту се приближава, а най-вероятно през цялото време той напредваше към плячката си.

Фрик се бе вслушал в съвета на непознатия от телефона да потърси някое много тайно скришно място. Бе повярвал, че убежището ще му потрябва скоро, но не бе очаквал, че ще е чак толкова скоро.

След като усвои уменията да диша и да се вслушва едновременно, той се съсредоточи в твърдението на щурата си майка, че е „едно почти невидимо идеално малко мишле“. Промуши се безшумно и бързо покрай островърхите картонени златисточервени кули на футуристичния град, над който се извисяваше картонената фигура на баща му с готово за стрелба страховито лазерно оръжие.

На мястото, където две пътеки се пресичаха, Фрик се огледа и в двете посоки и пое наляво. Той забърза напред, като преценяваше шума от тежките стъпки и изчисляваше кой път би го отдалечил най-много от мъжа от огледалото.

Преследвачът не си даваше труда да пази тишина. Той сякаш искаше Фрик да го чува, толкова беше уверен, че момчето не може да му избяга.

Молох. Трябва да беше Молох, който търсеше дете, което да му бъде принесено в жертва. Дете, което да убие, а може би и да изяде.

Той е един Молох, между чиито зъби още стърчат парченца от натрошени бебешки кости.

Фрик едва се сдържа да не се развика за помощ, сигурен, че няма да го чуе никой друг, освен тази кръстоска между мъж, бог, звяр, която го следваше по петите. Стените на тавана бяха дебели, а подът — още по-дебел, и нямаше никой наблизо, който би могъл да му помогне. Той би могъл да потърси прозорец и да рискува да пропълзи по перваза на сградата или пък да падне от третия етаж. Таванът обаче нямаше прозорци.

Един фалшив каменен саркофаг, украсен с издялани йероглифи и образа на мъртъв фараон, стоеше изправен на една страна, освободен от злата мумия, която някога се бе сражавала с най-голямата кинозвезда в света.

Куфарче, в което един безмилостен и хитър убиец (в изпълнение на Ричард Гиър) бе натъпкал трупа на разкошна блондинка (всъщност живото тяло на гореспоменатата Касандра Лимоне), сега беше празно.

Фрик не изпита желание да се скрие в тези бутафорни предмети, нито в черния лакиран ковчег, нито в кутията, от която асистентката на магьосник можеше да изчезне с помощта на огледала, наредени под ъгъл. Дори да не бяха ковчези, повечето неща приличаха на такива и той бе убеден, че ако се вмъкне в някое от тях, то това би означавало сигурна смърт.

По-умно щеше да бъде да продължава да се движи бързо и тихо като мишка, да се снишава се и да внимава винаги да бъде на няколко завоя пред мъжа от огледалото. След време можеше да му се удаде да се добере до стълбището, да слезе от тавана и да избяга на долните етажи, където можеше да намери помощ.

Изведнъж той осъзна, че вече не чува стъпките на преследвача си.

По-неподвижен от картонените фигури на баща си, побездиханен от мумия, лежаща под египетските пясъци с изсъхнали дробове, Фрик изведнъж прозря, че тази новонастъпила тишина не беше за добро.

Над главата му се плъзна сянка, носейки се по въздуха като по вода.

Дъхът на Фрик секна и той вдигна очи нагоре.

Подпорните греди на покрива бяха само на метър и половина над главата му. Над афишите, от гредата на гредата прелиташе фигура, която нямаше крила, но се движеше по-грациозно и от птица, подскочаше плавно, като космонавт в безтегловно пространство, неподвластен на земното притегляне.

Това не беше призрак с мантия, а мъж, облечен с костюм, същият, който беше излязъл от огледалото и сега изпълняваше невъзможни балетни номера във въздуха.

Той се приземи на една хоризонтална гредата, извъртя се към Фрик и се стрелна надолу без никаква тежестта, лек като перце и ухилен точно както Фрик си бе представял, че злият Молох, наточил зъбите си за поредното дете, би се ухилил.

Фрик се обърна и побягна.

Въпреки че Молох се бе спуснал съвсем бавно, вече беше тук. Той сграбчи Фрик отзад, стисна като с клещи гърдите му с една ръка и покри лицето му с длан.

Фрик се опита с всички сили да се отскубне, но бе повдигнат над земята подобно на мишка, уловена в ноктите на ястреб.

За момент той си помисли, че Молох ще го качи върху някоя от подпорните греди, за да го заръфа стръвно.

Те останаха долу, но Молох го повлече нанякъде. Кречеше уверено, сякаш знаеше къде води всеки завой на лабиринта.

Фрик се съпротивляваше, риташе ли, риташе, но имаше чувството, че насреща му не стои нещо материално, а сякаш вода се носи по ленивото течение на кошмарен сън.

Дланта върху лицето му натискаше брадичката му нагоре и държеше зъбите му стиснати, принуждавайки го да преглъща писъците си, а и носът му беше запушен.

Той бе обзет от паниката, позната му от най-тежките астматични пристъпи, завладя го ужасът от задушаване. Не можеше да отвори уста, за да ухапе нападателя, не можеше да го ритне както трябва. Не можеше да диша.

Ала един много по-зловещ страх заби ноктите си и започна да разкъсва мозъка му, докато преминаваха покрай саркофага на мумията, покрай картонения полицаи с лицето на Татко призрак — вледеняващата мисъл, че Молох може да го занесе през огледалото в един свят на вечен мрак, където децата ги угояваха като животни, за да

доставят удоволствие на боговете канибали, където не съществуваше дори купената грижовност на госпожа Макбий, нито каквато и да било надежда, дори надеждата, че ще пораснеш.

ГЛАВА 41

Итън погледна първо часовника на ръката си и след това сигналната светлина на линия 24, за да засече времетраенето на обаждането.

Той не вярваше, че някой мъртвец е набрал номера на Палацо Роспо, след като е пуснал въображаеми монети в обществен телефон на оня свят. Със сигурност това щеше да се окаже или грешка, или някой агресивен търговец, чиято пробивност щеше да го накара да избърбори агитацията си дори на телефонния секретар, който записваше тези обаждания.

Когато Мин дю Лак, духовният наставник на Лицето, беше обяснил нуждата от линия 24, проникателността на Итън го бе накарала да осъзнае, че Мин не би изтърпял дори намек за несъгласие и би се отнесъл враждебно към всякакви думи на съмнение. Той бе успял да запази сериозен вид и тържествен тон.

Само госпожа Макбий от домашния персонал и само Мин дю Лак от сътрудниците на Манхайм се ползваха с достатъчно влияние да накарат великия господар да уволни Итън. Той знаеше много добре пред кого как да се държи.

Телефонни обаждания от мъртвите.

На всекиго се е случвало да отговори на телефонно позвъняване и да последва тишина, след което да повтори *Ало*, допускайки че нещо е разсеяло събеседника от другата страна или че има проблеми с връзката. Когато след третото *Ало* мълчанието продължава, ние затваряме телефона с убеждението, че обаждането е било или грешка, или номер, или резултат от преплитане на линиите.

Някои хора, сред които беше и Лицето, вярват, че част от тези обаждания идват от починали приятели или близки, които се опитват да се свържат с нас от отвъдния свят. Поради някаква причина според тази теория мъртвите могат да накарат телефона ти да позвъни, но не могат толкова лесно да прехвърлят гласовете си през бездната между живота и смъртта; затова и не се чува друго освен мълчание или

особено прашене, или в редки случаи прошепнати части от думи, сякаш идващи от голямо разстояние.

При проучването на този въпрос, след като Мин бе обяснил предназначението на линия 24, Итън беше разбрал, че изследователите на паранормални явления бяха направили записи на телефонни линии, оставени умишлено отворени, изхождайки от предположението, че щом мъртвите могат да позвънят по телефона, те вероятно биха се възползвали от отворена линия, която е оставена специално с цел да долови техните съобщения.

После изследователите бяха усилили и подобрили едва доловимите звуци на записите. И бяха открили гласове, които често говореха на английски, но понякога и на френски, испански, гръцки и други езици.

Повечето от тези шептящи същества произвеждаха само части от изречения или несвързани думи, които нямаха смисъл и не даваха достатъчно данни за анализ.

Други, по-пълни „съобщения“ можеха понякога да се изтълкуват като предсказания или зловещи предупреждения. Те обаче биваха неизменно кратки и често загадъчни.

Разумът подсказваше, че записите бяха хванали части от разговори между живи хора, използващи други линии в телефонната система.

Много често тези смислени кратки откъси се отнасяха за неща, които бяха прекалено незначителни, за да накарат мъртвите да се опитат да се свържат с живите: въпроси за времето, за последните бележки на децата в училище, изказвания от типа на „... винаги съм обичала орехов сладкиш, и особено твоя...“ и „... по-добре си събирай стотинките за черни дни...“, и „... кухнята в кафенето, където обичаш да ходиш, е истинска кочина...“

И все пак...

И все пак някои от гласовете звучаха толкова призрачно, толкова безумно отчаяно или преливаха от обич или тревога, че не можеше да бъдат забравени, нито пък да бъдат обяснени лесно, особено когато бяха произнесени с тона на неотложна нужда: „... газ от печката, газ, не си лягай довечера, газ...“ и „... така и не ти казах колко много те обичам, толкова много, моля те, потърси ме, когато дойдеш тук, не ме

забравяй...“, и „... един мъж в син камион, не го пускай наблизко до Лорето, не го пускай наблизко до детето...“.

Тези странни обаждания, записани от изследователите на паранормални явления, бяха накарали Чанинг Манхайм да задели линия 24 специално за нуждите на разговорливите мъртви.

Всеки ден, където и да се намираха по света, Манхайм и Мин дю Лак използваша част от времето си за медитация, за да разпространяват мислено кода и седемцифрения номер за линия 24, хвърляйки тази кукичка с нанизана стръв в морето на безсмъртието с надеждата да хванат някой дух.

До този момент, в продължение на три години, те бяха записали само обаждания, направени по грешка, търговски реклами и серия от обаждания на един шегаджия преди постъпването на работа от Итън, който се бе оказал пазач от охраната на имението. Той бе освободен от служба с щедро обезщетение за преждевременно прекратяване на договора и според сведенията на госпожа Макбий — с едно конско от страна на Мин дю Лак да се погрижи за душата си.

Сигналната светлина угасна. Разговорът беше траял минута и дванайсет секунди.

Понякога Итън се чудеше как Чанинг Манхайм, който се радваше на изумителна кариера като актьор и бе доказал, че е блестящ инвеститор, е също работодател на Мин дю Лак, както и на специалист по фън-шуй, на инструктор по ясновидство, още и на изследовател, който се занимава по четирийсет часа в седмицата с проследяване на преражданията на предците назад във вековете.

От друга страна, невероятните събития от днешния ден разколебаваха обичайния му скептицизъм.

Той отново насочи вниманието си към монитора, към системата за телефонни обаждания. Лицето му се смръщи озадачено, докато съзнанието му търсеше причина, поради която Фрик би измислил историята с пъхтия мръсник.

Ако някой действително бе се обаждал с похотливи цели на момчето, много вероятно беше това да е свързано със заплахите срещу Манхайм, които бяха пристигнали в черните кутии. В противен случай трябваше да се приеме възможността за едновременно възникване на два източника на заплахи. Итън не вярваше в съвпаденията.

Дишащият тежко мръсник би могъл да бъде реалната личност, породила образа на „професора“ в недописания сценарий на Рейнърд, човека зад конспирацията по изпращането на черните кутии с подаръци и убийството на Манхайм. Ако това беше факт, значи той се беше сдобил по някакъв начин поне с един от домашните телефонни номера, които не бяха записани в указателя, а това беше много тревожещо.

И все пак в телефонната система досега нямаше нито един пропуск. И макар да допускат грешки, машините не лъжат.

Последното обаждане отвън на линия 24 беше последното вписано събитие за деня. Както и би трябвало да бъде.

Според Итън разговорът беше продължил минута и дванайсет секунди. В архива беше записано минута и четиринайсет секунди. Без съмнение двете секунди разлика бяха негова грешка.

Според записа номерът, от който бе дошло обаждането, бе блокиран от източника. Това би било странно, ако обаждането бе дело на търговец по телефона — законът забраняваше тези хора да крият номерата си, но не и в случай че обаждането бе направено по грешка.

Нито пък беше необичайно за грешно обаждане да продължи минута или по-дълго. Записът на телефонния секретар, който обслужваше линия 24, не беше засукано обръщение към обитателите на света на духовете, а просто „Моля, оставете съобщение“. Някои от търсещите не разбираха, че са попаднали на грешен номер, и изпълняваха поканата.

Както и да е, въпросът не беше в това кой се е обадил на линия 24. Въпросът беше дали машината, на която обикновено можеше да се разчита, е сгрешила или излъгала, като не е записала обажданията, които според момчето бяха направени.

Единственото логическо заключение, до което Итън можа да достигне, е, че вината не беше в машината. На сутринта той щеше да си поговори с Фрик.

На бюрото до компютъра лежаха трите сребърни звънчета от линейката. Те задържаха погледа му задълго.

До звънчетата лежеше голям пощенски плик, оставен за него от госпожа Макбий. Тя бе изписала името му с неподражаем калиграфски почерк.

Като всичко останало, свързано с госпожа Макбий, красивият ѝ почерк накара Итън да се усмихне. Тя беше спец по най-правилното и прецизно изпълнение на всяка задача и прилагаше високите си стандарти и към собствените си дейности.

Той отвори плика и получи потвърждение на вече известната му истина — Фреди Ниландър, майката на Фрик, беше щура като ревящо магаре.

ГЛАВА 42

Фантастично жълт от главата до петите, Корки Лапута прие яркорозовия найлонов плик от господин Чунг.

Той съзнаваше, че предизвиква усмивки в останалите клиенти, и предполагаше, че с крещящо жълто-розовия си вид той е най-жизнерадостният анархист в света.

Пликът беше натъпкан с кутии китайска храна за вкъщи и господин Чунг преливаше от благопожелания. Той обсипа Корки с благодарности за постоянната му подкрепа и му пожела всичко най-хубаво, което съдбата може да предложи.

След един обичаен ден на усилен труд за разрухата на обществото Корки рядко беше в настроение да си приготвя вечеря. Той купуваше храна за вкъщи от господин Чунг поне три-четири пъти в седмицата.

В един по-съвършен свят, вместо да прибегва постоянно до китайска храна за вкъщи, той би предпочел да вечеря по-често в скъпи ресторанти. Ала ако някое заведение предлагаше изискано меню и отлично обслужване, то неминуемо привличаше достатъчно клиенти да ти развалят преживяването.

С много малко изключения хората бяха досадни, самозаблуждаващи се същества. Той можеше да ги търпи поотделно или в класната стая, където се играеше по неговите правила, но когато се съберяха на тълпа, човек не можеше да се наслади нито на храната, нито на храносмилането си.

Той се прибра с колата под дъжда с розовия си плик и го остави неотворен на кухненската маса. Апетитен аромат заля помещението.

След като се преоблече в удобен кашмирен халат, както подобаваше за дъждовна декемврийска вечер, Корки си забърка едно мартини. Само капка вермут и две маслини.

Във върховната възбуда от добре прекаран ден той обичаше да се разхожда из просторния си дом и да се възхищава на богатата му викторианска архитектура и орнаментация.

Родителите му, които бяха от богати семейства, го бяха купили скоро след сватбата си. Ако бяха по-различни хора, красивата сграда щеше да бъде оживена от чудесни семейни спомени и чувството за неувяхваща традиция.

При това положение обаче единственият му хубав спомен, онзи, който го сгръвяше най-силно, бе свързан с хола, особено с мястото около камината, където той бе разделил майка си от наследството му с помощта на железния ръжен.

Той се застоя там само минута-две, греейки се на огъня, и после се качи на горния етаж. С картини в ръката той отиде в спалнята за гости да нагледа вмирисания си пленник.

Той дори вече не си даваше труд да заключва вратата. Старият миризливек никога вече нямаше да се ходи сам никъде.

Стаята щеше да е тъмна през деня, защото двата прозореца бяха покрити отвън с дъски. Лампата върху нощното шкафче се светваше и гасеше от ключ на стената до вратата.

Оцветената крушка и коприненият абажур с цвят на кайсия хвърляха приятно светлина. Дори под това разкрасяващо осветление смръдльото изглеждаше блед като стена. Бе до такава степен посивял, сякаш се беше вкаменил.

Главата, раменете и ръцете му бяха открити, но останалата част от тялото му беше завита с чаршаф и одеяло. По-късно Корки щеше да се наслади на цялата гледка. Смръдльото навремето бе тежал деветдесет килограма, бе изглеждал стегнат и в отлично състояние. Ако би могъл да се качи на кантар сега, навярно би се оказало, че тежи по-малко от петдесет килограма.

От него беше останала само кожа, кокали, косми и язви от залежаване и силите му едва стигаха да повдигне главата си на два-три сантиметра от възглавницата. Той в никой случай не би могъл да стане от леглото и да се претегли и дълбокото му отчаяние беше пречупило преди седмици волята му да се съпротивлява.

Смръдльото бе излязъл от упоението си. Хлътналите му очи срещнаха погледа на Корки и от тях се четеше отчаяна молба.

Върху стойката за интравенозната система пликът за дванайсетчасово вливане на глюкоза и физиологичен разтвор се бе изпразнил докрай. Освен глюкозата, витамините и минералите, които поддържаха живота на смръдльото, в системата също така беше

добавен и наркотик, замъгляващ съзнанието и осигуряващ послушание.

Корки остави чашата с мартинито си и извади нов плик за системата от един добре зареден за целта малък хладилник. Почти професионално той замени празния контейнер с пълния.

Новият разтвор не съдържаеше опиат. Корки искаше съсухреният му гост по-късно да бъде в пълно съзнание.

Той взе отново мартинито си, отпи глътка и рече:

— Ще се върна, след като се навечерям — и си тръгна от спалнята.

Когато влезе отново в хола, Корки се спря пред камината, за да довърши питието си и да си спомни за мама.

За съжаление историческият ръжен не беше тук, та да го лъсне, да го размаха и да му се полюбува. Преди години, в нощта на събитието, полицията го беше взела заедно с много други предмети като веществено доказателство и не бе го върнала.

Корки не бе проявил глупостта да си го поиска, за да не предизвика съмнения у полицията, че ръженът може да има сантиментална стойност за него. След смъртта на майка си той купи нови прибори за камината.

Колкото и да не му се искаше, бе сменил и килима. Ако детективите от отдела за убийства бяха дошли отново по някаква причина в месеците след убийството, гледката на окървавения килим най-малкото би ги озадачила.

Корки отиде в кухнята и стопли китайската храна в микровълновата печка. Му гу гай пан. Свинско му шу. Говеждо с червени чушки. И, естествено, ориз и кисело зеле.

Не би могъл да изяде всичко това сам. Ала откакто бе започнал методично да мори с глад смрадливца в спалнята за гости, Корки бе започнал да купува огромни количества готова храна за вкъщи.

Очевидно гледката на линеещия човек не само го забавляваше, но подсъзнателно го и тревожеше. Тя предизвикваше в него неистов страх от недояждане.

И така, за да запази душевното си здраве, той бе продължил да купува готова храна за вкъщи в излишък и да се наслаждава на удоволствието да изхвърля остатъците в шахтата за боклука.

Тази вечер, както се случваше много често през последните месеци, Корки изяде вечерята си на масата в трапезарията, върху която беше струпан пълният комплект от архитектурните планове на Палацо Роспо. Чертежите бяха разпечатани от дискетите на архитектурната фирма, която бе ръководила строителните работи на стойност шест милиона долара по обновяването на имението скоро след като Манхайм го бе купил.

В допълнение към новата електрическа инсталация, канализация, отопление, климатична инсталация и аудио-визуална система огромната сграда бе компютъризирана и снабдена с най-модерната система за охрана, която да може постоянно и лесно да се осъвременява. Според един от източниците на Корки системата действително бе осъвременена поне веднъж през последните две години.

Подобно на живо същество, изпаднало в лошо настроение, нощта се надигна от прогизналата си летаргия и изля раздразнението си във вятър, който засъска към прозорците и задраска по стените на къщата, сякаш с ръце, направени от клоните на дърветата, изтръска гигантската си черна мантия и заплиска плътни потоци от дъжд по стъклата.

В топлия си хол, увит в кашмирения си халат, седнал пред изобилие от китайска храна и размишляващ за полезни и вълнуващи дела, Корки Лапута рядко беше чувствал толкова уют или щастие в живота си.

ГЛАВА 43

Писмото на госпожа Макбий беше подробно и делово както винаги, но същевременно в него тонът беше приятелски и беше написано с калиграфски почерк, което го превръщаше едва ли не в произведение на изкуството и му придаваше чара на исторически документ. Седнал на бюрото в кабинета си, Итън чуваше в съзнанието си напевния глас с едва доловимите твърди шотландски нотки на икономката.

След началните любезности, в които тя изразяваше надежда, че денят на Итън е бил продуктивен и че очакването на Коледа е приповдигнало духа му също както и на нея, госпожа Макбий му напомняше, че двамата с господин Макбий ще заминат за Санта Барбара рано сутринта. Те щяха да остана там два дни на гости на сина си и семейството му и щяха да се приберат в 9 часа сутринта на двайсет и четвърти.

Тя му напомняше и че Санта Барбара се намира само на един час път на север и че е готова да отговоря на телефона, ако има нужда от съвета ѝ. Беше написала номера на мобилния си телефон, който Итън вече знаеше, и телефона на сина си. Бе добавила и адреса на сина си, както и информацията, че съвсем наблизо до дома му, през две преки, се намира чудесен голям парк.

В парка има много величествени стари калифорнийски дъбове — пишеше тя, — също и две обширни поляни. И на двете има място за кацане на хеликоптер, в случай че в имението възникне някаква непредвидена домашна ситуация от такъв сериозен характер, че да наложи връщането ми в стила на военен хирург.

Итън не бе очаквал, че някой би могъл да го накара да се разсмее с глас в края на този мъчителен ден. Със свежото си чувство за хумор госпожа Макбий го бе постигнала.

Тя му напомняше, че в нейно и на съпруга ѝ отсъствие Итън поема родителските грижи за Фрик с всички произтичащи от това права и отговорности.

През деня, ако Итън трябваше да излезе, господин Сатър, главният готвач, щеше да поеме командването. Чистачките и домашните помощници щяха да вършат всичко необходимо за момчето.

След пет часа дневната смяна от домашни помощници щеше да си отиде. След вечеря господин Сатър също щеше да си тръгне.

Тъй като останалите членове на персонала, които живееха в имението, вече бяха излезли в отпуск за Коледа, госпожа Макбий съветваше Итън да се прибере, преди господин Сатър да си тръгне. Иначе Фрик щеше да остане сам в къщата, като най-близо намиращите се възрастни щяха да бъдат двамата пазачи в стаята за охраната в задния двор.

По-нататък в писмото си икономката се занимаваше с най-важния въпрос за коледната сутрин. По-рано през деня, след разговора си с момчето в библиотеката, преди да тръгне към Западен Холивуд, за да разследва Ролф Рейнърд, Итън бе повдигнал въпроса пред госпожа Макбий за коледните подаръци на Фрик.

Всяко дете би посрещнало с възторг възможността да направи колкото си иска дълъг списък от нещата, които желае, и да намери под коледното дърво всичко каквото е поръчал без изключение. На Итън обаче му се струваше, че това разваля вълнението от очакването на изненадата и дори магията на Коледа. Тъй като това щеше да бъде първата му Коледа в Палацо Роспо, Итън беше отишъл при госпожа Макбий в офиса ѝ до кухнята, за да я попита дали би могъл той лично да остави подарък за Фрик под елхата.

— Господ да ви благослови, господин Труман — отвърна тя, — но това не е добра идея. Може да е по-добра от това да се застреляш в крака, за да видиш какъв ще е ефектът от куршума, но не особено.

— Защо? — учуди се той.

— Всеки член от персонала получава щедра премия за Коледа, както и нещо дребно, но лично от „Нейман Маркус“ или „Картие“...

— Да, така пише във вашите *Стандарти и практики* — рече Итън.

— На персонала не е разрешено да си разменя подаръци, защото сме толкова много, че пазаруването би отнело прекалено много време и средства...

— Това също го пише във вашите *Стандарти и практики*.

— Много съм поласкана, че сте ги запомнили толкова добре. Тогава сигурно ще си спомните и че на персонала не е разрешено да дава подаръци на членовете на семейството главно защото семейството има щастието да притежава всичко, което би могло да поиска, но също и защото господин Манхайм гледа на труда, който полагаме, и на дискретното ни отношение към личния му живот, когато разговаряме със странични хора, като на подаръци, за които той изпитва благодарност ежедневно.

— Но това, че момчето прави списък и знае, че всичко, което е в списъка, ще бъде под елхата в коледната сутрин — това изглежда прекалено *подредено и предвидимо*.

— Кариерата на една голяма звезда е често неотделима от личния ѝ живот, господин Труман. А в такава широкомащабна и сложна сфера, като тази на господин Манхайм, единствената алтернатива на реда е хаосът.

— Навярно е така. Но е много студено. И тъжно.

Госпожа Макбий сниши глас и заговори с чувство:

— Вярно, тъжно е — призна тя. — Момчето е голяма душичка. Но не можем да направим повече за него, освен да бъдем особено внимателни и да го съветваме и поощряваме, когато помоли за това или когато е ясно, че се нуждае от това, но си мълчи. Един неочакван подарък за Коледа би зарадвал Фрик, но баща му няма да е доволен.

— Правилно ли разбирам, че няма да е доволен по друга причина, която не е включена в споменатите в *Стандарти и практики*?

Госпожа Макбий замълча задълго, сякаш мислено преглеждаше някакъв много по-дълъг вариант на *Стандарти и практики* от този, който тя раздаваше в папка на всички служители.

Най-сетне тя проговори:

— Господин Манхайм не е лош човек, нито пък е коравосърдечен, просто е прекалено погълнат от живота си... и може би държи повече отколкото трябва на блясъка му. До известна степен той съзнава от какво е лишил Фрик и със сигурност не би искал отношенията им да са такива, но не знае как би могъл да ги оправи, без да престане да се занимава с всичко, което е необходимо, за да поддържа звездния си имидж. И затова той просто избягва да мисли за проблема. Ако вие сложите подарък за Фрик под елхата, вината на

господин Манхайм ще изплува на повърхността и той ще се почувства засегнат от смисъла на вашия жест. И макар че обикновено се отнася много справедливо към служителите си, не бих могла да предскажа какво би направил.

— Понякога, когато си мисля за това самотно дете, ми се приисква да поразтърся баща му, ако ще това и да...

Госпожа Макбий вдигна предупредително ръка.

— Дори и помежду си ние нямаме правото да злословим за хората, които ни дават хляба, господин Труман. Това би било проява на неблагодарност и непочтеност. Това, което казах, беше приятелски съвет, защото ви смятам за ценен кадър и прекрасен пример за нашия Фрик. Той се учи от вас много повече, отколкото вие навярно съзнавате.

В писмото си госпожа Макбий отново се връщаше към въпроса за подаръците. Тя явно го бе обмисляла през деня и бе решила да промени съвета си:

Що се отнася до деликатния въпрос за неочакван подарък, бих желала да внеса известна промяна в предишното си мнение. Нещо малко и много специално, по-скоро магическо, отколкото скъпо, оставено не под елхата, но на друго място, при това анонимно, би развълнувало получателя така, както ние си спомняме, че сме се вълнували като малки в коледната сутрин. Предполагам, че момчето интуитивно ще разбере, че е по-добре да бъде дискретно и няма да сподели с никого новината за подаръка, ако ще да е само заради удоволствието от тайната. Но подаръкът наистина трябва да бъде много специален и трябва да се действа предпазливо. Моля, като приключите с четенето, да нарежете на парченца и да изядете писмото ми.

Итън се разсмя още веднъж.

В този момент сигналната светлина на телефона замига: линия 24. На третото позвъняване телефонният секретар се включи и светлината спя да мига.

Той не можеше да влезе в компютъра и да коригира програмата така, че да получава разговорите от линия 24 в апартамента си. Имаше право да променя само първите дваайсет и три линии. Освен Манхайм, само Мин дю Лак имаше достъп до свещената линия 24. Ако помолеше това положение да се промени, това би докарало Мин до

върховния гняв, изпитван някога от гуру, който се равняваше на беса на гърмяща змия, тормозена с остра пръчка, само че без съскането.

А дори да имаше достъп до линия 24, Итън не би могъл да чуе нищо след включването на телефонния секретар, защото записващото устройство установяваше затворена връзка, която предотвратяваше подслушването.

Никога преди той не бе изпитвал и частица от интереса към линия 24, който изпитваше тази вечер, и тази заинтересованост го тревожеше. Ако искаше да разгадае случилото му се през този паметен ден, той трябваше да пренебрегне суеверието и да мисли логично.

Въпреки това, когато престана да се взира в светлинния сигнал на линия 24, той се загледа в трите сребърни звънчета на бюрото си. И хич не му беше лесно да откъсне очи от тях.

В края на писмото си госпожа Макбий се спираше на списанието, чийто последен брой бе приложила в плика — *Панаир на суетата*.

Това списание — обясняваше тя — пристигна заедно с други в събота и както обикновено бе сложено на съответната маса в библиотеката. Тази сутрин, малко след като младият господар си тръгна от библиотеката, аз намерих списанието отворено на страницата, която съм отбелязала. Това до голяма степен е причината да променя съвета си, който ви дадох относно въпроса за коледните подаръци.

Между втората и третата страница на статия за майката на Фрик, Фредерика Ниландър, госпожа Макбий беше сложила жълта бележка и бе отбелязала с химикалка един пасаж в текста.

Итън зачете статията от заглавието. В началото на втората страница беше споменат Елфрик. Фреди беше заявила, че двамата със сина ѝ са „като дупе и гащи“ и че където и по света да я закараше славната ѝ работа, те „поддържаха връзка чрез дълги разговори подобно на училищни приятелки, които си споделят мечтите и повече тайни от двама шпиони, съюзили се срещу света“.

Всъщност тяхната телефонна връзка беше толкова тайна, че дори Фрик не знаеше за нея.

Фреди описваше Фрик като „жизнерадостно, самоуверено момче, голям атлет като баща си, много добър с конете, чудесен ездач“.

С конете?

Итън би се обзаложил на годишната си заплата, че ако Фрик някога се бе занимавал с коне, то те са били от вида, който не произвежда тор, и тичат само под музиката на латерни.

С изфабрикуваното на този фалшив Фрик Фреди сякаш даваше да се разбере, че истинските качества на сина ѝ или не ѝ харесват, или дори я карат да се срамува.

Фрик бе достатъчно умен и чувствителен, за да направи точно този извод.

При мисълта, че момчето е прочело тези обидни глупости, Итън хвърли списанието не в кошчето за боклук до бюрото си, а сърдито го запрати към камината с намерението да го изгори по-късно.

Фреди навярно би се оправдала, че в интервю за *Панаир на суетата* тя трябва да избира всяка дума така, че да подобрява имиджа ѝ. Колко супер би могъл да бъде един супермодел, ако от него се беше пръкнало нещо по-различно от свръхестествен суперсин?

Изгарянето на страниците от списанието, в които имаше снимки на Фреди, щеше да бъде особено приятно. Имитация на вуду.

Линия 24 беше още заета.

Той погледна към компютъра. На екрана още стоеше телефонният индикатор. И това обаждане идваше от номер, който бе блокиран от източника.

Тъй като връзката не бе прекъсната, цифрите, показващи времетраенето на разговора, продължаваха да се менят. Вече беше надхвърлило четири минути.

Това беше прекалено дълго за съобщение, оставено на телефонния секретар, ако повикването бе направено от търговец или беше по грешка. Любопитно.

Сигналната светлина угасна.

ГЛАВА 44

Фрик отвори очи и се видя заобиколен отвсякъде от бащи, цяла армия, в която всеки войник имаше същото прославно лице.

Той лежеше по гръб, но не беше в легло. Не смееше да мръдне и се притискаше отчаяно към твърдата гладка повърхност под тялото си, а мислите му се кръжаха объркано и лениво, сякаш във водовъртеж.

Ей, ама тези бащи бяха огромни, някои в цял ръст, други — само глави без тяло, но за сметка на това бяха гигантски, подобни на балони по време на парада за Деня на благодарността.

Фрик имаше чувството, че е припаднал вследствие на недостиг на кислород, което означаваше, че е имал тежък пристъп на астма. Но когато се опита да си поеме дълбоко дъх, той не изпита никакво затруднение.

Повечето огромните лица на баща му изразяваха безстрашие и решителност, бяха запечатали момент на неудържим устрем, но сред тях имаше и усмихнати. Едно лице намигаше, друго се смееше беззвучно. Няколко гледаха влюбено или замечтано, но не към Фрик, а към красиви, известни и също толкова големи женски глави.

Главата на Фрик започна да се прояснява и той изведнъж си спомни мъжа, който бе излязъл от огледалото. Това моментално го накара да се изправи.

За момент мисълта му отново се замъгли.

Повдигна му се, но той успя да се удържи да не повърне и се почувства почти като герой.

Фрик се осмели да вдигне главата си и да огледа гредите в търсене на безкрилия призрак. Той очакваше да съзре поне част от сивия вълнен костюм или черните обувки, плъзгащи се по въздуха с грацията на фигурист.

Не забеляза нищо обезпокоително, навсякъде виждаше само образа на баща си — ту цветен, ту черно-бяло. Татковците настъпваха и отстъпваха, обкръжаваха го и се надвесваха над него.

Книжни бащи, до един.

Обзет от решителност, Фрик се изправи на крака и постоя за миг неподвижно, за да не му се завие свят, сякаш бе стъпил на опъната на високо жица.

Заслуша се, но не чу нещо друго, освен шума от дъждовните капки. Непрестанния, обгръщащ, разтварящ всичко дъжд.

Малко по-бързо, отколкото би изисквала предпазливостта, и побавно, ако проявяваше смелост, Фрик се движеше из лабиринта, в търсене на стълбището. Лутайки се, той стигна до огледалото, обрамчено със змии.

Намерението му беше да го заобиколи възможно най-отдалеч. Ала посребреното огледало притежаваше някакво мрачно и мощно притегляне.

Случката с мъжа от отражението му се струваше ту като сън, ту като нещо толкова реално, както миризмата на избилата го от страх пот.

Изпитваше нужда да се увери кое е истина и кое не навярно защото прекалено голяма част от живота му изглеждаше нереална и му беше невъзможно да понесе още една несигурност. Далеч не като смелчага, но и съвсем не като страхливец, какъвто очакваше да бъде, той се приближи до охраняваното от змиите огледало.

Неотдавнашните събития го бяха накарали да повярва, че световите на Елфрик Манхайм и на Хари Потър се бяха слели в едно и макар че би се разтревожил, Фрик никак не би се учудил, ако змиите в дърворезбата по някакъв свръхестествен начин бяха оживели и се бяха стрелнали да го ухапят при приближаването му. Боядисаните люспи и виещите се тела не се помръднаха, а в зелените стъклени очи святкаше само имитация на злоба.

В огледалото се виждаха само собственото му отражение и един обърнат обратно образ на всичко, което се намираше зад гърба му. Нито намек за оня свят или пък за някакви други светове.

Фрик вдигна колебливо дясната си ръка, забеляза с покруса колко силно трепереше и я протегна към образа си. Стъклото беше хладно и гладко на пипане и без съмнение — солидно под пръстите му.

Фрик притисна и дланта си към посребрената повърхност и споменът за Молох започна да му се струва повече като сън, отколкото като истинска среща.

После осъзна, че цветът на очите в отражението не беше зеленият, с който беше израснал, зеленият, който бе наследил от вечно отсъстващата си майка. Тези очи бяха сиви, лъскаво сатенено сиви, само с малки зелени пръски в тях.

Това бяха очите на мъжа от огледалото.

В мига, в който Фрик направи това ужасяващо откритие, две мъжки ръце се подадоха от огледалото, стиснаха го за китката и му връчиха нещо. После затвори дланта му в юмрук, като по този начин смачкаха предадения предмет, и го блъсна назад.

Потресен, Фрик захвърли каквото му бяха дали и затрепери от отвращение при допира до нещо едновременно гладко и грапаво.

Той се втурна по пътеката до стената към стълбището и с шеметна скорост задумка с крака по виещите се стъпала, тласкан от паниката с такава сила, че металната повърхност заехтя като опънатата кожа на барабан по време на гръмотевица.

Докато тичаше от източния към северния коридор покрай затворените врати на безлюдния трети етаж, той трепереше, защото си представяше как те се отворят от всякакви чудовища, които човек би могъл да си въобрази. Гледката на помътнели от времето старинни огледала над стари като света масички го караше да се вцепенява от страх.

Той се оглеждаше непрекъснато нагоре и назад в очакване на нещо ужасно. Всеки момент отнякъде можеше да го нападне Молох — един безмилостен бог канибал в костюм на бизнесмен.

Фрик стигна до главното стълбище невредим и без някой да го преследва, но не изпита облекчение. Блъскането на сърцето му би заглушило тропота от железните подкови на сто коня, яздени от сто смърти със сто коси в ръцете.

Ясно бе, че врагът му нямаше намерение да го сграбчи както лисицата заек. Щом като можеше да се промъква от огледалата, защо да не може и през стъклата на прозорците? Защо не и по всяка повърхност, която е достатъчно лъскава, за да се отрази в нея, като например онази бронзова урна или лакираните черни врати на високия старинен шкаф, или, или, или...

Пред него триетажното кръгло фойе на парадния вход тънеше в мрак. Главното стълбище, което следваше извивките на стените, чезнеше във виещите се сенки.

Вечерта бе превалила. Хората, които чистеха къщата и подреждаха коледната украса, както и персоналът, работещ извънредно, бяха свършили задълженията си и си бяха отишли. Госпожа и господин Макбий си бяха легнали.

Той не можеше да остане сам на третия етаж.

Невъзможно.

Когато натисна един ключ на стената, кристалните полилеи, които висяха над стълбището, светнаха като един. Стотици висулки хвърляха отблясъци във всички цветове на дъгата по стените.

Той се спусна до партера така стремглаво, че ако Касандра Лимоне, актрисата с мускулистите прасци, които можеха да ти сцепят главата, провеждаше тренировката си тук, Фрик не би могъл да я избегне и би я съборил с такава сила, че да се потроши цялата.

Той скочи от последното стъпало, плъзна се по мраморния под и се спря пред основната коледна елха, която виждаше за пръв път. Пет-шест метра високо, украсена изключително с червени, сребърни и кристални играчки, дървото спираше дъха, дори когато гирляндите му от електрически лампички не светеха.

Ослепително красивата гледка на елхата не би била достатъчна да го накара да се спре за повече от секунда в бягството си, но докато се взираше в блестящото вечнозелено дърво, той осъзна, че стиска нещо в дясната си ръка. Отвори пръсти и видя предмета, връчен му от мъжа в огледалото, смачкания предмет, който той бе сигурен, че бе захвърлил на пода на тавана.

Нещо едновременно гладко и грапаво на пипане, съвсем леко, но не беше умрял бръмбар, нито змийска кожа, нито крило на прилеп, нито някаква друга съставка за отварата на вещица, каквато той бе очаквал. Просто една смачкана на топка снимка.

Той я разгъна и я изглади с треперещите си пръсти.

С назъбени ръбовете, сякаш беше изтръгнат от рамка, портретът беше на хубава жена с тъмна коса и тъмни очи. Той не я познаваше.

Фрик знаеше от опит, че това как хората изглеждат на снимки няма нищо общо с действителността. И все пак от милата усмивка на тази жена той заключи, че тя има добро сърце, и му се дощя да я познава.

Амулет със зла магия, компрес с отровно биле, предназначено да измъкне безсмъртната душа от всеки, който я има, вуду кукла, връзка с

обекта за черна магия, сатанинска щуротия или каквото и да било друго странно или кошмарно чудо, което човек би могъл да очаква да получи от един обитател на огледала, биха били по-малко изненадващи и озадачаващи от тази смачкана снимка. Той нямаше ни най-малка представа коя е тази жена, какво би трябвало да предвещава нейната снимка, как би могъл да установи нейната самоличност или какво би могъл да спечели или загуби, като научи името ѝ.

Страхът му леко намаля от успокояващия ефект на лицето на жената от снимката, но когато вдигна очи от нея към елхата, ужасът отново го обзе. Нещо в елхата се размърда. Не се движеше от клон на клон, нито под прикритието на зелените сенки между клоните. Нещо се случваше в украшенията. Всяко сребърно звънче, всяка сребърна тръба, всяка сребърна висулка бяха като триизмерно огледало. Едно безформено, призрачно отражение се носеше по тези лъскави повърхности напред-назад и нагоре-надолу по дървото.

Само нещо, което летеше в кръг из фоайето, като ту се приближаваше, ту се отдалечаваше от дървото, би могло да създаде такова отражение. Ала той не виждаше нищо във въздуха — нито огромна птица, нито прилеп, чиито крила имаха размерите на знамена, нито коледен ангел, нито Молох, така че, изглежда, кръжащата сянка се плъзгаше вътре в украшенията и се надигаше като вълна по едната страна на елхата и се спускаше по другата.

Макар и не толкова лъскави като сребърните, червените украшения бяха също като огледала. Същата сянка се движеше на талази и по техните издутини с формата на захаросани ябълки и по рубинените им плоскости, напомняйки на пулсиращо кръвотечение.

Фрик се досети, че това, което го следеше сега — ако изобщо нещо го следеше, — бе същото от винарската изба.

Целият настръхна от ужас.

В един от фентъзи романите, които обичаше, Фрик бе прочел, че призраците могат да се появят по своя воля, но не могат да задържат за дълго материализираната си форма, ако човек не се съсредоточи върху тях, че удивлението и страхът на живите им дават сила и издръжливост.

Бе прочел, че вампирите не могат да влязат в дома ти, ако някой отвътре не ги покани да прекратят прага.

Бе прочел, че зла същност може да се освободи от оковите на ада и да проникне в човек от този свят през поставката на дъска за викане на духове не ако просто задаваш въпроси на мъртвите, а само ако си достатъчно невнимателен да изгървеш нещо като „ела при нас“ или „присъедини се към нас“.

Бе прочел цяла камара глупости, повечето от които навярно бяха съчинени от тъпи писатели, които се опитваха да забогатеят, като продадат тъпите си сценарии на тъпите продуценти.

Въпреки всичко Фрик бе завладян от убеждението, че ако не извърне погледа си от елхата, привидението в стъклениите украшения щеше да започне да се движи все по-бързо и по-бързо и да набира все повече мощ с всяка изминала секунда, докато, подобно на серия от гранати, украшенията щяха да избухнат едновременно и да го набучат с десетки хиляди парченца, при което всяко от остриетата щеше да вкара в тялото му частица от тази пулсираща сянка, която щеше да се всели в кръвта му и да му стане господар.

Той изтича покрай елхата и излезе от кръглото фойе при парадния вход.

Фрик натисна ключа за осветлението в северния коридор и заскърца с гумените подметки на маратонките си по излъсканите варовикови плочи на пода. Той тичаше с все сила покрай дневната, стаята за чай, интимната трапезария, грандиозната трапезария, стаята за закуска, килера на иконома, кухнята чак до края на северното крило, като този път не поглеждаше нито назад, нито настрани.

Освен дневната, в която членовете на персонала почиваха и обядваха, и професионално оборудваното перално помещение, в партера на западното крило се помещаваха и стаите и апартаментите на живеещите в имението служители.

Прислужничките, госпожа Санчес и госпожа Норбърт, щяха да отсъстват до сутринта на двацет и четвърти. Той и без това не би отишъл при тях. Не че бяха лоши, но едната постоянно се кикотеше, а другата разправяше истории за родната си Северна Дакота, която изглеждаше на Фрик по-безинтересна и островната република Тувалу с вълнуващия ѝ износ от кокосови орехи.

Госпожа и господин Макбий бяха работили много дълго и усилено днес. Вероятно вече спяха и Фрик не искаше да ги безпокои.

Той стигна до вратата на господин Труман, който съвсем наскоро го бе поканил да го търси за помощ по всяко време на деня и нощта и към когото той бе решил да се обърне още от момента, когато побягна от тавана. Но ето че Фрик изведнъж се разколеба. Мъж излиза от огледалото, лети между гредите на тавана, някакъв дух обитава украшенията на елхата, наблюдава го и може да избухне — Фрик не можеше да си представи как някой би повярвал на такава фантастична безсмислица, особено пък бивш полицай, наслушал се на безброй измислици на лъжливи престъпници и откачени отрепки.

Фрик се разтревожи за момент дали няма да поискат да го приберат в лудницата. Някой не смята, че мястото му е там. Ала в рода му имаше един случай на затваряне в лудница. Някой щеше да си спомни едно от преживяванията на Псевдомама и като погледнеше Фрик, можеше да си помисли: *Ето един смахнат, готов за затваряне.*

И което е още по-лошо, той бе излъгал господин Труман преди и сега ще трябва да си признае за това.

Той не бе разказал за разговорите си с непознатия от телефона, защото дори те бяха прекалено странни и съвсем не бяха за вярване. Бе се надявал, че ако се ограничи само с пъхтенето на перверзния тип, господин Труман ще проследи източника на обажданията, ще хване мръсника — ако непознатия действително беше перверзник — и щеше да разгадае тази невероятна история.

Господин Труман го бе попитал дали му е казал всичко и Фрик бе заявил:

— Разбира се. Беше само пъхтенето.

Което си беше чиста лъжа.

Сега Фрик трябваше да признае, че както казват полицаите, е спестил част от истината, а полицаите по телевизията не обичат лъжци, които крият информация. От тук нататък господин Труман щеше да започне с право да го подозира, чудейки се дали синът на най-голямата кинозвезда в света не бе на път да се превърне в престъпник.

Щеше да му се наложи да разкаже на господин Труман за непознатия, за Робин Гудфелоу, който всъщност беше Молох, за да го подготви за безумната история, случила се на тавана.

Прекалено много безумни обяснения наведнъж за когото и да било, да не говорим на обезверен бивш полицай, който се е нагледал на всякакви гадости и мрази лъжливи боклуци. Като не беше казал цялата

истина на господин Труман тази вечер, Фрик се бе поставил сам натясно, както правят винаги глупаците в тъпите полицейски филми, независимо дали са виновни, или невинни.

Лъжите няма да ти докарат нищо друго, освен мъка.

Тъй, тъй, тъй.

Единственото доказателство за историята му беше смачканата снимка на хубавата жена с милата усмивка, която му бе пхната в ръцете от мъжа от огледалото.

Той се загледа във вратата на апартамента на господин Труман.

После сведе очи към снимката.

Снимката не доказваше нищо. Може да я бе взел от всекиго и отвсякъде.

Ако мъжът от огледалото му бе дал магически пръстен, с който да може да се превърне в котка, или пък му беше дал двуглава жаба, която може да говори английски с едната глава и френски — с другата, и да пее песните на Бритни Спийрс със задника си, ето това щеше да бъде доказателство.

Снимката не беше нищо повече от една смачкана хартия. Нищо повече от портрета на една хубава жена с прекрасна усмивка, една непозната.

Ако Фрик разкажеше за случилото се на тавана, господин Труман щеше да си помисли, че е пушил марихуана. Щеше напълно да изгуби доверието му.

Без да почука, той обърна гръб на вратата.

В тази битка той беше сам. Да бъде сам не беше нищо ново за него, но взе вече да му омръзва.

ГЛАВА 45

След като се натъпка с китайска храна, изхвърли остатъците в шахтата за боклук и освежи знанията си за потайните кътчета на Палацо Роспо, Корки Лапута си направи второ мартини и се качи на втория етаж в спалнята за гости в задната част на къщата, където пленникът му лежеше измършавял до такава степен, че дори озверели от глад чакали биха го сметнали за мизерна плячка и не биха останали да го чакат да умре.

Корки го наричаше смръдльо, защото след дълги седмици на легло без къпане той вонеше така противно, че напомняше на особено миризливо сирене.

Беше минало много време, откакто смръдльо̀то бе произвел твърди испражнения. Така че миризми от този характер вече не представляваха проблем.

Още когато го бе пленил, Корки му беше вкарал катетър, в резултат на което не бе имал проблеми с напикани чаршафи. Тръбичката на катетъра се оттичаше в голям стъклен контейнер до леглото. В момента само една четвърт от обема му бе пълен.

Задущливата воня на вкиснато се дължеше главно на непрестанни изпотявания от страх в продължение на седмици, които бяха оставяни да засъхнат, без да им се обръща внимание, и от мазнини на кожата, които бяха се натрупвали толкова дълго, че бяха гранясали. Измиването с гъба не беше сред услугите, които Корки предлагаше.

Когато влезе в спалнята, той остави мартинито си и взе един спрей дезинфектант с аромат на бор от нощната масичка.

Смрадливецът затвори очи, защото знаеше какво го чака.

Корки отметна чаршафа и одеялото и напръска обилно кльощавия си пленник от главата до петите. Това бе бърз и ефективен начин да се намали вонята до приемлива степен за времето, в което щяха да проведат нощния си разговор.

До леглото имаше висок стол с удобна мека седалка и облегалка. Корки се настани върху него.

До стола имаше поставка за саксии, изработена от дъб и служеща като масичка. Корки отпи глътка от мартинито си и го остави върху поставката.

После се зае мълчаливо да изучава миризливца.

Смрадливецът, естествено, си траеше, защото му бе дадено да разбере къде зимуват раците, ако се опита да подхване разговор.

Освен това някогашният му мощен глас бе станал по-слаб и от гласа на болен от туберкулоза пред умирање и бе придружен със странно стържене и хриптене, което наподобяваше на пясък, хвърлян от вятъра по древните скали, и на шепнещото прищракване на щураци се божествени скарабей. Смрадливецът бе започнал да се плаши от гласа си, говоренето бе станало мъчително и с всяка изминала вечер той произнасяше все по-малко и по-малко думи.

В началото, за да му попречи да вика силно, с което да предизвика любопитството на съседите, Корки му бе залепил устата с лепенка. Вече нямаше нужда от такива предпазни мерки, защото той не можеше да издава звуци, способни да предизвикат тревога.

В началото, въпреки че го уполяваше с лекарства, той го беше оковал към леглото. След измършавяването и изнемошяването му веригите бяха станали излишни.

Когато Корки го нямаше, той винаги слагаше в системата му и опиати, за да го държи в послушание като допълнителна гаранция срещу малко вероятния му опит да избяга.

Но вечер той оставяше съзнанието му чисто, за да може да участва в разговорите им.

Изпълнените със страх очи на измършавелия ту се извъръщаха настрани от Корки, ту се вперваха с магнетичен ужас към него. Той тръпнеше в очакване на това, което щеше да се случи.

Корки не го беше удрял никога, не беше го подлагал на физически мъчения. Нямаше и да го направи.

Той бе използвал само думи, единствено думи, за да сломи сърцето му, да разруши надеждата му, да смаже чувството му за собствено достойнство. С думи той щеше да унищожи и разсъдъка му, ако смрадливецът вече не го беше загубил.

Истинското име на смрадливца беше Максвел Далтън. Той бе професор, работил в Катедрата по английска литература в същия университет, където Корки още се радваше на постоянно място.

Корки преподаваше литература от позициите на деконструкцията, втълпявайки на студентите, че езикът не може да опише действителността, защото думите отразяват само други думи, а не нещо реално. Той ги учеше, че независимо от това дали даден текст представлява роман или закон, всеки читател е единственият арбитър за значението му, че истината е винаги относителна, че всички морални принципи са лъжливи интерпретации на религиозни и философски трудове, които всъщност значат единствено онова, което всеки читател иска да значат. Това беше благодатно поле за разрушение и Корки много се гордееше с преподавателската си работа.

Професор Максвел Далтън бе привърженик на традиционните идеи. Той вярваше във важността на езика, значението, целта и принципите.

Вече от десетилетия съмишлениците на Корки държаха властта в Катедрата по английска литература. През последните няколко години Далтън се бе опитал да се разбунтува срещу безсмислеността.

Той бе дразнител, вредна буболечка, пречка пред възтържествуването на хаоса. Той бе почитател на творчеството на Чарлз Дикенс, Т. С. Елиът и Марк Твен. Той бе един невъобразимо отворителен човек.

Благодарение на Ролф Рейнърд Далтън бе затворник в тази спалня вече повече от дванайсет седмици.

Когато Корки и Рейнърд се заклеха, че ще привлекат вниманието на света върху каузата си, като извършат добре планирано нападение над строго охраняваното имение на Чанинг Манхайм, те също се споразумяха да докажат предаността си към клетвата, като всеки извърши углавно престъпление от името на другия. Корки се съгласи да убие майката на Рейнърд, а в отплата актьорът трябваше да отвлече Далтън и да го достави на Корки.

Споменът за това колко лесно намерението му да удуши майка си, оставяйки минимални следи, бе прераснало в бясна атака с ръжена от камината бе накарал Корки да се сдобие с пистолет, който не би могъл да бъде проследен, за да може да изпрати Мина Рейнолд на оня

свят бързо и професионално с изстрел в сърцето, та да няма много кръв.

За нещастие по онова време той не беше добър в стрелбата. Първият му изстрел не я бе уцелил в сърцето, а в ходилото.

Госпожа Рейнолд се бе развивала от болка. По причини, които и досега му бяха непонятни, вместо да продължи с пистолета, Корки бе размахал бясно една старинна лампа от мрамор с бронзова позлата, в резултат на което лампата се бе повредила много лошо.

По-късно той се бе извинил на Ролф за това, че бе намалил цената на тази прекрасна семейна реликва.

Актьорът също бе удържал на думата си и бе отвлякъл Максвел Далтън. Той бе доставил професора в безсъзнание в спалнята за гости, където Корки го чакаше със зареден с пликове за системи хладилник и с необходимите опиати, за да го държи в смирение през първите седмици, докато Далтън все още имаше физическите сили да се съпротивлява.

Оттогава той методично бе подлагал на глад колегата си, вливайки му интравенозно само толкова хранителни вещества, колкото да поддържа жизнените му функции. Вечер след вечер, а понякога и сутрин той бе подлагал Далтън на жесток психически тормоз.

На добрия професор му бе казано, че жена му Рейчъл и десетгодишната му дъщеря Емили също са отвлечени. Той мислеше, че ги държат в други стаи в същата къща.

Ежедневно Корки развличаше Далтън с истории за поредните унижения, изнасилвания и мъчения, на които бе подложил прелестната Рейчъл и крехката Емили. Разказите му бяха пълни с подробности, невероятно груби и цинични.

Богатството на порнографското му въображение учудваше и радваше Корки, но той беше още по-учуден, че Далтън така лесно приемаше разказите му за истина и се гърчеше от мъка и отчаяние, докато го слушаше. Ако трябваше да се занимава с трима пленници в допълнение към ежедневните си задачи, ако беше извършил дори само частица от зверствата, на които твърдеше, че се е насладил, той би измършавял и загубил сили почти до степента, до която бе стигнал гладуваният мъж в леглото.

Майката на Корки, икономистката и злобната университетска интригантка, би се удивила, ако научеше, че синът ѝ се бе превърнал в

по-голям източник на ужас за един от колегите си, отколкото тя бе мечтала да стане за някой от своите. Тя не би била способна да измисли и осъществи такъв сложен и хитър план като този, с който той бе видял сметката на Максвел Далтън.

Майка му се бе ръководила от завист и омраза. Корки не изпитваше нито завист, нито омраза и се ръководеше от мечтата за подобър свят, който да бъде постигнат чрез анархията. Тя искаше да унищожи шепа врагове, той искаше да унищожи *всичко*.

Успехът често идва при тези, чийто кръгозор е по-голям.

Сега, в края на един необикновено успешен ден, Корки седеше на високия стол, гледаше измършавелия професор и отпиваше по малко от мартинито си в продължение може би на десет минути, без да продума, подсилвайки напрежението от очакването. Дори по време на трескавата си дейност под дъжда той бе успял да съчини една фантастично брутална история, която най-сетне би могла да пречупи разсъдъка на Далтън като солета.

Корки възнамеряваше да му съобщи, че е убил жена му Рейчъл. Като се има предвид крайното изтощение на Далтън, възможно бе тази лъжа, ако се разкажеше добре, да му причини смъртоносен сърдечен удар.

Ако професорът преживееше тази ужасна новина, на сутринта той щеше да бъде уведомен, че и дъщеря му е убита. Възможно бе вторият шок да го довърши.

Така или иначе, Корки бе готов да приключи с Максвел Далтън. Беше вече изцедил цялото забавление от тази ситуация. Време бе да продължи напред.

Освен това много скоро тази стая щеше да му потрябва за Елфрик Манхайм.

ГЛАВА 46

Нощта на повърхността на луната с кратерите и студа ѝ не би могла да бъде по-самотна от тази нощ в имението на Манхайм.

Единствените звуци в голямата къща бяха от стъпките на Фрик, дишането му и лекото изскърцване на пантите, когато отваряше вратите.

Навън променливият вятър ту се зъбеше, ту се жалваше — караше се с дърветата, виеше печално по стрехите, блъскаше немилостиво по стените, стенеше сякаш в тъжен протест, че не го допускат вътре. Дъждът барабанеше сърдито по прозорците, но после се стичаше като безмълвни сълзи по стъклата.

За известно време Фрик бе убеден, че ще е по-безопасно за него да се движи, отколкото да остане където и да е, че ако спре, около него веднага ще започнат да се трупат невидими сили. Освен това, когато стоеше прав и се движеше, той винаги можеше да се затича и да избяга по-лесно.

Баща му смяташе, че когато едно дете навърши шест години, не бива да му се налага час за лягане, а трябва да се остави да разбере какво диктува личният му биологичен часовник. Поради това вече от години Фрик си лягаше, когато пожелаеше — понякога в девет часа, понякога след полунощ.

Не след дълго ходенето без почивка и светването на лампите по пътя му го накараха да почувства умора. Той бе смятал, че възможността всеки момент Молох, богът, ядящ деца, да излезе от някое огледало ще го държи буден до края на живота му или поне докато навърши осемнайсет години, когато нямаше вече да се брои за дете. Страхът обаче се оказа не по-малко изтощителен от тежкия труд.

Опасявайки се, че ако се стовари на някое канапе или кресло и заспи на него, ще бъде по-уязвим, той се запита дали да не се върне в западното крило на партера и да се свие на кълбо пред апартамента на господин Труман. Ако обаче господин Труман или госпожа и господин

Макбий го видеха, че спи там, щяха да го помислят за страхлив сополанко, позор за името Манхайм.

Той реши, че библиотеката е най-сигурното убежище. Винаги се чувстваше добре сред книгите. И макар че библиотеката се намираше на втория етаж, който беше също толкова безлюден като третия, в нея нямаше огледала.

Посрещна го елхата с ангелите.

Той се дръпна ужасен от крилатата тълпа.

После осъзна, че на това дърво няма нито една лъскава играчка, от която зло от друго измерение може да премине в този свят или да го наблюдава от отвъдното.

Поклащащите се ангели сякаш дори обещаваха, че това място му предлага защита, истинско убежище.

Огромното помещение бе изпълнено с декоративни урни, амфори и фигурки, изработени от базалт с типичните мотиви за ампир, или от порцелан от периода на династията Хан. Базалтовите предмети бяха матовочерни, а не лъскави. Времето беше поизтрило блясъка на порцелана и Фрик нямаше причина да се тревожи, че фигурката на кон или каната за вода, направена преди раждането на Христос, би могла да послужи като шпионка, през която би могло да го наблюдава някакво зло създание от друго измерение.

В дъното на библиотеката имаше врата към тоалетна. Фрик я залости с един стол с изправена облегалка, без да посмее да я отвори, защото над мивката в тоалетната имаше огледало.

Тази разумна предпазна мярка създаде малък проблем, който бе лесно разрешен. Тъй като му се ходеше до тоалетната, той поля една палма в саксия.

Той винаги си миеше ръцете, след използването на тоалетната. Сега му се налагаше да рискува да пипне някаква болест, да не кажем чума.

Из цялата библиотека бяха подредени двайсетина палми в саксии. Той си постара да запомни коя беше препиканата, за да не убие цялата тропическа гора.

Върна се в къта за разговори, който се намираше най-близо до елхата, отрупана с ангели пазители. Нямаше начин това да не е сигурно място.

Освен креслата и табуретките за краката, мебелировката включваше и диван. Фрик се канеше да се изтегне на това импровизирано легло, когато тишината беше нарушена от един бодър приятен за детското ухо сигнал, но по-подходящ стая за бебета или малки деца.

Тинга-линг-лиии.

Телефонът бе поставен върху мебел, която госпожа Макбий наричаше *escritoire*, която за Фрик си беше просто бюро. Той застана до него, наблюдавайки премигването на сигналната светлина за личната му линия при всяко извънмяване.

Тинга-линг-лиии.

Очакваше господин Труман да отговори до третото извънмяване.

Тинга-линг-лиии.

Господин Труман не отговори.

Телефонът извънмя четвърти път. Пети път.

Телефонният секретар също не се включи.

Шести път. Седми път.

Фрик не вдигна слушалката.

Тинга-линг-лиии.

* * *

От един шкаф в апартамента си Итън бе извадил предметите от шестте черни кутии и ги бе подредил на бюрото си по реда, в който бяха пристигнали.

Беше изключил компютъра.

Телефонът му бе подръка, така че да поеме обажданията за Фрик, ако неговата линия позвънеше, и да може да вижда сигналната светлина на линия 24, ако някой се опита да я използва. Дейността по линията за съобщения от мъртвите се усилваше напоследък, което го тревожеше по причини, които не можеше да обясни с думи, и той искаше да държи положението под контрол.

Седнал на стола зад бюрото с кока-кола в ръка, той размишляваше над елементите на загадката.

Малкото бурканче с двацет и две мъртви калинки. *Hippodamia convergens*, от семейство *Coccinellidae*.

Другото, по-голямо бурканче, в което бе пресипал десетте мъртви охлюва. Гледката ставаше все по-противна с всеки изминал ден.

Бурканчето от туршия, съдържащо девет парчета препуциум във формалдехид. Десетото парче бе предадено за изследване в лабораторията.

Спуснатите пердета приглушаваха ударите на дъжда по стъклото и изолираха Итън от заплахата на разярения вятър.

Буболечки, охлюви, препуциум...

Неизвестно защо вниманието на Итън се отклони към телефона, въпреки че той не беше иззвънял. Някоя сигнална лампа не светеше — нито за линия 24, нито за другите двайсет и три.

Той надигна кока-колата и отпи.

Буболечки, охлюви, препуциум...

* * *

Тинга-линг-лиии.

Може би господин Труман се бе подхлъзнал, бе паднал и си бе ударил главата и сега лежеше в безсъзнание и не чуваше телефона. Или може би бе отнесен в друг свят, отвъд огледалото. Или просто бе забравил да направи промяна в системата, за да получава личните обаждания за Фрик.

Този, който звънеше, не се предаваше. След двайсет и първото повторение на тъпия сигнал Фрик реши, че ако не отговори, ще трябва да го слуша цяла нощ.

Лекото треперене в гласа му го ядосваше, но си наложи да се овладее:

— Сладкарницата и повръщалнята на Вини, къщата на петкилограмовите мелби, където човек се насища и после се изчиства.

— Здравей, Елфрик — поздрави непознатият.

— Не мога да реша дали си перверзен тип, или приятел, както казваш. Склонен съм да се спра на перверзен тип.

— Греша. Огледай се и виж истината, Елфрик.

— Какво да гледам?

— Виж какво има около теб в библиотеката.

— В кухнята съм.

— Би трябвало да си разбрал досега, че не можеш да ме излъжеш.

— Моето много потайно място ще бъде някоя от по-големите фурни. Ще пропълзя вътре и ще затворя вратата след себе си.

— Тогава се намажи с масло, защото Молох просто ще пусне газта.

— Молох вече беше тук — възрази Фрик.

— Това не беше Молох. Бях аз.

При това съобщение Фрик едва не затвори телефона.

— Посетих те — продължи непознатият, — защото исках да разбереш, че наистина те грози огромна опасност и не остава никакво време. Ако бях Молох, с тебе щеше да е свършено.

— Ти излезе от едно огледало! — Любопитството и удивлението на Фрик за момент надделяха над страха му.

— Да, и се прибрах в огледало.

— Как може човек да излезе от огледало?

— Огледай се наоколо, за да намериш отговора, момчето ми.

Фрик се огледа из библиотеката.

— Какво видя? — попита гласът.

— Книги.

— Така ли, много ли книги имате в кухнята?

— В библиотеката съм.

— Аха, най-сетне истината. Има надежда, че ще избегнеш поне част от мъката. Какво друго виждаш, освен книгите?

— Бюро, кресла, канапе.

— Гледай още.

— Елха.

— Ха така.

— Ха как?

— Какво виси и се полюшва на нея?

— Ъъъ?

— И се пише почти като „ъгъл“?

— Ангел — отвърна Фрик, загледан в сияйните бели фигурки с тръби и лири, които покриваха коледното дърво.

— Аз се движа по огледала, мъгла, дим, минавам през врати, под водата, по стълбища от сенки, по пътища от лунна светлина, по силата

на желанието, надеждата и очакването. Вече не ми трябва кола.

Изумен, Фрик стисна слушалката до болка, сякаш така би могъл да изстиска още малко разкрития от мъжа в огледалото.

Непознатият отвърна на мълчанието с мълчание.

Фрик бе очаквал да чуе какви ли не щуротии, но не и това.

Най-сетне с треперещ глас той попита:

— Искаш да кажеш, че си ангел ли?

— Вярваш ли, че бих могъл да бъда?

— Моят... ангел хранител?

Мъжът от огледалото не отговори директно.

— Вярата е много важно нещо, Елфрик. В много отношения светът е това, което ние правим от него, и бъдещето ни зависи от самите нас.

— Баща ми казва, че бъдещето е в звездите, че съдбата ни се определя още при раждането ни.

— Баща ти има много достойнства, на които човек може да се възхищава, момчето ми, но що се отнася до идеите му за съдбата, те са една камара лайна.

— Майчице! — възкликна Фрик. — Нима ангелите употребяват думи като лайна?

— Аз току-що го сторих. Но аз съм още нов в тази работа и може да правя грешки от време на време.

— Значи още носиш тренировъчните си крила.

— Би могло да се каже така. Както и да е, важното е, че не искам да ти се случи нищо лошо. Но сам не мога да те опазя. Нужна е твоята помощ, за да се спасиш от Молох, когато дойде.

* * *

Буболечки, охлюви, препуциум...

На бюрото на Итън заедно с другите предмети се намираше и котето — контейнер за курабийки, пълно с двеста и седемдесет плочки, по деветдесет плочки за всяка от трите букви З, Ъ и Б.

Зъб. Бъз.

До котето лежеше книгата с твърди корици със заглавие *Опашатите водачи* от Доналд Гейнсуърт, който бе обучавал кучета

водачи за хора с нарушено зрение и за инвалиди в количка.

Буболечки, охлюви, препуциум, контейнер за курабийки с плочки за игра на анаграми, книга...

До книгата бе поставена защитата ябълка, чийто шев бе отворен, за да се види окото от кукла. **ОКОТО В ЯБЪЛКАТА? БДЯЩИЯТ ЧЕРВЕЙ? ЧЕРВЕЯТ НА ПЪРВИЧНИЯ ГРЯХ? ИМАТ ЛИ ДУМИТЕ ДРУГА ЦЕЛ, ОСВЕН ДА ВОДЯТ ДО ОБЪРКВАНЕ?**

Итън имаше главоболие. Навярно трябваше да бъде благодарен, че се е отървал само с това, след като бе умирал на два пъти.

Той остави шестте подаръка от Рейнърд на бюрото и влезе в банята. Взе едно шишенце с аспириин от аптекката и изсипа две таблетки в ръката си.

Мислеше да си налее чаша вода на мивката в банята, за да изпие лекарството. Когато погледна към огледалото обаче, той се загледа в отражението си само за кратко и после затърси някаква призрачна форма, която не би трябвало да бъде там, която би могла да се изплъзне от очите му, докато се мъчеше да я прикове с поглед, както бе станало в банята в апартамента на Дъни.

Отиде да си налее вода в кухнята, където нямаше огледала.

По някаква странна причина вниманието му беше привлечено от телефона на стената близо до хладилника. Нито една от линиите не се използваше в момента. Нито линия 24. Нито линията на Фрик.

Той се замисли за пхтящия тип. Дори момчето да беше от ония, дето измислят разни драми, за да привлекат вниманието върху себе си, каквото то не беше, това беше твърде скалъпена история, за да си струва лъжата. Когато децата започнат да съчиняват, те обичат да украсяват разказите си с пищни подробности.

След като изпи аспирина, Итън отиде до телефона и вдигна слушалката. Сигналната лампа на първата от двете му лични линии светна.

Телефоните в къщата осъществяваха и вътрешна връзка. Ако първо натиснеше копчето с надпис **ВЪТРЕШНИ ТЕЛЕФОНИ** и после копчето за линията на Фрик, той би могъл да говори директно с момчето в стаята му.

Не знаеше какво иска да му каже, нито защо чувства нужда да го потърси в този късен час, вместо да изчака до сутринта. Загледа се в

копчето за линията на момчето. Сложи пръста си върху него, но се поколеба дали да го натисне.

Момчето най-вероятно вече спеше. Ако не беше заспало, то беше време да го стори.

Итън затвори телефона.

Отиде при хладилника. Не бе мислил за ядене досега. Случилото се през деня бе свило стомаха му на топка. Известно време изпитваше нужда единствено от чаша хубаво уиски. Но ето че най-неочаквано само от мисълта за сандвич с шунка му потекоха лигите.

Човек става всяка сутрин с надеждата за светло бъдеще, но животът се е приготвил да го измеря с лайна и току вземе, че получи куршум в корема и умре, после стане и продължи, ала животът се е приготвил да го цапардоса с още лайна и той попада под колелата на камион и умира пак и когато се опита отново някак си да продължи, животът продължава да го засипва с лайна, така че никак не е чудно, че в крайна сметка тази трескава дейност му отваря апетита на олимпийски шампион по вдигане на тежести.

* * *

Загледан в ангелите от матирано стъкло, от пластмаса, от дърво, от боядисана тенекия, докато разговаряше вероятно с истински ангел по телефона, Фрик попита:

— Как бих могъл да намеря сигурно място да се скрия, ако Молох може да се придвижва по огледалата и лунната светлина?

— Не можеш — увери го непознатият. — Той няма моите възможности, Елфрик. Той е простосмъртен. Но не се заблуждавай, че това не го прави толкова опасен. Той е не по-малко зъл от всеки демон.

— Защо не дойдеш тук да чакаш с мен кога ще се появи и после да го спускаш от бой със свещената си тояга?

— Нямам свещена тояга, Елфрик.

— Трябва да имаш нещо. Тояга, гега, жезъл, осветен меч, който блести от божествена енергия. Чел съм за ангелите във фентъзи романите. Те не са въздушни и безсилни като някоя пръдня. Те са бойци. Те са се били срещу legionите на сатаната и са ги изхвърлили от рая в ада. Имаше много готина сцена, която описваше това.

— Тук не е раят, момчето ми. Тук е земята. Тук аз съм упълномощен да работя само по заобиколен начин.

Цитирайки думите на непознатия от предишния им разговор, който бяха провели по апарата във винарската изба, Фрик допълни:

— Да подтикваш, да вдъхновяваш, да ужасяваш, да уговаряш, да съветваш.

— Имаш добра памет. Аз знам какво ще стане, но мога да влияя на събитията само със средства, които са лу...

— ... лукави, неуловими и блазнещи — довърши Фрик.

— Аз не мога да се набърквам директно в стремежа на Молох да се обрече на вечни мъки. Също както не мога да спра някой полицай герой, готов да пожертва живота си, за да спаси друг, с което ще си осигури място на небето.

— Разбирам. Ти си като режисьор, който няма право на последната редакция.

— Не съм дори режисьор. Мисли за мен като за един от началниците в студиото, който раздава бележки с предложения за промени в сценария.

— Типът бележки, които карат сценаристите да се оплакват и да се пропиват. Те непрекъснато досаждат с приказки за това, сякаш едно десетгодишно момче би могло да го интересува, сякаш някого изобщо би могло да го интересува.

— Разликата е — продължи предполагаемият ангел, — че моите бележки са винаги добронамерени и се базират на виждане за бъдещето, което може да се окаже прекалено правдиво.

Фрик се замисли над тези неща, докато издърпваше стола изпод бюрото. После седна и рече:

— Изглежда, не е лесно да си ангел хранител. Сигурно е много мъчително.

— Не мога да ти опиша. Последната редакция на живота ти е в твои ръце, Елфрик. Това е, което се нарича свободна воля. Ти я имаш. Всички тук я имат. И в крайна сметка аз не мога да действам заради теб. Ти си тук затова... да направиш избор, бил той правилен или грешен, да бъдеш мъдър или не, да бъдеш смел или не.

— Мога да се опитам.

— Налага се. Какво направи със снимката, която ти дадох?

— На хубавата жена с милата усмивка? Сгънах я и я прибрах в задния джоб.

— Няма да ти помогне много от там.

— Какво очакваш да направя с нея?

— Помисли. Използвай ума си, Елфрик. Дори и в твоето семейство това е възможно. Помисли. Прояви мъдрост.

— Уморен съм до смърт и не мога да мисля сега. Коя е жената на снимката?

— Защо не се превърнеш в детектив и не разпиташ наоколо?

— Вече попитах. Коя е тя?

— Питай другите. Аз не мога да ти дам отговор.

— Защо не?

— Защото трябва да спазвам правилото да използвам само средства, които са лукави, неуловими и блазнещи, което понякога превръща ангелите хранители в големи досадници.

— Добре. Кажи ми само дали съм във от опасност тази нощ. Мога ли да оставя до сутринта търсенето на потайно място?

— Можеш, стига да е рано сутринта — отвърна хранителят. — Но не губи повече време. Готви се, Елфрик, готви се.

— Добре. Извини ме за начина, по който те нарекох.

— Имаш предвид адвокат ли?

— Да.

— Чувал съм и по-лошо.

— Наистина ли?

— Много по-лошо.

— Извини ме също и за това, че се опитах да те проследя.

— За кое?

— Вижда ми се нередно да се правят неща зад гърба на ангел, като да набереш звездичка шейсет и девет.

Непознатият се умълча.

Нещо особено в мълчанието му го правеше различно от всяко друго, което Фрик бе чувал.

Това бе абсолютно мълчание, а освен това то поглъщаше не само всичкия шум по телефонната линия, но и всеки шум в библиотеката и момчето изпита чувството, че е оглушало напълно.

Тишината създаваше усещането и за дълбочина, сякаш хранителят се обаждаше от дъното на океана. Дълбочина и студ.

Фрик потръпна. Той не чуваше тракането на зъбите си или тресенето на тялото си. Не чуваше и издишването си, макар да усещаше напора на излизащия от него въздух, който бе толкова горещ, че изсушаваше зъбите му.

Абсолютна, дълбока, студена тишина наистина, но и нещо повече...

Фрик допускаше, че такава тишина би могла да бъде направена с магия от всеки ангел със свръхестествени сили, по тя би подобавала най-много на ангела на смъртта.

Непознатият на телефона си пое дъх, вдишвайки тишината и освобождавайки отново звука в света, и започна със собствения си глас, в който се долавяше зловеща нотка на тревога:

— Кога използва звездичка шейсет и девет, Елфрик?

— Ами след като ми се обади в стаята с влакчетата.

— И също след като ти се обадох във винарската изба?

— Да. Ти навярно знаеш всичко това... като се има предвид кой си.

— Ангелите не знаят всичко, Елфрик. От време на време някои неща... ни се изплъзват.

— Първия път телефонът ти просто звъня ли звъня...

— Това е, защото използвах телефона в апартамента си, където живеях, преди да умра. Не набрах номера ти, просто си помислих за теб, но вдигнах слушалката. Още се учех... учех се какво мога да правя сега. С всеки изминал час ставам все по-добър.

Фрик се зачуди дали в действителност не е по-уморен, отколкото си мислеше, че е. Понякога разговорът ставаше съвсем неразбираем.

— В апартамента ти ли?

— Аз съм сравнително нов ангел, момчето ми. Умрях тази сутрин. Използвам тялото си, в което живеях, макар че то е... по-гъвкаво сега поради новите ми способности. Какво стана втория път, когато набра звездичка шейсет и девет?

— Наистина ли не знаеш?

— Може би знам, но искам да го чуя от тебе.

— Обади се един перверзен тип.

— Какво ти каза?

— Нищо не каза. Само пъхтеше... и после издаде някакви почти животински звуци.

Непознатият замълча на слушалката, но това се оказа съвсем различна тишина от мъртвилото преди малко. В тази притихналост имаше множество от едва доловим трепет, вибриране, подобно на крилцата на комар, на изопнати нерви, безшумно свиване на мускулите.

— Отначало помислих, че си ти — обясни Фрик, — и му казах, че съм видял в речника кой е Молох. Името го развълнува.

— Недей никога вече да набираш звездичка шейсет и девет след като се обадя, Елфрик. Никога, никога вече.

— Защо?

С твърда настойчивост, в която се четеше тревога, която изглеждаше прекалено простосмъртна за един безсмъртен ангел, странникът повтори:

— Никога вече. Разбра ли?

— Да.

— Обещавах ли, че никога вече няма да се опиташ да ме набереш със звездичка шейсет и девет?

— Добре, обещавам, но защо?

— Когато ти се обадох във винарската изба, аз не използвах телефон, както направих първия път. Не ми е нужен телефон, за да ти се обадя, както не ми е нужна кола, за да пътувам. Нужна ми е само *идеята* за телефон.

— Идеята за телефон. Как точно става това?

— Сегашното ми положение ми дава някои свръхестествени способности.

— Имаш предвид положението ти на ангел хранител.

— Но когато използвам идеята за телефон, набирането на звездичка шейсет и девет може да те свърже с място, на което не бива да ходиш.

— Какво място?

Ангелът се поколеба и отвърна:

— Вечният мрак.

— Не звучи хубаво — съгласи Фрик и се огледа тревожно в библиотеката.

В лабиринта от рафтове чудовища в човешка и нечовешка форма се криеха между кориците на много книги. Може би някое чудовище бродеше не из книжните светове, а тук, като не вдишваше мастилени

пари, а въздух и очакваше едно малко момче да го открие зад някой от завоите.

— Вечният мрак. Бездънната пропаст, видимата тъмница и всичките ѝ обитатели — добави ангелът хранител. — Имал си късмет, момчето ми, че онова чудо не ти е проговорило.

— Онова чудо?

— Онова, което наричаш „перверзния тип“. Проговорят ли ти, тези твари могат да бъдат много ласкателни, убедителни, чаровни, а понякога и направо ще те изкомандват.

Фрик вдигна отново очи към елхата. Стори му се, че ангелите го наблюдаваха, всички до един.

— Когато набереш звездичка шейсет и девет, ти им отваряш вратата — заяви ангелът хранител.

— На кого?

— Трябва ли да произнасяме името им? И двамата знаем за кого става дума, нали?

Като момче, което обичаше да чете фентъзи и имаше на разположение домашно кино, в което можеше да гледа всичко, от детски филми до най-нецензурните филми на ужасите, при това с изострено от самота въображение, Фрик беше почти сигурен, че знае за кого става дума.

Непознатият продължи:

— Отваряш им вратата и после с една неподходяща дума можеш неволно... да ги поканиш.

— Тук, в Палацо Роспо?

— Можеш да поканиш някого да влезе в теб, Елфрик. Когато са поканени, те могат да се придвижат по телефонната линия, по крехката връзка от дух към дух, също както аз мога да се придвижвам от огледало на огледало.

— Наистина ли? Не ме лъжеш?

— Не те лъжа. В никакъв случай да не си посмял да набереш звездичка шейсет и девет, след като затворя.

— Добре, няма.

— Или когато и да е, след като ти се обадя.

— Никога повече.

— Говоря ти най-сериозно, Елфрик.

— Не очаквах от един ангел хранител да направи това.

— Кое?

— Да ме наплаши до смърт...

— Да подтиквам, да вдъхновявам, да ужасявам — напомни гласът. — Сега се наспи спокойно, докато още не е превалила нощта. Ала на сутринта не губи никакво време. Пригответи се. Пригответи се за оцеляване, Елфрик, пригответи се, защото, като погледна в бъдещето, за да видя как най-вероятно ще се развият събитията... те виждам мъртъв.

ГЛАВА 47

Хванат на тясно, легнал по очи на дивана, Фрик погледна към телефона върху пода на библиотеката. Беше го преместил от бюрото, доколкото дължината на кабела позволяваше.

Това беше допълнителна мярка за сигурност, в случай че му се наложеше бързо да повика помощ.

Така си беше, макар че това бе само част от истината. Също така си помисли дали да не набере звездичка шейсет и девет.

Фрик не беше привърженик на страстта за саморазрушение. Той не принадлежеше към холивудските глезльовци, които не могат да дочакат да пораснат, за да станат богати наркомани, друсаци се с хероин. Нямаше намерение да се убие със спортна кола, с пистолет, с пушка, с таблетки за отслабване, със силен алкохол, с рак на белите дробове в резултат от пушене на марихуана или с жени.

Понякога по време на веселба, когато Палацо Роспо гъмжеше от стотици знаменитости, полузнаменитости и мераклии да станат знаменитости, Фрик вземаше мерки да стане невидим, за да може да подслушва по-добре. Сред тълпа от този сорт не беше трудно да станеш невидим, тъй като за половината от гостите друг освен самите тях не съществуваше, а останалите се скупчваха около шепата режисьори, агенти и шефове на филмови студиа, които можеха да ги направят безумно богати или още по-безумно богати, отколкото вече бяха.

По време на едно такова събиране „невидимият“ Фрик бе чул да говорят за третата — или може би четвъртата — най-голяма кинозвезда в света, че „тъпакът му с тъпак ще се затрие с жени, както я кара“. Фрик нямаше ни най-малка представа как човек може да се затрие с жени и защо, ако човек иска да се самоубие, не вземе просто да си купи пистолет.

Това интригуващо изказване обаче се бе запечатало в паметта му и той бе решил да внимава. Напоследък, когато се запознаеше с нови

жени, той ги подлагаше на тайно наблюдение в търсене на признаци дали не са от опасния тип.

По същия начин до тази шантава нощ той не си беше представял, че смъртта може да бъде набрана със звездичка шейсет и девет.

Може би онова, което дойдеше по телефона, нямаше да го убие. Може би щеше да плени душата му, да вземе под контрол тялото му и да го направи толкова нещастен, че да му се прииска да е умрял.

Или може би щеше да го вземе под контрол и да го накара да се блъсне с глава в стена, да скочи в открита помийна яма (ако такава можеше да се намери в Бел Еър) край пътя за Палацо Роспо или да се хвърли в обятията на някоя смъртоносна блондинка (с каквито явно Бел Еър гъмжеше).

Проблемът беше дали да вярва изобщо на думите на непознатия от телефона.

От една страна, цялата история за ангел хранител, който се движи по огледала и лунна светлина, можеше да бъде чиста глупост. По-голяма глупост и от филма за еднорога на Татко призрак.

От друга страна, както винаги си имаше и друга страна, непознатият от телефона беше излязъл от огледало. Беше летял над гредите. Действията му на тавана и по-късно по лъскавата повърхност на украшенията на елхата бяха толкова невероятни, че придаваха правдоподобност на думите му.

И все пак що за ангел хранител се облича в костюм и връзка от някой от най-люксовите магазини на „Родео Драйв“, има кожа, по-бяла от корема на риба, изглежда по-скоро страшен, отколкото свят, а сивите му очи са по-студени от пепел върху лед.

Възможно бе непознатият по неизвестни причини да го лъжеше, да го караше да си прави грешни заключения, да му готвеше капан.

Фрик бе чул баща си веднъж да казва, че буквално всеки в този град подлага динена кора на някого и че ако не го прави за пари, то го прави за спорта.

Непознатият бе казал на Фрик да не набира звездичка шейсет и девет, защото така ще се свърже с вечния мрак. Възможно бе истината да е съвсем друга — непознатият да не иска Фрик да го проследи.

Все още легнал по корем на дивана, Фрик се протегна, вдигна слушалката на телефона и натисна копчето за личната си линия.

Той се заслуша в сигнала.

Ангелите на елхата приличаха точно на ангели. Човек можеше да се довери на ангел с лира или с тръба, с бели спортни криле на гърба.

Той натисна звездичка, после шест и после девет.

Отсреща отговори на първото извъняване, а не на четвъртото както преди. Никой не каза „Ало“. Както преди той бе посрещнат с мълчание.

После, след няколко секунди, започна пъхтенето.

Фрик възнамеряваше да изчака и да накара перверзния тип да проговори пръв. След двайсет-трийсет секунди обаче търпението му се изчерпа и той рече:

— Пак съм аз.

Признанието му не предизвика отговор.

Опитвайки се да говори с по-весел и дори донякъде шеговит тон, но без особен успех, Фрик попита:

— Как е положението във вечния мрак?

Пъхтенето загрубя и се усили.

— Нали го знаеш — вечния мрак? — попита заядливо Фрик, ала в гласа му се усети трепет, който той не беше в състояние да контролира, и това издаде фалша в позата му на самоуверен смелчага. — На някои карти известен още като бездънната пропаст. Или като видимата тъмница.

Чудовището продължи да пъhti.

— Изглежда, не си добре. Май те е хванал тежък синусит — продължи Фрик.

Понеже главата му висеше извън дивана, започна леко да му се вие свят.

— Ще ти дам името на лекаря ми. Той ще ти предпише лекарство. Дишането ще ти се оправи. Ще ми бъдеш благодарен.

Един прегракнал, стържещ глас, излизащ от гърло, сякаш затлачено с бръснарски ножчета, по-сух от два пъти горяла пепел, надигнал се от ужасни дълбини, през дупките между отломките на развалини, изрече само една дума:

— Момче.

В ухото на Фрик думата пропълзя като насекомо, подобно на онези щипалки, за които се носеха легенди, че могат да проникнат в мозъка ти, да снесат яйца там и да те превърнат в ходещ кошер, пълен с гърчещи се ларви.

Фрик си спомни безбройните афиши, в които баща му имаше смел и благороден вид на изпълнен със стоманена решителност човек, и стисна здраво слушалката. Той напрегна максимално волята си да преодолее страха си и рече:

— Не ме е страх от теб.

— Момче — повтори онзи отсреща, — момче — и по линията се забръмчаха още гласове, отначало само четири-пет, по-тихи от първия, мъжки и женски, неспирно шептящи „момче... момче“. В тях се усещаше жадно нетърпение. Върховно нетърпение. Нежни шепнещи гласове, груби гласове: „... кой е там?“, „... вратата, той е вратата...“, „... сладко месце...“, „... глупаво прасенце, лесно ще го хванем...“, „... покани ме...“, „... мен покани...“, „... не, мен покани...“. За броени секунди броят им нарасна от десетки на стотици, цяла тълпа. Може би защото говореха всички едновременно, речта им звучеше като животински ръмжане и отделните думи, които все още се долавяха, бяха в повечето случаи безсмислени гадости. Смразяващи кръвта крясъци на страх, болка, яд и силен гняв съшиваха дрипите на тази шумна какофония в платно на нуждата.

Сърцето на Фрик блъскаше силно в ребрата му, пулсираше в гърлото и слепоочията му. Той бе заявил, че не се страхува, ала се страхуваше, толкова се страхуваше, че не можеше да измисли нито една нахакана реплика или да промълви дори думичка.

Въпреки това клокочещите гласове го интригуваха, задържаха вниманието му. Жаждата в тях, жестокият копнеж, жалкото отчаяние, меланхоличното желание изграждаха една покъртителна песен, която дърпаше струните на самотата му, която му говореше и го уверяваше, че не е нужно да страда в уединение, че стига да поиска, може да има компания, че може да получи и цел, и смисъл в живота, както и семейство, стига да отвори сърцето си за тях.

Дори когато станеха нечленоразделни, когато забълваха гадости, които би трябвало да отблъснат Фрик, с гърления си ръмжащ и съскащ хор те го успокояваха. Сърцето му продължаваше да думка, но с всеки изминал момент в силата, която го движеше, страхът намаляваше и отстъпваше място на въодушевлението. Всичко можеше да се промени. Основно. Докрай. Веднъж завинаги. Да се промени в един миг. Можеше да получи нов и по-добър живот, само да поискаше, живот,

изцяло освободен от самотата, от несигурността, от объркаността и неувереността в себе си, от слабостта...

Фрик отвори уста, за да произнесе думите, които почти със сигурност щяха да бъдат поканя, каквато викачите на духове се стараят да избягват. Ала преди да проговори, с периферното си зрение забеляза движение, което привлече вниманието му.

Когато се обърна, за да види какво бе то, Фрик забеляза, че разтеглящата се спирално навита жица между апарата и слушалката, която преди бе покрита с чист бял винил, се бе превърнала в нещо органично, розово и хлъзгаво, подобно на връвта, която свързва майката с новороденото ѝ бебе. Връвта пулсираше бавно и тежко, но силно, на талази, които вървяха от апарата на пода към слушалката, притисната към ухото му, сякаш в очакване на поканата, трепкаща на върха на езика му.

* * *

Седнал пред бюрото в кабинета си, Итън ядеше сандвич с шунка и се опитваше да отгатне значението на шестте странни подаръка от Рейнърд, но мисълта му постоянно се отклоняваше към Дънкан Уислър.

В градинското помещение на болницата „Богородицата на Анджелис“, когато бе узнал, че трупът на Дъни е изчезнал, той се бе досетил интуитивно, че странните събития в апартамента на Рейнърд и номерът с ходещия труп на Дъни са свързани. По-късно участието на Дъни в убийството на Рейнърд, макар и неочаквано, не бе изненадващо.

Това, което наистина учудваше Итън, колкото повече мислеше за него, беше срещата отблизо с Дъни в бара на хотела.

В тази случка трябваше да има нещо повече от съвпадение. Дъни бе отишъл в бара, защото Итън беше там. Дъни беше искал той да го види.

Щом Дъни бе искал той да го види, значи бе искал и да го последва. А може би и да го настигне?

Когато излезе от хотела, поради блъсканицата и дъжда Итън го бе изгубил от погледа си и тогава му се беше обадил Хазарт. Той се

замисли какво би направил, ако не трябваше да се срещне с Хазарт в църквата.

Взе номера на хотела от служба „Информация“ и позвъни.

— Бих искал да говоря с един от гостите ви. Не знам номера на стаята му. Казва се Дънкан Уислър.

След пауза, в която проверяваше данните в компютъра, служителят отговори:

— Съжалявам, господине, но господин Уислър не е регистриран при нас.

* * *

Преди само някои от настолните лампи осветяваха тук-там голямото помещение, но сега всички бяха запалени, както и полилеите на тавана, а също и гирляндите от малки лампички на елхата. Библиотеката бе осветена ярко като операционна в болница, но на Фрик и тази светлина не му беше достатъчна.

Той бе върнал телефона на бюрото и го бе изключил.

Навярно телефоните в апартамента му на третия етаж звъняха и това щеше да продължи дълго. Той в никакъв случай нямаше да се качи там, защото не искаше да ги чува. Когато те търсят от ада, това можеше да бъде много настоятелно.

Той бе придърпал едно кресло близо до елхата. Близо до ангелите.

Това можеше да е проява на суеверие, детинщина, глупост. Все едно. Гласовете на тези отчаяни хора по телефона, на тези *същества*...

Той седна с гръб към елхата, защото реши, че нищо не може да се промъкне през гъстите клони, на които бяха накацали ангелите, и да го хване изненадващо отзад.

Ако не беше излъгал господин Труман преди, той би могъл да отиде директно до апартамента на шефа на охраната и да поиска помощ.

Ала тук, във Фрикбург, САЩ, винаги е пладне и шерифът не може да разчита на помощ от жителите, когато бандата престъпници пристигне на конете си за разплатата.

Итън приключи разговора си със служителя на хотела и взе остатъка от сандвича си, но една от телефонните му линии позвъни, преди да успее да отхапе.

Той вдигна слушалката, но бе посрещнат с мълчание. Повтори думата „Ало“, но отговор не последва.

Почуди се дали това не е перверзният тип на Фрик.

Не се чу никакво пъхтене. Само тишината на отворената линия с характерното прашене, което бе толкова леко, че едва се долавяше.

На Итън рядко му се обаждаха толкова късно — беше почти полунощ. Поради късния час и случилото се през деня дори мълчанието придобиваше важност.

Дали бе продиктувано от инстинкта му, или пък беше плод на въображението му, но той чувстваше, че от другата страна на линията имаше някой.

През годините, в които бе работил като детектив, той бе провел достатъчно полицейски наблюдения, за да тренира търпението си. Слушаше слушателя си, отвърщаше на мълчанието му с мълчание.

Времето вървеше. Шунката чакаше. Все още гладен, на Итън му се допи и бира.

Най-сетне той чу нещо като зов, повторен три пъти. Звукът бе приглушен не защото отсреща говореха тихо или гласът беше слаб, а защото идваше от огромно разстояние и беше толкова крехък, че би могъл да бъде и въображаем.

Известно време цареше мълчание, после гласът се чу отново, също толкова крехък и толкова ефимерен, че Итън не можеше със сигурност да каже дали е мъжки, или женски. Дори би могъл да бъде жалостивият вик на птица или на друго животно, отново повторен три пъти, твърде неясен, все едно е преминал през филтър от мъгла.

Итън вече не очакваше да чуе пъхтене.

Макар да бе все така тихо, прашенето от смущенията по линията бе започнало да звучи застрашително, сякаш всяко изпукване представляваше удар на радиоактивна частица върху тъпанчето му.

Когато гласът се появи за трети път, той не възпроизведе предишните три повиквания. Итън долови групи от звуци, които със

сигурност трябваше да имат някакъв смисъл. Думи. Не напълно разбираеми.

Сякаш излъчени от далечна радиостанция в ефир, в който се вихреха бури, тези думи бяха изкривени от пропадания, промени в честотата и от атмосферните влияния. Така би могъл да звучи глас извън времето или който е бил изпратен от космически пътешественици от тъмната страна на Сатурн.

Той не си спомняше да се е навеждал напред на стола си. Нито кога ръцете му се бяха изплъзнали от облегалките или пък кога бе опрял лакти на коленете си. Ала той бе заел тази свита поза, стиснал глава с ръце, една от които държеше слушалката, като човек, обзет от угризения на съвестта или смазан от скръб при получаването на страшни новини.

Макар да се напрягаше да схване смисъла на казаното, то се процеждаше през ушите му, без да остави следа, неуловимо като сенките на облаците, хвърляни от лунната светлина върху морските простори.

Всъщност когато се стараяше най-усилено да проумее смисъла на тези подобия на думи, те се отдръпваха още по-далеч зад прикритието на смущенията и изкривяванията. Той подозираше, че ако се отпусне, речта може да се избистри и гласът да се усили, но не бе в състояние да го стори. Макар че притискаше слушалката към главата си с такава сила, че ухото го болеше, той не можеше да престане да се напряга, боейки се, че ако се отпусне дори само за миг, ще пропусне момента, когато думите ще се прояснят, но само за този, който внимава.

Гласът звучеше като че ли се вайка. Въпреки че не можеше да възприеме думите и да отгатне значението им, Итън долавяше настоящия, умолителен тон, а може би и някакъв тъжен копнеж.

Той смяташе, че е прекарал пет минути в безуспешни усилия да улови думите от морето на смущенията и тишината, но когато погледна часовника си, беше 12,26. Беше стоял прикован към телефона почти половин час.

Притискано дълго от слушалката, ухото му гореше и пулсираше от болка. Вратът и раменете му се бяха схванали.

Учуден и леко объркан, той се изправи на стола. Никога не се бе подлагал на хипноза, но си помисли, че сигурно човек се чувства по

този начин, когато се отърсва от състоянието на транс.

Той затвори неохотно телефона.

Гласът, който му се беше сторило, че е чул, може и да не беше нищо повече от слухова халюцинация. Въпреки това той изцяло беше погълнат от него в очакване, подобно на оператора на сонар в подводница, вслушващ се да чуе свистенето на ехото от приближаващ се вражески кораб, който разтоварва баласта си.

Не му беше напълно ясно какво бе сторил. Или защо.

Въпреки че в стаята не беше особено горещо, той попи потта от челото си с ръкава на ризата си.

Очакваше телефонът да звънне отново. Може би щеше да е по-разумно да не му отговаря.

Тази мисъл го притесни, защото не я разбираше. Защо да не отговаря, когато звъни телефон?

Погледът му обходи шестте предмета от Рейнърд, но вниманието му се спря най-дълго на трите звънчета от линейката, в която не бе пътувал.

Минаха две или три минути, през които телефонът не звънна. Той включи отново компютъра и отвори записите на телефонните обаждания. Последният запис бе за неговото обаждане в хотела, където бе търсил Дъни Уислър.

Следващото обаждане, с което го бяха потърсили отвън и което бе продължило почти половин час, не беше отразено.

Невъзможно.

Той гледаше втренчено екрана, мислейки си за обажданията на пъхтияния тип до Фрик. Бе прибързал, като не бе отдал нужното значение на разказа на момчето.

Итън вдигна поглед към телефона и видя, че сигналната лампичка над линия 24 светеше.

Търговец по телефона. Грешка. И все пак...

Ако беше лесно да задоволи любопитството си, той би отишъл на третия етаж, където телефонният секретар за линия 24 беше изолиран в специално помещение зад заключена синя врата. Обаче бе достатъчно само да влезе там, за да си загуби работата.

За Мин дю Лак и Чанинг Манхайм стаята зад синята врата бе свято място. Входът за всички други, освен тях двамата, беше строго забранен.

При крайна нужда Итън бе упълномощен да използва шперца си навсякъде в къщата. Единствената врата, която той не отключваше, беше синята.

* * *

Тълпата ангели, приятният боров аромат и удобното грамадно кресло не можеха да успокоят Фрик достатъчно, за да заспи.

Той стана, претраши се да отиде внимателно до най-близката етажерка с книги, откъдето избра един роман.

Макар да беше едва на десет, читателските му способности и интереси бяха като на шестнайсетгодишен. Не се гордееше с това, защото от опит знаеше, че повечето шестнайсетгодишни не бяха вундеркинди навярно защото никой не очакваше това от тях.

Дори госпожа Дауд, учителката му по английски език и литература, не очакваше той да чете за удоволствие — тя не беше сигурна, че книгите са полезни за него. За нея книгите бяха реликви и тя смяташе, че в бъдеще визуалните изображения ще са водещи, а не думите. Тя вярваше в „мемовете“, които произнасяше като „мимове“ и определяше като идеи, които се зараждат спонтанно сред „информирани хора“ и се разпространяват от мозък в мозък сред населението, подобно на умствени вируси, създавайки „нови начини на мислене“.

Госпожа Дауд идваше при Фрик четири пъти в седмицата и след всеки урок оставяше достатъчно материал да натори поляните и лехите на имението поне за година.

Фрик се върна в креслото, но не можа да се съсредоточи и да се увлече от четивото. Това не означаваше, че книгите са се превърнали в отживелица, а просто, че той е уморен и изплашен.

Той поседя известно време, чакайки някой мем да скочи в мозъка му и да му даде нещо различно за мислене, нещо, което би изтикало от главата му всички мисли за Молох, за жертвоприношения на деца и за призраци, които излизат от огледала. Обаче явно в момента не върлуваше мемна епидемия.

Когато очите му започнаха да горят и да го глождят, но въпреки това не се затваряха, той извади от джоба на джинсите си снимката,

която му бе подадена от огледалото. Разгъна я и я изглади на коляното си.

Жената изглеждаше дори още по-хубава, отколкото си я спомняше. Не с красотата на супермодел, но с една много истинска хубост. Мила и нежна.

Той се замисли коя ли може да бъде. После си представи какъв би бил животът, ако тази жена му беше майка, а мъжът ѝ — баща. Стана му малко съвестно, че изхвърли Псевдомама и Татко призрак от въображаемия си живот, но те рядко присъстваха в действителността, така че сигурно нямаше да му се разсърдят, че си е измислил семейство за една нощ.

След известно време усмивката на жената от снимката накара и Фрик да се усмихне, което беше по-добре, отколкото да хване някой мем.

По-късно, когато Фрик живееше с новата си майка и мъжа ѝ, с когото още не се бе запознал, в уютна къща в затънтено градче в Монтана, където никой не знаеше кой е бил преди това, сивоокият мъж от огледалото излезе от лъскавата страна на тостера, погали кучето по главата и го предупреди, че е опасно да му връща телефонното обаждане, като набере звездичка шейсет и девет.

— Ако един ангел използва идеята за телефон, за да ми се обади — рече Фрик — и после аз набера звездичка шейсет и девет, защо връзката води до ада, вместо до рая?

Вместо да отговори на въпроса му, мъжът избълва драконовски пламък от ноздрите си към него и изчезна в лъскавата повърхност на тостера. Пламъците опърлиха дрехите на Фрик и от тях се вдигнаха облачета дим, но той не пламна. Прекрасната му нова майка му наля още една чаша лимонада да се разхлади и те продължиха разговора за любимите си книги, докато той ядеше дебело парче домашна шоколадова торта, която тя му беше направила.

* * *

В една бурна нощ, изпълнена отначало с ехото от изстрели и рева на приближаващи се превозни средства, а после с глас, зоващ от

безкрайността, Итън се търкаляше по мокрия асфалт, докато накрая се събуди в тишина и мрак сред мокри усукани чаршафи.

Той се надигна в леглото и произнесе:

— Хана!

В съня си, където всички прегради на психиката са свалени, той бе разпознал нейния глас в гласа, който бе чул по телефона.

Отначало тя бе повторила зова си три пъти и после още три пъти. В съня си той бе разпознал и думата — тя викаше името му: *Итън... Итън... Итън.*

Останалото, което му беше казала, спешното съобщение, което се бе мъчила да му предаде през бездната, която ги делеше, продължаваше да му убягва. Дори в съня си, другото измерение на смъртта, той не се бе приближил достатъчно до Хана, за да чуе нещо друго, освен името си.

Отърсвайки се от покрова на съня, Итън бе завладян от убеждението, че някой го наблюдава.

Всяко дете знае много добре какво е да се събудиш от сън с чувството, че тъмнината в спалнята служи за прикритие на всевъзможни зли духове с най-различен апетит. Присъствието на демони изглежда толкова реално, че множество малчугани се страхуват да натиснат ключа на лампата, за да не видят нещо по-страшно от това, което рисува трескавото им въображение. И все пак ужасът винаги отстъпва пред светлината.

Итън не беше сигурен, че този път светлината ще прогони необяснимия ужас. Той усещаше, че е наблюдаван от кукумявки и гарги с разцепени клюнове, от гарвани и ястреби с хищни погледи. Те не бяха накацали по мебелите му, а се бяха разположили в мрачни черно-бели снимки по стените, снимки, които не бяха там, когато си бе легнал. Макар че бяха минали часове, откакто нощта се бе стопила в предутринната виделина на новия ден, той нямаше причини да предполага, че вторникът ще бъде пощаден от неразумното, както не беше и понеделникът.

Той не посегна към ключа на лампата, а отпусна отново глава върху възглавниците на леглото, примирил се със загадъчното присъствие в мрака на стаята.

Съмняваше се, че ще може да заспи отново. Не след дълго обаче клепачите му натежаха.

На ръба на бездната на съня, в който Итън се понесе лениво, той чуваше от време на време едно *трак-трак-трак*, което можеше да е от ноктите на гарвани върху желязна ограда. А може да беше и студеният дъжд, почукващ по прозорците.

Преди съвсем да го погълне черната дупка на съня, през не съвсем плътно затворените си клепащи Итън забеляза една малка светлинка в непрогледния мрак. Телефонът. Без проверка той не можеше да каже със сигурност кой е номерът на сигналната светлина, но инстинктът му подсказваше, че е на линия 24.

Той се плъзна в центъра на водовъртежа от сънищата, които го чакаха, каквито и да бяха те.

ГЛАВА 48

Неподвластен на завистта и омразата, окрилен от отдадеността си за каузата на хаоса, Корки Лапута започна деня си с орехова кифла с канела, четири чаши черно кафе и две таблетки кофеин.

Всеки, който се заеме със събарянето на социалния строй, е длъжен да прегърне всичко, което би му дало допълнителни сили, дори да рискува да си съсипе стомаха и да предизвика хронично възпаление на червата си. За щастие редовното приемане на огромни дози кофеин увеличаваше горчивината на жлъчния сок на Корки, без да му причинява киселини или други нежелани последици.

Наливайки се с кофеин, той стоеше пред кухненския прозорец и се усмихваше на надвисналото мрачно небе и на влачещата се брада на нощната мъгла, която тъпият бръснач на сивото утро не бе избръснал напълно. Лошото време отново щеше да бъде негов съюзник.

Дъждът нямаше да се забави. Очакваше се преминалата буря да бъде последвана по петите от друг, още по-силен порой, който щеше да оправдае носенето на дъждобран, независимо от сложността на модела му.

Корки вече беше презаредил съдържанието на непромокаемите вътрешни джобове на жълтата си мушама, която в момента висеше на кука в гаража.

Той занесе последната си чаша кафе в спалнята за гости на горния етаж, където я допи, докато информираше смрадливца, че любимата му дъщеря Емили е мъртва.

Предишната вечер той бе му съобщил за последните мъчения и зверското убийство на Рейчъл, жената на смрадливца, която, разбира се, си беше жива и съвсем не беше пленница на Корки. Подробностите бяха съчинени с толкова въображение и описани така ярко, че бяха накарали развалината в леглото да се разридае неудържимо с нечовешки хлипания, които твърде противно се изтръгваха от изпосталялото му гърло.

Макар да бе смазан от отчаяние, смрадливецът не бе получил сърдечната криза, както Корки се бе надявал.

Вместо да се смили над жертвата си и да ѝ даде приспивателно, Корки бе добавил мощен халюциногенен наркотик в системата му. Надяваше се, че при това положение пленникът му няма да може да заспи и ще прекара най-тъмните часове между полунощ и зората в ада на предизвиканите от дрогата видения на измъчваната му жена.

Докато угощаваше госта си с още по-развнтени фантазии за множеството сексуални насилия и физически жестокости, на които бе подложил малката Емили, на Корки му писна от сълзите и мъката, които човекът изливаше пред него. При тези обстоятелства един масивен сърдечен инфаркт не изглеждаше кой знае каква услуга, но миризливецът отказваше да съдейства.

За човек, който уж обичаше жена си и дъщеря си повече дори от живота си, упорството му да оцелее бе неприлично, след като му беше казано, че семейството му се е превърнало в гниеща мърша. Като повечето привърженици на традицията, които тръбят вярата и принципите си, смрадливецът вероятно бе измамник.

От време на време Корки забелязваше през скръбта на жертвата му да се прокрадва ярост. В очите му се появяваше такава силно нажежена омраза, че можеше да те изпепели с един поглед, но тутакси се стопяваше в океана от сълзи.

Може би само надеждата за отмъщение поддържаше миризливеца жив. Каква самозаблуда.

Освен това омразата унищожава единствено мразещия. С примера на прахосания си живот майката на Корки бе доказала истинността на това твърдение.

Ловко и бързо Корки смени системата, след като бе добавил в новата препарат, който щеше да парализира жертвата му. Мускулната тъкан на смрадливеца бе така изтъняла, че едва ли имаше нужда от изкуствена парализа, но Корки не беше склонен да остави нещата на случайността.

Колкото и да бе смешно, за да служи добре на хаоса, той трябваше да бъде организиран. Беше му нужна стратегия за победа, както и внимателно планирана тактика за осъществяване на стратегията.

Без стратегия и тактика човек не можеше да бъде истински борец за хаос, само канибал като Джефри Дамър или откачена жена, която отглежда сто котки и пълни двора си с боклуци, или пък бивш губернатор на Калифорния.

Преди пет години Корки се бе обучил да прави инжекции, да поставя канюли във вени, да слага системи за венозно вливане на глюкоза и лекарства и катетри както на мъже, така и на жени... Оттогава няколко пъти му се беше удавала възможност да прилага уменията си на практика, както в случая с миризливеца. Справяше се с лекота, на която би завидяла всяка медицинска сестра.

Всъщност той бе обучен от медицинска сестра, Мери Ноуан. Тя имаше лице на Мадоната на Ботичели и очите на пор.

Той се бе запознал с Мери на университетска среща за хора, интересувани се от утилитарна биоетика. Утилитаристите вярваха, че според стойността на всеки човек за обществото може да се реши дали той заслужава да му се оказват съответните здравни грижи. Тази философия поддържаше убийството чрез неполагане на грижи на инвалидите, децата със синдрома на Даун, хората над шейсет, които се нуждаят от скъпоструващо лечение като диализа или байпас, и много други.

Срещата бе довела до много приятни и остроумни разговори и двамата с Мери Ноуан се бяха сдушили от пръв поглед. И двамата пиеха каберне совиньон, когато се запознаха, и на третата чаша те се пожелаха.

Няколко седмици по-късно, когато я помоли да го научи да бие правилно инжекции и да борави със системата за интравенозно вливане, Корки бе заявил с тъга, че здравето на майка му се влошава бързо.

— Ужасява ме мисълта, че иде денят, когато тя ще бъде прикована на легло, но бих предпочел да мога да се грижа сам за нея, вместо да я оставя на чужди хора в болницата.

Мери го похвали, че е прекрасен син, и той се престори, че приема комплимента със скромност, което не беше трудно, защото той лъжеше както за здравето на майка си, така и за намеренията си. Старата кучка беше здрава като скала и Корки обмисляше идеята да ѝ инжектира нещо смъртоносно, докато спи.

Той беше почти сигурен, че Мери подозира истината. Въпреки това тя изпълни желанието му и го научи.

Отначало той си обясняваше готовността ѝ да му предаде тези умения със страстните ѝ чувства към него. Разгонените представители на семейство котки в джунглата не се съвкупяваха със свирепостта или честотата, с която го правеха Мери и Корки през няколкото месеца, в които бяха заедно.

След време той осъзна, че тя разбира истинските му мотиви и няма нищо против тях. Нещо повече, той започна да подозира, че Мери се е самоназначила като ангел на смъртта и прилага биоутилитарната си етика, като мълчаливо убива пациентите, за които смята, че нямат добро качество на живот и особена стойност за обществото.

Той не можеше да си позволи да продължи да ѝ бъде сексуална играчка при това положение. Рано или късно тя щеше да бъде арестувана и съдена, както винаги става с ангели от нейния сорт. В качеството си на неин любовник Корки щеше да попадне под лупата на полицията, което щеше да застраши делото му, а може би и свободата му.

Освен това, след като бяха изкарали повече от три месеца заедно, Корки започна да се чувства неспокоен да спи в едно легло с Мери Ноуан. Макар като любовник да се ползваше с висока оценка при Мери, Корки не беше сигурен колко висока или ниска бе в нейните очи стойността му за обществото.

За негово учудване, когато той повдигна внимателно въпроса да се разделят като приятели, Мери откликна с облекчение. Явно тя също не бе спала спокойно.

В крайна сметка той бе решил да не убива майка си с инжекция, но усилията да се усвои тези медицински умения не отидоха на вятъра.

През изминалите години оттогава той бе видял Мери само два пъти и в двата случая на срещи на привържениците на утилитарната биоетика. Те не бяха изгубили сладострастното привличане помежду си, но и недоверието си стоеше.

С икономични и нежни движения, на които Мери Ноуан би се възхитила, Корки изпълни обичайните процедурите върху миризливеца.

Парализиращият препарат щеше да задейства, без да успива или замъглява разума на нещастника. С абсолютно ясно съзнание той

щеше да прекара деня в мъчително изживяване на смъртта на жена си и дъщеря си.

— Сега трябва да се отърва от трупове на Рейчъл и Емили — излъга Корки със замах, който му достави удоволствие. — Бих ги дал на свинете да ги изядат, ако знаех къде да намеря свинеферма.

Той си спомни една неотдавнашна новина за млада блондинка, чийто труп бе хвърлен в блатото на пречиствателна станция. Черпейки детайли от това престъпление, той съчини описание за клоаките, в които любимите членове на семейството на смрадливца щяха да потънат.

И това не му докара сърдечен пристъп.

Късно тази вечер, когато се върнеше тук с Елфрик Манхайм, Корки щеше да покаже на момчето този измършавял нещастник, за да го подготви за ужасите, които го очакваха. Страданията на Елфрик щяха да бъдат от малко по-друг характер от тези, които се полагаха на този някога арогантен почитател на Дикенс, Дикинсън, Толстой и Твен. Ако досадният инат не пукнеше от сърдечен пристъп през деня, Корки щеше да го убие преди полунощ.

Той остави миризливца на странните мисли, които биха могли да се родят в изкривения мозък на един традиционалист при такива обстоятелства, облече богато оборудваната си мушама и подкара беемвето си в декемврийския ден.

В този час в града бушуваше новата буря. Грамадни драконови стада от черни облаци гъмжаха от хоризонт до хоризонт, сплетени в колосална бушуваща маса, ехтяща от надигащ се рев и бял огън, който скоро можеше да бъде издухан в ослепителни, назъбени пламъци.

Засега само кротко валеше, но съвсем скоро щеше да последва проливният дъжд, реките, пороите, водопадите от мащаба на Ниагара, пото път.

ГЛАВА 49

Под закрилата на ангелите от елхата и на снимката на непознатата мила жена Фрик се събуди невредим физически и душевно.

Над центъра на библиотеката куполът от цветно стъкло изсветля под действието на зората, но цветовете останаха приглушени, защото толкова рано светлина беше слаба и сива.

След като се вгледа за момент в снимката на майката от мечтите си, Фрик я сгъна и я върна в един от задните джобове на джинсите си.

После стана от креслото. Прозя се и се протегна. Трябваше му известно време да приеме факта, че е жив.

Отиде в далечния край на библиотеката и махна стола, с който бе подпрял бравата на вратата на тоалетната, но не влезе да я използва заради огледалата вътре.

Огледа се набързо, за да се увери, че няма никой, и поля саксията с палмата, която бе започнал да убива предишната вечер. Тази дейност му донесе облекчение, но съвсем не можеше да се каже същото и за дръвчето.

Не се сещаше да има тоалетна някъде в имението без преддверие с огледала.

Необичайната тоалетна щеше да свърши работа донякъде, но само докато можеше да я използва прав. Наложеше ли се да седне, щеше да закъса.

Ако дъждът спреше или дори да не спреше, той можеше да излезе и да отиде до кедрите зад розовата градина. Там можеше да свърши онова, което мечките вършат в гората, без да се взима предвид зимният им сън или яденето на мед от кошерите.

Охраната щеше да го види, че отива до горичката и се връща от там. За щастие вътре в нея нямаше наблюдателни камери.

Ако някой го попиташе защо излиза в дъжда до гората, той щеше да отвърне без колебание, че е наблюдавал птиците. Не бива да забравя да вземе бинокъл за прикритие.

Никой нямаше да се усъмни, че лъже. Хората очакваха момче с неговия смачкан вид да се занимава с наблюдаване на птици, да бъде цар по математика, да събира по модел чудовища от пластмасови парчета, да чете тайно списания за културисти и да колекционира покрай всичко останало собствените си засъхнали сополи.

След като си бе изработил стратегията за решаване на тоалетните нужди, той включи телефона в библиотеката, който бе изключил предната вечер. Очакваше линията му да зазвъни веднага, но това не се случи.

Издърпа креслото от елхата на мястото му. Угаси лампите и излезе от библиотеката.

Докато затваряше вратата, някои от висящите ангели проблеснаха леко в здрачевината, едва докоснати от бледата светлина на бурята, която се процеждаше през цветното стъкло на купола.

Молох идеше.

Трябваше да се подготви.

Той слезе по централното стълбище, пресече кръглото фойе на парадния вход и се отправи по коридора към кухнята. По пътя си гасеше лампите, които бе оставил да светят през нощта.

Безмълвието на голямата къща призори беше по-дълбоко и от тишината, която през дългата нощ я бе накарало да изглежда като идеалното място за сборище на призраци с най-различни намерения.

Когато минаваше покрай един от прозорците в кухнята, той забеляза, че дъждът е поутихнал, и мерна кедровата горичка в далечината. В момента обаче не чувстваше никаква нужда да наблюдава птици.

Обикновено Фрик избягваше кухнята в дните, когато господин Сатър, дяволският майстор-готвач, беше на работа. Това бе леговището на звяра, където многобройните пещи не можеха да не ти напомнят за Хензел и Гретел и за това, което за малко не бе ги сполетяло, където неминуемо се сещаш, че с точилката може да се нанесе смазващ удар, където очакваш да видиш, че ножовете и вилиците за месо са гравирани с надписа СОБСТВЕНОСТ НА МОТЕЛА „БЕЙТС“.

Тази сутрин територията тук бе безопасна, защото господин Сатър, отколешен възпитаник на школата по готварство „Кордон бльо“ и по-късно изкарал друга, също толкова престижна лудница, нямаше да приготвя закуската нито за семейството, нито за персонала. Още от

началото на деня той щеше да започне да обикаля фермерския пазар, както и специализираните магазини, за да избере и уреди доставката на плодовете, зеленчуците, месата, деликатесите и без съмнение отровите, необходими за приготвянето на серията празнични пиршества, които той бе планирал с обичайната си зловеща потайност. Господин Сатър нямаше да се върне в Палацо Роспо преди обяд.

Макар че беше нисък, Фрик стигаше крановете на мивката в кухнята. Той пусна водата и я нагласи да е приятно топла.

Ако в кухнята имаше огледало, той не би се осмелил да се изкъпе там. Човек е толкова уязвим, когато се къпе, лишен е от всичките си защитни средства.

Лицевите части на шестте хладилника от неръждаема стомана, както и на множеството фурни, имаха по-скоро матови, отколкото гланцирани повърхности. Те не ставаха за огледала и следователно едва ли биха послужили за евтино и лесно убежище на духове, били те добри, или зли.

Фрик съблече ризата и потника си, но нищо повече. Не беше ексхибиционист. А и да беше, кухнята не беше подходящо място за подобни прояви.

Той капна течен сапун с лимонов аромат от автомата върху книжни салфетки и насапуниса ръцете и горната част на тялото си, като обръщаше особено внимание на подмишниците си. После се изплакна и използва нови салфетки, за да се изсуши.

Тъкмо беше затворил крана и беше свършил с бърсането, когато чу някой да идва. Стъпките идеха не от коридора, а от килера, където се държаха порцелановите и кристалните съдове и сребърните прибори.

Фрик грабна ризата и потника си, хвърли се на пода и запълзя бързо като гущер надалеч от килера, завивайки зад най-близкия от трите централни, покрити с гранит кухненски острова.

Върху този остров имаше четири фритюрника за пържене на картофи, грамаден тиган, който хващаше две дузини палачинки една до друга, и огромна работна площ. Ако го хванеше да се крие тук, ухиленият господин Сатър можеше да го одере, да го изкорми, да го изпържи във фритюрника и да го изяде, докато малкото останали обитатели на къщата си спяха спокойно, в блажено неведение, че един извънземен чревоугодник си приготвя зловеща закуска.

Когато се осмели да надникне зад ъгъла, той видя не господин Сатър, а госпожа Макбий.

Нямаше спасение.

Госпожа Макбий бе облечена за сутрешното си пътуване до Санта Барбара. Тя прекоси кухнята, влезе в офиса си и остави вратата отворена зад себе си.

Тя щеше да подуши Фрик. Щеше да го подуши, да го чуе, да го усети по някакъв начин. Щеше да забележи капки вода по мивката, щеше да отвори кофата за боклук и да види мокрите салфетки и тозчас щеше да разбере какво е ставало и къде се крие той сега.

Нищо не можеше да убегне от вниманието на госпожа Макбий или да ѝ попречи да стигне до логичния извод.

Естествено, тя нямаше да го изкорми и изпържи във фритюрника, защото беше нормален човек и беше добра по душа. Ала щеше да настоява за обяснение какво търси гол до кръста в кухнята, току-що измит, и с виновния вид на тъп котарак с останки от канарче по устата.

Тъй като тя бе наета от Татко призрак, Фрик би могъл да заяви, че той също ѝ се явява нещо като работодател и не е длъжен да ѝ дава обяснения. Ако прибегнеше до този аргумент обаче, той щеше да се намери затънал дълбоко в *merde*, както би отбелязал със задоволство господин Сатър. Госпожа Макбий знаеше, че е натоварена да изпълнява роля *in loco parentis*, и макар да не злоупотребяваше с тази си власт, тя гледаше сериозно на нея.

Ако се опиташе да измисли някакво фалшиво оправдание или да мине само с част от истината, за госпожа Макбий лъжата му щеше да бъде толкова прозрачна, колкото за него стъклото на прозореца, и тя инстинктивно щеше да разбере всичко, което се бе случило поне откакто се бе събудил в креслото. Двайсет секунди по-късно госпожа Макбий щеше да го е стиснала за ухото с палеца и показалеца на дясната си ръка и щеше да го е закарала при саксията с палмата в библиотеката и от него щяха да текат реки от пот като от някой долен скитник, докато се мъчеше да обясни защо се бе опитал да унищожи дървото с двойна струя урина.

За броени минути тя щеше да успее да измъкне от него всичко — от Молох до мъжа от огледалото и до телефонното обаждане от ада. След което връщане назад нямаше да има.

Дори госпожа Макбий с нейната невероятна способност да разграничава истината от лъжата нямаше да познае истината в този случай. Неговата история беше прекалено невероятна. Той щеше да ѝ се види по-откачен и от безбройните перковци от развлекателната индустрия, които по време на посещенията си в Палацо Роспо бяха удивлявали госпожа Макбий с лудостта си през последните шест години.

Той не искаше госпожа Макбий да се разочарова от него или да го помисли за мръднал. Мнението ѝ за него беше важно за Фрик.

Освен това колкото по-дълго мислеше по въпроса, толкова по-ясно му ставаше, че ако се опита да убеди когото и да било, че е в контакт с пътуващ чрез огледала ангел хранител, веднага щяха да го грабнат и да го отнесат на място, където да го подложат на групова терапия. В група от шестима психиатри с един-единствен пациент — Фрик.

Татко призрак си падаше по психиатрите почти толкова, колкото и по духовните наставници.

Ето че госпожа Макбий излезе от офиса си, затвори вратата и спря да огледа кухнята.

Фрик се сниши зад острова с фритюрниците и тигана и затаи дъх. Щеше му се да можеше също така лесно да затвори порите си, за да престане да излъчва миризма.

Главната кухня не можеше да се сравнява с лабиринта на тавана, макар че в нея се помещаваха не само шест големи хладилника, но също и две високи хладилни камери, повече фурни от най-различни видове, отколкото в някоя пекарна, три добре отделени пространства за готвене с общо дваисет газови котлона, място за планиране, място за печене, място за миене с четири мивки и четири съдомиялни машини, три острова, маси за обработка и планини от професионално оборудване с ресторантско качество.

Собственикът на частна готварска компания заедно с четирийсет от служителите му можеха да работят тук заедно с господин Сатър и персонала на имението, без да си пречат. В тази кухня те подготвяха, сипваха по чиниите и сервираха сготвена вечеря за триста души по време на парти, без да карат никого да чака. Фрик винаги наблюдаваше как го правят и всеки път това го впечатляваше.

Ако две или три обикновени личности се бяха хванали да го търсят тук, шансовете да им избяга биха били добри. Ала госпожа Макбий не беше обикновена в никакво отношение.

Затаил дъх, той имаше чувството, че я чува как души. *Ала-бала-ница, локам си кръвчица.*

Добре, че не беше светнал лампите в кухнята, макар че тя сигурно щеше да види, че основната мивка е мокра.

Стъпки.

Фрик едва не скочи на крака, като по този начин щеше да се издаде, което изглеждаше по-мъдро, отколкото да чака да го видят как се гуши тук като някой жалък престъпник, гол до кръста и явно не с добри намерения.

Но той осъзна, че стъпките се отдалечаваха.

Вратата на килера се затвори.

Стъпките отшумяха.

Потресен и донякъде разочарован, че госпожа Макбий също бе способна да направи грешка, Фрик задиша отново.

След време той изпълзя до вратата на коридора, откряна я и се послуша.

В далечината се чу слабото бръмчене на сервизния асансьор — госпожа и господин Макбий слизаха към гаража. Скоро те щяха да потеглят към Санта Барбара.

Той изчака няколко минути, преди да се осмели да тръгне от кухнята към пералното помещение в съседното западно крило, където се намираше и апартаментът на семейство Макбий.

За разлика от кухнята, която беше гигантска, пералното помещение беше просто огромно.

Фрик обичаше аромата му на препарати за пране и колосване, белина, на памучен плат под гореща ютия с пара...

Фрик спокойно би могъл да изкара втори ден със същите джинси и риза. Но той се страхуваше, че господин Труман можеше да забележи и да се заинтересува за причината.

Госпожа Макбий би забелязала моментално и би настояла да чуе причината за такава немарливост.

Господин Труман не можеше да се мери по бързина с госпожа Макбий. Но като бивш полицаи нямаше да пропусне да забележи носените цял ден замърсени и смачкани дрехи.

Колкото и малка да бе вероятността, че нещо зло и подобно на змия го чака в апартамента му, Фрик нямаше намерение да пробва в близко бъдеще. Нямаше да отиде там да се преоблече.

Понеделник бе ден за пране. Госпожа Карстеърз, една от дневните прислужнички, която се грижеше за прането, връщаше изпаното на членовете на семейството и персонала на следващата сутрин.

Фрик намери изгладените си джинси, панталони и ризи окачени на количка, подобна на тези, с които хотелските носачи разнасят сложените в калъфи костюми и багаж. Сгънатото му бельо и чорапи бяха подредени на дъното под закачените дрехи.

Изчервен, чувствайки се като перверзен тип, той се съблече гол в пералното помещение. Сложи си чисто бельо, джинси и бархетна риза на сини и зелени квадрати, чиято кройка позволяваше да се носи отгоре над панталона, като хавайска.

Той премести портмонето си и сгънатата снимка от старите си джинси и сложи мръсните дрехи в коша под семейния улей, обслужващ втория и третия етаж.

Окуражен от успешно проведените операции по удовлетворяването на естествените нужди, измиването и преобличането при такива тежки военни условия, Фрик се върна в кухнята.

Влезе предпазливо. Боеше се, че госпожа Макбий го чака там с думите: *Ех, господинчо, мислиш ли, че така лесно можеш да ме излъжеш?*

Но нея я нямаше.

Той извади от килера една малка количка от неръждаема стомана с два плота. Подкара я из кухнята и започна да я товари с неща, които щяха да му трябват в потайното място.

Понечи да вземе опаковка с шест кока-коли, но тази напитка не беше вкусна топла. Вместо това той сложи опаковка от четири диетични оранжади, които бяха фантастични дори със стайна температура, и шест 350-милилитрови шишета с вода.

След като сложи няколко ябълки и една кесийка претцели върху количката, той разбра, че е направил грешка. Когато се криеш от убиец психопат, чиито сетива са изострени като на дебнеща пантера, да

хрупаш шумно храна беше също толкова неразумно, както да пееш коледни песни, за да минава по-лесно времето.

Фрик смени ябълките и претцелите с банани, кутия шоколадови понички и няколко блокчета овесени ядки със стафиди.

Добави и една пластмасова торбичка с цип, в която да слага обелките от бананите. Ако ги оставеше на открито, те щяха да миришат силно, докато почерняваха. Според филмите всеки сериен убиец имаше обоняние, по-силно от това на вълк. Обелките от банани можеха да струват живота на Фрик, ако не ги опаковаше в добре затворен плик.

Едно руло книжни салфетки. Няколко опаковани в станиол влажни кърпички. Дори когато се криеше, искаше да поддържа хигиената си.

От един бюфет, пълен с най-различни празни контейнери, той избра два еднолитрови меки пластмасови буркана с капачки на винт. Те щяха да свършат работата на палмата.

Господин Сатър, бидейки един много неуравновесен човек, бе запасил кухнята с десет пъти повече прибори, отколкото някога биха потрябвали, дори ако целият персонал се захванеше да тренира хвърляне на ножове и тръгнеше да работи по карнавалите. Три полици на стената и четири чекмеджета предлагаха достатъчно остриета, с които би могла да се въоръжи цялата богата на кокосови орехи нация на Тувалу.

Фрик извади един касапски нож. В съответствие с размерите му, острието бе широко като мачете — страховито на вид, но неповратливо.

Той избра вместо него един по-малък, но внушителен нож, с петнайсетсантиметрово острие, свирепозаострен връх и така наточен, че можеше да разцепи човешки косъм. От мисълта, че може да го забие в човек, му се повдигна.

Сложи ножа на долния плот на количката и го покри с кърпа за чинии.

Не се сещаше за нищо друго, което засега да му трябва от кухнята. Господин Сатър, зает с пазаруване и без съмнение сменящ люспестата си кожа с нова, не се очакваше да пропълзи в Палацо Роспо с часове, но Фрик не можеше да не бърза да се измъкне от владенията на майстор-готвача.

Да се качи на сервизния асансьор беше прекалено опасно, защото той се намираше в западното крило, недалеч от апартамента на господин Труман. Фрик се надяваше да избегне среща с шефа на охраната. Асансьорът за гости в източния край на северния коридор щеше да е по-безопасен.

Внезапно подгонен от гузната си съвест, той избута количката през летящите врати в коридора, зави надясно и едва не върхлетя върху господин Труман.

— Много си подранил тази сутрин, Фрик.

— Амиии, има работа за вършене, разни неща... — измърмори Фрик, ругаейки се вътрешно, че в гласа му звучат фалшиви и гузни нотки и че той много прилича на някой разсеян Хобит.

— За какво ти е всичко това? — посочи господин Труман към количката.

— Ами такова... за апартамента ми. Неща, които ми трябва за апартамента ми. — Фрик се чувстваше страшно засрамен — беше толкова жалък, прозрачен, глупав. — Туй-онуй за пиене и закуски — добави той и му се прииска да се шамароса.

— Ще лишиш една от прислужничките от работа.

— О, не, не искам. — *Затваряй си устата, затваряй си устата, затваряй си устата!* — повтаряше си той, но не можа да се удържи. — Те са ми симпатични.

— Всичко наред ли е, Фрик? Добре ли си?

— Разбира се, че съм добре. А вие?

Оглеждайки смръщено предметите върху количката, господин Труман каза:

— Искам да си поговорим още за телефонните обаждания.

Доволен, че бе покрил ножа с кърпа, Фрик попита:

— Кои обаждания?

— Ония с пъхтенето.

— А, да, пъхтенето.

— Сигурен ли си, че не ти каза нищо?

— Пъхтеше. Само пъхтеше.

— Странното е, че нито едно от тези обаждания, за които ми разказа, не е отразено в автоматичния телефонен запис на компютъра.

Ами, естествено, сега, когато Фрик знаеше, че тези обаждания се правят от свръхестествено същество, което се придвижва по огледала,

представя се като ангел хранител и използва само идеята за телефон, никак не му се виждаше странно, че обажданията не са отразени в телефонния запис на компютъра. Не се учудваше вече и защо господин Труман не беше вдигнал телефона предишната вечер, макар да беше звънил цяла вечност. Непознатият от телефона винаги знаеше къде се намира Фрик — в стаята с влакчетата, във винарската изба, в библиотеката — и като използва свръхестествените си сили и само идеята за телефон, караше линията на Фрик да звъни не из цялата къща, а само в помещението, където момчето щеше да я чуе.

На Фрик страшно му се искаше да обясни тази шантава ситуация на господин Труман и да му разкаже за странните неща, които се бяха случили предишната вечер. Но още докато събираше кураж да направи признанието си, той си помисли за шестимата психиатри и за намерението им да изкарат стотици хиляди долари, като го държат легнал удобно и му говорят колко тежко е да си единственото дете на най-голямата кинозвезда в света, докато той или експлодираше на милиони парчета, или успяваше да избяга и да се скрие накрай света.

— Не ме разбирай погрешно, Фрик. Не искам да кажа, че тези обаждания са плод на фантазията ти. Сигурен съм, че не са.

Ръцете на Фрик се бяха изпотили от стискане на дръжката на количката. Той ги избърса в панталона си и се усети, че не трябваше да го прави. Дланите на всеки гнусен престъпник на света навярно се изпотяват в присъствието на полицаи.

— Сигурен съм, че не са — продължи господин Труман, — защото снощи някой ми позвъни на една от личните ми линии и това също не бе отразено в записите.

Изненадан от тази новина, Фрик престана да трие ръцете си и попита:

— Пъхтящият тип ли беше?

— Не, не беше лъхтящият. Някой друг беше.

— Кой?

— Навярно грешка.

Фрик погледна към ръцете на началника на охраната. Не можеше да каже дали дланите му са потни.

— Очевидно — продължи господин Труман — има някакъв проблем със софтуера на телефонните записи.

— Освен ако той не е призрак или нещо подобно — изтърва се Фрик.

Не беше лесно да се разгадае изразът, който премина по лицето на господин Труман.

— Призрак ли? Какво те кара да мислиш така?

Фрик беше на ръба да направи пълно признание, когато си спомни, че майка му веднъж я бяха вкарали в лудницата. Тя бе прекарала там само десет дни и не я бяха затворили заради сериозни прояви, като налитане с брадва да коли хора.

Въпреки това, ако Фрик се разприказваше за странните неща, които бяха станали напоследък, господин Труман щеше със сигурност да си спомни, че Фреди Ниландър бе лежала в клиника за временно откачили. И щеше да заключи, че той се е метнал на майка си.

И без съмнение щеше веднага да се обади на най-голямата кинозвезда в света, която в момента бе на снимки във Флорида. След което Татко призрак щеше да изпрати един специален мощен отряд от психиатри.

— Какво искаш да кажеш с този призрак, Фрик? — подкани го господин Труман.

Фрик се зае да хвърля лопата след лопата оборска тор върху зрънцето истина, която бе издал, с надеждата, че ще може да произведе една, поне донякъде убедителна лъжа от него.

— Ами нали знаете, че баща ми държи специален телефон за обаждания от призраци. Помислих си, че някой от тях може да се е обадил на грешната линия.

Господин Труман го изгледа така, сякаш не можеше да реши дали наистина Фрик може да бъде такъв глупак, на какъвто се прави.

Тъй като не беше велик актьор като баща си, Фрик знаеше, че няма дълго да издържи на разпита на бивш полицай. Нервите му се бяха изопнали така, че най-много след минута щеше да му се наложи да използва единия от пластмасовите буркани.

— Значи, такова, трябва да бягам, имам работа горе в апартамента ми, разни неща... — промърмори той и отново усети, че гласът му е като на някой братовчед от малоумния клон на клана Хобит.

Той заобиколи с количката господин Труман и без да погледне назад, я подкара на изток по главния коридор.

ГЛАВА 50

Кубето на „Богородицата на Анджелис“ се осветяваше от златен фар. Високо над кубето, на върха на радарната мачта, червената предупредителна лампа за самолетите премигваше в сивата мъгла, сякаш бурята беше звяр и това беше злобното му циклопско око.

Докато се качваше от гаража на петия етаж с асансьора, Итън слушаше богато оркестрирана версия, включваща цигулки и голяма секция от валдхорни, на класическа песен на Елвис Костело. Тази окачена на кабели кабина, слизаща и качваща се двайсет и четири часа в денонощието, представляваше предна позиция на ада в постоянно движение.

Залата за почивка на лекарите на петия етаж, за която той бе получил упътвания по телефона, беше едно мрачно помещение без прозорци, с автомат за закуски и напитки и две маси с пластмасова повърхност в средата. Оранжевите пластмасови предмети около масите не оправдаваха до голяма степен името столове, също както и стаята не отговаряше на грандиозното си название на вратата.

Итън, който бе пристигнал пет минути по-рано, пусна монети в един от автоматите и си избра кафе без мляко. Когато отпи от него, той разбра какъв е вкусът на смъртта, но въпреки това го изпи, защото беше спал само четири-пет часа и имаше нужда от ободряване.

Доктор Кевин О'Брайън пристигна точно навреме. Около четирийсет и пет годишен, с приятна външност, той имаше леко загрижения вид и внимателно прикритата, но все пак осезаема нервност на човек, който е прекарал две трети от живота си в усилено обучение само за да открие, че тоягите, размахвани от здравните застрахователи, държавните бюрокрастични органи и лакомите адвокати деградират професията му ежедневно и унищожават системата на здравеопазването, на която той е посветил живота си. Тъглчетата на очите му бяха сбръчкани. Той облизваше често устните си. Бледата му кожа бе придобила сивкав оттенък от постоянния стрес.

За нещастие той изглеждаше умен, което нямаше да му позволи дълго да се залъгва, че плаващият пясък под краката му е твърда почва.

Макар че не беше лекарят, водещ случая на Дънкан Уислър, д-р О'Брайън се бе оказал дежурен, когато сърцето на Дъни бе спряло. Той бе предприел всички процедури по съживяването на изпадналия в клинична смърт пациент и бе издал командата за прекратяване на героичните усилия. Смъртният акт носеше неговия подпис.

Доктор О'Брайън бе донесъл цялата документация за пациента, събрана в три обемисти папки. По време на разговора им той постепенно разпростря цялото им съдържание върху една от масите.

Те седяха един до друг на оранжевите псевдостолове, за да могат да разглеждат документите заедно.

Комата на Дъни бе причинена от церебрална хипоксия — недостиг на кислород в мозъка за дълъг период от време. Данните от енцефалограмите, както и от ангиографските изследвания, компютърната томография и ядрено-магнитния резонанс показваха недвусмислено, че дори да бе излязъл някога от комата, той щеше да страда от много тежки увреждания.

— Дори сред пациентите, изпаднали в най-дълбоката кома — обясни О'Брайън, — където почти или напълно отсъства забележима дейност в главния мозък, в продълговатия мозък е съхранена достатъчно функционалност, която позволява проявата на някои автоматични реакции. Пациентите продължават да дишат самостоятелно. От време на време може да се изкашлят, да премигнат, дори да се прозаят.

През по-голямата част от престоя си в болницата Дъни бе дишал самостоятелно. Преди три дни състоянието му се бе влошило и се бе наложило да го сложат на апарат за изкуствено дишане — той не бе в състояние повече да диша самостоятелно без механична помощ.

През първите седмици в болницата, макар да се намираше в дълбока кома, той бе кашлял, кихал, прозявал се и премигвал от време на време. Понякога дори бе въртял очи.

Постепенно честотата на тези автоматични реакции бе намаляла и накрая те напълно бяха изчезнали. Това подсказваше, че функционалността на продълговатия мозък намалява постоянно.

Предишната сутрин сърцето на Дъни беше спряло. Дефибрилацията и инжектирането на епинефрин го бяха накарали да

заработи отново, но само за кратко.

— Автоматичната дейност на кръвоносната система се поддържа от долната част на продълговатия мозък — продължи д-р О'Брайън. — Беше ясно, че сърцето му е спряло, защото продълговатият му мозък е престанал да функционира. Нищо не може да се направи при необратими увреждания на продълговатия мозък — те неминуемо завършват със смърт.

В случаи като този пациентът не се слага на изкуствен бял дроб и сърце, за да му осигурят принудително кръвообращение и дишане, освен ако близките му не настояват за това. Те трябва и да бъдат в състояние да поемат разносните, защото застрахователите биха отказали да платят въз основа на факта, че е невъзможно пациентът някога да дойде в съзнание.

— Вие сте упълномощен да вземате решения, свързани с лечението на господин Уислър — рече О'Брайън.

— Да.

— И сте подписали преди известно време съгласие, че не трябва да се полагат други героични усилия, освен апарат за изкуствено дишане, за поддържане на живота му.

— Правилно — потвърди Итън. — И нямам никакво намерение да подавам иск в съда.

Това искрено уверение не предизвика видимо облекчение в израза на О'Брайън. Очевидно той бе сигурен, че колкото и безупречни да бяха съвестните медицински грижи, положени за Дъни, върху него ще се стовари цяла лавина от адвокати.

— Доктор О'Брайън, случилото се с Дъни след оставянето на трупа му в моргата е свършено отделен въпрос, който няма нищо общо с вас.

— Но аз съм не по-малко загрижен за него, отколкото сте вие. Два пъти съм го обсъждал с полицията. Направо съм... озадачен.

— Искам да знаете също, че не обвинявам служителите в моргата за изчезването на трупа.

— Те са съвестни хора — рече О'Брайън.

— Сигурен съм в това. Каквато и да е причината, тя не е по вина на болницата. Обяснението е... извън рамките на обикновеното.

Лекарят си позволи да се надява, че може да пусне малко боя на лицето си.

— Извън рамките на обикновеното? Какво може да е то?

— Не знам. Обаче на мен ми се случиха разни удивителни неща през последните двайсет и четири часа и ми се струва, че всичките са свързани по един или друг начин с Дъни. Затова исках да поговоря с вас тази сутрин относно...

— Слушам.

Докато търсеше думите си, Итън дръпна стола си назад и се изправи. Трийсет и седемте години, през които бе вървал в разума и разумността, връзваха езика му.

Много му липсваше прозорец. Ако можеше да наблюдава дъжда навън, щеше да има извинение да не гледа О'Брайън в очите, когато му задава нужния въпрос.

— Докторе, вие не сте лекарят, отговарящ за Дъни...

Да разговаряш, взирайки се мрачно в автомат, пълен с шоколад и бисквити, изглеждаше много ексцентрично.

— ... но сте участвали в лечението му.

О'Брайън чакаше мълчаливо.

Изпил кафето си, Итън взе картонената чаша от масата и я смачка.

— И след случилото се вчера се обзалагам, че знаете всичко, което пише в документите в папката му по-добре от всеки друг.

— На сън да ме пипнеш, ще го кажа — потвърди О'Брайън.

Итън занесе чашата до кошчето за боклук и продължи:

— Има ли нещо в него, което смятате за необикновено?

— Не мога да намеря ни най-малкия пропуск в диагностицирането, лечението или спазването на протокола при съставянето на смъртния акт.

— Нямах предвид това. — Итън пусна чашата в кошчето и закрачи из стаята, вперил поглед в пода. — Аз действително смятам, че вие и болницата нямате никаква вина за нищо. Като казвам „необикновено“, имам предвид нещо... странно, свръхестествено.

— Свръхестествено?

— Да. Не знам как другояче да го нарека.

Доктор О'Брайън остана безмълвен толкова дълго, че Итън престана да крачи из стаята и вдигна очи от пода.

Лекарят дъвчеше устна, забил поглед в купищата документи.

— Значи има? — предположи Итън. Той се върна до масата и седна в оранжевия инструмент за мъчение. — Нещо свръхестествено, така ли?

— Да. Ето тук, в папката. Не го споменах, защото е безсмислено.

— Какво е то?

— Може да се изтълкува погрешно като доказателство, че е излязъл от комата за известно време, но това не е вярно. Някои пък го отдадоха на проблем в работата на апарата, но такъв нямаше.

— На кой апарат?

— На енцефалографа.

— Този, който записва мозъчните му вълни.

О'Брайън дъвчеше устната си.

— Докторе?

Лекарят срещна погледа на Итън и въздъхна. Бутна стола си назад и стана.

— По-добре ще е сам да го видите.

ГЛАВА 51

Корки паркира на грешната улица и извървя под студения дъжд трите преки до дома на триокия урод.

Тази буря беше по-ветровита от понеделнишката, кършеше слабите клончета от палмите, търкаляше една празна пластмасова кофа за боклук по средата на улицата, скъса платното на един навес над прозорец, който зашляпа шумно със свободния си горскозелен край.

Чаените дървета размахваха жилавите си клонки, сякаш се шибаха с камшици и искаха да се саморазкъсат. Пиниите губеха мъртвите си кафяви игли, които кръжаха във вихъра, дарявайки го със способността да жили и дори да ослепява.

Докато вървеше, Корки видя един умрял плъх да се носи по водата, шурнала в канавката. Отпуснатата глава на гризача се извъртя към него и се видя едно празно очно гнездо и една млечно око.

Величествената прекрасна гледка породи в него желанието да намери време да се включи в честването на безредието, да добави малко дяволит хаос от себе си. Копнееше да отрови някое и друго дърво, да пусне в пощенските кутии сеещи омраза листовки, да пръсне пирони под гумите на паркирани коли, да запали някоя къща.

Ала този ден беше определен за други дейности и той имаше много запланувани задачи. В понеделник той бе приел ролята на дяволит негодник, на забавен пакостник, играещ си на нихилизъм, но днес той трябваше да бъде сериозен воин на анархията.

Кварталът беше смесица от най-доброто в американската архитектура от началото на двайсети век, представена от двуетажни къщи с повдигнати входни веранди и класическите калифорнийски едноетажни бунгала, в които се съчетаваха елементи от много архитектурни стилове. Стопаните им проявяваха голямо старание в поддръжката им и ги разкрасяваха допълнително с покрити с тухли пътеки, огради от железни колове, цветни лехи.

За разлика от тях бунгалото на триокия урод се намираше зад полуизсъхнала тревна площ, обрасла по краищата с гъст храсталак. До

него водеше напукана и неравна пътека от бетон. Под покрива от мексикански керемиди мръсните заплетени останки от отдавна изпразнени гнезда се свличаха от стрехите, а мазилката по стените бе напукана и олющена и се нуждаеше от обновяване.

Сградата приличаше на собственост на джудже, на което му е писнало да живее под мостовете без никакви удобства, но няма нито знанията, нито трудолюбието, нито чувството за гордост, необходими за поддържането на един дом.

Корки натисна звънеца, но вместо мелодичен звън се чу скърцащото дрънчене на счупен ръждясал механизъм.

Той обичаше това място.

Тъй като Корки се бе обадил предварително и бе обещал пари, триокият урод чакаше на вратата. Той я отвори още преди туберкулозната кашлица на звънеца да бе престанала да дращи по ухото на Корки.

В зейналата дупка на вратата се надвеси уродът, Нед Хокънбери, с намусена физиономия и провиснало шкембе, боси крака четирийсет и трети размер, облечен със сиво долнище на анцуг и концертна тениска на траш метъл групата „Мегадет“. Той рече:

— Приличаш на буркан с горчица.

— Вали — отбеляза Корки.

— Грозен си като пъпка на гъза на Годзила.

— Ако те е страх, че ще ти намокря килима...

— Този килим е такава хубост, че цяла тълпа фиркани да се издрайфат и да се изпикаят на него, няма да му навреди.

Хокънбери се обърна и се затътри към хола. Корки влезе и затвори вратата след себе си.

Килимът изглеждаше така, сякаш беше покривал пода в хамбар.

Ако дойдеше ден колекционерите и музеите да започнат да събират мебели с пластмасово покритие, имитиращо махагон и тапицирано със синтетичен плат на зелени и сини райета, Хокънбери щеше да забогатее. Двата най-хубави предмета в хола бяха едно кресло, обсипано с трохи от царевичен чипс, и телевизор с голям екран.

Прозорците бяха малки и наполовина покрити с пердета. Всички лампи бяха загасени, единствената светлина идваше от телевизионния екран.

На Корки му беше приятно в мрака. Въпреки привързаността си към хаоса той се надяваше никога да не му се наложи да види вътрешността на тази къща посред бял ден.

— Последната информация, която ми даде, е точна, доколкото мога да я проверя — рече Корки, — и много полезна.

— Казах ти, че познавам къщата по-добре, отколкото онзи скапан актьор познава пишката си.

До уволнението си с щедра компенсация за предварително прекратен трудов договор заради това, че бе правил номера, оставяйки съобщения на телефонния секретар на линията, която работодателят му бе заделил за обаждания от мъртвите, Нед Хокънбери бе работил като пазач в Палацо Роспо.

— Казваш, че са назначили нов началник на охраната. Не мога да гарантирам, че той не е променил някои от процедурите.

— Разбирам.

— Носиш ли ми двайсетте хиляди?

— Да, тук са. — Корки измъкна ръката си от огромния ръкав на мушамата си и бръкна в един от вътрешните джобове да извади плика с пари — второто възнаграждение за Хокънбери.

Макар да бе донякъде прикрито от високо закопчаната жълта яка на мушамата и шапката с периферия за предпазване от дъжд, по лицето на Корки трябва да се бе изписало повече от презрението, отколкото бе възнамерявал да покаже.

Кървясалите очи на Хокънбери се замъглиха от самосъжаление и пластилиновото му лице се намачка на повече и по-дълбоки бразди:

— Не бях такава отрепка преди. Нямах шкембе. Бръснех се всеки ден. Поддържах се чист. Тревата в градината ми беше зелена. Онова копеле ме уволни и ме съсипа.

— Нали каза, че Манхайм ти е дал щедра компенсация за предварително прекратения трудов договор?

— Накара ме да си продам душата, както сега вече ми е ясно. А и Манхайм не взе като истински мъж да ме уволни лично. Накара щурото си гуру да го направи.

— Мин дю Лак.

— Точно така. Мин ме заведе в розовата градина и ми наля чай. И аз го изпих от учтивост, въпреки че имаше вкус на пикня.

— Ти си един истински джентълмен.

— Седим си значи на масата, заобиколени от рози, с бяла дантелена покривка и скъпи чаши...

— Звучи добре.

— ... и той ми разправя да се погрижа за душата си. Аз не само се отегчавам до смърт, ами си мисля и че Мин е по-откачен, отколкото съм подозирал, и изведнъж, цели петнайсет минути по-късно, осъзнавам, че става дума за уволнение. Ако ми беше казал от самото начало, нямаше да има нужда да му пия пикливия чай.

— Много травматизиращо наистина — Корки се престори, че му съчувства.

— Не бях травматизиран, бе, пъпко лайняна. За какъв ме имаш? Да не съм педал, който се надriskва от мъка, щом някой го погледне накриво? Не бях травматизиран, а урочасан.

— Урочасан?

— Урочасан, прокълнат, омагьосан — каквото искаш го наречи. Идиотът Мин дю Лак има дяволски способности. Той ме съсипа завинаги в розовата градина. Оттогава насам непрекъснато се плъзгам надолу към пропастта.

— На мен ми прилича на обикновен холивудски мошеник.

— Слушай мен, тази невестулка е истински зъл магьосник, който ме урочаса.

Корки подаде плика с парите, но после дръпна ръката си, когато урочасаната отрепка посегна към него.

— Един момент.

— Не се опитвай да ме разиграваш — рече Хокънбери, надвесен над Корки и намусен, сякаш някой току-що бе откраднал яйцата, снесени от кокошката му.

— Ще си получиш парите — увери го Корки. — Искam само да чуя как си се сдобил с третото си око.

Хокънбери имаше само две свои очи, но на верижка на врата му висеше нечие чуждо око.

— Вече два пъти ти го разказвах.

— Обичам да го слушам. Много хубаво го разказваш. Разсмиваш ме.

Смръщвайки лице до степен, в която заприлича на китайската порода куче със сбръчкана кожа шар пей, Хокънбери се опита да си представи себе си в ролята на разказвач и идеята, изглежда, му хареса.

— Преди двайсет и пет години започнах да работя в охраната на рокгрупи, пътуващи по турнета. Не че съм ги планирал или ръководил. Не съм по тази част.

— Ти винаги си бил бияч — предвари го Корки.

— Да, винаги съм бил бияч. Внушавал съм страх на откачените фенове, дето са се надрусали до безумие. Пазил съм по турнетата на „Ролинг Стоунс“, „Мегадет“, „Металика“, Ван Хален, Алис Купър, Мийт Лоуф, „Пинк Флойд“...

— „Куин“, „Кис“ — добави Корки, — дори и на Майкъл Джаксън, когато все още беше Майкъл Джаксън.

— И на Майкъл Джаксън навремето, когато все още беше Майкъл Джаксън, ако изобщо някога е бил — съгласи се Хокънбери. — Та това се случи по време на едно триседмично турне с... Не си спомням добре. Може да бяха „Игълс“ или „Пийчис и Хърб“.

— Или пък Кептън и Тенил.

— Може. Някоя от тия трите групи. Тълпата взе веднъж, че се надруса така яко, че замалко да им се пръснат ташаците, много страшна дрога се въртеше във въпросната вечер.

— И ти усети, че може да се втурнат към сцената.

— И аз усетих, че може да се втурнат към сцената. Достатъчно е един идиот пънкар с паниран мозък да се хвърли към групата и мелето започва.

— Човек трябва да го предвари — подкрепи го Корки.

— Да го предвари, да го събори в мига, когато понечи да тръгне, или още двеста перковци ще го последват.

— Та този синекос пънкар...

— Кой разказва тази история? — възропта Хокънбери. — Аз или ти?

— Ти. Тя си е твоя. Ама на мен много ми харесва.

В знак на възмущение от прекъсванията Хокънбери се изплю на килима.

— Та този синекос пънкар се напъна да скочи на сцената и да се опита да се приближи до „Пийчис и Хърб“...

— Или до Кептън.

— Или до Тенил. Аз му виквам, хвърлям се към него, а той ми показва кукиш, тъпакът му с тъпак, което ми дава пълното право да му

фрасна един. — Хокънбери вдигна юмрук, огромен като свински бут. — Стоварих му Булуинкъл с всичка сила по мутрата.

— Наричаш десния си юмрук Булуинкъл.

— Да. А левия — Роки. Роки така и не ми потрябва. Цапардосах го с Булуинкъл така яко, че едно от очите му изхвъркна. Изненада ме, но въпреки това успях да го хвана. Изкуствено око. Пънкарят припадна, а аз задържах окото. Поръчах да ми направят медальон от него.

— Медальонът е страхотен.

— Изкуствените очи не са направени от стъкло. Те са тънки пластмасови черупки. Ирисът е нарисован на ръка от вътрешната страна. Много са готини.

— Много — съгласи се Корки.

— Накарах един приятел художник да ми направи стъклена топка, в която да държа окото, за да не се разваля. Това е цялата история. Дай ми сега двайсетте хиляди.

Корки му подаде увитата в найлонова торбичка бала пари.

Също както бе сторил с първоначалната сума от двайсет хиляди по време на първата от предишните им три срещи, Хокънбери обърна гръб на Корки и се отправи към масата в къта за хранене, за да преброи една по една новите стодоларови банкноти.

Корки го застреля три пъти в гърба.

Хокънбери се строполи на пода и постройката се разтресе.

Падането на едрия мъжага вдигна по-голям шум от изстрелите, защото пистолетът имаше заглушител, който Корки бе купил от един грижещ се за оцеляването си анархист със солидни връзки сред една войнствена група, бореца се срещу яденето на телешко месо. Те произвеждаха заглушителите както за собствена употреба, така и за набиране на средства. Всеки изстрел прозвуча, все едно че някой бе изфъфлил думата *сопа*.

Това бе оръжието, с което той бе ранил майката на Ролф Рейнърд в ходилото.

Предвид страховитите размери на Хокънбери, Корки не можеше да разчита на шиша за разбиване на лед да свърши работата.

Той се приближи към якия като бик мъжага и изстреля в него още три куршума, за да е сигурен, че в Роки и Булуинкъл не е останал никакъв замах.

ГЛАВА 52

През два прозореца се виждаха размитото небе и градът, който се разтваряше в дъждовните капки и изпаренията.

По-голямата част от помещението, където се съхраняваше архивът на „Богородицата на Анджелис“, беше разделена от високи шкафове, пълни с папки. Близко до прозорците бяха разположени четири бюра с компютри, две от които бяха заети.

Доктор О'Брайън седна на едно от свободните места и включи компютъра. Итън придърпа един стол близо до него.

Лекарят вкара един диск в компютъра и обясни:

— Господин Уислър започна да страда от затруднено дишане преди три дни. Трябваше да бъде сложен на апарат за изкуствено дишане и затова бе преместен в реанимацията.

Когато дискът се отвори, на екрана се появи името УИСЛЪР, ДЪНКАН ЮДЖИЙН заедно с болничния номер на Дъни и друга жизненоважна информация, събрана при приема му.

— По време на престоя му в реанимацията — продължи О'Брайън — дишането, пулсът и мозъчната му дейност бяха под постоянно наблюдение и данните се изпращаха до работните места на сестрите от отделението. Това е стандартна процедура от край време. — Той щракна с мишката няколко пъти. — Останалото е сравнително ново. Системата записва електронно данните, събрани от приборите за наблюдение през целия престой на пациента в реанимацията. За евентуална проверка по-късно.

Итън се досети, че записите се пазят като доказателство за защита срещу бъдещи неоправдани съдебни дела.

— Това е енцефалограмата на Уислър при влизането му в реанимацията в четири и дваисет следобед миналия петък.

Един невидим писец рисуваше непрекъснатата линия от ляво надясно по безкрайно протичаща графика.

— Това са електрическите мозъчни импулси, измерени в микроволтове — продължи О'Брайън.

Монотонна крива от пикове и спадове описваше мозъчната активност на Дъни. Пиковите бяха ниски и широки, спадовете — сравнително стръмни и тесни.

— Картината на делта-вълните е типична по време на нормален сън — обясни О'Брайън. — Но тези делта-вълни не са същите като при обикновена нощна почивка. Тези пикове са по-широки и значително по-ниски от обикновените делта-вълни, осцилациите на влизане и излизане от спадовете са по-плавни. Електрическите импулси са редки, с намалена амплитуда и сила. Това е състоянието на дълбока кома, в което се намираше Уислър. Така... Нека сега да превъртим към навечерието на смъртта му.

— Към неделя вечер.

— Да.

Часове от наблюдение се извъртяваха на екрана за минута. Необикновените делта-вълни се замъгляваха и подскачаха съвсем лекичко, защото измененията от вълна на вълна бяха минимални. Час от компресирани данни, прегледани за секунди, изглеждаха твърде подобни на която и да е минута от същите данни, разглеждани в реално време.

Кривите бяха до такава степен еднакви, че Итън не би разбрал колко часа — или дни — от данни се извъртяваха, ако времето не се показваше на екрана.

— Събитието се случи в последната минута преди полунощ в неделя — рече О'Брайън, превключи данните да показват в реално време и попадна на 11,23,22 часа в неделя вечерта. След още две кратки бързи превъртания той пусна нормалния запис от 11,58,09.

— Оттук остава по-малко от минута.

Итън усети, че се накланя напред на стола.

Пориви от дъжд блъскаха по стъклата на прозорците, сякаш вятърът, разгневен от раните си, изплюваше натрошените си зъби.

Един от хората, заемащи другите работни места, си беше тръгнал.

Жената, която беше останала, говореше тихичко по телефона. Гласът ѝ беше напевен и леко мистериозен, подобен на гласовете, които оставят съобщения на телефонния секретар, обслужващ линия 24.

— Ето го — рече доктор О'Брайън.

В 11,59 ленивите дотогава делта-вълни сякаш внезапно полудяха — остри, неравни скокове и спадове.

— Това са бета-вълни, силно изявиени бета-вълни. Бързата осцилация показва, че пациентът се съсредоточава върху външен стимул.

— Какъв стимул? — попита Итън.

— Нещо, което вижда, чува, чувства.

— Нещо външно? Какво би могъл да вижда, чува или чувства в състояние на кома?

— Това не е крива на човек в кома, а на индивид в пълно съзнание, който е нащрек и е разтревожен от нещо.

— И това е резултат от неправилна работа на апарата?

— Според няколко души от персонала става дума за грешка на машината, но...

— Вие не сте съгласен.

Загледан в екрана, О'Брайън се поколеба.

— По-добре да довърша историята. Най-напред... когато сестрата в реанимацията видяла данните, тя веднага отишла при пациента, мислейки че е излязъл от комата. Но той бил също така отпуснат и безжизнен, както и преди.

— Възможно ли е да е сънувал? — попита Итън.

О'Брайън поклати категорично глава.

— Кривата на сънуването е много характерна и лесно се разпознава. С научни изследвания са установени четири стадия на съня и на всеки от тях съответства определен тип вълна. Нито една от тях не е като тази.

Амплитудата на бета-вълните започна да се увеличава. Пиковите и спадовете станаха остри като игли, измествайки предишните неравни плата, и спусканията помежду им бяха стръмни.

— Сестрата извикала лекар — продължи О'Брайън. — Лекарят извикал още един свой колега. Никой не намерил физически доказателства, че Уислър е излязъл и в най-малка степен от дълбоката кома. Апаратът за изкуствено дишане продължавал да действа. Пулсът му бил бавен и не съвсем равномерен. И въпреки това според енцефалограмата мозъкът му произвеждал бета-вълните на човек в пълно съзнание.

— Казахте и че е бил разтревожен.

Бета-кривата на екрана подскачаше лудо нагоре-надолу, спадовете се стесняваха, разстоянието между най-високите и най-ниските точки на всеки елемент се увеличаваше, докато започна да наподобява кривата, рисувана от сеизмограф по време на земетресение.

— В някои моменти може да се каже със сигурност, че той изглежда разтревожен, в други — развълнуван, а в пасажа, който се вижда сега, бих казал, без да се притеснявам, че ще прозвучи мелодраматично, че това са мозъчните вълни на човек, изпитващ ужас.

— Ужас?

— Абсолютен ужас.

— Може би е имал кошмар? — предположи Итън.

— Кошмарът е просто сън от по-черно естество. Той може да произведе вълни с по-резки криви, но все пак ще бъде ясно, че те са резултат от сън. Няма да имат нищо общо с това.

О'Брайън превъртя данните отново, преминавайки през осем минути за няколко секунди.

Когато на екрана се появи графиката в реално време, Итън отбеляза:

— Това изглежда същото... с известна разлика.

— Това са все още бета-вълните на човек в пълно съзнание и бих казал, че той е все още изплашен, макар че ужасът може да е намалял до силна тревога.

Вятърът със змийския си глас, наподобяващ съскане, писъци и хленчене, и драскащите нокти на дъжда по прозорците бяха идеалният музикален съпровод към назъбените криви на екрана.

— Макар че като цяло графиката говори за човек в съзнание в състояние на тревога — продължи доктор О'Брайън, — в нея се забелязват сектори с по-голяма амплитуда, всеки от които е следван от сектор с по-малка амплитуда.

Той посочи на екрана съответните примери.

— Виждам — отвърна Итън. — Какво означават те?

— Те показват, че се води разговор.

— Разговор? Той сам ли си говори?

— Преди всичко той не говори на глас с никого, дори със себе си, така че не би трябвало да има такава крива.

— Разбирам. Или поне се опитвам.

— Обаче няма съмнение какво представлява тя. По време на секторите с по-голяма амплитуда човекът говори. По време на секторите с по-малка амплитуда той слуша. Човек, който си говори сам на себе си наум, дори когато е буден, не произвежда такива сектори. В крайна сметка, когато говориш сам на себе си, провеждаш вътрешен дебат...

— Фактически говориш само ти — прекъсна лекаря Итън — Ти представляваш и двете страни, участващи в дебата. В нито един момент не си слушател.

— Точно така. Тези сектори показват, че се води съзнателен разговор между този човек и някой друг.

— Кой друг?

— Не знам.

— Нашият човек е в кома.

— Да.

Итън се намръщи.

— Тогава как разговаря с някого? Чрез телепатия ли?

— Вярваме ли в телепатията? — попита О'Брайън.

— Аз не.

— И аз не.

— Тогава защо да не се обясни с повреда в апарата?

О'Брайън ускори хода на данните, докато вълните на кривата изчезнаха от екрана и се появиха думите ПРЕКЪСВАНЕ НА ДАННИТЕ.

— Проводниците на Уислър са били откачени от апарата, който са сметнали за повреден — рече лекарят. — После са ги закачили към друг апарат. Смяната е станала за шест минути.

Той превъртя празното място до появата на вълните.

— Изглеждат същите и на новия апарат — отбеляза Итън.

— Да. Бета-вълни, представляващи човек в съзнание, в състояние на силна тревога, и сектори, подсказващи, че се води оживен разговор.

— Втори повреден апарат?

— Има един упорит лекар, който все още мисли така. Аз обаче не. Тези вълни са продължили деветнайсет минути на първата енцефалограма, явно още шест минути по време на превключването и

после още трийсет и една минути на втората енцефалограма. Общо петдесет и шест минути, преди внезапно да спрат.

— С какво се обяснява това? — попита Итън.

Вместо да отговори, О'Брайън извика чрез клавиатурата втори набор от данни, който се появи над първия — още една бяла линия върху синия фон, която криволичеше нагоре-надолу от ляво надясно. В този случай всички хълмчета бяха над базовата линия, нямаше падове под нея.

— Това е картината на дишането на Уислър, синхронизирана с мозъчните му вълни — обясни О'Брайън. — Всяко възвишение представлява вдишване. Издишванията са между хълмчетата.

— Много равномерно.

— Много. Защото апаратът за изкуствено дишане го прави.

Лекарят натисна още няколко клавиша и на екрана редом с първите две се появи трета графика.

— Това е сърдечната дейност. Стандартните три фази. Диастола, артериална систола, вентрикуларна систола. Забавен, но не прекалено, пулс. Слаб, но не прекалено. Леко неравномерен, но не в опасна степен. А погледнете мозъчните вълни.

Бета-вълните отново подскачаха лудешки като при земетресение.

— Отново изпитва ужас — промълви Итън.

— Смятам, че е така. Но в пулса няма изменение. Все така е леко забавен, слаб, търпимо неравномерен, абсолютно същият, типичен за дълбоката кома пулс, с който е постъпил в болницата преди почти три месеца. Изпитва силен ужас... пък сърцето му е спокойно.

— Сърцето му е спокойно, защото е в кома, нали?

— Не. Дори и в най-дълбоката кома, господин Труман, не се наблюдава такова пълно разединение между умствената и физическата дейност. Когато човек сънува кошмари, ужасът е плод на въображението, не е реален, и все пак сърдечната дейност е засегната. Пулсът е силно ускорен по време на кошмар.

За момент Итън се вгълби в бурно подскачащите бета-вълни, сравнявайки ги с бавните непроменящи се сърдечни удари.

— След този епизод от петдесет и шест минути мозъкът му се е върнал към дългите бавни делта-вълни?

— Да. До смъртта му сутринта.

— Щом не става въпрос за два развалени апарата, как ще обясните всичко това, докторе?

— Нямам обяснение. Попитахте ме дали има нещо необикновено в архива за пациента. Особено нещо, което изглежда... свръхестествено.

— Е, да, но...

— Нямам речник подръка, но според мен „свръхестествено“ означава нещо, което не е нормално, което е необичайно и не може да се обясни. Мога само да ви кажа какво се е случило, господин Труман, но не мога да кажа нищичко за причината му.

Езици от дъжд ближеха прозорците.

Сумтейки и ръмжейки настоятелно като вълк, вятърът просеше да влезе.

Над славния град се носеше продължителен тътен.

Итън и О'Брайън гледаха през прозореца и Итън предполагаше, че лекарят също като него си представя, че някъде се разиграва терористично нападение, ислямистки екстремисти, подхранвани от злонамереност и бродещи из съвременния свят с демонична решителност, убиват жени и бебета.

Тътенът постепенно заглъхна и О'Брайън въздъхна с облекчение:

— Гръмотевица.

— Гръмотевица — откликна Итън.

Гръмотевиците и светкавиците не придружават често бурите в Южна Калифорния. Гръмотевичният трясък вместо бомбената експлозия предвещаваеше спокоен ден.

Бета-вълните, начупени като светкавици, се стрелкаха по екрана на компютъра.

По време на комата си Дъни бе преживял някаква ужасяваща среща, която се бе състояла извън този свят, както и извън света на сънищата, в някакво мистериозно царство. Бе участвал в разговор без думи, сякаш бе поел призрак с дъха си, който бе преминал през дробовете в артериите му и после по кръвта от сърцето в мозъка му, където го бе преследвал от тъмните кътчета на съзнанието му в продължение на петдесет и шест минути.

ГЛАВА 53

Подобно на арабски шейх с жълто наметало, извикан на бял свят с потъркване на вълшебна лампа, Корки Лапута представляваше едно ярко петно в инак мрачната къща на триокия урод.

Тананикайки си „Отново заедно“ и „Танцувай шейк“ — и двете хитове на Пийчис и Хърб, той обикаляше задръстените стаи, подреждаше ги по скалата „сврадлива, по-сврадлива, най-сврадлива“ и търсеше нещо останало от първите дваисет хиляди долара, които бе дал на Хокънбери преди няколко седмици.

Биячът можеше да е записал името на Корки в някое тефтерче, на някое листче или дори на някоя от стените, като се има предвид колко много тези мърляви стени приличат на стените в най-мръсните обществени тоалетни. На Корки не му пукаше за това. Не беше дал на Хокънбери истинското си име.

Хокънбери, който знаеше, че паметта му е пробита като решето, сигурно беше записал телефона на Корки някъде. На Корки не му пукаше и за това. Дори полицията някога да го намереше, той нямаше да я доведе до него.

Корки си купуваше нов мобилен телефон всеки месец или на шест седмици. Той пристигаше с нов номер и чисто нова сметка на фалшиво име и фалшив адрес. Корки го използваше за всички опасни разговори, свързани с дейността му в служба на хаоса.

Той се снабдяваше с тези телефони от един суперкомпютърен хакер и анархист мултимилионер на име Мик Сачатоун. Мик ги продаваше за шестстотин долара парчето и гарантираше, че ще работят трийсет дни.

Обикновено минаваха два месеца, преди от телефонната компания да разберат, че някой е проникнал в системата им, и да открият незаконната сметка. Тогава те спираха услугата и се заемаха да издирват виновника. По това време Корки беше вече изхвърлил телефона и си беше взел нов.

Целта му беше не да спести пари, а да гарантира анонимността си, когато се занимаваше с противозаконна дейност. Скромният му принос към евентуалната финансова разруха на телефонната компания беше една допълнителна приятна награда.

Най-сетне Корки откри съкровището от банкноти на Нед Хокънбери в спалня, която беше само една степен по-цивилизована от пещера, в която мечка прекарва зимния си сън. Подът беше затрупан с мръсни чорапи, списания, празни торбички от пържен бекон, празни кутии от печени пилета и оглозгани пилешки кокали. Парите бяха пъхнати в празна кутия от пастърма под леглото.

От двайсетте хиляди бяха останали само четиринайсет. Останалите шест хиляди явно бяха похарчени за мазна и нездравословна бърза храна.

Корки извади парите от кутията.

В къта за ядене до хола Хокънбери продължаваше да лежи мъртъв и все тъй грозен.

При предишните им три срещи Корки бе стигнал до заключението, че Хокънбери не поддържа семейни връзки. Неженен, непривлекателен за любовник и непринадлежащ към общителните екземпляри, които имат безброй приятели, пристигащи на гости без предупреждение, бившият бияч по турнетата на рокгрупите едва ли щеше да бъде намерен, докато ФБР не пристигнеше тук вследствие на отвличането на малкия Манхайм.

И все пак, за да предотврати случайното откриване на трупа от някой любопитен съсед или нещо подобно, Корки взе ключовете на Хокънбери от една кука в кухнята и заключи предната врата на излизане от къщата. После пусна ключовете в избуялия храсталак.

Като ръмжаща адска хрътка, беснееща из небесата, гръмотевицата лаеше сърдито от провисналия сив небосвод.

Сърцето на Корки подскочи от радост.

Той вдигна поглед нагоре към дъжда, търсейки светкавица, но веднага си спомни, че тя би се показала преди гръмотевицата. Ако бе имало светкавица, тя не бе пробила облаците или бе паднала някъде далеч в огромния град.

Гръмотевицата трябва да бе предзнаменование.

Корки не вярваше нито в бога, нито в дявола. Не вярваше в никакви свръхестествени сили от никакъв характер. Вярваше само в

силата на хаоса.

И все пак той реши да повярва в гръмотевицата като предзнаменование за успеха на похода му в Палацо Роспо тази вечер, в резултат на който той щеше да се върне вкъщи с упоеното момче.

Вселената може и да бе тъпа тракаща машина, но движеща се с бърза стъпка с единствената цел да постигне собственото си разрушение. Ала от време на време и тя би могла да изхвърли някой болт или счупено зъбно колело, което да подсказва на мислещия индивид посоката, в която тя се кани да тръгне. Гръмотевицата беше такова счупено зъбно колело и тембърът и продължителността ѝ даваха основание на Корки да се чувства уверен в предстоящата си победа.

Ако най-голямата кинозвезда в света, живееща зад укрепени стени и електронно ограждение и охранявана от щатни пазачи и телохранители, не можеше да опази семейството си, ако единственият син на Лицето можеше да бъде измъкнат от имението в Бел Еър и скрит някъде, въпреки че актьорът бе изрично предупреден с доставката на шест пратки, опаковани в черно, то никъде никое семейство не беше в безопасност. Нито бедните, нито богатите. Нито неизвестните, нито славните. Нито неверниците, нито вярващите.

Това щеше да бъде поуката, извлечена от обществото час по час, ден след ден, докато траеше дългото мъчително преживяване на Чанинг Манхайм.

Корки възнамеряваше първо да съсипе плененото момче емоционално, после умствено и накрая физически. Той щеше да снима на видео този процес, който според очакванията му щеше да отнеме седмици. Щеше да направи монтаж и да размножи лентата с апаратурата, която бе купил специално за това, и щеше периодично да бомбардира определени вестници и телевизионни мрежи с доказателства за изтезанията на Елфрик.

Някои от медиите щяха да се въздържат да покажат дори и отделни кадри от записа. Ала други, на които им липсват съвест и добър вкус, щяха да се възползват от превъзходството си над поплахите и оправдавайки се с благородни думи, щяха да се впуснат да повишават тиражите си с тази отвратителната сензация. След това и някои от по-въздържаните щяха да ги последват.

Изкривеното от ужас лице на момчето щеше да прикове вниманието на нацията и още един от дългата поредица удари щеше да бъде нанесен върху основите на американския ред и стабилност. Милиони граждани щяха да бъдат лишени от и без това разклатеното си чувство за сигурност.

На две преки от къщата на Хокънбери, когато Корки се приближаваше към беемвето си, една светкавица проби с копието си облаците, гръмотевица изтреця и небето се пукна като узрял цирей. Дъждът, който бе ръмял дотогава, внезапно се изля с тонове, задушавайки наполовина под тежестта си напора на вятъра.

Ако гръмотевицата сама по себе си беше предзнаменование за триумфа му, то втора гръмотевица, предшествана от светкавица, беше потвърждение, че правилно е изтълкувал значението на първата.

Небето отново се раздра от блясък и гръм. Едри капки студен дъжд брулеха с рев листата на дърветата и биеха с чук по паважа.

В продължение на половин минута блаженство Корки се разприпка като Джийн Кели, пеейки си „Танцувай шейк“, без да го интересува кой може да го види.

После се качи в колата си и потегли, защото го чакаше много работа в най-важния ден в живота му.

ГЛАВА 54

Итън стоеше в очакване на болничния асансьор, в който щеше да се наложи да слуша непоносимата музика, когато мобилният му телефон иззвъня.

— Къде се намираш в момента? — попита го Хазарт Янси.

— В „Богородицата на Анджелис“. Тъкмо си тръгвах.

— В гаража ли си?

— Слизам към него.

— На горния или долния етаж?

— На горния.

— С каква кола си?

— С бял форд като вчера.

— Чакай ме там. Трябва да поговорим. — Хазарт затвори телефона.

Итън тръгна надолу с асансьора сам и без музика. Изглежда, озвучителната система беше повредена. От говорителя на тавана се носеха само съскане, пукане и прашене.

Беше слязъл един етаж, когато му се стори, че долови тих глас през шума. Не след дълго той се засили, макар и не достатъчно, за да разбере какво казва.

На третия етаж от слизането той вече бе повярвал, че това е същият призрачен глас, в който се бе вслушвал по телефона в продължение на половин час предишната вечер. Така се бе напънал да разбере думите му, че бе изпаднал в нещо като транс.

Спускайки се от говорителя на тавана подобно на мек сняг, шумът донесе името му. Звучеше като идващо от голямо разстояние, но беше ясно.

Итън... Итън...

В мъглив зимен ден на плажа или на пристанище чайките летят високо и понякога си разменят двусрични подвиквания, които изразяват отчасти тревога и отчасти зов и са изпълнени с отчаяние и тъжната надежда за отговор. Това повикване *Итън, Итън*, подобно на

ехо, дошло от върха в долината, звучеше също толкова меланхолично и настоятелно.

Никога досега обаче той не си бе представял, че чува името си в безнадеждните крясъци на чайките. Нито пък му беше минавало през ума, че жалбите им в мъглата напомнят на Хана, а далечният глас от пращания говорител звучеше сега точно като нея.

Тя престана да произнася името му и заговори неразбираемо. Тонът ѝ беше, сякаш викаше на нищо неподозиращ човек на тротоара, за да го предупреди, че грамадно и тежко парче от покрива пада към него.

Между фойето и горния етаж на гаража, на половин етаж от целта си, Итън натисна СТОП, асансьорът спря и леко се разтърси надолу-нагоре върху въжетата.

Дори наистина гласът от тавана да говореше на него и само на него и това да бе доказателство, че не е с всичкия си, той не можеше да се остави отново да бъде хипнотизиран, както бе направил на телефона.

Представи си мъгливи нощи и унесени моряци, заслушани в песните на сирената Лорелай. Те насочват корабите си по посока на гласа ѝ, опитвайки се да разберат блазнецко обещаващите ѝ думи, разбиват корабите си върху скалата ѝ и загиват.

По-вероятно бе и този глас тук да принадлежи на Лорелай, отколкото на неговата изгубена Хана. Да желаеш среща с вечно недостижимото, да го търсиш, колкото и да ти е ясно, че това е неразумно, е същото като да тръгнеш към съдбоносната скала в безкрайната мъгла.

Ала той не беше спрял асансьора, за да се опита да разбере думите на вероятното предупреждение. Сърцето му бе заблъскало лудо в гърдите му и той бе натиснал СТОП, защото внезапно бе обзет от убеждението, че когато отвори вратата, ще види, че гаражът е изчезнал.

В съзнанието му се появи налудничавото очакване за гъста мъгла и черна вода. Или за стръмни скали и зееща пропаст. Гласът щеше да идва отвъд водата или пропастта и той нямаше да има друг избор, освен да тръгне към него.

В друг асансьор в понеделник следобед, когато се качваше към апартамента на Дъни, той бе изпитал пристъп на клаустрофобия.

И сега също имаше усещането, че четирите стени са се приближили и кабинката е по-тясно, отколкото на качване. Таванът взе да се захлупва все по-ниско и по-ниско. Щеше да го превърне в консерва от пресовано месо.

Той стисна ушите си с ръце, за да се избави от призрачния глас.

Въздухът започна да се нагорещява и сгъстява и дишането му се затрудни. Дъхът му секваше при всяко вдишване и свиркаше при всяко издишване, напомняйки му за астматичните пристъпи на Фрик. При мисълта за момчето сърцето му се разхлопа повече от всякога и той протегна ръка към таблото на асансьора.

Стените продължаваха да се събират и да набиват в съзнанието му нови страхове. Вместо в черна вода и мъгла на мястото на болничния гараж може би, като слезеше от асансьора, той щеше да се намери в черно-белия апартамент с бдящите птици по стените и оживелият Ролф Рейнърд щеше да извади пистолет от плик с пържени картопки. Застрелян отново в корема, този път Итън нямаше да се избави.

Той се поколеба и не натисна копчето.

Вероятно заради затрудненото дишане, напомнило му за астматичните пристъпи на Фрик, Итън започна да си мисли, че сред едва доловимите и не напълно разбираеми думи, идещи от говорителя на тавана, бе чул името на момчето.

Фрик...

Когато затаеше дъх и се съсредоточеше, не можеше да го чуе. Когато възобновеше дишането, името пак се появяваше. Или не се появяваше?!

В асансьора в понеделник следобед преходният клаустрофобичен пристъп бе причинен от друг страх, който той се бе постарал да загърби — неразумния, но натрапчив ужас, че в апартамента на Дъни той ще намери стария си приятел мъртъв, но подвижен, студен като труп, но действащ като жив.

Подозираше, че сегашната клаустрофобия и страхът от възкресението на Рейнърд също замаскират друга тревога, която не иска да си признае и която не може да изрови от подсъзнанието си.

Фрик? Фрик бе емоционално уязвим без съмнение, но не го грозеше никаква физическа опасност. От силно намаления домашен персонал все пак оставаха десет души, като се брояха майстор-

готвачът Сатър и домакинята по поддръжката на двора, господин Йорн. Охраната на имението беше внушителна. Реално за Фрик нямаше друга опасност, освен някой перко да убие Чанинг Манхайм и да направи момчето сирак.

Итън натисна СТАРТ.

Асансьорът потегли отново. Само след миг той спря на горния етаж на гаража.

Може би, като слезеше, Итън щеше да се озове на дъждовна улица, изпечен на пътя на поднесъл круизър.

Вратата се отвори и той видя само бетонните стени на подземния гараж и редиците от паркирани коли, сгушени под флуоресцентните светлини.

На път към форда неравномерното му дишане бързо се нормализира. Учестеното му сърцебиене не само се забави, но и сърцето му слезе от гърлото в гърдите му, където му беше мястото.

Той седна зад волана и заключи всички врати.

През предното стъкло не се виждаше нищо друго, освен бетонна стена, нашарена с петна от вода и от изгорели газове. Тук-там с течение на времето варовикът бе избил и разцъфтял по повърхността.

Въображението му искаше да нарисува фигури от тези цапотии, също както понякога успяваше, загледан в променящите се форми на облаците, да се отдаде на лов на едър дивеч или на създаването на менажерия. Тук обаче той виждаше само разлагащи се лица или падналите сгърчени трупове на жестоко убитите. Все едно че беше застанал пред потресаващия стенопис на многобройните жертви, от чието име той като криминалист бе търсил съдебно възмездие.

Отметнал назад глава, той затвори очи и постепенно се отърси от напрежението.

След време се замисли дали да не си пусне радиото, за да убие времето до пристигането на Хазарт. Шерил Кроу, „Беърнейкид Лейдис“, Крис Айзък без акомпанимента на щрайха, тимпаните и валдохорните биха могли да оправят настроението му.

Не посмя да натисне копчето. Имаше чувството, че вместо обичайната музика, новини и дебати по цялата скала щеше да се хваща само гласът, който можеше да бъде на Хана, напразно опитващ се да му каже нещо.

Сепна го почукване по стъкло. Нахлупил плетена скиорска шапка и с намусена физиономия, от която би се вкиснал и оцет, Хазарт Янси надничаше през стъклото на пътника до шофьора.

Итън отключи вратите.

Изпълвайки джипа, сякаш автомобилът се бе смалил до количка за картинг, Хазарт седна на предната седалка и затвори вратата. Макар че нямаше достатъчно място за коленете му, той не бутна седалката назад. Изглеждаше нервен.

— Намериха ли Дъни?

— Кой да го намери?

— Хората от болницата.

— Не.

— Тогава какво търсиш тук?

— Говорих с лекаря, който е подписал смъртния му акт. Опитвам се да разбера случилото се.

— Докъде стигна?

— До там, откъдето тръгнах — на гъза на географията.

— Не е гледка за туристическа реклама — рече Хазарт. — Сам Кеселман е болен от грип.

На Итън му беше необходимо Кеселман, детективът, който разследваше убийството с лампа на майката на Ролф Рейнърд, да прочете недовършения сценарий на Рейнърд и да открие живия източник на вдъхновение за образа на професора убиец, описан в него.

— Кога се връща на работа? — попита Итън.

— Жена му казва, че не може да задържи дори пилешки бульон в стомаха си. Навярно няма да го видим, докато не минат коледните празници.

— Работил ли е с някого по делото?

— В самото начало Глоу Уилямс е започнал заедно с него, но тъй като много бързо стигнали до задънена улица, той се оттеглил.

— В момента е ангажиран с делото по изнасилването и насичането на парчета на единайсетгодишно момиче, което е на централно място в новините, и няма време за нищо друго.

— Господи, светът става все по-гнусен с всяка изминала седмица!

— С всеки изминал час. Иначе щяхме да станем безработни. Случаят с убийството на Мина Рейнърд е наречен „Вампирката и

лампата“, защото на снимките си от младини тя приличала на вампирките от старите филми, като Теда Бара и Джийн Харлоу. Папката по това дело лежи на бюрото на Кеселман заедно с други дела, по които се работи.

— Така че дори и след празниците той може и да не се заеме веднага с него.

Хазарт се втренчи в бетонната стена пред предното стъкло, сякаш си подбираше собствена менажерия. Може би погледът му откриваше газели и кенгурута. По-вероятно бе обаче да се натъква на пребити деца, удушени жени, простреляни трупове на мъже.

Спомени за невинни жертви. Призраците на семейството му. Винаги с него. Толкова реални, колкото и полицейската му значка, по-реални от пенсията, до която можеше и да не доживее.

— След празниците ще е прекалено късно — заяви Хазарт. — Присъни ми се нещо страшно.

Итън вдигна поглед към него и почака. После попита:

— Какво?

Хазарт разкърши огромните си рамене, намести се на седалката, за да отвори място за краката си, явно чувствайки се неудобно като вол в клетка за канарче, и загледан в бетонната стена, заразказва с равен тон:

— Бяхме двамата с теб в апартамента на Рейнърд. Той те застреля в корема. После се озовахме в една линейка. Ти си отиваше. В линейката имаше коледна украса. Сребърни гирлянди, малки звънчета. Ти ме помоли за връзка звънчета. Аз свалих една, опитах се да ти я дам, но ти вече беше издъхнал.

Итън отново насочи вниманието си към стената на гаража. Сред разлагащите се трупове, в които въображението му превръщаше контурите на петната и неравностите в релефа, той очакваше да види и собственото си лице.

— Събудих се — продължи Хазарт, все още взиращ се в нашарения бетон — и усетих, че в стаята има някой. Надвесен над леглото. Една по-тъмна сянка в мрака. Някакъв мъж. Скочих от леглото и се хвърлих към него, но там нямаше никой. Беше отишъл на другия край. Хукнах към него, ала той не стоеше на едно място и беше много бърз. Не ходеше, а като че ли се плъзгаше. Пистолетът ми беше в кобура, закачен на един стол. Взех го. Мъжът продължи да се движи

бързо, прекалено бързо с плъзгания, сякаш си играеше с мен. Обиколихме стаята. Стигнах до ключ за лампа, светнах. Той се намираше до вратите на вградения гардероб, с гръб към мен. Вратите на гардероба имат огледала. Мъжът влезе в едно от тях. Изчезна в огледалото.

— Продължаваш да сънуваш значи — предположи Итън.

— Казах ти, че се събудих и усетих, че в стаята има някой — напомни Хазарт. — Не можах да го разгледам хубаво, беше с гръб към мен, само зърнах отражението му в огледалото, но мисля, че беше Дъни Уислър. Отворих вратата на гардероба. Нямаше го вътре. Къде е тогава — в проклетото огледало?

— Понякога насън — настоя Итън — човек се събужда, но събуждането е просто част от кошмара и той всъщност продължава да сънува.

— Претърсих апартамента. Не намерих никого. Върнах се в спалнята и намерих това.

Итън чу нежния сребрист звън на малки звънчета.

Той извърна погледа си от бетонната стена.

Във вдигнатата си ръка Хазарт държеше комплект от три малки сребърни звънчета, нанизани концентрично върху обща връвчица, също като онези, които бяха накачени в линейката.

Двамата срещнаха погледите си.

Итън съзнаваше, че Хазарт бе прочел веднага ако не същността на тайните му, то със сигурност факта, че имаше тайни.

Невероятните неща, случили се с Итън в продължение на няма и трийсет часа, а сега и с Хазарт, плюс необяснимата история с мъртвия Дъни, който се разхождаше насам-натам и вероятно бе в дъното на убийството на Рейнърд — всичко това трябваше да има някаква връзка със съдържанието на шестте черни кутии и заплахата срещу Манхайм.

— Какво криеш от мен? — попита Хазарт.

След дълга пауза Итън отвърна:

— Аз също имам такива звънчета.

— И ти ли ги получи насън?

— Получих ги миг преди да умра в една линейка вчера късно следобед.

ГЛАВА 55

Четири стъпала водеха към най-долния от трите подземни етажа на болницата.

Несмущавани както от блудкава музика, така и от задгробни гласове, Итън и Хазарт минаха по познатия, ярко осветен бял коридор покрай градинското помещение и стигнаха до една двойна врата. Зад нея се намираше гаражът за линейки.

Сред другите превозни средства, принадлежащи на болницата, четири линейки бяха паркирани една до друга. По празните места на паркинга личеше, че имаше още коли, които обаче бяха излезли по работа в дъждовния ден.

Итън се приближи до най-близката линейка. След кратко колебание той отвори задната врата.

Вътре гирлянди от блестящ червен станиол бяха опънати отляво и отдясно на тавана. Шест връзки малки звънчета бяха закачени в началото, средата и края на всяка гирлянда.

Хазарт, който бе застанал до втората линейка, го повика:

— Ела тук.

Итън се приближи към отворената задна врата.

Две гирлянди. Само пет връзки звънчета. Липсващата връзка, от средата на червената гирлянда вдясно беше тази, която му дадоха, докато издъхваше.

По средата на гърба му бавно премина студена тръпка, оказваща натиск, сякаш голият пръст на скелет проследяваше с върха си гръбнака му от шийния до опашния прешлен.

— Липсва една връзка звънчета, а ние с теб имаме две — отбеляза Хазарт.

— А може би не. Може би и двамата имаме същата връзка.

— Какво искаш да кажеш?

Зад тях се чу мъжки глас:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Итън се обърна и видя парамедика, който се бе грижил за него в бързащата линейка преди по-малко от двацет и четири часа.

Това, че бе открил звънчетата стиснати в ръката си пред „Рози завинаги“, вече представляваше прекалено голяма загадка. Но да застане лице в лице с човека, видян преди само насън, придаде реалност на смъртта му в линейката, макар че той все още дишаше, все още беше жив.

Срещата обаче бе шокирала само него. Парамедикът гледаше Итън с не по-голям интерес, отколкото би гледал който и да е непознат.

Хазарт показва полицейската си карта.

— Как се казвате, господине?

— Камерън Шийн.

— Господин Шийн, бихме искали да научим на какви повиквания се е отзовала тази линейка вчера следобед.

— По кое време по-точно? — попита парамедикът.

Хазарт погледна към Итън и Итън успя да проговори:

— Между пет и шест часа.

— Бях дежурен с Рик Лазлоу по това време — рече Шийн. — Малко след пет часа се обадиha от полицията и съобщиha, че е станало произшествие на ъгъла на булевард „Уестууд“ и „Уилшър“, в резултат на което има тежко ранен.

Това бе на километри от мястото, където Итън бе блъснат от круизъра.

— Удар на хонда с хамър — продължи Шийн. — Пренесохме пострадалия в колата. Той имаше вид, сякаш го е блъснал тежкотоварен камион, а не просто един хамър. Закарахме го от улицата направо в операционната за рекордно време и както чувам, той ще се оправи.

Итън назова имената на улиците, които образуваха кръстовището недалеч от „Рози завинаги“.

— Отзовават ли се на повиквания от места толкова далеч на запад?

— Разбира се. Ако смятаме, че можем да избегнем задръстванията, ние отиваме навсякъде, където има кръв.

— Отзовахте ли се на повикване от това кръстовище вчера?

Парамедикът поклати глава.

— Ние с Рик не. Може да е отишъл някой от другите екипи. Проверете в диспечерския дневник.

— Изглеждате ми познат — каза Итън. — Среждали ли сме се някъде?

Шийн се намръщи, явно ровеше в паметта си.

— Не си спомням да сме се срещали. Искате ли да проверите в диспечерския дневник?

— Не — отвърна Хазарт. — Само още един въпрос. — Той посочи една от гирляндите от блестящ станиол в задната част на линейката. — Средната връзка звънчета липсва.

Шийн надникна вътре.

— Липсват звънчета. Така ли? Хм, да. Е, и?

— Чудим се какво е станало с тях.

Лицето на Шийн се сбърчи озадачено.

— Какво ли? Със звънчетата? Не си спомням да се е случило нещо с тях по време на моята смяна. Може някой от другите смени да знае повече.

Хазарт хвърли поглед към Итън и той сви рамене. Хазарт затръшна вратата на линейката.

Озадачеността на Шийн се превърна в изумление:

— Нима полицията праща двама детектива по следите на някой, който може да е откраднал коледно украшение за два долара?

Нито Итън, нито Хазарт можеха да отговорят на този въпрос.

Шийн би трябвало да спре дотук, но като много други в наши дни той нямаше и най-малка представа за същността на работата на полицаите и това го караше да чувства, че превъзхожда всеки, който носи полицейска значка.

— Тогава кого ще прати да свали коте от дърво — специализиран отряд ли?

— Работата не е само в цената на липсващото украшение, нали детектив Труман?

— Не е — потвърди Итън, включвайки се в обичайния им подход от миналото. — Работата е в принципа. А също и в това, че престъплението е извършено с цел подклаждане на омраза.

— Определено наказуемо престъпление според Наказателния кодекс на Калифорния — изрече Хазарт с каменно лице.

— Докато траят празниците — поясни Итън, — ние сме в екипа, който следи да не се обезобразяват коледната украса и сцените с Младенеца в яслите.

— Това е част от дейността на специалния отряд, основан след приемането на Закона против подклаждането на омраза през 2001 година.

Шийн наклони глава първо към Итън, после към Хазарт и по лицето му се прокрадна зачатък на усмивка.

— Будалките ме, нали? Играете си на „Полицейска мрежа“.

Използвайки втренчения, неодобрителен поглед, с който можеше да смрази всичко, от закоравели гангстери до букети цветя, Хазарт рече:

— Вие против християнството ли сте, господин Шийн?

Зачатъкът на усмивка по лицето на Шийн секна, преди да се оформи напълно.

— Моля?

— Поддръжник ли сте на свободата на вероизповеданието — поде Итън, — или сте от онези, които смятат, че конституцията на САЩ ви гарантира свобода от религията?

Парамедикът моментално изтри усмивката от лицето си и отвърна:

— Разбира се, че вярвам в свободата на вероизповеданието, който не вярва в нея?

— Ако вземем съдебно постановление да претърсим веднага дома ви — рече Хазарт, — ще намерим ли вътре колекция от антихристиянска литература, господин Шийн?

— Къде, в моя дом? Аз не съм противник на никого и на нищо. Дружелюбен съм към всички. За какъв ме мислите?

— Ще намерим ли материали за правене на бомби? — попита Итън.

Също както самодоволната усмивка на Шийн се бе смразила и изчезнала под вледеняващия поглед на Хазарт, така и цветът се източи от лицето му и то стана сиво като небоядисаните бетонни стени на гаража за линейките.

Шийн отстъпи назад, вдигна ръце, сякаш да се предаде, и рече:

— Каква е тази работа? Сериозно ли говорите? Не може да бъде! Изчезнала коледна играчка за два долара и аз трябва да си търся

адвокат!

— Ако имате такъв — отвърна със сериозен тон Хазарт, — ще бъде във ваш интерес да му се обадите.

Все още несигурен на какво да вярва, Шийн отстъпи още една крачка назад, после две, после им обърна гръб и забърза към залата, в която екипите на бърза помощ очакваха да бъдат изпратени по задачи.

— Ама че го измислихме — специален отряд — изсмя се Хазарт.

— Голям цар си — похвали го Итън.

— Ти си цар.

Итън беше забравил колко по-лесно се живее, когато делиш задълженията си с някого, особено ако този някой има чувство за хумор.

— Защо не се върнеш на работа в полицията — попита Хазарт, докато прекосяваха гаража на път към коридора, минаващ покрай градинското помещение. — Хем ще спасяваме света, хем ще се кефим.

Изкачвайки се по стълбището към горния етаж на обществения гараж, Итън отвърна:

— Да речем, че на тази щуротия ѝ дойде краят рано или късно — застрелване в корема, което после го няма, звънчетата, гласът по телефона, човек, влизащ в огледалото на гардероба. Мислиш ли, че е възможно да се върнем към обикновената полицейска работа, сякаш нищо странно не се е случвало.

— Е, какво, монах ли да стана?

— Имам чувството, че това трябва... да промени нещо.

— Аз съм си добре такъв — възрази Хазарт. — По-хладнокръвен не бих могъл да стана. Не мислиш ли, че хладнокръвието ми стига чак до хромозомите?

— Ти си един ходещ блок от лед.

— Това обаче не значи, че в мен не гори огън.

— Ни най-малко — съгласи се Итън.

— В мен има много огън.

— Толкова си хладнокръвен, че гориш.

— Точно така. Затова няма защо да се променям, освен ако не срещна Исус Христос и той ме светне по главата.

Те не се намираха на гробище и не подсвиркваха, но това, за което говореха, и отекването на думите им по студентите като крипта стени на стълбището извика в съзнанието на Итън сцени от стари

филми, в които хлапета се хвалят със смелостта си, за да прикрият страха си, докато бродят из гробища посред нощ.

ГЛАВА 56

Върху точилото на самолишението, с маниакално постоянство, Бритина Дауд бе превърнала тялото си в дълго, тънко острие. Когато се движеше, тя създаваше впечатлението, че ще нареже дрехите си на парчета с походката си, която приличаше на отваряне и затваряне на ножица.

Ханшът ѝ бе дялан, докато костите му бяха станали крехки като на пиле. Краката ѝ бяха като на фламинго. Ръцете ѝ изглеждаха безплътни подобно на крила с оскубани пера. Бритина, изглежда, беше решила да се дяла, докато вятърът я вдигне в небесата при орехчетата и врабчетата.

Всъщност тя не беше просто едно острие, а цял швейцарски войнишки нож, на който всички режещи и пробиващи остриета са отворени.

Корки Лапута би могъл да се влюби в нея, ако не беше толкова грозна.

Макар че не я обичаше, той я любеше. Болестта, в чийто калъп тя бе оформила измършавялото си като скелет тялото, го изпълваше с възторг. Създаваше му усещането, че люби самата смърт.

Едва двайсет и шест годишна, тя се бе подготвила старателно за ранна остеопороза, сякаш копнееше да падне и да се разбие на безброй парчета като кристална ваза, съборена от полица на каменен под.

Когато се любеха, Корки винаги очакваше тя да го прободее с коляно или лакът или да се строши под него.

— Оправи ме, оправи ме — повтаряше тя с тон, който по-скоро звучеше като зов за помощ при самоубийство, отколкото като покана за секс.

Леглото ѝ беше тясно, подходящо само за човек, който не се върти насън и лежи също толкова неподвижно като обитател на ковчег, значително по-тясно, отколкото бе необходимо за дивашкото чукане, на което и двамата бяха способни.

Тя бе сложила единично легло в стаята си, защото никога преди не бе имала любовник и бе смятала, че ще си остане девствена. Корки бе успял да я вкара в леглото със същата лекота, с която би могъл да смачка в юмрука си колибри.

Тясното легло се намиреше в стая на горния етаж на тясна двуетажна викторианска къща. Парцелът беше дълъг, но прекалено тесен за постройката на жилищна сграда според съвременните изисквания.

Преди около шейсет години, малко след войната, един ексцентричен любител на кучета бе планирал и построил странната сграда. Той бе живял в нея с двете си едри и двете си дребни състезателни хрътки.

След време той бе получил инсулт и се бе парализирал. След няколко дни, през които господарят им не ги беше хранил, изгладнелите кучета го бяха изяли.

Това се бе случило преди четирийсет години. По-късната история на този дом съдържаеше моменти, също така цветисти, а понякога и толкова зловещи, като живота и ужасната смърт на първия му собственик.

Атмосферата на сградата бе привлякла вниманието на Бритина, както високочестотното подсвирване би накарало състезателна хрътка да наостри уши. Тя бе купила къщата с част от парите от наследството, което бе получила от баба си по бащина линия.

Бритина беше аспирантка в същия университет, който бе дал хляб на поколения от семейството Лапута. След още година и половина тя щеше да стане доктор по американска литература, която тя до голяма степен презираше.

Макар че не беше изхарчила цялото си наследство за къщата, тя имаше нужда от допълнителен доход освен инвестициите си, за да преживее. Беше водила часове като студент асистент, за да може да си купува шоколадчета за отслабване и лекарства, предизвикващи повръщане.

Преди шест месеца личният секретар на Чанинг Манхайм се бе обадил на завеждащия Катедрата по английска филология в нейния университет, за да каже, че се търси нов частен учител за сина на великия актьор. Само учени от най-висок калибър могат да кандидатстват за работата.

Завеждащият отнесе въпроса към Корки, който беше заместник-завеждащ, и Корки препоръча госпожица Дауд.

Той знаеше, че ще я назначат, защото преди всичко идиотът актьор щеше да се впечатли от драматичния ѝ вид. Смъртната ѝ бледност, изпитото ѝ лице и фигурата на монахиня, страдаща от анорексия, щяха да се изтълкуват като доказателство, че Бритина не се интересува от плътските удоволствия, а се отдава изцяло на интелектуални занимания и значи е истинска интелектуалка.

В развлекателната индустрия единственото нещо, което има значение, е имиджът. Поради това Манхайм смяташе, че видът е равен на същността и в останалите професии.

Освен това Бритина Дауд беше интелектуален сноб, който изпъстря разговора си с научен жаргон, по-неразбираем и от лабораторните термини на микробиолозите. Дори да не успееше да убеди кинозвездата, че е най-подходящият кандидат, с мършавостта си, младата жена щеше да го направи със засуканите си думи.

В навечерието на интервюто ѝ за работа Корки я засипа с гъст като сметана чар и веднага стана ясно, че тя е изгладняла не само за храна, а и за ласкателства. Тя даде воля на апетита си за възхвала и Корки преспа с нея за първи път.

В крайна сметка тя получи работата като частен учител по английски език и литература на Елфрик Манхайм и започна да посещава редовно Палацо Роспо.

Преди това Ролф Рейнърд и Корки бяха обсъдили в общи линии удара, който би могъл да бъде нанесен в името на обществените безредици, като се докажеше, че дори една световноизвестна звезда може да се превърне в жертва на агентите на хаоса. Те все още не бяха избрали идеалния обект, докато любовницата на Корки не бе наета от Чанинг Манхайм.

От Бритина, в леглото и извън него, Корки бе научил много за имението на Манхайм. Тя го бе осведомила за съществуването на линия 24 и още по-важно — за члена на охраната Нед Хокънбери, доблестен пазител на Пийчис и Хърб, който според Фрик е бил уволнен заради оставянето на фалшиви съобщения от мъртвите на телефонния секретар на тази линия.

Бритина също бе направила подробен психологически портрет на сина на Чанинг. Той щеше да бъде безценен за Корки, когато

пленеше момчето и се заемеше с емоционалното му разрушаване.

В приятната възбуда след лудешкия секс на Бритина не ѝ беше дошло на ум да заподозре, че интересът на Корки към всичко, свързано с Манхайм, може да се дължи на нещо друго, освен на чисто любопитство. Тя беше неволен конспиратор, едно наивно влюбено момиче.

— Оправи ме, оправи ме — подкани го отново Бритина и Корки се подчини.

Вятърът блъскаше по стените на тясната къща и дъждът плющеше по кльощавите ѝ страни, а върху тясното легло Бритина се мяташе като възбудена буболечка.

Този път, докато се прегръщаха унесено след сношението, Корки не я пита повече за Манхайм. Вече беше събрал повече информация по въпроса, отколкото му трябваше.

Както понякога имаше обичай, Бритина се впусна в монолог за безполезността на литературата — колко остаряло е писменото слово, как визуалните изображения ще надделеят над езика, как идеите, които тя наричаше „мемове“, се разпространяват от мозък в мозък сред населението, подобно на умствени вируси, създавайки нови начини на мислене в обществото.

Корки усети, че ще му се пръсне мозъкът, ако тя не млъкне, след което наистина щеше да му се наложи да намери нов начин на мислене.

След време Бритина се надигна, подрънквайки с костите си, от любовното гнездо с намерението да изтрополи до банята.

Корки се протегна под леглото и измъкна пистолета, който беше скрил там по-рано.

Той изстреля два куршума в гърба ѝ, почти очаквайки, че тя ще се нацепи на парчета кокали и прах, подобно на древна мумия, станала чуплива от изсушаването през вековете, но тя просто се стовари мъртва във формата на бледа ъгловата купчинка.

ГЛАВА 57

През годините, в които бяха работили официално като партньори, Итън и Хазарт се бяха придържали към правилника, доколкото изобщо е възможно да се придържаш към правилник, написан главно от хора, които никога не са работили като полицаи.

В този декемврийски ден обаче, работейки неофициално отново като партньори, те бяха лоши момчета, които не играеха по правилата. Итън не се чувстваше добре в тази ролята, но тя му даваше успокоение, че държат положението под контрол.

На вратата на апартамента на Ролф Рейнърд имаше бележка, че в апартамент 2Б се провежда полицейско разследване. Никой няма право да влиза, освен упълномощения персонал от полицията и от отдела на областния прокурор.

Те не й обърнаха внимание.

Ключалката на вратата беше запечатана от полицията. Итън разчупи печата и го махна.

Хазарт носеше специален инструмент за отключване на брави, „Локейд“, който се продава само на блюстителите на закона. При нормални обстоятелства той би подал необходимата заявка, в която би указал точно за какво ще го използва, почти неизменно основавайки се на издадено съдебно постановление за обиск.

Сега обаче обстоятелствата не бяха нормални.

Хазарт се беше сдобил с един от инструментите „Локейд“ в полицейското управление не по обичайния ред. Той щеше да ходи по тънкия като бръснач ръб между праведността и падението, докато не върнеше инструмента на мястото му в шкафа.

— Когато си тръгнал след някакъв магьосник, който се разтваря в огледала, задникът ти и без това виси над пропаст — заяви той.

Хазарт пхна тънкия шиш на локейда в ключалката. Наложил се да натисне спусъка четири пъти, докато пружината на уреда успее да премести всички шипове на механизма и да освободи ключалката.

Итън влезе след Хазарт в апартамента и затвори вратата. Той се постара да не настъпи петната от кръвта на Рейнърд върху белия килим пред прага.

Той бе пролял реки от собствената си кръв върху този килим, бе умрял върху него. Споменът за това бе прекалено ярък, за да е само сън.

Черно-бялата мебелировка и украса бяха съвсем същите, както ги помнеше.

По стените ято гълъби бяха замръзнали в полета си. Подобно на бели тебеширени чавки върху сиви каменни плочи, в мрачното небе кръжаха гъски. Група кукумявки, кацнали на хамбарен покрив, обмисляха съдбата на мишките.

Предишната вечер Хазарт бе присъствал на първото претърсване на апартамента. Беше му известно какво бе взето като евентуално доказателство и какво бе оставено.

Той се отправи директно към черното лакирано бюро с дръжки, имитация на слонова кост, в ъгъла на хола.

— Това, което ни трябва, вероятно е тук — рече той и претърси чекмеджетата от горе до долу.

Гарги, кацнали на желязна ограда, свирепо гледаща чапла, древна като птеродактил — всички те надничаха в тази стая от други времена, от други места.

Обзет от параноя, която не се опитваше да прикрива, Итън имаше чувството, че когато извърне очи от снимките, птиците в тях извързват глави, за да го следят с поглед, напълно наясно, че той трябва да е мъртъв, а човекът, който бе направил колекцията от образите им, трябва да живее, за да им се радва.

— Ето ги. — Хазарт извади кутия от обувки от едно чекмедже. — Банкови справки, използвани чекове.

Те седнаха на масата от неръждаема стомана и пластмаса в ъгъла за хранене, за да прегледат финансовите документи на Рейнърд.

Масата беше до прозореца. Зад прозореца се виждаше бурният ден, потънал в сивота, брулен от вятъра, окъпан в дъжд, освободен от гръмотевици и светкавици, но все още заплашителен, мрачен и зловещ.

Не беше достатъчно светло за четене и Хазарт стана и светна малкия керамичен черно-бял полилей над масата.

Чековете бяха събрани в единайсет бали, вързани с ластичета — по една на месец за текущата година от януари до ноември. Използваните чекове за текущия месец щяха да бъдат изпратени от банката чак към средата на януари.

Когато свършиха, те щяха да приберат всичко обратно в кутията и да я сложат пак в чекмеджето точно както Хазарт я бе намерил. Сам Кеселман, детективът, натоварен със случая на Мина Рейнърд, щеше без съмнение да прегледа същите тези чекове, след като се оправеше от грипа, върнеше се на работа след коледните празници и прочетеше недовършения сценарий на умрелия актьор.

Ако се опитаха да изчакат Кеселман обаче, Чанинг Манхайм можеше да бъде убит дотогава. И Итън също.

Трябваше им да прегледат само чековете от първите осем месеца, предхождащи убийството на Мина Рейнърд.

Хазарт взе четири от балите и избута другите четири към Итън.

Според сценария един безработен и недооценен актьор бе изкарал курс по актьорско майсторство в един университет, където се бе запознал с някакъв професор, с когото се бяха наговорили да убият най-голямата кинозвезда в света. Ако образът в сценария бе вдъхновен от реален професор убиец, чек за образователна такса би могъл да им подсказва в кое висше учебно заведение да започнат търсенето.

Не след дълго те откриха, че Ролф Рейнърд е бил побъркан на тема образование. Бележките му върху отрязъците на кочана бяха изрядни и информативни.

През първите осем месеца на годината той бе посетил две тридневни конференции по актьорско майсторство, една по писане на сценарии, един едnodневен семинар по самореклама и два допълнителни курса по американска литература.

— Шест възможности — отбеляза Хазарт. — Отваря ни се напрегнат ден.

— Колкото по-скоро ги проучим, толкова по-добре — съгласи се Итън. — Но Манхайм ще се прибере от Флорида чак в четвъртък следобед.

— Е, и?

— Значи имаме на разположение и утре.

Хазарт насочи погледа си към прозореца и се загледа в картината на бурята, сякаш беше гледачка, предсказваща бъдещето по

дъждовните капки, вместо по мокрите листенца, останали на дъното на чаша чай.

След кратък размисъл той рече:

— Може би не би трябвало да разчитаме на утрешния ден. Имам чувството, че времето ни изтича.

ГЛАВА 58

Прозрачно увитите кокали се строполиха на пода без вик на изненада или стон.

За да се увери, че Бритина е мъртва, Корки искаше да я застреля още веднъж, този път в тила. За съжаление, пистолетът му бе започнал да лае.

Дори и най-висококачественият заглушител престава да действа добре след многократна употреба. Независимо от това какъв материал се използва за заглушаване в удължителя, при всеки изстрел той се свива по малко и действието му се влошава.

Освен това Корки не притежаваше заглушител с качеството, на което се радват агентите на ЦРУ. Човек не може да се надява на материали и изработка, с каквито се славят големите производители на оръжие, когато купува заглушители от активисти, борещи се срещу яденето на телешко месо.

Той бе опраскал Хокънбери шест пъти и Бритина — два пъти. Заглушителят бе поел шума само на осем изстрела.

Навярно последният изстрел не се бе чул извън тясната къща, но следващият щеше да бъде значително по-силен. Той бе човек, готов да поеме добре обмислен риск, но случаят не беше такъв.

В багажника на колата си, в куфарчето с инструменти, той държеше резервен заглушител, както и очила нощно виждане и комплект спринцовки с успокоителни медикаменти и отрова. Също и две готови за взривяване ръчни гранати.

Както винаги обаче той бе паркирал на няколко преки от къщата на Бритина, не на нейната улица. Тъй като Корки бе щатен преподавател, а тя — студентка, те много старателно държаха връзката си в тайна.

Да отиде до беемвето и да се върне, за да донесе нов заглушител, му се виждаше ненужно усложнение. Вместо това той клекна до простреляната си любовница и опипа врата ѝ, опитвайки се да намери пулс в сънната ѝ артерия.

Тя беше също толкова свършена колкото диското.

Корки отиде в банята, изми си чатала, ръцете и лицето. Да си влюбен в хаоса не означаваше, че трябва да презираш добрата лична хигиена.

Той извади голямо шише с освежител за уста от аптекката. Тъй като мъртвата Бритина не бе в състояние да се засегне, Корки отпи голяма глътка направо от гърлото му и си изплакна устата.

Целувките ѝ оставяха лош вкус.

Поради това че Бритина имаше навика често да гладува, тя изпаднаше в състояние на кетоза, по време на което организъмът ѝ бе принуден да гори мизерните запаси от тлъстина, които ревниво бе пазил. Част от симптомите на кетозата са гадене и повръщане, но има и по-приятен симптом — дъх с миризмата на плодове.

На Корки му харесваше ароматът на дъха ѝ, но след размяната на слюнка и търкането на езиците им понякога в устата му започваше да киселее. Като всички неща в този несвършен свят за удоволствието от чуването трябва да се плаща.

В този случай, разбира се, Бритина бе платила по-скъпо от него.

Той се облече бързо и слезе по чорапи по тясното стълбище в малката кухня в задната страна на къщата.

Жълтата му мушама и шапката му за дъжд висяха на кукичка на стената в малката остъклена веранда пред кухнята. Черните му ботуши стояха на пода близо до мушамата.

Дъждът се лееше с такава сила върху покрива на верандата, че звучеше като порой в тропическата джунгла. Той почти очакваше да види ухилени алигатори в задния двор и пълзящи по дърветата питони.

Корки мушна пистолета в един от безбройните джобове на мушамата. От друг джоб извади парче гумена тръба и нещо, което приличаше на малка кофичка кисело мляко, макар че беше черно с червена капачка и по него не бяха нарисувани вкусни плодове.

Вече нямаше причини да показва уважение към чистотата на пода в къщата на Бритина, затова той си обу ботушите и се върна вътре. Дълбоките мокри грайфери на гумените му подметки заскърцаха по линолеума в кухнята.

Имаше още работа за вършене. Беше оставил доказателства, с които би могъл да бъде осъден за убийство. Сперма, косми, отпечатъци от пръсти — всичко трябваше да се премахне.

От деня, в който бе започнал да посещава този тесен дом преди няколко месеца, той бе идвал без латексовите ръкавици, които си слагаше обикновено при извършването на убийства. Макар че Бритина Дауд беше суперексцентрична, тя със сигурност би заподозряла, че нещо не е наред, ако любовникът ѝ ходи постоянно с хирургически ръкавици.

По-стръмни и още по-тесни стълби от останалите в къщата водеха от кухнята надолу към гараж, в който три от четирите страни бяха под земята. Всичко в него тънеше в гъст мрак като в катакомба или затвор.

Корки сякаш долавяше звуците на цял оркестър от паяци, подръпващи копринените струни на арфите си.

Четирите малки прозорчета във вратата на гаража биха пропуснали малко слънчева светлина в типичен за Калифорния ясен ден. Сивият мрак на бурята изобщо не можеше да проникне през прашните стъкла.

Той светна една гола крушка на тавана, която бе твърде слаба, за да изтегли силата от бога на зороастризма.

Богът на зороастризма се казва Ахура Мазда. Колата на Бритина беше мазда, без ахура, но Корки сметна шегата си за остроумна.

Той извади от багажника четири аерозолни опаковки с размера на лак за коса. С всяка от тях водач на автомобил, закъсал на пътя, можеше да напомпа и да залепи спукана гума. Той ги остави настрана и извади от багажника две празни туби за бензин.

Беше купил тези неща за Бритина в допълнение към сигнални ракети и жълт флаг с надпис АВАРИЯ с тлъсти черни букви и бе настоял тя да ги носи винаги в багажника на зороастрийския си бог.

Тя бе трогната от грижата му и бе заявила, че не би могъл да докаже любовта си с диаманти така добре, както с тези скромни подаръци. Всъщност те бяха част от подготовката му за отървяване от трупа ѝ, когато дойдеше времето да я убие.

Корки не отричаше, че може да се представи като много романтичен, когато бе необходимо, но талантът му за старателна подготовка беше още по-голям. За каквото и да се захванеше — било то печенето на пуйка за Деня на благодарността, убийството на неудобна любовница, или планирането на отвличане на сина на най-голямата кинозвезда в света, той подхождаше към задачата си с много

мисъл и търпение, посвещавайки ѝ необходимото време за разработването на безупречна стратегия и гарантираща успех тактика.

Тя не бе попитала защо са необходими две туби за бензин, след като би могла да носи само едната. Той беше сигурен, че тя няма да попита, нито дори да се замисли, бидейки човек на изображението и на утопичните мечти, а не на математиката и логиката.

Той сложи празните осемлитрови туби на пода. Вкара единия край на гумена тръбичка в отвора за наливане на бензин на колата и смукна през другия.

Редовните упражнения в този вид дейност помогнаха на Корки да поеме възможно най-малко бензинови пари в дробовете си и нито капка течност да не попадне в устата му. Източването започна веднага след пхването на тръбичката в тубата.

След като и двете туби се напълниха, Корки ги отнесе на партера. Той остави бензина да се разлива по пода на гаража през свободния край на гумената тръбичка. После се върна за четирите аерозолни опаковки и ги занесе в кухнята. Сложи две от тях върху най-ниския рафт на долната фурна и другите две върху най-ниския рафт на горната фурна.

Докато се качваше по стълбите с една от осемлитровите туби, той изключи термостатите на първия и на втория етаж. Това щеше да попречи на електрическата запалка да хвърли искра в газовата фурна и да предизвика експлозия на бензиновите пари, преди да е напуснал къщата.

Корки остави капачката на тубата затворена и започна да полива обилно през чучура бледото голо тяло на Бритина Дауд. Дългата ѝ коса можеше да послужи добре за подпалка, но в тялото ѝ нямаше достатъчно тлъстина за поддържане на огъня.

Той изля близо литър бензин в банята, но напои насъбраните чаршафи с половин туба. Дори не влезе в двете малки стаички на горния етаж, защото никога не беше ходил в тях, а и защото не бе необходимо да полива навсякъде, за да постигне желания ефект.

Тръгна от спалнята, оставяйки непрекъсната бензинова следа след себе си по коридорчето на горния етаж, после по стълбите надолу към партера. Остави празната туба в основата на стълбището и взе пълната.

После обиколи хола и трапезарията и спря пред прага на кухнята. Сложи тубата на пода, отвъртя капачката и я хвърли.

Извади от джоба на якето си черната кофичка с червената капачка. Тя съдържаеше взривно вещество.

Обвивката на веществото беше гъвкава. Той го оформи така, че да запуши като с тапа гърлото на осемлитровата туба, в която бяха останали около два литра бензин.

Дръпна халкичката върху червената капачка. Това беше началото на химическа реакция, при която се отделяше топлина и след четири минути щеше да се предизвика експлозия, достатъчно силна, за да подпали бензина в тубата и да предизвика пожар, достигащ бързо и до трупата в спалнята на втория етаж.

Сега не беше подходящ момент някой да звънне на вратата.

И, естествено, никой не позвъни, защото освен на отличната си стратегия, солидната тактика и прецизната подготовка, той можеше да разчита на Лапутския си късмет. Хаосът му беше ангел хранител и той се намираше неизменно в зоната на затишието на мощната му разрушителна сила.

Той се върна при фурните и залости и двете врати, което бе необходимо, за да може да се включи програмата за самопочистване. После натисна копчетата за почистване на всяка от тях.

Високата температура щеше бързо да разшири съдържанието на аерозолните флакони и те щяха да се взривят. Тъй като вратите бяха залостени, натискът от взрива нямаше да се освободи лесно. В резултат фурните можеха да се повредят достатъчно, за да причинят изтичане на газ и още по-голяма експлозия.

Къщата щеше да се разруши напълно и без номера с фурните. Високооктановият бензин, разлят от тубите почти навсякъде, а също и този, който продължаваше да се източва на пода в гаража, щеше да подхрани пламъците и да унищожи всички следи от неговото ДНК, от спермата до космите, както и всеки отпечатък, оставен от пръстите му. Въпреки това той предпочиташе да се презастрахова винаги, когато бе възможно.

Корки излезе на задната веранда и облече огромната си жълта мушама. После нахлуи шапката си за дъжд.

Бутна вратата и слезе по стълбите. Стигна до края на двора, мина през портата и тръгна по уличката, без да погледне повече къщата.

При дъжд той се чувстваше като риба във вода.

От небето се изливаше порой. Бурни потоци се вливаха в канавките, но вода заливаше и бордюрите.

Но този проливен дъжд нямаше да успее да угаси огъня, подготвен от него. Напоените с бензин пламъци щяха да погълнат изцяло дървената постройка, преди стените да рухнат и да пуснат вътре дъжда.

Нещо повече, бурята беше на негова страна. Наводнените кръстовища и задръстването щяха да попречат на пожарните коли да пристигнат бързо.

Корки бе завил на ъгъла и вече виждаше беемвето си, когато в далечината чу първата експлозия. Звукът бе нисък, равен, приглушен, но страшен.

Скоро той щеше да е изличил всички следи и улики, които биха могли да насочат полицията към него след нападението му в Палацо Роспо.

ГЛАВА 59

Фрик обикаляше по-далечните стаи на Палацо Роспо и събираше фенерчета за осветление по време на земетресение в кошница за пикник.

Главната къща и останалите постройки бяха обезопасени срещу земетръсна дейност и структурно укрепени така, че да издържат без или с минимални повреди дори двеминутни трусове, достигащи осем по скалата на Рихтер.

Обикновено осем се смяташе за степен, при която е време да си целунеш задника за сбогом. Такива силни земетресения се случват само на кино.

Ако грамадански трус прекъснеше електричеството на града, Палацо Роспо можеше да разчита на бензинови генератори, скрити в подземен бункер с половинметрови железобетонни стени и таван. Дори целият район да бе засегнат от бедствие, имението щеше да остане напълно осветено, компютрите щяха да продължават да работят, асансьорите да се движат, хладилниците да охлаждат.

В розовата градина издяланите от гранит херувимчета във фонтана щяха да продължат да пишкат безкрайно.

Тази резервна система нямаше да бъде чак толкова полезна, ако непознати до този момент вулкани изригнаха под Лос Анджелис и от тях потечаха реки от лава, превръщащи стотици квадратни километри в пушеща пустиня, или ако някой астероид се стовареше върху Бел Еър. Дори и звезда със славата и богатството на Татко призрак не можеше да се предпази срещу катаклизми от планетарен мащаб.

Ако швейцарските генератори в бункера престанеха да работят, тогава серия от акумулаторни батерии, сякаш дошли от замъка на Франкенщайн, с двайсетгодишен живот, всяка огромна като бъчва, щяха моментално да се задействат. Те можеха да поддържат ограничено осветление за спешни случаи, всичките компютри, системата за охрана и други жизненоважни уреди в продължение на цели деветдесет и шест часа.

Ако електричеството в града спреше, ако генераторите бъдеха разрушени, ако гигантските акумулатори с двайсетгодишен живот се окажеха безполезни, навсякъде из къщата бяха поставени множество фенерчета за осветление по време на земетресение. Лично Фрик смяташе, че такава поредица от бедствия може да се случи само при нашествие на извънземни с електромагнитно импулсно въоръжение.

Във всеки случай според госпожа Макбий в имението имаше 214 фенерчета за осветление при земетресение, което означаваше, че човек може спокойно да заложи живота си, че те не са 213 или 215.

Тези малки, но доста силни фенерчета на батерии бяха постоянно включени в контактите и се зареждаха непрекъснато. Ако електричеството угаснеше, фенерчетата се включваха моментално, хвърляйки достатъчно светлина, за да могат хората спокойно да напуснат къщата в най-тъмните часове на най-дълбоката нощ. Освен това те можеха да се извадят от контактите и да се използват като обикновени фенерчета.

Капачките на контактите, в които бяха включени, както и пластмасовите кутии на фенерчетата се свързваха цвено с перваза, върху който се намираха — бежови фенерчета върху варовиков перваз, тъмнокафяви върху махагон, черни върху черен мрамор... При нормални обстоятелства те не трябваше да се набиват в очи. А когато човек живееше постоянно сред тях, той скоро преставаше да ги забелязва.

Никой друг, освен госпожа Макбий, нямаше да обърне внимание на това, че дузина от 214-те фенерчета са изчезнали. А госпожа Макбий нямаше да се върне от Санта Барбара до четвъртък сутринта.

Въпреки това Фрик отмъкваше фенерчета само от далечни, рядко обитавани стаи, където беше по-малко вероятно изчезването им да предизвика разследване. Те му бяха необходими за неговото специално тайно скривалище.

Той събираше фенерчетата в кошница за пикник, защото тя имаше капак на панти. Това му позволяваше да държи капака затворен и да пази съдържанието на кошницата скрито от очите на неочаквано срещнат служител в имението.

Ако някой го попиташе какво носи в кошницата, той щеше да излъже, че носи сандвичи. Щеше да им каже, че се готви да лагерува в

палатка от одеяло в залата за билиард, правейки се, че е индианец от племето блекфут, живеещ в миналото, някъде около 1880 година.

Разбира се, идеята да се правиш на индианец в залата за билиард бе много тъпа. Ала повечето възрастни вярваха, че десетгодишните хлапаци се заплесват по такива глупави неща, така че щяха да му повярват и навярно да го съжалят.

Да те съжаляват е по-добре, отколкото да те смятат за луд като двуглавата котка на Барбара Стрейзънд.

Това бе един от любимите изрази на Татко призрак. Когато татко решише, че на някого му хлопа дъската, той казваше:

— Луд е като двуглавата котка на Барбара Стрейзънд.

Преди години Татко призрак беше подписал договор да участва във филм, режисиран от Барбара Стрейзънд. Но нещо се бе объркало. В крайна сметка той се бе оттеглил от филма.

Никога обаче не бе споменавал госпожа Стрейзънд с лошо. Но това не означаваше, че те са също толкова приятелски настроени и жадни за съвместни приключения както животинките във *Вятърът във върбите*.

В средите на развлекателната индустрия всички се преструваха, че са приятели, дори когато се ненавиждаха. Те се целуваха, прегръщаха, потупваха се по гърбовете и се обсипваха с комплименти толкова убедително, че дори Шерлок Холмс не би могъл да отгатне кой от тях кого иска да убие.

Според Татко призрак никой от киното не би посмял да каже истината за когото и да било друго от индустрията, защото всеки от тях знаеше, че всеки от останалите е способен да поведе кървава вендета с такава ярост, че би изкарал ангелите и на най-закоравелия мафиот.

Барбара Стрейзънд всъщност не притежаваше двуглава котка. Това беше просто метафора, както се изразяваше бащата на Фрик, за някакъв елемент от фабулата или образ, който тя бе искала да добави към филма си, след като Татко призрак бе подписал договор да участва на базата на сценарий без двуглавата котка.

Той смяташе двуглавата котка за абсолютно шантава идея, а госпожа Стрейзънд вярваше, че тя ще спечели на филма Оскари с камари. Дватама бяха разбрали, че няма да постигнат съгласие, бяха си

разменили целувки, прегръдки и комплименти и всеки бе тръгнал по пътя си без проливане на кръв.

Тази сутрин в коридора пред кухнята, когато Фрик за малко не изплю камъчето пред господин Труман за човека от огледалото, Молох и т.н., той бе се изложил прекалено открито на опасността да го сметнат за луд като двуглавата котка на Барбара Стрейзънд. Тази грешка нямаше да се повтори.

Майка му веднъж я бяха прибрали в лудницата.

Хората щяха да си помислят, че *крушата не пада по-далеч от дървото*.

Бяха я пуснали след десет дни.

Ако Фрик заговореше за човек от огледалото, нямаше да го пуснат никога. Нито след десет дни, нито след десет години.

И още по-лошо, ако го приберяха в лудницата, Молох щеше да знае точно къде да го намери. В тапицираната стая за психиатрично болни няма къде да се скриеш.

Фрик имаше вид, сякаш търси великденски яйца с кошницата за пикник, докато се прокрадваше през задното стълбище, коридора, стаята за пиене на чай, стаята за медитация и събираше фенерчета за осветление по време на земетресение, като през цялото време си повтаряше „Сандвичи, сандвичи“, защото се тревожеше, че когато най-сетне срещне някоя прислужница или общ работник, езикът му ще се върже и ще забрави какво се е приготвил да излъже.

По природа не му се удаваше да лъже. Но когато времето и мястото изискват да умееш да лъжеш просто за да минаваш за нормален, когато времето и мястото изискват да умееш да лъжеш, за да оцелееш, липсата на това умение можеше да ти струва живота.

„Сандвичи, сандвичи.“

Ама че глупак, хич не го биваше да лъже!

А и беше сам. Макар че имаше някакъв ангел хранител, той си беше сам.

Всеки път, когато минеше покрай прозорец, той си припомняше, че бурният ден бързо си отива и че Молох най-вероятно ще дойде през нощта.

Дребен и слаб за възрастта си, неумел лъжец, сам, *тик-так-тик-так*: нищо не беше на негова страна.

— Фандвичи — изфъфли той на себе си. — Фандвичи с желе и
пъстъчено масло.

Спукана му беше работата.

ГЛАВА 60

Палми разтърсваха перестите си клони, подобно на дърветата, блъскани от урагана във филма *Кий Ларго*. Автобуси, коли, камиони и джипове задръстваха улиците, чистачките им не успяваха да насмогнат на поройния дъжд, страничните им прозорци се замъгляваха, клаксоните свиреха, спирачките скърцаха при опитите да се вклинят в движението, ту стояха неподвижно, ту се втурваха напред, за да спират след няколко метра. Шофьорите излъчваха силно раздразнение, напомнящо на началната сцена във филма *Пропадане*, но без лятната жегата в него, без Майкъл Дъглас, макар че Итън подозираше, че и Майкъл Дъглас може да е забъркан в тази каша и да се предава постепенно на лудостта подобно на героя си. Под навеса пред една книжарница стояха група боядисани пънکاری с щръкнали прически и с обици на веждите, носовете и езиците, облечени в черно, един от тях с цилиндър на главата, което му напомни за другарчетата на гангстерите в *Портокал с часовников механизъм*. А ето че се появи и група тийнейджърки, всичките красавици, наслаждаващи се на сезонната си свобода, ходещи без чадъри, с прилепнали към черепа коси, всичките заливащи се в смях, всичките сякаш обзети от предсмъртна възбуда, всичките опитващи се да приличат на Холи Голайтли в нова версия на *Закуска в Тифани*, този път снимана на пет хиляди километра от първоначалното си местоположение, западния бряг. Мракът на бурята изтъня до здрач по обяд, сякаш някой кинорежисьор симулираше нощни сцени. Осветлението на магазините, неоновите реклами, флуоресцентните лампи, ярките гирлянди от цветни фенери в леко азиатски стил, които украсяваха улиците в духа на толерантна нерелигиозна празничност, фаровете и задните светлини проблясваха по витрините на магазините, по стените на стъклените сгради, които се издигаха в налудничаво предизвикателство към бъдещите земетресения, по мокрия паваж и сякаш покриваха с пайети лъскавия като живак пушек от ауспусите на превозните средства и напомняха на Итън обстановката във филма *Блейд Рънър*.

Денят беше едновременно прекалено реалистичен и фантастичен — някои места в града бяха огрени, но много повече бяха обвити от мечтите на Холивуд, които внасяха промени на всяка стъпка, и вече нищо не изглеждаше така солидно, както би трябвало да бъде.

Двамата бяха във форда на Итън, бяха оставили служебната кола на Хазарт в „Богородицата на Анджелис“. Тъй като Итън нямаше полицейски права, той не можеше да извива някому ръцете, за да получи информация, но пък партньорът му не можеше едновременно да извива ръце и да шофира.

За да проверят шестте си улики, те трябваше да отидат на места, които не попадаха под юрисдикцията на полицията в Лос Анджелис. Без необходимото разрешение дори Хазарт нямаше напълно законни полицейски права. Ала нямаше време за спазване на протокола.

Хазарт седеше на мястото до шофьора и говореше по телефона. Гласът му се извисяваше от учтив, едва ли не романтичен шепот до гръмотевична настойчивост, но най-често звучеше с дружелюбна непринуденост, докато той използваше неумолимо статута си на детектив, разследващ убийства, за да спечели, изстиска, избута, издърпа, изтръгне съдействие от редица бюрократи във висшето образование.

Всеки колеж и университет в района на Лос Анджелис бе затворен през последните две-три седмици на годината. Само малка част от персонала работеше, за да обслужва студентите, които не се бяха прибрали по домовете си за празниците.

Навсякъде, където се обадеше, Хазарт използваше чар, апели към гражданското съзнание, заплахи и настойчивост, за да се придвижи от едно „нищо не знам“ към друго, но винаги в крайна сметка чуваше някое „знам нещо“, което да помогне на разследването им.

Те вече бяха научили, че професорът по драма, д-р Джонатан Спец-Мог, бе организирал и двете тридневни конференции по актьорско майсторство, за които Ролф Рейнърд бе платил с чекове. Бяха си уредили среща в дома на Спец-Мог в Уестууд и сега пътуваха натам, без да използват синя лампа или сирена.

Докато се опитваше да открие Джералд Фицмартин, който бе организирал тридневната конференция по писане на сценарии, Хазарт се вбеси до такава степен от това как университетските типове в

типичен стил го размотаваха, че се наложи да спре за момент, за да не вземе да се удари по челото със служебния си мобилен телефон и да го разбие на парчета.

— Всички университетски готованковци мразят полицаите.

— Докато не им потрябват — рече Итън.

— Да, тогава започват да ни обичат.

— Не че ви обичат, но ако им потрябват да им спасите кожата, те ще ви *търпят*.

— Знаеш ли цитата от Шекспир.

— Има много цитати от него.

— Онзи, за това как да направиш света по-добър...

— Като убиеш всички адвокати.

— Да, същият — потвърди Хазарт. — Шекспир не се е замислил обаче кой учи адвокатите.

— Университетските готованковци.

— Да. Ако искаш да направиш света по-добър, трябва да се погрижиш за източника.

Улиците продължаваха да бъдат задръстени с коли. Фордът целуна боята на един черен мерцедес 4x4, но не остави следи единствено поради смазващия като мехлем за устни дъжд.

Итън се сепна, защото му се стори, че вижда Фрик, бродещ сам сред непознати на тротоара. Но като се вгледа по-внимателно, той установи, че момчето е по-малко от наследника на Манхайм и че върви след родителите си.

Това не бе първият случай на припознаване във Фрик, след като бе напуснал болницата. Нервите му се бяха изопнали до крайност от изобилието на странни преживявания.

— Какво става с *Блондинката в басейна*? — попита Итън. — Получи ли резултата от лабораторията тази сутрин?

— Не съм проверил. Ако имам потвърждение на подозренията ми за градския съветник, няма да мога да си намеря място при мисълта, че съм го оставил да се разхожда свободно и да се дуе, сякаш е избран за господ, което е дори още по-влудяващо, като си представиш колко урни са били натъпкани с фалшиви бюлетини от главорезите му. Ще се обадя в лабораторията утре или вдругиден, когато се оправим с бъркотията, в която се намираме.

— Извинявам се за нея — промълви Итън.

— Ако съжаляваш за това как изглежда носът ти, вземи го оправи. Няма за какво друго да съжаляваш.

— Един обяд и няколко ореховки не са достатъчна компенсация за такова главоболие.

— Не си ти този, който преобърна света ми с главата надолу. Когато някакъв тип от кошмарен сън ми връчва връзка звънчета и после изчезва в огледалото, не ми трябва твоята помощ, за да се ужася.

Хазарт бръкна под якето си с две ръце и дръпна дебелата си памучна фланела.

— Надебелял ли си от вчера? — попита Итън.

— Да. Закусих с влакна от кевлар^[1].

— Никога не съм те виждал да носиш защитна жилетка досега.

— Хрумна ми, че съм успял да избягна повече куршуми, отколкото се полага на човек. Това не означава обаче, че съм престанал да бъда безстрашен.

— Не съм казал, че си.

— Уплашен съм до смърт, но продължавам да бъда безстрашен.

— Така трябва да бъдеш.

— Така трябва да бъдеш, ако искаш да оцелееш — допълни Хазарт.

— И какво му е лошото на носа ми?

— Какво не му е лошо?

Проливният дъжд изведнъж се засили и Итън превключи чистачките на най-високата скорост.

— Имам чувството, че иде краят на света — рече Хазарт.

---

[1] Кевлар — изключително здрав и термоустойчив материал, използван при изработката на бронежилетки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 61

След като капитан Куиг фон Хинденбург му се обади трескаво по телефона, на Корки Лапута му се наложи да предприеме неочаквано пътешествие до по-отдалечените райони на Малибу.

Човекът в Малибу се наричаше в момента Джак Тротър. Тротър притежаваше имот, носеше валидна шофьорска книжка и плащаше възможно най-малко данъци под името Феликс Грийн. Грийн, подвизаващ се също като Тротър, бе използвал и имената Луис Мъдъруел, Джейсън Барнс, Боби Домино и други.

Джак-Феликс-Луис-Джейсън-Боби се бе родил преди четирийсет и четири години и гордите му родители го бяха нарекли Норбърт Джеймс Крийзъл. Те несъмнено го бяха обичали и бидейки скромни фермери от Айова, не биха могли да си представят, че Норбърт ще се превърне в такъв перко като капитан Куиг фон Хинденбург.

Корки го наричаше капитан Куиг заради параноята и мегаломанията, по която си приличаше с едноименния герой в *Бунтът на Кейн* от Херман Уок. Фон Хинденбург му подхождаше отчасти защото, подобно на немския цепелин, с който бяха загинали трийсет и шест души в Лейкхърст, щата Ню Джърси, през 1937 г., той беше въздух под налягане и ако го оставеха на самотек, един ден щеше да се сгромоляса и да лумне в пламъци.

На път за Малибу Корки спря в един гараж, който държеше под наем в Санта Моника. Той беше един от четирийсет двойни гаража, до които се стигаше по тясна уличка в индустриалната зона.

Беше наел гаража под името Мориарити и плащаше месечния наем кеш.

В едната половина на гаража стоеше черен ленд роувър. Корки го притежаваше, но на името на „Курц Айвори Интернешънъл“, една несъществуваща, но добре документирана корпорация.

Той паркира беемвето до ленд роувъра, излезе от колата, затвори вратата на гаража и светна лампите.

Изпълнен с варовитата миризма на студен бетон, с кисело-сладкия аромат на стари петна от машинно масло и със слабия, но все още осезателен стипчив дъх на отрова за термити, с която бе пръскано преди месец, това прозаично място за Корки бе върхът на магията и приключенията. Тук, подобно на Брус Уейн в пещерата на Батман, Корки се превръщаше в Черния рицар, макар че плановите му биха допаднали повече на Джокър, отколкото на Брус в пелерината и трикото.

Във войната между земята и небето армии от дъжд маршируваха по покрива от вълниста ламарина, вдигайки такъв боен тътен, че той не би могъл да се чуе ясно, ако решише да запее „Танцувай шейк“.

Корки включи една електрическа печка, свали шапката и жълтата си мушама и ги закачи на кука на стената.

В лявата стена на гаража към дъното бяха завинтени четири високи метални шкафа. Корки отвори първия от тях.

Вътре висяха два затворени с цип пластмасови калъфа за облекло. Върху полица над калъфите имаше голям пластмасов контейнер, пълен с чорапи, вратовръзки, няколко евтини мъжки бижута, часовник и други лични вещи на измислено лице. На пода имаше няколко чифта обувки.

След като свали ботушите си за дъжд и двата чифта чорапи и се съблече по бельо, Корки си сложи сив кадифен панталон, черно поло, черни чорапи и черни обувки.

Комбинираният тезгях с шкаф за инструменти в дъното на двойния гараж имаше голямо тайно чекмедже, направено по план на самия Корки. В него имаше няколко пистолета и фалшиви документи за самоличност с шест различни имена.

Корки сложи върху полото си раменен кобур и пъкна вътре деветмилиметров глок.

После смени портфейла си с друг, в който имаше всичко необходимо, за да потегли под ново име — шофьорска книжка, застрахователна карта, две кредитни карти и снимки на напълно измислени съпруга и деца. Портфейлът бе зареден дори с банкноти, възлизащи на петстотин долара.

В пакета имаше още акт за раждане, паспорт и кожено калъфче с карта на служител на ФБР. Нищо от тези неща не бе необходимо за настоящата му задача.

Той взе обаче друго кожено калъфче с фалшива, но убедителна карта на служител от Националната агенция за сигурност, за какъвто го смяташе Куиг фон Хинденбург.

Картата на служител от Националната агенция за сигурност би докарала средния гражданин до припадък от стремеж да сътрудничи, но не би издържала проверката на никоя официална служба. Корки не би посмял да я покаже на полицаи.

Понеже беше истинска, шофьорската книжка с фалшивото име би минала пред всеки полицаи, който би спрял Корки. Отгоре на това според нея той нямаше никакви шофьорски провинения.

Преди години щатът Калифорния бе изгубил контрол над много от бюрократичните си служби, в това число и над Отдела за превозни средства. Корумпирани служители от този отдел всяка година продаваха десетки хиляди валидни шофьорски книжки на хора като Мик Сачатоун, анархиста мултимиллионер, който снабдяваше Корки и с еднократни мобилни телефони със сметки на фалшиви имена.

Мик и други посредници като него правеха солидни пари, като доставяха шофьорски книжки на нелегални емигранти, на престъпници, излежали присъдите си, които искрено се надяваха да започнат нов живот, без да бъдат възпрепятствани от опетнено свидетелство за съдимост, на поборници за хаоса като Корки и на много други.

Снабден с нужните документи за самоличност и сложил глока в кобура под лявата си мишница, Корки облече едно стилно черно кожено палто, чиято кройка прикриваше издутината от оръжието, и пхна два резервни пълнителя в джобовете.

Той затвори шкафа, после затвори и заключи тайното чекмедже в тезгяха и изключи електрическата печка.

Седна зад волана на ленд роувъра и натисна копчето на дистанционното управление, за да отвори вратата на гаража, след което излезе на заден ход в потъналата в дъжд уличка.

Той бе пристигнал в Санта Моника като Корки Лапута. Ала сега я напускаше като Робин Гудфелоу от Националната агенция за сигурност.

След като изчака да се увери, че вратата на гаража се е затворила докрай, той натисна друго копче на дистанционното, с което включи електрическа заключалка, за да подсури двойно помещението.

Сиди плейърът в ленд роувъра бе зареден със симфониите и оперите на Рихард Вагнер — предпочитаната от него музика, когато беше Робин Гудфелоу. Той пусна *Залезът на боговете* и потегли през бурята към Малибу, за да проведе сериозен разговор, очи в очи, с човека, който тази вечер щеше да го вкара незабелязано в имението на Манхайм.

Корки страшно харесваше живота си.

ГЛАВА 62

„Сандвичи“ — каза Фрик.

Тъпо, тъпо, тъпо.

След като остави дузината фенерчета за осветление по време на земетресение в много потайното си и специално място, Фрик бе решил да върне празната кошница за пикник в склада за градината и терасата, откъдето я бе взел. Беше си поставил тази задача поради някаква причина, която бе изглеждала логична навремето, макар че сега не можеше да си я спомни.

Господин Девоншър, един от общите работници — онзи, който имаше европейски английски акцент, рунтави вежди и неконтролируемо ляво око, което често се извърташе към слепоочието му, — бе срещнал Фрик в западния коридор на партера, в дъното на който се намиреше складът за градината и терасата. Искайки да звучи дружелюбно, господин Девоншър бе попитал:

— Какво носиш в кошницата, Фрик?

— Сандвичи — бе отвърнал Фрик. И пак повтори — Сандвичи.

Ама че тъпо, тъпо, тъпо обяснение, че пък и казано два пъти, защото, когато господин Девоншър го бе срещнал, Фрик бе размахвал кошницата, докато вървеше по коридора, бе я размахвал така, че лекотата — и съответно празнотата ѝ — трябва да са били очевидни.

— Сандвичи с какво? — попита господин Девоншър.

— С шунка — рече Фрик, защото това бе прост отговор, който той не би могъл да обърка по деветте хиляди начина, по които бе възможно да смачка думите „с фъстъчено масло и желе“.

— Значи си тръгнал на пикник, а? — попита господин Девоншър и лявото му око се завъртя бавно настрани, сякаш той се канеше да се огледа и зад гърба си, докато се взираше във Фрик.

Когато господин Девоншър бе постъпил на работа в Палацо Роспо, Фрик бе помислил, че той може да урочасва с погледа си. Госпожа Макбий му бе обяснила, че това е детска заблуда и че би било добре да почете малко по въпроса. Фрик вече знаеше, че господин

Девоншър страда от амблиопия, така нареченото лениво око. Амблиопия не е широко известна дума. Фрик обичаше да научава неща, които повечето хора не знаеха.

Фрик отдавна бе свикнал да гледа в здравото око на господин Девоншър, когато разговаря с него. Ала сега той не бе в състояние да го направи, защото се чувстваше гузен, че лъже, и се хвана, че гледа тъпо в болното око.

За да не накара господин Девоншър, както и себе си, да се почувства неудобно, той впери поглед в пода и каза:

— Да, на пикник. Отивам сам. Малко промяна, въобще, нещо ново.

— Къде отиваш на пикник? — попита господин Девоншър.

— В розовата градина.

— В този дъжд? — учуди се господин Девоншър.

Тъпанар, тъпанар, тъпанар.

Фрик бе забравил за дъжда.

— Въобще, исках да кажа в розовата стая.

Розовата стая, както персоналът продължаваше да я нарича, беше вестибюл на партера, чиито прозорци гледаха към мястото, където преди се бе намирала розовата градина.

Преди няколко години, по настояване на консултанта по фън-шуй, розовата градина бе преместена по-далеч от къщата. На нейното място сега растеше трева, от която се издигаше огромна съвременна статуя, подарена от Псевдомама на Татко призрак по случай деветата годишнина от сватбата им, по което време те бяха разведени от осем години.

Стильт на статуята според Псевдомама беше „футуристичен органичен Зен“. На Фрик тя приличаше на гигантска камара от конски фъшкии.

— Странно място за пикник — отвърна господин Девоншър, явно представяйки си Зеновата лайняна камара зад прозорците.

— Въобще, там се чувствам близо до мама — това извинение беше толкова нескоропосано, че граничеше с хитрост.

Господин Девоншър замълча за момент, после попита:

— Всичко наред ли е, Фрик?

— М-да, разбира се, нищо ми няма, само малко ми писна от този дъжд.

След още една, за щастие по-кратка пауза господин Девоншър каза:

— Да ти е сладко, Фрик.

— Благодаря, сър. Аз сам си направих сандвичите. Отначало докрай. — Беше най-лошият лъжец на света. — С шунка.

Господин Девоншър тръгна към северния коридор, а Фрик продължи да стои на място, държейки тъпо кошницата, сякаш му тежи.

Работникът се скри зад ъгъла, но Фрик продължи да гледа след него. Беше сигурен, че господин Девоншър се спотайва наблизо и че ленивото му око се е извърнало толкова настрани, че вероятно щеше да виси извън главата му, когато надникнеше иззад ъгъла.

Складът за градината и терасата, към които бе тръгнал Фрик, бе пълен с възглавници за над сто градински столове и шезлонги, а когато се очакваше лошо време, понякога пренасяха там и мебелите. В голямото помещение имаше също градински чадъри, комплекти за игра на крокет и за други игри на открито, както и разни предмети от сорта на кошници за пикник.

След разговора с общия работник Фрик не можеше просто да върне кошницата в склада. Ако господин Девоншър го видеше без нея в близко бъдеще, той щеше да бъде разобличен като подъл лъжец, който крои някакви долни планове.

Изпълнен с подозрения, персоналът можеше да започне да го държи под око, колкото и да бе в орязан състав. Без да се усети, той би могъл да издаде много потайното си и специално място на някого, който го наблюдаваше внимателно.

След като се бе обвързал с историята за пикника, той трябваше да я реализира. Трябваше да замъкне кошницата до розовата стая и да седне до прозореца, загледан в розовата градина, която вече не беше там, и да се преструва, че яде сандвичи с шунка, които не съществуваха.

Непознатият от телефона го беше предупредил да не лъже.

Ако не можеше да се оправи с добрия господин Девоншър, как можеше да се надява да надхитри и да се укрие от Молох?

Най-сетне той реши, че работникът и ленивото му око не се спотайват зад ъгъла.

Уверен, че изглежда прекалено намусен за човек, тръгнал на пикник, но неспособен да се накара да се усмихне, той понесе проклетата кошница по целия път от югозападната към североизточната част на къщата, където бе розовата стая.

ГЛАВА 63

Джак Тротър, известен на света под много имена, а само на Корки като Куиг фон Хинденбург, не живееше в най-хубавата част на Малибу. Домът му бе далеч от китните хълмове и плажовете, по които актьори, рокзвезди и приказно богати основатели на банкрутирали точка-ком компании се печаха на слънце, играеха и си обменяха рецепти за курабийки с марихуана.

Той бе във вътрешността, зад хълмовете и без гледка към морето, в една от затъntenите долини, които привличат не само коневъдите, влюбени в простия живот, но също и всевъзможни невротици и странни типове, наркомани с имена като Бумър и Мус, които отглеждат марихуана на електрическо осветление в хамбари и бункери, екотерористи, които планират да взривят магазини за коли в знак на протест за поставените под заплаха от изчезване дървесни плъхове, и членове на религиозни култове, кланящи се на НЛО.

Оградата около четиридекаровото ранчо на Тротър спешно се нуждаеше от пребоядисване. Портата обикновено беше затворена, за да не насърчава посетители.

Днес обаче тя бе широко отворена, защото той се страхуваше, че Корки, известен му под името Робин Гудфелоу, страховит федерален агент, ще връхлети през тази преграда с колата си и ще я откачи от пантите, както бе направил преди.

На края на покритата с чакъл алея се намираше къщата в стил хахиенда с бледожълта мазилка и открити греди. Не достатъчно порутена, за да се нарече съборетина, и не достатъчно мръсна, за да се нарече бордей, тя имаше вид просто на леко занемарена.

Тротър не харчеше много пари за поддръжка на дома си, защото очакваше всеки момент да му се наложи да побегне от него. Човек, положил главата си под гилотината, не изпитва по-голямо напрежение от това, на което Джак Тротър бе подложен ежедневно.

Като поклонник на теориите за конспирация, той вярваше, че нацията се ръководи от тайна клика, която се кани в най-скоро време

да премахне демокрацията и да наложи брутална диктатура. Той бе постоянно нащрек, за да долови първите сигнали за настъпващия погром.

В момента Тротър вярваше, че пощенските служители ще бъдат в челните редици на репресиите. Според него те не бяха прости чиновници, на каквито приличаха, а добре обучени нападателни отряди, преструващи се на невинни раздавачи на писма.

Той си бе подготвил цяла серия скривалища, всяко следващо поотдалечено от предишното. По този начин се надяваше да се спаси на етапи от цивилизацията, когато започнеше кървавата баня.

Без съмнение той би избягал след първото посещение на Корки, ако не бе убеден, че Корки, в ролята на Робин Гудфелоу, знае местонахождението на всичките му скривалища и ще се нахвърли върху него там с група пощенски главорези, които не знаят какво е милост.

В източния край на имота, настрани от къщата, се намираха много стар небоядисан хамбар и панелна стоманена постройка от понови времена. Корки знаеше само част от това, което Тротър вършеше в тези сгради, но се правеше, че знае всичко.

В разгара на лятото истинската заплаха за Тротър би била пожар, а не зла правителствена клика. Стръмните склонове зад къщата му, както и половината от тясната долина нагоре и надолу от нея бяха покрити с храсталаци, които в края на август щяха да бъдат готови да пламнат също толкова лесно, както домът на Бритина Дауд с помощта на малко бензин.

В момента, разбира се, стръмните склонове бяха подгизнали от дъжда и рискът беше само от свличане на кал. При този терен част от склоновете около долината можеше да се свлече в помитаща вълна така внезапно, че дори и най-оцъкленият от изнервеност параноик не би могъл да я надбяга. Дори да се втурнеше при първия тътен, Тротър пак би могъл да бъде погребан жив, но жив не задълго, споделяйки гроба си с пълен ноев ковчег от смачкани и задушени животни.

Корки обожаваше Южна Калифорния.

Все още цял и незадушен, Тротър чакаше посетителя си на верандата. Ако изобщо беше възможно, той се надяваше да не трябва да пуска Корки вътре в къщата.

При едно от предишните си посещения, вживял се в ролята си на измамен правителствен агент, който използва Конституцията на Съединените щати за тоалетна хартия, Корки се бе държал лошо. Бе проявил пълно неуважение към собственическите права на Тротър. Бе се държал като звяр.

Сега, на двайсет и втори декември, Корки също не бе обзет от празнично доброжелателство. Той беше зъл като пънкар.

Макар че паркира на десет крачки от верандата, той не хукна през пороя, защото Робин Гудфелоу бе прекалено изискан, за да носи гумени ботуши, а не беше и човек, който обръща внимание на лошото време, когато е кипнал.

Той изкачи трите стъпала към верандата, извади глока от кобура си и притисна цевта му към челото на Тротър.

— Повтори това, което ми каза по телефона.

— По дяволите! — възкликна Тротър нервно. — Знаеш, че е истина.

— Лъжеш! — изсъска Корки.

Косата на Тротър беше рижа като козината на Чеширския котарак, който бе разигравал Алиса в Страната на чудесата. Очите му бяха ококорени и изцъклени като очите на Лудия шапкар. Носът му потрепваше нервно, напомняйки на Белия заек. Подутото му лице и огромните му мустаци го родееха със знаменития Морж и той бе като цяло сгладен, честлинен и окласен^[1] като множество герои на Луис Карол, събрани в едно.

— За бога, Гудфелоу! — изрева Тротър. — Помисли за бурята! Не е възможно да свършим работата в буря като тази!

Продължавайки да притиска пистолета към челото на Тротър, Корки рече:

— Бурята ще утихне до шест часа. Вятърът ще спре напълно. Условията ще бъдат идеални.

— Да, казват, че може да утихне, но какво ли разбират. Има ли случаи прогнозите им да са верни?

— Аз не слушам прогнозата за времето по телевизията, идиот такъв. Моите данни са от суперсекретни спътници на Министерството на отбраната, които не просто изучават атмосферните движения над планетата, но ги и управляват с импулси от микровълнова енергия. Ние ще принудим бурята да спре, когато ни е нужно.

Това налудничаво твърдение беше възприето от параноичния Тротър очите му се ококориха още повече.

— Управление на времето — прошепна треперещо той. — Урагани, смерчове, виелици, суши — скрито оръжие, също толкова поразяващо като атомна бомба.

В действителност Корки нямаше на какво друго да разчита, освен на съюзническата помощ на хаоса, с която да се сложи край на бурята, когато му трябваше чисто небе.

Хаосът никога не го бе подвеждал.

— И да вали, и да не вали, и да духа, и да не духа, ти ще се явиш на уреченото място в Бел Еър точно в седем часа, както се бяхме уговорили — нареди той на Тротър.

— Управление на времето — промърмори мрачно Тротър.

— Дори не помисляй да не се явиш. Знаеш ли колко очи ни наблюдават в момента — от хълмовете и полетата наоколо?

— Много очи — предположи Тротър.

— Моите хора са навред из каньона, готови да те накарат да удържиш на думата си или да ти пръснат черепа — както ти решиш.

В действителност единствените очи, които ги наблюдаваха, бяха тези на гаргите, ястребите, врабчетата и другите членове на пернатото общество, накацали по клоните на старите калифорнийски дъбове около къщата.

Джак Тротър се бе хванал на въдицата не заради фалшивите документи от Националната агенция за сигурност, нито заради виртуозното изпълнение на Корки в ролята на агента Робин Гудфелоу, а защото Корки знаеше твърде много за многобройните псевдоними на Тротър, както и някои неща за успешната му дотук кариера на обирач на банки и пласьор на екстази. Той вярваше, че Корки е научил всичко това от всезнаещия разузнавателен апарат на управляващата клика.

Знанията на Корки всъщност идеха от Мик Сачатоун, хакер и анархист мултимилионер, който търгуваше с фалшиви документи, мобилни телефони, чиито собственици не можеха да бъдат открити, както и други незаконни документи, предмети, вещества и информация. Мик беше снабдил Тротър с фалшивите имена, които после бе разкрил пред Корки.

Мик нямаше обичай да споделя аферите на един клиент с друг. Като се вземе предвид с какви хора търгуваше, подобна липса на

дискретност би довела, ако имаше късмет, до смъртта му, а ако нямаше — до избождането на очите му, измъкването на езика му, отсичането на палците му и до кастрирането му с клещи.

Понеже Мик имаше причина да ненавижда Тротър, той бе рискувал да предаде информацията на Корки. Ярост, подбудена от ревност, го бе подтикнала да наруши обичайните си стандарти на конфиденциалност.

От своя страна Тротър бе заслужил омразата на Мик, макар че, изглежда, не го съзнаваше. Беше откраднал приятелката на Мик.

Приятелката на Мик беше порнозвезда, която се славеше сред някои кръгове като нечовешки гъвкава в тялото.

Възможно бе Тротър да си мислеше, че никой не би могъл да се привърже дълбоко през вечерите и почивните дни към жена, която оправяше по двама, шестима, че дори и десет мъже наведнъж пред обектива на снимаща камера през работното си време.

Ала още от тринайсетгодишната му възраст най-лелеяната мечта на Мик бе да си има приятелка, която е порнозвезда. Тротър бе ограбил единственото истинско желание на сърцето му и бе осуетил съдбата му.

След четиримесечна връзка с Тротър жената бе изчезнала. Мик смяташе, че след като ѝ се е наситил, Тротър я е убил, защото е научила повече, отколкото трябва за нелегалните му деяния или просто за спорта, и я е заровил дълбоко в долината.

В резултат на това тя бе безполезна за когото и да било и безсмисленото прахосничество на изключителната ѝ гъвкавост още повече вбесяваше Мик.

Корки свали пистолета от челото на Тротър и рече:

— Хайде да влезем вътре.

— О, не, нека да не влизаме — замоли се Тротър.

— Трябва ли да ти напомням — започна да лъже Корки с наслада, — че съдействието ти може да ти спечели изтриване на данните за личността ти от всички обществени архиви, от всички данъчни архиви и да те направи най-свободния човек, живял някога, човек, *напълно неизвестен на правителството?*

— Ще бъда на мястото довечера. Точно в седем часа. И да духа, и да не духа. Заклевам се.

— Въпреки това искам да вляза вътре — настоя Корки. — Искам да съм сигурен, че си ме разбрал.

В напомнящите на Лудия шапкари очи на Тротър се появи тъга. Подобното му Морж лице провисна.

Той примирено поведе Корки вътре в къщата.

Дупките от куршуми в стените от предишния път, когато Корки бе решил да даде урок на Тротър, не бяха запълнени. На полиците в хола обаче бе наредена нова колекция от фигурки от фин испански порцелан — статуйки на балерини, принцеси, танцуващи с принцове, подскачащи деца с кученца, красиво младо селско момиче, хранещо ято гъски в краката си...

Това, че един погълнат от мания за конспирации параноик, загрижен за оцеляването си обирач на банки и пласъор на наркотици със скривалища, водещи от тук до границата с Канада, е побъркан по крехки порцеланови фигурки, не учудваше Корки. Колкото и сурова да е външността, във всеки от нас се крие човешко сърце.

Самият Корки имаше слабост към стари филми с Шърли Темпъл, на които се наслаждаваше веднъж-дваж в годината. Без да се чувства неудобно.

Под погледа на Тротър Корки изпразни деветмилиметровия пълнител, разбивайки по една фигурка с всеки изстрел.

През месеците, след като неволно бе ранил Мина Рейнърд в крака, той бе се усъвършенствал невероятно много в стрелбата с пистолет. До неотдавна той не бе много склонен да си служи с огнестрелно оръжие в името на хаоса, защото това му изглеждаше прекалено студено, прекалено безлично. Ала пистолетът започваше да печели одобрението му.

Той сложи нов пълнител и довърши унищожението на порцелановата колекция. Влажният въздух замириса на тебеширен прах и барут.

— В седем часа — рече Корки.

— Ще дойда — отвърна смиреният Тротър.

— На летящо килимче.

Корки зареди пистолета с трети пълнител, пхна го в кобура и се запъти към верандата.

Вървеше бавно под дъжда към ленд роувъра, смело обърнал гръб към къщата.

Влезе в колата и я подкара извън долината на Малибу към крайбрежието.

Небето се бе превърнало в кана, от която се изливаше не дъжд, а универсалният разтворител, който средновековните алхимици бяха търсили напразно. Хълмовете около него се топяха. Низините се разтваряха. Краят на континента пропадеше в бурното море.

---

[1] Измислени думи от стихотворението *Джабъруоки* на Луис Карол, превод Стефан Гечев. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 64

Седнал на стол до прозореца в розовата стая, Фрик се беше втренчил в камарата от бронзови фъшкии, символ на неувяхващата любов на майка му.

Кошницата за пикник стоеше със затворен капак на пода до стола му.

Макар че щеше да прекара тук известно време в потвърждение на историята, която бе изплюл тъпо пред господин Девоншър, той нямаше намерение да се преструва, че яде несъществуващи сандвичи с шунка, отчасти защото ако някой го видеше, той със сигурност би си помислил *крушата не пада по-далеч от дървото*, но най-вече защото нямаше несъществуваща туршия с копър, с която да ги гарнира.

Ха, ха, ха.

По време на инцидента преди почти две години рекламният агент на майка му бе обяснил на невестулките в гладната за скандали преса, че Фреди Ниландър е постъпила в частна болница някъде във Флорида. Твърдението бе, че тя страда от изтощение.

Супермоделите удивително често се нуждаеха от болнично лечение за тази диагноза. Явно да бъдеш безумно красив двайсет и четири часа в денонощието можеше да бъде също толкова изтощително физически, както да ореш с кон, и също толкова емоционално натоварващо като грижата за смъртно болен.

Псевдомама беше прекалила със снимките за кориците на модните списания, което бе довело до временна, но пълна загуба на мускулен контрол по цялото тяло. Това беше официалното съобщение, доколкото Фрик беше разбрал.

Никой обаче не му повярва. Вестници, списания и клюкарските репортажи по телевизионните забавни предавания говореха мрачно за „нервна криза“, за „емоционално разстройство“. Някои дори го наричаха „шизофреничен епизод“, което звучеше като епизод от „Обичам Луси“, в който Луси и Етел покосяват сума ти хора с картечница. Те описваха болницата като „санаториум за най-богатите

богаташи“ и като „трудно достъпна психиатрична клиника“, а Хауърд Стърн, скандалният водещ на забавна програма по радиото, я бе нарекъл „кошара за мацка с повече цици, отколкото мозък“.

Фрик се бе преструвал, че не знае нищо за това, което медиите казваха за майка му, но тайно бе чел и слушал всичко, което бе успял да намери. Беше се уплашил. Чувстваше се безполезен. Репортерите спореха в коя от две болници лежеше тя, а Фрик не знаеше адреса на нито една от тях. Не можеше дори да ѝ изпрати картичка.

След време баща му го бе завел в розовата градина, която вече бе изместена надалеч от къщата, и го бе попитал дали е чул разни странни новини за майка му. Фрик бе отвърнал, че няма представа.

— Рано или късно — го бе предупредил баща му — ще ги чуеш и искам да знаеш, че нищо от тях не е вярно. Това е обичайното оплюване на знаменитости. Те ще говорят, че майка ти страда от нервно разстройство, но това не е така. Истината не е особено приятна, но далеч не е и толкова противна, колкото твърдят. Мин и доктор Руди ще те научат на някои техники, които ще ти помогнат да запазиш спокойствие, докато трае тази история.

Доктор Руди се казваше Рудолф Круг, психиатър, който се славеше в холивудските кръгове с необичайната си терапия, базирана на изживявания от предишен живот. Той поговори с Фрик, опитвайки се да установи дали в едно от предишните си съществувания не е бил момче — крал на Египет по времето на фараоните, и му даде шише с капсули с предписание да взема една на обяд и една преди лягане.

Фрик си спомни, че в анимационните филми в събота сутрин момчетата крале понякога биваха отравяни от съветниците си. Той веднага отнесе капсулите в апартамента си на третия етаж, изсипа ги в тоалетната и пусна водата. Ако вътре бе живяло зелено люспесто чудовище, той днес го бе убил с огромна доза лекарство.

Колкото доктор Руди бе лесен да се изтърпи, толкова Мин бе труден. След два дни на „споделяне“ Фрик би предпочел да го оставят на милостта на господин Сатър, майстор-готвачът с болния мозък, та ако ще да го изпече с ябълки и да го сервира на нищо неподозиращите бездомници за Деня на благодарността.

В крайна сметка го оставиха на мира.

Но продължаваше да не е наясно дали е било болница, санаториум, или място за въдворяване на луди.

Оттогава майка му бе идвала в Палацо Роспо само веднъж, но не бе споменала нищо за случая. При това посещение тя бе казала на Фрик, че е „едно почти невидимо идеално малко мишле“.

После те бяха яхнали два прекрасни черни жребца и Фрик се бе проявил като темпераментен, уверен в себе си, атлетичен като баща си и прекрасен ездач.

Ха, ха, ха.

Седнал в розовата стая, загледан през прозореца, той до такава степен се бе унесъл в миналото, че не бе забелязал появяването на господин Йорн, домакина по поддръжката на двора. Облечен в зелени дрехи за дъжд и черни гумени ботуши, господин Йорн навярно беше наглеждал отводнителните канали по поляната или бе проверявал запушен улук. Сега той се взираше във Фрик през прозорците на розовата стая от по-малко от два метра и изглеждаше озадачен, а може би дори разтревожен.

Може би господин Йорн му беше махнал с ръка, а Фрик, потънал в мисли за миналото, не бе отвърнал на поздрава му и господин Йорн бе махнал отново, и Фрик пак не бе отвърнал, и сега господин Йорн навярно си мислеше, че Фрик е изпаднал в транс.

За да докаже, че не е нито груб сополанко, нито хипнотизиран, Фрик махна, защото му се струваше, че това е правилно, независимо дали господин Йорн бе стоял там, без да му се обърне внимание, десет секунди или пет минути.

Жестът на Фрик беше малко пресилен, което навярно накара домакина да се приближи до прозореца и да попита:

— Как си, Фрик? Добре ли си?

— Да, сър. Добре съм. Хапвам си сандвичи с шунка.

Явно оловното стъкло на прозорците и шумът от дъжда бяха заглушили донякъде смисъла на думите на Фрик, защото господин Йорн дойде още по-близо и попита:

— Какво каза?

— Сандвичи с шунка! — почти изкрещя Фрик.

За момент господин Йорн продължи да се взира в него, сякаш изучаваше странна буболечка, затворена в буркан. После поклати глава, при което периферията на шапката му за дъжд се разклати смешно, и си тръгна.

Фрик го изпрати с поглед, докато минаваше покрай бронзовите изпразнения и започна да се губи в бурята. Силуетът му намаляваше с отдалечаването му през огромната поляна, докато заприлича на градинско джудже, и после изчезна като призрак.

На Фрик му беше ясно точно какво си мисли господин Йорн: *крушата не пада по-далеч от дървото.*

Фрик стана от стола, протегна се и раздвижи изтръпналите си крака, при което, без да иска, ритна и събори кошницата за пикник.

Капакът се отвори и вътре момчето видя нещо да се белее.

В кошницата нямаше нищо — нито фенерчета за осветление при земетресение, нито сандвичи с шунка, нищичко.

Фрик огледа помещението. Не видя никъде място, където някой би могъл да се крие. Вратата към коридора си стоеше затворена, както я бе оставил.

Той се наведе колебливо към кошницата и внимателно бръкна вътре.

Извади един сгънат вестник и го отвори с треперещи ръце. *Лос Анджелис Таймс.*

Заглавието на първата страница беше с прекалено ярки черни букви и се набиваше на очи: **ФБР СЕ ВКЛЮЧВА В РАЗСЛЕДВАНЕТО НА ОТВЛИЧАНЕТО ОТ ДОМА НА МАНХАЙМ.**

Студена тръпка полази по гърба на Фрик.

Дланите му плувнаха в пот, сякаш бе потопил ръцете си в някакво свръхестествено море, и пръстите му залепнаха за вестника.

Той погледна датата на броя. 24 декември. Вдругиден.

Под страшното заглавие на първа страница имаше две снимки: рекламен портрет на Татко призрак и предната порта на имението.

Фрик не посмя да прочете репортажа от страх да не го накара да се сбъдне и премести погледа си към долния край на страницата. Там видя, че историята продължава на осма страница. Той отвори вестника на осма страница, търсейки най-важната за себе си снимка.

И ето че тя бе там.

Под неговия портрет пишеше: *Елфрик Манхайм, десетгодишен, изчезнал от вторник вечерта.*

Фрик се взираше шокиран в снимката и черно-белият образ взе, че се превърна в човека в огледалото, непознатия от телефона, ангела му хранител със студеното лице и бледосивите очи.

Фрик се опита да хвърли вестника, но се оказа невъзможно да го пусне не защото ръцете му бяха влажни от пот, а защото вестникът сякаш бе зареден със статично електричество, което го държеше като залепен.

Непознатият от телефона оживя, сякаш това не беше снимка във вестник, а миниатюрен телевизионен екран, и заговори предупредително:

— Молох иде.

Без да има спомен, че е направил дори една крачка, Фрик беше прекосил розовата стая и се беше оказал до вратата.

Дъхът му секна, но не поради пристъп на астма. Сърцето му блъскаше по-гръмогласно от гръмотевицата, която преди бе раздирала небето.

Вестникът лежеше на пода до съборената кошница.

Не след дълго той политна от персийския килим, сякаш понесен от бурен вятър, макар че в помещението нямаше и полъх. Страниците на *Таймс* се разлистиха, разцъфтяха и за броени секунди се намачкаха, развъртяха се и се струпаха шумно във висока човешка фигура, сякаш невидим човек бе стоял там през цялото време и вестникарската хартия бе полепнала по него.

Това не създаваше усещането за присъствието на ангел хранител, макар че със сигурност ставаше дума за него. Усещането бе за... *заплаха*.

Книжният човек се извърна от Фрик и се хвърли към прозорците. Когато шумолящата хартия се блъсна в стъклото, тя се превърна в сянка, в плуващ мрак, който се всмука в стъклото по същия начин, както бе сторил в украшенията на коледната елха предишната вечер.

Призракът се стопи, сякаш се бе пренесъл по стъклото в дъжда и после, яхнал дъжда, бе изчезнал в някакво далечно и немислимо място.

Фрик отново бе сам. Или поне така изглеждаше.

ГЛАВА 65

Доктор Джонатан Спец-Мог живееше в скъп район на Уестууд, в хубава къща в стил нентъкет с кедрова облицовка, излъскана като сребро от времето до блясък, който дори дъждът не можеше да затъмни, което подсказваше, че иде от изкуствено положена патина.

Европейският английски акцент на Спец-Мог бе достатъчно ексцентричен, за да е обаятелен, както и достатъчно непоследователен, за да е придобит по време на дълъг престой на британска територия, а не като роден език.

Професорът прие Итън и Хазарт в дома си по-скоро угоднически, отколкото радушно. Той отговаряше на въпросите им не в духа на обмислено съдействие, а с нервна бърливост.

Беше облечен в широка спортна тениска и торбест панталон с джобове на крачолите и изглеждаше нелепо като всеки бял човек, който се опитва да се облича като момче от нашата улица, и два пъти по-нелепо, защото беше на четирийсет и осем години. Всеки път, когато кръстосаше крака, а той го правеше често, торбестия панталон вдигаше такъв шум, че прекъсваха разговора.

Навярно, когато се намираше на закрито, той почти винаги носеше черни очила. Носеше ги и сега.

Спец-Мог сваляше и слагаше очилата почти с честотата, с която прекръстосваше краката си, макар че тези два нервни тика не бяха синхронизирани. Той, изглежда, не можеше да реши дали има подобър шанс да преживее разпита, като гледа открито и безхитростно или като се крие зад тъмните стъкла.

Макар че професорът явно вярваше, че всеки полицаи е брутален фашист, той не бе от онези, които ще се качат на барикада, за да го изкрепят. Не беше раздразнен, че двама агенти на потисническата полицейска държава бяха в дома му, беше направо ужасен.

В отговор на всеки въпрос той бълваше поток от информация с надеждата, че изобилието от подробности ще изтика Итън и Хазарт през вратата, преди да са извадили железните боксове и палките.

Това не бе човекът, който им трябваше. Спец-Мог би могъл да насърчава другите да извършват престъпления в името на някакъв идеал, но той бе прекалено страхлив да го стори сам.

Освен това той нямаше време за извършване на престъпления. Беше написал десет научни труда и осем романа. Освен лекциите, които четеше, той организираше конференции, кратки курсове и семинари. Пишеше пиеси.

Итън знаеше от опит, че трудолюбивите хора, независимо от качеството на произведеното от тях, рядко извършват тежки престъпления. Само на кино процъфтяващите бизнесмени прибягват редовно до убийства и побои покрай нормалните си задължения.

Престъпниците обикновено са лоши работници или просто мързеливи. Или каквото притежават е дошло от наследство или по друг лесен начин. Безделието им дава време да кроят планове.

Доктор Спец-Мог нямаше спомен за Ролф Рейнърд. Неговите кратки конференции се посещаваха средно от триста неуспели актьори. Мнозинството от тях не оставяха трайни впечатления.

Когато Итън и Хазарт се надигнаха, за да си тръгнат, без да заплашат, че ще го изтезават с ток в гениталиите, Спец-Мог ги изпрати с видимо облекчение. След затварянето на вратата той без съмнение се бе втурнал към тоалетната — разстроените му черва издаваха фалша на английската му невъзмутимост.

Когато влязоха в колата, Хазарт рече:

— Трябваше да му фрасна един на това копеле заради принципа.

— Разнежил си се с годините — изсмя се Итън.

— Що за акцент беше това?

— На Адам Сандлър в ролята на Джеймс Бонд.

— С добавка от Шварценегер.

След посещението на Спец-Мог те изгубиха твърде много време да открият доктор Джералд Фицмартин, организатора на конференцията за писане на сценарии, посетена от Рейнърд.

Според университета, в който преподаваше, Фицмартин си беше вкъщи за празниците. Ала когато Хазарт позвъни по телефона, му отговори телефонен секретар.

Фицмартин живееше в района на Пасифик Палисейдс в Лос Анджелис. Те караха по асфалтирани улици, които изглеждаха по-подходящи за гондоли, отколкото за коли.

Когато позвъниха на вратата на Фицмартин, никой не отвори. Може би стопанинът бе отишъл да пазарува за Коледа. А може би бе прекалено зает с опаковането на подарък в знак на омраза в черна кутия, предназначена за Чанинг Манхайм.

Съседът имаше други сведения — Фицмартин бе откаран с линейка в медицинския център „Сидърс-Сайнай“ в понеделник сутринта. Причината не му бе известна.

Когато Хазарт се обади в центъра, стана ясно, че там държаха повече на поверителността на данните за пациентите си, отколкото на връзките с полицията.

Под боксърските синини на небето Итън подкара обратно към града. Вятърът водеше война с дърветата, която понякога дърветата губеха и клоните им падаха по улиците и препречваха пътя на колите.

Движението бе също така войнствено като небето. На една от пресечките две коли се бяха сблъскали и двете не ставаха повече за нищо. На пет пресечки по-нататък един камион се бе врязал странично в пикап.

Отначало той караше с предпазливост, която постепенно премина в бдителност. Не можеше да се удържи да не мисли, че след като веднъж бе смазан и убит при автомобилно произшествие, това можеше пак да му се случи на друга улица. И този път бе възможно да не се върне от смъртта.

По пътя Хазарт издири по телефона името на професора в друг от университетите, който бе организиран еднодневен семинар по самореклама.

Без да сваля ръка от волана, Итън погледна часовника си. Денят се оттичаше по-бързо и от дъжда в шахтите.

Трябваше да се върне в Палацо Роспо преди пет. Фрик не трябваше да бъде сам в голямата къща, особено в този странен ден.

Медицинският център „Сидърс-Сайнай“ се намираше на булевард „Бевърли“ в район на Лос Анджелис, който искаше да мине за Бевърли Хилс. Те пристигнаха там в 2,18.

Доктор Джералд Фицпатрик се намираше в реанимацията. Не им разрешиха да влязат при него. Синът на професора беше в чакалнята. Беше му приятно, че има с кого да се разсее, макар че не можеше да си представи за какво полицията би искала да разговаря с баща му.

Професор Фицмартин беше на шейсет и осем години. След като са живели честно цял живот, по-старите пенсионери рядко се захващат с престъпна дейност — тя пречи на работата в градината и на изхвърлянето на камъните от бъбреците.

Освен това тази сутрин Фицмартин бе опериран и му бе поставен четворен байпас. Ако той бе съзаклятникът на Ролф Рейнърд, нямаше да бъде в състояние да убива кинозвезди в близкото бъдеще.

Итън погледна часовника си — 2,34. *Тик-так-тик-так.*

ГЛАВА 66

Мик Сачатоун, анархистът мултимилионер, не живееше в богаташки квартал, защото не искаше да му се наложи да обяснява произхода на състоянието си на данъчните власти. Когато ти плащат в брой на ръка, не можеш да живееш в разкош.

Той изпираше достатъчно пари, за да оправдае притежанието на голяма къща на два етажа с четири спални, чиято архитектура не се отличаваше с нищо, в чист и приятен квартал, обитаван от горните слоеве на средната класа, в Шърман Оукс.

Само шепа от най-старите му клиенти, на които Мик имаше доверие, знаеха адреса му. Той въртеше търговията си най-вече по обществените плажове и паркове, по кафенетата и църквите.

Без да спира в гаража в Санта Моника, за да смени дрехите на Робин Гудфелоу с облеклото си на обикновен гражданин и с жълтата мушама, Корки потегли директно от дома на Тротър в Малибу към Шърман Оукс. Благодарение на Куиг фон Хинденбург, колекционера на счупен порцелан, графикът на Корки бе сериозно нарушен. Имаше още много неща да свърши в този най-важен, но бързо отлитащ ден от живот си.

Той паркира на алеята пред къщата и изтича под дъжда до навеса пред входа.

Гласът на Мик се чу по домофона до звънеца:

— Ей сега идвам.

Мик Сачатоун се появи с необичайна бързина. Понякога човек трябваше да го чака на вратата две, три и повече минути от момента, в който Мик се обадеше по домофона, до момента, когато се покажеше — той винаги бе записан с работа, а имаше много други интереси.

Както винаги, когато си беше вкъщи, Мик бе бос и по пижама. Днес пижамата му беше червена на цвят и бе изпъстрена с образа на Барт Симпсън. Някои от пижамите на Мик бяха конфекция, но други си шиеше по поръчка.

Недостигнал още пубертета, Мик бе пленен от историята на Хю Хефнър, основателя на Плейбой. Бе открил начин да порасне, да постигне успех в живота, и в същото време да си остане едно голямо дете, да угажда на всичките си капризи и желания колкото си поиска и да превърне живота си в едно безкрайно веселие, прекарвайки повечето от дните си по пижама.

Мик, който работеше главно вкъщи, притежаваше повече от 150 пижами. Той спеше гол, но през деня носеше пижама.

Смяташе се за последовател на Хеф. Един мини-Хеф. Мик беше на четирийсет и две години и скоро щеше да навърши тринайсет.

— Хей, Корк, какво си се изтупал! — възкликна Мик, когато отвори вратата и видя Корки облечен като Робин Гудфелоу.

За страничния наблюдател това би могло да прозвучи като подигравка. Ала приятелите на Мик знаеха, че той бе престанал да употребява съвременния жаргон, за да прилича повече на Хеф.

— Извинявам се за закъснението — рече Корки и влезе.

— Няма бърза работа, човече. Аз бих изхвърлил часовниците от къщи, ако можеше.

Холът беше обзаведен само с необходимите мебели. Плюшеният диван, дълбоките кресла, табуретките, ниската масичка и масичките около гарнитурата, както и лампите бяха купени в комплект от склад на едро. Качеството бе добро, но стоката предлагаше повече удобство, отколкото красота.

Мик нямаше претенции. Въпреки богатството си той си оставаше човек на простите, макар понякога и маниакални нужди.

Главната декорация в дома на Сачатоун нямаше нищо общо с мебелите или изкуството. Като се изключи секторът с работни стаи, който Мик бе пристроил, само до две от стените в цялата къща нямаше етажерки, върху които бе наредена колекция от хиляди порнографски видеокасети и дивидита. Етажерки бяха наслагани дори по стълбището и по коридорите.

Мик предпочиташе видеокасетите пред дивидитата, защото кутиите им имат широки пищни гърбове с ярки нецензурни заглавия, а понякога и груби порноснимки. Те създаваха една еротична мозайка, която се простираше наляво и надясно, нагоре и надолу из жилището и му придаваше вид, сякаш е плод на халюцинация.

Само работното крило, този хол и спалнята бяха обзаведени с мебели. В другите стаи, включително и в трапезарията, етажерките с видеокасетите бяха наредени не само покрай стените, ами и на редици из цялото помещение като в библиотека.

Мик закусваше, обядваше и вечеряше или седнал пред компютъра, или в леглото — с готови ястия, притопени в микровълновата печка, или си поръчваше по телефона пици или китайски блюда.

От двете стени, необлицовани с етажерки от пода до тавана, една се намираше тук, в хола. Това пространство бе запазено за четири големи най-висококачествени плазмени телевизионни екрана и съпътстващата апаратура. Другата празна стена се намираше в спалнята.

Два плазмени екрана висяха редом един до друг и други два бяха монтирани над тях. Един дивиди плейър и един видеомагнетофон обслужваха всеки екран. Тази апаратура плюс осем говорителя и усилвателите им бяха наредени в ниски шкафчета под екраните.

Мик можеше да си пусне четири филма едновременно и да превключва, звука от един на друг както му скефне. А можеше — и често го правеше — да пусне звука и на четирите едновременно.

Когато влезеше в хола на Сачатоун, човек обикновено биваше посрещнат от какофония от въздишки, пъхтене, охкане, скимтене, пискане, съскане и викове на удоволствие, от прошепнати и изревани мръсотии и от ритмично тежко дишане в различна степен на ускорение. Ако си затвореше очите, той можеше да повярва, че е в гъмжаща от живот джунгла, в която всички екзотични видове се съвкупяват едновременно.

Този следобед и четирите филма вървяха без звук — Мик го беше заглушил на всичките.

— Няма друга като Джанел — промълви Мик нежно по адрес на изгубената си приятелка, кимвайки към екраните на стената. — Адски готина мацка беше.

Макар пижамата с образа на Барт Симпсън да му придаваше несериозен вид, Мик се бе отдал на мрачни спомени. И четирите екрана бяха заети с класика от огромния репертоар на Джанел.

Мик посочи към екрана в горния десен ъгъл на карето:

— Ето това, което тя прави тук — никой, никой не го е правил във филм нито преди, нито след това.

— Съмнявам се, че друг би могъл да го направи — отвърна Корки, защото изумителният номер, който Джанел изпълняваше усилено, демонстрираше легендарната ѝ гъвкавост, за която навярно само тя от цялото човечество бе надарена с необходимия ген.

Мик заговори за останалите участници във филма на горния екран вдясно.

— Гледай как тези четиримата са луди по нея. Всеки от тях е луд по нея. Всички мъже си падаха по Джанел. Тя беше страхотна.

В гласа на Мик прозвуча тъжен копнеж. Независимо че беше плейбой, той притежаваше сантиментална жилка.

— Преди малко бях при Тротър в Малибу — осведоми го Корки.

— При това мръсно копеле? Още ли не си го убил?

— Не. Знаеш, че ми трябва още малко.

— Ох, гледай какво става сега!

— Много си я бива.

— Човек би помислил, че това боли.

— Може би наистина боли — предположи Корки.

— Джанел каза, че не боли, че е приятно.

— Сигурно усилено е тренирала гимнастика?

— Гимнастиката беше нейната работа. Ще го убиеш ли?

— Разбира се, нали ти обещах?

— Мечтаех да остарее с нея — унесе се Мик.

— Наистина ли?

— Е, с някоя и друга година.

— Настрелях се по новата му порцеланова колекция.

— Скъпа ли беше?

— Много.

— Ще го подложиш ли на мъчения, преди да го убиеш?

— Разбира се.

— Ей това се вика приятел!

— Не се знаем от вчера.

— Повече от двайсет години — добави Мик.

— Тогава светът беше по-лош — отбеляза Корки от гледна точка на анархизма.

— На много неща им дойде краят в наши дни — съгласи се Мик.
— Но не така бързо, както си мечтаехме, когато бяхме луди-млади.

Те си размениха усмивки.

Ако бяха други хора, биха могли да се прегърнат.

Вместо това Мик заяви:

— Готов съм да пусна в действие подготвеното за Манхайм — и отведе Корки в задната част на къщата, където беше работната му територия.

Вместо с порнографски филми стените тук бяха облицовани с компютри, малка печатна преса, машини за ламиниране, лазер за холографски печат и други пособия последна дума на техниката, необходими за изработката на висококачествени фалшиви документи.

Мик вече бе сложил два стола пред централния си компютър. Той седна на единия, който се намираше точно пред клавиатурата.

Корки свали коженото си палто, преметна го на облегалката на другия стол и седна.

Погледът на Мик се спря върху кобура с глока.

— С това ли ще светиш маслото на Тротър?

— С това.

— Би ли ми го дал след това?

— Кое? Пистолета ли?

— Ще бъда много дискретен — обеща Мик. — Няма да го използвам. И ще изстържа дулото, за да не могат да разберат, че патроните, с които ще го убиеш, са били изстреляни с него. Не ми трябва като оръжие, нали разбираш? Искам го за паметник на Джанел на полиците, където държа нейните филми.

— Добре — съгласи се Корки. — Ще ти го дам, след като видя сметката на оня.

— Голям цар си, Корк!

Пазачът на пламъка на Джанел посочи към данните, които се изписваха на компютърния екран.

— Хич не беше просто.

Като хакер с изключителни постижения, Мик като правило даваше да се разбере или направо смело заявяваше, че на него, самозвания върховен господар на електронната информация и вожд на виртуалната вселена, всичко му се отдава със същата лекота, с каквато цветята привличат пчелите. Следователно признанието, че задачата,

свързана с Манхайм, го бе измъчила, трябваше да означава, че наистина е била извънредно тежка.

— Точно в осем и трийсет тази вечер — продължи Мик — компютърът на телефонната компания ще затвори двајсет и четирите телефонни линии в имението на Манхайм.

— Това няма ли да вдигне тревога в „Паладин Патрол“, компанията за сигнална охрана отвън? Една от индивидуалните телефонни линии поддържа двајсет и четири часова връзка между „Паладин“ и имението, по която се предават алармени сигнали.

— Така е. Ако телефонната линия прекъсне, за „Паладин“ това е равносилно на алармен сигнал. Само че те няма да разберат.

— Те са фирма за въоръжена охрана — отбеляза с тревога Корки. Техните сътрудници не са нескъпосани като Барни Файф^[1] и не си губят времето да пръскат със сълзлив газ. Те се явяват бързо и имат пистолети.

— Част от услугата, която подготвих за теб, включва нахлуване в компютъра на „Паладин“ точно преди прекъсването на телефонните линии в имението на Манхайм. Това ще изключи цялата им система.

— Не може да нямат резервен вариант.

— Познавам резервния им вариант, както познавам пишката си — възрази нетърпеливо Мик. — И той ще бъде изключен.

— Браво!

— Няма да имаш проблеми с охраната отвън. Но какво ще правиш с вътрешната охрана, с личните сътрудници на Манхайм?

— Само двама са нощна смяна — отвърна Корки. — Знам им навиците, няма страшно. Какво е положението с мобилните телефони?

— И това влиза в услугата, за която ми плащаш. Проверих информацията, която ми предаде от Нед Хокънбери — абонаментът на Манхайм е със същата компания, която е използвал преди уволнението на Хокънбери.

— Два мобилни телефона се използват от пазачите на нощната смяна. Трети се носи постоянно от началника на охраната, Итън Труман, където и да се намира той.

Мик кимна.

— И те ще бъдат изключени, заедно с домашните линии. Семейната двойка управители на имението също имат служебни мобилни телефони...

— Семейство Макбий.

— Да. Също и Сатър, майстор-готвачът, както и Уилям Йорн...

— Домакинът по поддръжката на двора. Никой от тях няма да е в къщата довечера — рече Корки. — Само Труман и детето.

— Нали не искаш да поемаш риска някой да реши да остане на работа до по-късно или да се върне от отпуск по-рано? Ако изключи всичките, няма начин някой да се обади на телефон за спешни повиквания. По същото време ще престанат да работят и пейджърите на членовете на персонала, които имат такива.

Те бяха обсъждали преди начините, по които по интернет може да се повиква спешна помощ.

Мик изпревари въпроса на Корки:

— Директната кабелна връзка с интернет от имението на Манхайм също ще бъде прекъсната в осем и трийсет.

— И дежурните пазачи няма да разберат, че това е станало?

— Ще разберат само ако се опитат да използват телефона или интернет.

— Компютрите им няма да ги предупредят за прекъсване в работата на системата?

— И за това съм се погрижил. Но както ти обясних, не мога да изключа камерите за наблюдение, топлинните датчици по периферията или датчиците за движение в къщата. Ако го сторя, те ще видят, че системата им е блокирала, и ще разберат, че нещо не е наред.

Корки сви рамене.

— И аз не искам датчиците за движение да не работят, когато вляза в къщата. Може да ми потрябват. Що се отнася до камерите за наблюдение и топлинните датчици по периферията, Тротър ще ме прекара през тях.

— И после ще го убиеш, нали?

— Не веднага. По-късно. Та какво още ти остава да направиш?

Вдигайки високо дясната си ръка като за церемония, Мик рече:

— Само това.

Бавно, с нелепа театралност, той смъкна показалеца си към клавиатурата и натисна клавиша ENTER.

Данните върху екрана изчезнаха и отстъпиха място на нежно чисто синьо поле.

Корки сви ръцете си в юмруци от напрежение.

- Какво се обърка?
- Нищо. Стартирах програмата.
- Колко време ще трае?

Мик посочи към двете думи, които се появиха в центъра на екрана: ЧУКАНЕТО ВЪРВИ.

— Когато това се смени, работата ще е свършена. Искаш ли една кола или нещо друго?

— Не, благодаря — отказа Корки.

Той никога не приемаше нищо за ядене или пиене в дома на Сачатоун и се стараеше да не пипа нищо. Логично бе да се предположи, че Мик се е докоснал до всичко в дома си с течение на времето, а човек никога не знаеше къде са били ръцете на Мик преди това. Всъщност повече от ясно беше къде са били ръцете му преди това и точно там беше проблемът.

Повечето от приятелите на Мик биха отказали да стиснат ръката му, ако им я протегнеше, но той, изглежда, разбираше тревогата им, поне подсъзнателно, и не се натискаше за подобен контакт.

Барт Симпсън се разтича из полето от набиращ се плат, заподскача навън-навътре изпод гънките и заgrimасничи, докато Мик извади бутилка кока-кола от хладилника в офиса и се върна на стола си пред компютъра.

Те заговориха за един рядък порнографски филм, вероятно произведен в Япония, който се ползваше с легендарна слава сред почитателите на еротичната бълвоч. В него участваха двама мъже, две жени и един хермафродит, всичките облечени като Хитлер. Мик го бе издирвал в продължение на дванайсет години.

Филмът не се стори особено интересен на Корки, но не му се наложи да скучае дълго, защото след по-малко от четири минути думите на екрана се смениха от ЧУКАНЕТО ВЪРВИ със ЗАДОВОЛЕНИЕ.

— Пратката е на път.

— Това ли е всичко?

— Да. Семената са посети в компютрите на телефонната компания, кабелната компания и охранителната компания. По-късно днес, точно когато ти трябва, всичко ще спре да работи.

— Без ти повече да се занимаваш с него?

— Щуро и готино, нали? — ухили се Мик.

— Фантастично — похвали го Корки.

Мик отметна назад глава, за да налее кола в гърлото си, и Корки извади пистолета. Когато Мик изправи отново глава, Корки му пръсна черепа.

---

[1] Комедиен шериф от телевизионно шоу. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 67

Професорът, който бе организиран еднодневния семинар по самореклама, се наричаше Робърт Веблър. Той предпочиташе да се обръщат към него като доктор Боб, както бе известен от сбирките за обучение по мотивация, на които обещавахе да превърне обикновените мъже и жени, които се съмняваха в способностите си, в непоколебими машини на егоизма и нечовешките постижения.

Итън и Хазарт намериха професора в почти безлюдния университет. Той седеше в кабинета си и се подготвяше за ораторската си обиколка през януари. Стените на помещението, голямо колкото две стаи, бяха облепени с плакати с портрета на доктор Боб в размер, популяризиран от Йосиф Сталин и Мао Дзедун.

Той беше с обръсната глава, закривени мустаци, бронзов загар, който свидетелстваше за презрението му към меланомата, и избелени с лазер зъби, които блестяха по-силно и от клавишите на осветено с прожектор пиано. С изключение на червените му ботуши от змийска кожа, останалото му облекло както в момента, така и на плакатите беше бяло, включително и ръчният му часовник, който имаше бяла каишка и бял циферблат без числа и дори без чертички за часовете.

Доктор Боб успяваше да превърне отговора на всеки въпрос в минилекция за повишаване на самочувствието и позитивното мислене с такъв успех, че на Итън му се доця Хазарт да го арестува с обвинение за престъпно използване на клишета и практикуване на безидейна философия.

Той бе шарлатан от класа, но бе много далеч от убиец. Жадуваше за истинска, а не за позорна слава. Ако бе поставен на мястото на Доналд Дък, който понякога се бе опитвал да убие вбесяващите го Чип и Дейл, доктор Боб би се заел да ги мотивира да се откажат от навиците си на гризачи и да се превърнат в успешни предприемачи.

Той подари на Итън и Хазарт книги с автограф, съдържащи последните му мотивационни речи, и заяви, че ще бъде първият автор,

построил пирамида от книги от серията „Помогни си сам“, с която да спечели Нобеловата награда за литература.

Докато успеят да избягат от кабинета на доктор Боб, да намерят кофа за боклук, в която да изхвърлят книгите и да се върнат при колата, стрелките на часовника на контролното табло и на ръката на Итън се преместиха в синхрон до 3,41.

В пет часа последният член на домашния персонал щеше да си тръгне. Фрик щеше да остане сам в Палацо Роспо.

Итън си помисли дали да не се обади на пазачите в стаята за охраната в задната част на имението. Единият от тях можеше да отиде в къщата и да стои при момчето.

Тогава обаче щеше да остане само един пазач, който да следи камерите и другите охранителни системи, и нямаше да има кой да направи поредния патрулен обход. На Итън не му се щеше да отслаби така екипа си при сегашните условия.

Той продължаваше да вярва, че незнайният партньор на Рейнърд, дори да бе решил да продължи да действа, нямаше да го направи преди четвъртък следобед, когато Лицето щеше да се върне от снимките във Флорида. Местонахождението на Манхайм бе широко известно и често се дискутираше в пресата. Всеки, проявяващ достатъчно маниакален интерес към звездата, за да иска да го убие, най-вероятно щеше да знае кога се очаква завръщането му в Бел Еър.

Най-вероятно... но не абсолютно сигурно.

Елементът на съмнение и интуицията на Хазарт, че не могат да разчитат на времето до четвъртък, притесняваха Итън. Той се страхуваше, че някой ще намери начин да проникне през защитата на имението, колкото и непробиваема да бе тя, и да чака невидим вътре, докато Манхайм се прибере.

Дори и най-сигурната защита в крайна сметка беше човешко изобретение, а никое човешко изобретение поради природата на това създание не беше съвършено. Един хитър безумец, тласкан от маниите си и от дивото желание да извърши убийство, бе способен да намери пукнатина дори в защитната преграда около президента на Съединените американски щати.

От това, което Итън знаеше за Рейнърд, той не се бе отличавал с особена хитрост, но човекът, който бе вдъхновил образа на професора от сценария, можеше да бъде перко от висок калибър.

— Ти се прибирай — настоя Хазарт, когато потеглиха от университета. — Закарай ме до „Богородицата на Анджелис“ да си взема колата и аз ще проверя последните две имена сам.

— Не е честно така.

— Ти нали дори не си полицай. Отказа се от всичко това за пари и за шанса да целуваш задника на знаменитости, забрави ли?

— Ти се забърка в тази каша заради мен.

— Не е вярно. Забърках се заради тези — поправи го Хазарт и звънна с трите сребърни звънчета.

Звукът отекна в течността около гръбначния мозък на Итън.

— Няма да се оставя да живея с такива призрачни истории или пък с типове, които влизат в огледала — заяви Хазарт. — Ще намеря някакво обяснение, ще издухам всички мисли за черна магия от главата си и ще стана пак човекът, който бях, какъвто си бях.

Останалите две имена бяха на професори по американска литература отново в различни университети. Те бяха сложени на края на списъка, защото недописаният сценарий на Рейнърд подсказваше, че съучастникът му ще се окаже преподавател по актьорско майсторство или университетски работник, свързан по някакъв друг начин с развлекателната индустрия. Скучни професори по литература, носещи сака от вълнен меланж с кожени кръпки на лактите, пушещи лули и обсъждащи причастията, не приличаха на подходящи кандидати за ролята на преследвачи на знаменитости или убийци.

— Пък може и с тези двамата да не излезе нищо, както и с предишните — рече Хазарт.

Той четеше бележките, които си бе водил по време на разговорите по телефона, докато се пътуваха от професор Фицмартин в „Сидърс-Сайнай“ до доктор Боб.

Бурята бе поутихнала. Вятърът, който бе чупил дърветата, сега само ги люлееше и ги караше да се тресат в очакване на внезапни нови ураганни пориви.

Дъждът валеше с отмерена бързина и ефективност, но без предишната си разрушителна мощ, сякаш в небесата бе станала революция и управляващите воини бяха заменени с бизнесмени.

— Максвел Далтън — продължи Хазарт след малко. — Явно е в отпуск или в командировка в друг университет. Жената, с която

говорих, го замества временно и не ми стана много ясно, та ще се срещна със съпругата му. А другият е Владимир Лапута.

ГЛАВА 68

Корки съжаляваше, че бе обезобразил Мик Сачатоун. Един добър приятел заслужава екзекуция, щадяща достойнството му.

Тъй като Glockът нямаше заглушител, беше наложително да го убие с първия изстрел. Вероятно никой от съседите не си беше вкъщи, а и дори да беше, може би шумът от дъжда щеше да замаскира единичен изстрел достатъчно добре, за да не му обърнат внимание. Но изпразването на цял пълнител бе немислимо.

При стрелбата в Малибу Корки не бе пожелал да заглуши прекрасния глас на пистолета. Трясъкът от всеки гърмеж, насичащ крехкия хор на разбиващите се порцеланови фигурки, бе се забивал в сърцето на Джек Тротър.

Макар че носеше заглушител със себе си, удължената цев пречеше на Glocka да легне както трябва в кобура. А и изваждането на оръжието се забавяше от допълнителните сантиметри.

Освен това, ако бедният Мик бе видял, че Glockът в кобура е със заглушител, той можеше да се притесни, колкото и безгрижно да се бе държал Корки.

След като прибра пистолета в кобура, Корки облече черното кожено палто и извади латексови хирургични ръкавици от единия джоб. Трябваше да внимава да не оставя отпечатыци от пръсти, разбира се, но в това светилище на грешната ръка той не се тревожеше толкова какво ще остави след себе си, колкото какво можеше да хване.

В останалата част на къщата етажерките с видеокасети и дивидита закриваха прозорците и я превръщаха в пещера, но в работното помещение мрачното лице на угасващия ден се притискаше към на капаните от дъжда стъкла. Корки дръпна пердетата.

Трябваше му време да претърси къщата, за да намери добре скритите запаси от банкноти на Мик, които сигурно бяха значителни, както и да изключи компютрите и да ги натовари в ленд роувъра, за да не допусне информацията, която евентуално съдържаха за него, да

попадне във вражески ръце. Той щеше да увие трупа в брезент и да го изнесе оттук, след което щеше да почисти кръвта.

За да предотврати разследване на убийство, което би могло да доведе полицията до него въпреки предпазните мерки, Корки планираше да организира изчезването на Мик.

Той би могъл да залее къщата с бензин и да я подпали, за да унищожи всички улики, както бе направил с тесния дом на Бритина Дауд. Хилядите видеокасети щяха да развият много висока температура при горенето и да образуват огромни облаци токсичен дим, който да попречи на пожарогасителите да си свършат работата. Всички доказателства щяха да бъдат изпепелени.

Ала не му се щеше да унищожи архивите на похотливостта на Сачатоун, защото те бяха един от най-великите паметници на хаоса, които Корки бе виждал. Тази злокачествена маса издаваше вибрации, способни да разпространяват развала и безредие със същия успех както камара плутоний, срещу чиято смъртоносна радиация никое живо същество не може дълго да устои.

Намирането на парите на Мик, изнасянето на компютрите и на трупа в пижама обаче трябваше да изчакат Елфрик Манхайм да бъде изтръгнат от уютното лоно на славата и затворен в стаята, където в момента се намираше смрадливецът. Корки щеше да се върне тук след двайсет и четири часа.

Засега той изключи компютрите и другите работещи машини в офиса. После обходи къщата от горе до долу, за да провери някой електрически уред да не е останал включен, та да прегрее и да причини малък пожар, който да докара пожарната команда тук, преди да намери парите и да изнесе трупа.

Когато се върна в хола, Корки се спря за минута и се загледа в еротичните акробатични номера върху четирите екрана на несравнимата Джанел, преди да потопи в мрак стената от гърчеща се плът. Мина му през ума, че Джак Тротър може да бе се възползвал от невероятната ѝ гъвкавост, за да я сгъне в половин гроб и да си спести част от копането.

След смъртта на Мик както Ромеото, така и Жулиетата на порнографията си бяха отишли. Тъжно.

Корки би предпочел да не убива Мик. Но горкият Мик сам си бе подписал смъртната присъда, когато бе издал Тротър. Подгонен от

ревност, жадуващ за мъст, той бе разкрил пред Корки множеството идентификации под различни фалшиви имена, които бе създал през годините за Тротър. Ако той бе в състояние да предаде един от клиентите си, би могъл един ден да предаде и Корки.

Унищожаването на социалния строй осъждаше дейците си на самота.

Корки излезе от предния вход и заключи с ключа на Мик, който бе взел от кукичка на стената в кухнята.

Денят бе станал още по-студен.

Макар да бе пран и изстискван цял ден, парцалът за дъски на небето беше станал още по-мръсносив от сутринта и през него не се процеждаше ни лъч, ни сянка.

Толкова много неща се бяха случили, откакто бе станал да среща деня. Ала най-хубавото предстоеше.

ГЛАВА 69

Итън разговаряше в кухнята с господин Сатър за вечерята, ала майстор-готвачът беше като глух и вцепенен от яд, чиято причина отказваше да обясни. Единствените му думи бяха:

— Мой докладна на тоз въпрос пристига по поща, инспектор Труман. — Нито дума за същността на въпроса. — Пристига по поща мой разпален докладна. Аз отхвърлям да принизявам се с кавги като обикновен готвач. Аз съм майстор и обявявам мой презрение като джентълмен със съвременно перо, не в твой очи, а зад гърба.

Езикът на Сатър не беше толкова развален, когато не беше ядосан или възбуден, но в много редки случаи можеше да се чуе погладката му реч.

Само за десет месеца Итън бе разбрал, че не трябва да упражнява натиск върху майстора по повод на какъвто и да било проблем, свързан с кухнята. Качеството на блюдата, приготвени от него, наистина оправдаваше изискването му да му се дава свобода като на темпераментен артист. Бурите му идваха и си отиваха, но не оставяха разрушителни следи.

Итън сви рамене в отговор и тръгна да търси Фрик.

Госпожа Макбий не обичаше вътрешната телефонна система да се използва за повикване из цялата къща. За нея беше престъпление да се нарушава изисканата атмосфера на величествения дом, обида за членовете на семейството и отвличане на вниманието за персонала.

— Не сме на работа в канцелария или склад за стоки с намаление — обясняваше тя.

По-високопоставените служители имаха лични пейджъри, по които можеха да бъдат повикани, където и да се намираха в огромното имение. Да ги търсиш по вътрешната телефонна система не се налагаше често.

Ако трябваше да се намери някой от обикновените работници или ако постът на служителя му даваше правото да потърси член на семейството, когато реши, което от домашния персонал включваше

само госпожа Макбий, господин Макбий и Итън, то тогава вътрешната телефонна система се използваше за повикване от стая в стая. Започваше се най-напред с трите места, където беше най-вероятно да се открие въпросното лице.

Тъй като наближаваше пет часът, не бяха останали много членове на персонала, чието внимание можеше да бъде отвлечено, а и всички щяха да са си тръгнали след няколко минути. Фрик беше единственият член на семейство Манхайм, намиращ се в къщата. Съпрузите Макбий бяха в Санта Барбара. Въпреки това Итън се чувстваше задължен да спазва стандартните процедури от уважение към традицията и госпожа Макбий и защото беше убеден, че ако повика Фрик във всички стаи едновременно, милата дама в Санта Барбара щеше веднага да разбере какво е станало и кратката ѝ отпуска щеше да бъде помрачена от ненужно безпокойство.

Итън вдигна един от телефоните в кухнята и с помощта на копчето за вътрешната телефонна система потърси Фрик в апартамента му на третия етаж. После го потърси в стаята с влакчетата — Там ли си, Фрик? Господин Труман се обажда, — след това в прожекционната зала и накрая в библиотеката. Отникъде не получи отговор.

Макар че Фрик никога не се цупеше и още по-малко се държеше невъзпитано, той може по някаква своя причина да бе решил да не отговаря на повикването, дори да го беше чул.

Итън реши да обиколи къщата от горе до долу главно за да намери момчето, но също и за да се увери, че в общи линии всичко е както трябва.

Започна от третия етаж. Не влизаше във всяка стая, но поне отваряше вратата, надничаше вътре и всеки път извикваше името на момчето.

Вратата на апартамента на Фрик беше отворена. След като обяви присъствието си на два пъти и не получи отговор, Итън реши, че тази вечер съображенията за сигурността вземат връх над домашния етикет и правото на членовете на семейството да не бъдат ненужно безпокоени. Той обиколи апартамента на Фрик, но не намери нито него, нито нещо нередно.

На път през източното крило към северния коридор в посока към главното стълбище Итън три пъти спря, за да се огледа и послуша,

подтикнат от лазещи тръпки по тила и чувството, че не всичко е толкова наред, колкото изглеждаше.

Тишина. Безмълвие.

Той затаи дъх, но чу само ударите на сърцето си.

Игнорирайки този вътрешен ритъм, той не долавяше нищо реално, само движение и шум, породени от въображението му — прокрадващо се движение в старинното огледало над един бюфет наблизо; едва доловим глас като онзи по телефона предишната вечер, само че още по-тих, който го зовеше не от стая на третия етаж, а от острия завой по пътя към вечността.

В огледалото не се показва друго отражение, освен собственото му, нямаше неясни форми, нито приятел от детинство.

Когато отново си пое дъх, далечният глас, който съществуваше само във въображението му, престана да се чува и там.

Той слезе по главното стълбище на втория етаж и намери Фрик в библиотеката.

Момчето четеше книга, седнало в кресло, което беше преместено от обичайното му място — гърбът му се опираше плътно до елхата.

Когато Итън отвори вратата и влезе, Фрик се сепна, но се опита да се престори, че просто се намества в креслото. Див ужас го бе накарал да се ококори и да стисне силно зъби за момент, докато осъзнае, че това е Итън, а не някой друг.

— Здравей, Фрик. Какво става? Аз ти позвъних по вътрешната телефонна система тук преди малко.

— Не съм чул, тъътъъ, нищо не е звъняло — отвърна момчето, лъжейки толкова бездарно, че ако го бяха подложили на тест с детектор на лъжата, машината навярно би експлодирала.

— Защо си преместил креслото?

— Креслото ли? Тъъ, не съм го местил, така го намерих, беше си тук.

Итън седна на ръба на друго кресло.

— Да нямаш никакви проблеми, Фрик?

— Какви проблеми? — попита Фрик, сякаш не знаеше значението на думата.

— Има ли нещо, което искаш да споделиш? Нещо тревожно? Изглеждаш не на себе си, Фрик.

Момчето отмести поглед от Итън към книгата. После затвори я и я сложи на скута си.

Като полицаи Итън отдавна се беше научил да бъде търпелив.

Фрик отново го погледна в очите и се наведе напред на стола. Изглежда, се канеше да прошепне нещо съзаклятнически, но се поколеба и се изправи. Беше се приготвил да разкрие нещо, но се бе отказал. И само сви рамене:

— Не знам. Може би съм притеснен, защото баща ми си идва в четвъртък.

— Но това е хубаво, нали?

— Разбира се. Само че е и много притеснително.

— Защо?

— Ами ще доведе и приятели. Както винаги.

— Не ти ли харесват приятелите му?

— Нямам нищо против тях. Те всички играят голф и са луди по спорта. Татко обича да си говори с тях за голф, футбол и за други такива неща. Това му помага да се отпусне. Компанията на приятелите му е нещо като клуб за него.

Клуб, към който ти не принадлежиш и никога няма да принадлежиш — помисли си Итън и с учудване установи, че гърлото му се свива в съчувствие.

Искаше му се да прегърне момчето, да го заведе на кино, ама на истинско кино навън, а не долу, в миниатюрното копие на киносалона палат „Пантейджес“ в Холивуд, а в някой обикновен кинокомплекс с много зали в него, гъмжащ от деца и родителите им, който ухае на пуканки и на олио, подправено така, че да напомня на аромата на масло, където трябва да провериш дали на стола ти няма залепнали дъвки и бонбони, преди да седнеш, и където при нещо смешно на екрана можеш да чуеш не само собствения си смях, ами и този на публиката.

— Освен това ще доведе и някое момиче — продължи Фрик. — Винаги го прави. Той скъса с последната си приятелка, преди да тръгне за Флорида. Не знам коя ще бъде новата. Може би ще е симпатична. Понякога те са симпатични. Но при всички положения ще е нова и аз ще трябва да свикна с нея, което не е лесно.

Бяха навлезли в опасна територия за разговор между член на семейството и служител. Итън не можеше да прояви съчувствие, като

каже нещо, което да разкрие истинското му мнение за Чанинг Манхайм като баща, или да намекне, че приоритетите на кинозвездата са сбъркани.

— Фрик, която и да е новата приятелка на баща ти, няма да е трудно да свикнеш с нея, защото тя ще те хареса. Всички те харесват, Фрик — добави той, съзнавайки, че за това мило и скромно момче тези думи ще са абсолютна новост и най-вероятно то няма да им повярва.

Фрик зяпна от удивление, сякаш Итън бе заявил, че е маймуна, която се прави на човек. Бузите му почервеняха и той сведе сконфузено поглед към книгата на скута си.

Нещо се задвижи и накара Итън да премести погледа си от момчето към елхата зад него. Украшенията се движеха — ангелите се въртяха, клатеха глави, танцуваха.

Въздухът в библиотеката беше неподвижен като книгите на рафтовете. Ако бе друснало слабо земетресение и беше разклатило украшенията, то бе толкова незначително, че Итън не бе го усетил.

Движението на ангелите намаля, сякаш бе причинено от мимолетния въздушен полъх на преминаващо присъствие.

Итън бе обзет от странно очакване, от чувството, че някаква врата за прозрение ще се отвори в сърцето му. Той усети, че е затаил дъх и че тънките косъмчета по опакото на дланите му са се изправили, сякаш привлечени от наелектризирана пръчка.

— Господин Сатър — рече Фрик.

Ангелите замряха и обещаващият прозрение момент премина без проявата на... нищо.

— Моля? — попита с недоумение Итън.

— Господин Сатър не ме харесва — отвърна Фрик в опровержение на идеята, че хората могат да имат по-добро мнение за него, отколкото предполагаше.

— Господин Сатър май никого не харесва — усмихна се Итън. — Но пък готви чудесно, нали?

— Ханибал Лектър^[1] също го бива.

Макар че да си правиш майтап за сметка на колега от старшия персонал не бе редно, Итън се разсмя:

— Може да си на друго мнение, но аз съм сигурен, че ако господин Сатър каже, че е сложил телешко в чинията ти, то ще бъде телешко и нищо повече. — Той се надигна от ръба на креслото. — Та

да ти кажа сега — тръгнах да те търся по две причини. Първо исках да те предупредя да не отваряш външните врати от сега до сутринта. Веднага след като си тръгне последният човек от персонала, ще включа алармената система, охраняваща къщата отвън.

Фрик отново се изправи на креслото. Ако беше куче, би наострил уши — толкова ясно му беше какво може да се крие зад тази промяна в графика.

Когато бащата на Фрик беше вкъщи, той решаваше кога да се включи тази система. В отсъствието на Манхайм Итън обикновено я активираше, когато си лягаше — между десет часа вечерта и полунощ.

— Защо толкова рано? — попита Фрик.

— Искам да я понаблюдавам на компютъра как работи. Мисля, че има проблем с промяната на напрежението при контакта с някои от вратите и прозорците. Не е толкова сериозен, че да причинява фалшива тревога, но трябва да се оправи.

Макар че Итън беше по-убедителен лъжец от Фрик, недоверието, което се изписа по лицето на момчето, най-вероятно бе същото, с каквото то се отнасяше към телешкото на господин Сатър.

— Другата причина, поради която тръгнах да те търся — побърза да добави Итън, — бе да разбере дали не искаш да вечеряме заедно, след като сме останали само ние двамата ергени да се мотаем из къщата тази вечер.

Ръководството *Стандарти и практики* не забраняваше на представители на старшия персонал да вечерят с момчето в отсъствието на родителите му. През по-голямата част от времето Фрик действително вечеряше сам, защото предпочиташе да се храни насаме или по-вероятно защото смяташе, че ще се натрапва, ако помоли да се присъедини към другите. От време на време госпожа Макбий уговаряше момчето да вечеря с нея и господин Макбий, но това щеше да бъде първият случай за Итън и Фрик.

— Наистина ли? — попита Фрик. — Няма ли да си зает с наблюдението на напрежението?

Итън усети лекото ухапване във въпроса и го досмеша, но се престори, че е убеден, че Фрик се е хванал на въдицата за причината му да включи алармената система толкова рано.

— Не, господин Сатър е приготвил всичко. Аз само трябва да го претопля във фурната според неговите инструкции. Кога искаш да

вечеряме?

— По-добре по-рано — отвърна Фрик. — В шест и половина?

— В шест и половина. Къде да сложа масата?

Фрик сви рамене.

— Където искаш.

— Ако аз избирам, тогава трябва да се ограничим с дневната за персонала — поясни Итън. — Останалите трапезарии са запазени само за семейството.

— Тогава аз ще избира. — Момчето подъвка долната си устна и рече. — Ще ти кажа по-късно.

— Добре. Аз ще постоя в моя апартамент и после ще отида в кухнята.

— Ще си отворим вино тази вечер, нали? — попита Фрик. — Някое хубаво мерло.

— Ами! Да не искаш още да си стегна куфарите, да повикам такси, да си напиша заповед за уволнение от името на баща ти и да съм готов да се изпаря веднага щом заспиш мъртвопиян?

— Не е нужно той да разбере — рече Фрик. — А и да разбере, ще реши, че това е типично за дете от Холивуд и че е по-добре то да пие алкохол, отколкото да смърка кокаин. Ще ме накара да говоря с доктор Руди, за да провери дали проблемът не води началото си от дните, когато съм бил императорски син в Древния Рим и е възможно да съм бил травмиран, като съм гледал как тъпи лъвовете ядат тъпи хора в тъпия Колизей.

Тази цветиста реч би се видяла на Итън по-смешна, ако не беше убеден, че Лицето навярно би реагирал точно така на пиянството на сина си.

— Баща ти може и да не разбере. Но не забравяй Онази, която не може да бъде измамена.

— Макбий — прошепна Фрик.

— Макбий — кимна Итън.

— Ще пия пепси-кола — примири се Фрик.

— С лед или без лед?

— Без лед.

— Браво. Много добре.

[1] Герой от серия книги и филми на ужасите, психиатър и сериен убиец канибал. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 70

Макар че бе уплашена, разочарована и на ръба на отчаянието, Рейчъл Далтън си оставаше прекрасна жена с лъскава кестенява коса и дълбоки загадъчни сини очи.

В сравнение с това, което Хазарт знаеше от опит, тя също така бе необикновено гостоприемна. След като бе приела молбата му по телефона да се срещнат за разговор, тя бе приготвила кафе, преди той да пристигне. Сервира му го в хола с чиния миниатюрни кексчета и масленки.

При изпълнение на дълга си детективите, разследващи убийства, рядко биваха черпени и никога не им се сервираше с копринени салфетки. Особено от жените на изчезнали мъже, за които полицията бе направила срамно малко.

Както се разбра, Максвел Далтън бе изчезнал преди три месеца. Рейчъл се бе обадила в полицията да съобщи за изчезването му, когато не се бе прибрал четири часа след приключването на следобедната си лекция.

Полицията, естествено, не бе проявила интерес към случая на пълнолетен, изчезнал само преди четири часа, нито се бе трогнала, когато той не се появи след ден, два, три.

— Полицията твърди — каза Рейчъл на Хазарт, — че живеем във време, когато шокиращо голям брой съпрузи — мъже или жени — се запияват с дни по сбирки, където се тъпчат с наркотици, или внезапно решават да изкарат една седмица в Пуерто Валярта с някоя лека жена, която са срещнали преди десет минути в „Старбъкс“, или да напуснат завинаги семейството си без предупреждение. Когато се опитам да им обясня що за човек е Максвел, те не ми повярваха — няма такива съпрузи, на които да може така да се разчита. Бяха сигурни, че ще се появи след време с кървянали очи, гузен вид и венерическа болест.

След време, когато Максвел Далтън бе отсъствал достатъчно дълго, за да се замислят дори съвременните власти, от полицията разрешиха официално да го обявят за изчезнал. Това не бе

предизвикало особено раздвижване по издирването му, което бе огорчило Рейчъл, защото тя бе живяла със заблудата, че изчезването на човек предизвиква разследване, което е само с една степен по-малко интензивно от това на убийство.

— Не когато става въпрос за пълнолетен — обясни Хазарт — и не когато няма признаци за насилие. Ако бяха намерили изоставената му кола...

Колата му обаче не бе намерена, нито изхвърленият му портфейл, изпразнен от съдържание, нито нещо друго, което да подсказва наличието на външна намеса. Беше изчезнал така безследно, както кораб, навлязъл в Бермудския триъгълник, но неизлязъл от него.

— Сигурен съм, че вече са ви питали — рече Хазарт, — но трябва и аз да попитам — съпругът ви имаше ли врагове?

— Той е добър човек — отвърна Рейчъл, както се очакваше, но после добави нещо неочаквано. — И като всички добри хора в един долен свят, разбира се, има врагове.

— Кой са те?

— Една банда разбойници в клоаката, наречена университет. Ох, не бива да съм толкова крайна — има и много добри хора, които работят там. За съжаление, Катедрата по английски е в ръцете на мошеници и психопати.

— Мислите, че някой от катедрата може...

— Едва ли — призна Рейчъл. — Те знаят само да бърборят, при това безсмислици. — Тя му предложи още кафе, но той отказа. — Как се казваше човекът, чието убийство разследвате?

Той ѝ бе казал само толкова, колкото бе необходимо, за да я накара да го приеме, и нямаше намерение да се впуска в подробности. Дори не бе споменал, че вече бе проследил и застрелял убиеца на Рейнърд.

— Ролф Рейнърд. Вчера го застрелях в Западен Холивуд.

— Мислите ли, че неговият случай може да е свързан със случая на мъжа ми? Имам предвид с нещо повече от това, че е посещавал курса му по литература?

— Възможно е — рече той. — Но е малко вероятно. Не бих...

Колкото и да бе странно, тъжната усмивка я направи още по-хубава.

— Разбирам — отвърна тя на това, което той се бе поколебал да изрече. — Няма да започна да храня излишни надежди. Но няма и да ги забравя.

Когато Хазарт стана, за да си тръгне, на вратата се позвъни. Посетителката се оказа възрастна чернокожа с побеляла коса и най-елегантните ръце, които полицаят бе виждал някога, с тънки дълги пръсти, пъргави като на младо момиче. Беше учителката по пиано, дошла за урока на десетгодишната дъщеря на семейство Далтън.

Привлечена от мелодичния глас на учителката си, малката Емили слезе по стълбите навреме, за да бъде представена на Хазарт, преди да си тръгне. Тя имаше хубостта на майка си, но не и нейната твърдост. Долната ѝ устна се разтрепери и очите ѝ се замъглиха, когато каза:

— Ще намерите татко, нали?

— Ще направим всичко възможно — увери я Хазарт от името на отдела с надеждата, че обещанието му ще се сбъдне.

След като излезе на площадката на стълбището, той се обърна към Рейчъл Далтън.

— Следващото име в списъка ми е на колега на съпруга ви от Катедрата по английски. Може би го познавате. Владимир Лапута.

Също както и тъгата, гневът не помрачи красотата на Рейчъл.

— Той е най-страшната хиена от всичките там. Макс го презираше... презира. Преди шест седмици господин Лапута ме посети да изкаже съчувствието и загрижеността си, че няма новини за Макс. Мого да се закълна, че... гадината ме проверяваше дали не съм започнала да се чувствам самотна в леглото.

— Велики боже! — потресе се Хазарт.

— Жестокостта, господин Янси, е не по-малко присъща на средния университетски преподавател, отколкото на средния член на улична банда. Тя просто се изразява по различен начин. Времето на благовъзпитания учен, зареян в облаците и отдаден само на търсенето на изкуството и истината, отдавна е отминало.

— Напоследък и аз започнах да се убеждавам в това — съгласи се той, макар че никога не би споделил факта, че поради липса на подобър кандидат-съпругът ѝ се бе придвижил на първо място в списъка му на заподозрените по отношение на заплахата срещу Чанинг Манхайм.

Струваше му се трудно да повярва, че жена като Рейчъл и дете като Емили биха могли да обичат човек, който не беше това, за което се представяше.

Независимо от това изчезването на Максвел Далтън можеше да означава, че е започнал нов живот, един безумен живот, който включва отправяне на заплахи срещу знаменитости с цел нападение или фалшивата надежда, че страхът може да помогне да измъкне много пари от някого.

Ако не се броят звънчета, излезли от сън, и мъже, влезли в огледала, по време на кариерата си Хазарт Янси бе видял и по-странни неща от това някога честен професор, един разумен човек, да озверее, подтикнат от завист или алчност.

Семейство Далтън живееше в хубав квартал, но домът на Лапута беше в още по-хубав, на петнайсет минути път от тяхната врата.

Ранният зимен здрач се бе промъкнал зад бурята, докато Хазарт пи кафе с Рейчъл Далтън. Той изцеди всичката светлина от деня по пътя към професор Лапута, докато ниско надвисналите облаци престанаха да бъдат сиви, осветени отгоре, а пожълтяха от светлините на града, хвърляни отдолу към тях.

Той паркира на отсрещната страна на улицата пред дома на славещия се като най-страшната хиена сред академичния свят, изключи фаровете и чистачките, но остави двигателя да работи, за да работи и отоплението. Местните деца нямаше да имат с какво да направят снежни човеци, но с падането на нощта въздухът бе изстинал като през зимата по калифорнийските стандарти.

Той не бе успял да се свърже с професора по телефона. Затова, макар че къщата на Лапута бе тъмна, той се опита да го направи сега.

Докато слушаше звъненето на телефона, Хазарт забеляза един пешеходец, който се появи иззад ъгъла на съседната пряка и се насочи към дома на Лапута.

Нещо не беше както трябва в този човек. Той не носеше нито чадър, нито шлифер. Пороят бе намалял до постоянен, деловито мокрещ дъжд, но това определено не беше време за разходка. А този тип вървеше, без да бърза.

Обаче това, което наистина засили подозрението на Хазарт Янси, бе самочувствието, което се излъчваше от пешеходеца. Дори да беше

сюнгер, той би бил така напоен със самочувствие, че не би останало място дори за капка дъжд.

Движеше се гордо, с високо вдигната глава под уличното осветление, не както се перчат истинските побойници, а както го правят кинозвездите, когато си мислят, че са се превъплътили в образа на побойник. Сивият му панталон, черното му поло и коженото му палто бяха вир-вода, но той сякаш не искаше да знае за дъжда.

Театрал. В това лошо време не се виждаха никакви други пешеходци и в момента по тази тиха улица нямаше движение, ала минувачът сякаш участваше в представление без публика, за собствено удоволствие.

На Хазарт му омръзна да слуша звъненето на телефона на Лапута и сложи край на повикването от мобилния си телефон.

Минувачът като че ли си говореше сам, но тъй като беше на отсрещната страна на улицата, Хазарт не можеше да бъде сигурен в това.

Той свали стъклото на прозореца и наклони глава, за да чуе, но барабаненето на дъжда пречеше. От няколкото откъслечни звука, които успя да долови, му се стори, че минувачът пее, макар че не можа да познае нито мелодията, нито думите.

За голямо учудване на Хазарт минувачът зави от тротоара към къщата на Лапута. Изглежда, бе използвал дистанционно управление, защото вратата на гаража се отвори пред него и се затвори веднага, щом влезе.

Хазарт вдигна стъклото и се загледа в къщата.

След две минути се появи светлина от задната страна, където би могла да бъде кухнята. След още около половин минута се светна и на горния етаж.

И да беше, и да не беше Владимир Лапута, едно бе сигурно — любителят на дъжда познаваше добре къщата на професора.

ГЛАВА 71

Застанал пред прозореца до парадния вход, Итън наблюдаваше колата на господин Сатър, която се отдалечаваше по алеята и потъваше в мрака под пръските на дъжда. Майстор-готвачът си тръгна последен от дневната смяна.

Монтиран в стената, без ни най-малко да изпъква, скрит дискретно близо до един от ъглите, един тъмен екран светна, когато Итън го докосна с пръст. От него се предлагаше достъп до всички системи и средства, осигуряващи удобствата на къщата — отоплението, климатика, музикалната уредба, газовото отопление за басейните и масажните вани, вътрешното и градинското осветление, телефонната система и много други.

Такива контролни панели бяха разположени по цялата къща, но изброените средства можеха да се контролират и от всеки компютър, като например този в кабинета на Итън.

След като Итън активира екрана чрез докосване, на него се появиха три колони с иконки, от които можеше да избира. Той натисна иконката, която беше за камерите за наблюдение на външната територия.

Тъй като осемдесет и шест камери бяха разпръснати по нея, пред очите му се появиха осемдесет и шест обозначаващи ги номера. В повечето случаи, за да можеш да видиш бързо определена част от имението, трябваше да помниш съответните номера — поне тези, които, в зависимост от служебните ти отговорности, вероятно ще са ти нужни най-често.

Итън докосна 03 и на екрана веднага се появи главната порта, гледана отвън. Това бе същата камера, която бе хванала Ролф Рейнърд при доставката на кутията, в която се намираше ябълката с кукленското око в сърцевината.

Портата се отвори, колата на господин Сатър излезе от имението на улицата, зави надясно и изчезна от кадъра.

Портата се затвори, Итън докосна екрана и излезе от менюто за външните камери. После натисна иконката за алармената система на къщата.

Не всички служители бяха упълномощени да активират и деактивират алармената система, затова Итън трябваше да вкара паролата си. Той го стори и включи системата по периметъра на къщата.

Всички обществени площи на имението — с изключение на спалните, баните и стаите на персонала — бяха оборудвани с датчици за движение, които щяха да реагират, ако някой мине по коридорите или през стаите. Датчиците всъщност бяха активирани двацет и четири часа в денонощието седем дни в седмицата, но свързването им с алармената система ставаше само в режима „никой въщи“, когато имението бе абсолютно обезлюдено, което се случваше рядко.

Тъй като Фрик и Итън бяха вътре, ако датчиците за движение бяха свързани с алармената система, сигналът за тревога би прозвучавал всеки път, когато минеха през контролирано пространство или просто махнеха с ръка.

Итън искаше само да бъде сигурен, че сирената ще се активира, ако се отвори врата или прозорец. Тази мярка в съчетание с охранителите, които наблюдаваха останалите датчици извън къщата, щеше да предпази него или Фрик от неочаквано нападение.

Въпреки това той не искаше Фрик да спи сам на третия етаж. Не тази вечер, не утре вечер, дори не и никога вечер в близко бъдеще.

Или детето трябваше да спи на партера, или Итън щеше да прекара нощта в хола на апартамента на Фрик. Той възнамеряваше да обсъди въпроса с момчето след вечеря.

Междувременно за първи път, откакто се бе прибрал, той отиде в апартамента си, влезе в кабинета и се приближи до бюрото, където бе оставил трите сребърни звънчета. Те бяха изчезнали.

В болничния гараж, където бе видял, че само една връзка звънчета липсва от линейката, той бе предположил, че звънчетата, които се намираха у Хазарт в момента, бяха същите, които той бе открил в ръката си пред „Рози завинаги“.

Призракът, който бе видял в огледалото в банята на Дъни и покъсно бе изчезнал в огледалото в спалнята на Хазарт, бе дошъл тук през нощта, докато Итън спеше, бе взел звънчетата и ги бе пренесъл

при Хазарт по някакви тайнствени причини, които можеше завинаги да останат неразбрани. И този призрак най-вероятно беше Дъни Уислър, мъртъв, но завърнал се от оня свят.

Итън не можеше да повярва, че се отдава на такива налудничави мисли и въпреки това все още е с всичкия си. Може пък и да не беше.

Макар че звънчетата бяха изчезнали, предметите от черните кутии стояха на показ. Той седна на бюрото и огледа внимателно шестте части на загадката, надявайки се да получи просветление.

Калинки, охлюви, бурканче с десет парчета препуциум, контейнер за курабийки с плочки за игра на анаграми — *Зъб, бъз* — книга за кучета водачи на хора с увредено зрение, окото в ябълката...

В по-спокойни дни и в по-добро настроение той не бе могъл да разгадае скрития смисъл на тези послания. Надяваше се, че в сегашното си състояние на върховно напрежение и изтощение преградите, поставени от разума, можеха да изчезнат и да му позволят да види нещата от друга гледна точка и да проумее онова, което преди бе изглеждало неразгадаемо.

Не му провървя.

Той позвъни в стаята на охраната в задната част на имението, в сградата на домакина по поддръжката на двора. Пазачите бяха на смяна от четири часа следобед до полунощ и вече знаеха, че той е включил алармената система на къщата по-рано от обикновено, защото това беше отразено на екраните им.

Без да обяснява защо, той ги помоли да бъдат особено бдителни тази вечер.

— Предайте молбата ми и на нощната смяна, когато дойдат.

Той позвъни на Карл Шортър, шефа на дял взвод телохранители, пазещи Лицето във Флорида. Шортър нямаше никакви тревожни новини.

— Ще ти се обадя утре — каза му Итън. — Ще те запозная с новия си план за завръщането ви в Лос Анджелис в четвъртък. Ще подсиля охраната на летището и по целия път до вкъщи. Ще променя маршрута, да не би някой да е разкрил обичайния ни път.

— Има ли проблем? — попита Шортър.

— Нищо тревожно — увери го Итън.

— Тогава защо са тези мерки?

— Нали ти разказах за странните подаръци в черните кутии. Безпокойството ми е свързано с тях. Но засега всичко е под контрол.

След като приключи разговора с Шортър, Итън отиде в банята, за да се избърсне и да се освежи за вечеря. Той свали пуловера си и си облече чиста риза.

Няколко минути по-късно, застанал до бюрото в кабинета си, той отново огледа загадъчните шест предмета.

Сигналната светлина на телефона привлече вниманието му — линия 24, отначало мигаше, после стана постоянна.

ГЛАВА 72

Собственост на „Курц Айвъри Интернешънъл“, служещ като основното превозно средство на Робин Гудфелоу, ленд роувърът не биваше да бъде забелязан пред дома на Корки. Колата можеше много лесно да послужи за връзка между него и престъпните действия, извършени от фашизираното му второ аз.

Той паркира зад тъгла на съседната пряка и се прибра пеша под дъжда, пеейки си мотиви от операта „Рейнско злато“ на Вагнер — вярно, не особено добре, но затова пък с чувство.

Съблече се гол в гаража и остави мокрите си дрехи на бетонния под. Взе портфейла, картата на служител от Националната агенция за сигурност и глока със себе си, защото още не бе приключил с ролята на Робин Гудфелоу за деня.

Избърса тялото си с хавлия в спалнята и си облече топло бельо.

Извади от дрешника дебел черен скиорски костюм. Непромокаем, топъл и позволяващ свободно движение, той бе идеалното облекло за нападението на Палацо Роспо.

* * *

Хазарт би могъл да се обади по телефона на Владимир Лапута или на влезлия през гаража в дома на професора, но след като размисли, реши, че много по-мъдро би било да се появи на вратата без предупреждение. Би могъл да спечели от изненадата или пък от липсата на изненада, с която гордо крачещият минувач би реагирал при вида на Хазарт и полицейската му значка.

Той изключи мотора, излезе от колата и се изправи лице в лице с Дъни Уислър.

Блед като избелен от слънцето череп, с лице, изпито от дните, прекарани в дълбока кома, Дъни стоеше под дъжда, който обаче не го

докосваше, и оставаше по-сух от оглозгани кости, от лунния пясък, от солта.

— Не влизай там.

Хазарт се стресна и за свой срам се олюля. Опита се да отстъпи назад, но нямаше накъде, защото колата беше плътно зад него. Обувките му обаче се подхлъзнаха по мокрия паваж и той с всички сили се опитваше да се задържи прав.

— Ако умреш — добави Дъни, — няма да мога да те върна. — Не съм *твоят* ангел хранител.

В един момент изглеждаше реален, сякаш от плът, в следващия Дъни се втечни и падна, без да предизвика пръски в локвата, в която бе стоял, сякаш бе привидение, образувано от вода, потекло в блестящи вертикални ручейчета към мокрия асфалт и стопило се за миг, дори още по-плавно от изчезването му в огледалото.

* * *

Непромокаемият скиорски костюм имаше сгъваема качулка, анатомично оформени наколенки и повече джобове, отколкото палто, ушито по поръчка на клептоман, всичките затварящи се с цип. Два чифта чорапи, черни обувки за ски и ръкавици от кожа и найлон — с почти същата гъвкавост като хирургически ръкавици, но непредизвикващи съмнения — довършваха ансамбъла.

Възхитен от образа си в огледалото в пълен ръст, Корки се запъти по коридора към спалнята за гости да провери дали смрадливецът не е умрял и да го изплаши, ако още е жив.

Взе със себе си деветмилиметровия пистолет и нов заглушител.

Пред вратата на тъмната стая смрадта на омаломощения пленник се усещаше дори в коридора. След прекрачването на прага зловонието толкова се засили, че дори Корки, страстният привърженик на хаоса, едва го понасяше.

Той светна лампата и отиде до леглото.

Не по-малко упорит, отколкото миризлив, пленникът продължаваше да бъде жив, въпреки че знаеше за изтезанията, изнасилването и убийството на жена си и дъщеря си.

— Що за егоистично копеле си! — възкликна Корки презрително.

Изтощен от дългия период, през който бе получавал само течности, вливани венозно, и бе държан на ръба между живота и смъртта, гласът на Максвел Далтън до такава степен беше прегракнал, че едно писукане би прозвучало комично. Затова в отговор той само го изгледа с омраза.

Корки опря дулото на пистолета до напуканите устни на Далтън.

Вместо да извърне глава, почитателят на Дикенс, Твен и Дикинсън смело отвори уста и налага пистолета, макар че тази постъпка бе повече в стила на Хемингуей. Очите му пламтяха предизвикателно.

* * *

Седнал зад волана на колата си, паркирана на отсрещната страна на улицата пред къщата на Лапута, опитващ се да се овладее, Хазарт се замисли за баба си Роуз, майката на баща му, която вярваше в магии, макар че тя самата не се опитваше да ги прави. Тя вярваше в полтъргайсти, макар че никой от тях не бе посмял да разхвърля добре подредения ѝ дом, вярваше в призраци, макар че никога не ги бе виждала, и можеше да разкаже с подробности хиляди известни истории за явяването на добри и зли духове, дори и на Елвис. Вече осемдесетгодишна, баба Роуз, худу Роуз, както я наричаше галовно майката на Хазарт, се радваше на почит и много обич, но продължаваше да предизвиква смях в семейството с убеждението си, че светът не е само това, което науката и петте сетива казваха, че е.

Въпреки призрака, който му се бе явил на улицата, Хазарт не можеше напълно да се примири с мисълта, че баба Роуз може да има по-добра представа за действителността от всички, които познаваше.

Той не бе от онези, които се колебаят какво да направят както в ежедневието, така и в моменти на сериозна опасност, но седнал разтреперан в колата, под дъжда, в мрака, той имаше нужда от време да осъзнае дори че трябва да запали мотора и да пусне отоплението. Дали да позвъни на вратата на Лапута се оказа най-трудното решение в живота му.

Ако умреш, няма да мога да те върна — бе казал Дъни, подчертавайки местоимението за второ лице.

Един полицай не можеше да отстъпи само защото го е страх да не умре. Ако си го позволи, ще трябва да си върне полицейската значка, да си намери работа в търговията на телефони и да научи някакъв занаят, с който да си запълва свободното си време.

Не съм твоят ангел хранител — бе казал Дъни, отново подчертавайки местоимението за второ лице, което, разбира се, бе предупреждение, но което също така водеше до заключения, от които му се завиваше свят.

Искаше му се да отиде при баба Роуз, да сложи глава на скута ѝ, а тя да угаси огъня в главата му със студен компрес на челото. Може би тя бе изпекла курабийки. Можеше да му свари мляко с какао.

През преградата на дъжда къщата на Лапута на отсрещната страна не изглеждаше същата, както преди. Отначало тя му се бе видяла като красива викторианска сграда с голям двор, топла и приветлива, един от онези домове, които ограждат със сигурност семействата в тях, в които децата стават лекари или адвокати, или космонавти и в които всички се обичат завинаги. Сега, като я погледнеше, той изпитваше чувството, че в една от спалните вътре трябва да има младо момиче, завързано към левитиращо легло, което повръща бурно, кълне Исус Христос и говори с гласовете на демони.

Като полицай той не можеше да позволи на страха си да вземе връх, но като приятел не можеше да излезе от играта и да остави Итън без подкрепа, без да пази гърба му.

Информация. Хазарт знаеше от опит, че съмненията се пораждаха от недостига на информация за вземането на добро решение. Трябваше му някой, който да издири отговорите на няколко въпроса.

Проблемът беше, че нямаше официална причина да се занимава с това разследване. Ако този готованко бе замесен в нещо, то бе убийството на Мина Рейнърд, което бе възложено на Кеселман, не на Хазарт. Не бе възможно да потърси информация по обикновените канали.

Той се обади на Лора Мунвес от отдела за подпомагане на детективите. Тя беше ходила с Итън, продължаваше да го обича и му

бе помогнала да намери Ролф Рейнърд по номера на хондата, която бе снимана от една от камерите за наблюдение в имението.

Хазарт се страхуваше, че може да си е отишла, но тя отговори и той въздъхна с облекчение:

— Слава богу, че си още там.

— Тъй ли? Мислех, че съм си тръгнала. Мислех, че вече съм на половината на пътя към къщи, че съм спряла да си купя пържено пиле с двойна салата. Не, копеле, тук съм си още, но какво от това, нали нямам къде да ходя.

— Ще му кажа какъв идиот е, задето те изпусна.

— И аз му го казвам.

— Всички му го казваме.

— Аха. Значи май трябва да се съберем и да измислим нова стратегия, защото явно тази не работи. Страшно го обичам, Хазарт.

— Още не може да прежали Хана.

— Минаха вече пет години.

— Когато я загуби, той не загуби само нея. Загуби и целеустремеността си. Вече не виждаше по-дълбок смисъл в нещата. Трябва отново да намери, за да дойде на себе си.

— Светът е пълен с привлекателни, умни, успели мъже, които не търсят дълбокия смисъл на нещата, дори господ да им забие юмрук в лицето и да остави отпечатък от пръстена с инициалите си по челата им.

— Това би бил сърдитият господ от Стария завет, както ти си го представяш.

— Защо трябваше да се влюбя в мъж, който има нужда да вижда дълбокия смисъл на нещата?

— Може би защото и ти имаш същата нужда. — Тази реплика накара Лора да замълчи и Хазарт използва възможността да каже: — Помниш ли човека, който вчера сутринта му помогна да издири — Ролф Рейнърд?

— Знаменитият вълк — отвърна тя. — Ролф означава „знаменит вълк“.

— Ролф означава „мъртъв“. Не гледаш ли новините?

— Не съм мазохистка.

— Виж тогава дневника в отдела за убийства. Но по-късно. Сега имам нужда да направя нещо за мен, за Итън, но не официално.

— Какво ти е нужно?

Хазарт погледна къщата. Тя продължаваше да предизвиква в него двойно усещане — сякаш едно голямо семейство, като онова от комедийния сериал *Брейди Бънч*, си бе построило дома при портата на пътя към ада.

— Владимир Лапута — рече Хазарт, повтаряйки името по букви. — Разбери възможно най-бързо дали човек с това име има някакви нарушения, пък било то просто шофиране в нетрезво състояние, неплатени глоби за неправилно паркиране или нещо подобно.

* * *

Вместо да натисне спусъка, Корки извади дулото от устата на Далтън, натискайки го, за да остърже зъбите му, разклатени от недохранването.

— Един изстрел ще е прекалено лесна смърт за теб — заяви Корки. — Когато дойде времето да те довърша, ще бъде бавно... и запомнящо се.

Той остави пистолета настрани, разказа на Далтън няколко сладки лъжи за това как се е отървал от трупове на Рейчъл и Емили и накрая извади нова торба за системата от близкия хладилник.

— Довечера ще доведе тук нов човек — заяви Корки, докато работеше. — Публика за последните ти страдания.

От изпитото и с посиняла кожа лице, святкащи в хлътналите си орбити, очите на Далтън следяха Корки, докато го обслужваше, но те вече не излъчваха омраза, а бяха изпълнени със страх, отчаяните очи на човек, който най-сетне бе повярвал в силата на хаоса и бе разбрал величието му.

— Едно десетгодишно момче, новата ми инициатива. Ще бъдеш много учуден, като разбереш кой е.

След като смени системата, той отиде до шкафчето с лекарства и извади една спринцовка и две малки шишенца с лекарства.

— Ще го завържа на стол до леглото ти. И ако не може да гледа какво ще правя с теб, ще му залепя очите, та да не може да ги затвори.

Лора Мунвес не можа да намери никакви сведения за нарушения от страна на Владимир Лапута, нямаше дори неплатени глоби за неправилно паркиране. Но когато след по-малко от петнайсет минути се обади на Хазарт, тя имаше интересни новини за него.

В отдела за грабежи и убийства имаше открито дело под името Лапута. Разследването бе преустановено поради липса на доказателства и недостатъчно улики.

Преди четири години жена на име Джъстин Лапута, шейсет и осем годишна, бе убита в дома си. Местопрестъплението беше на същия адрес, който Хазарт наблюдаваше в момента.

Наблюдавайки къщата, докато говореше с Лора, Хазарт попита:

— Как е била убита?

— Пълната информация в компютъра не е достъпна, намерих само извлечението за откритото дело. Там пише, че е била пребита до смърт с ръжен за камина.

Мина Рейнърд бе простреляна с куршум в крака, но причината за смъртта ѝ бе пребиването ѝ до смърт с мраморна лампа, украсена с бронзови инкрустации.

Ръжен за камина. Тежка лампа. И в двата случая убиецът бе прибягнал до тъпи предмети, които са му били подръка. Това може да не бе достатъчно доказателство за характерния начин на действие на същия убиец, но поне беше някакво начало.

— Убийството на Джъстин е било зверско, необичайно жестоко — продължи Лора. — Според съдебния лекар убиецът е нанесъл между четирийсет и петдесет удара с ръжена.

Убийството на Мина Рейнърд с лампата беше също така зверско.

— Кои детективи са участвали в разследването? — попита Хазарт.

— Един от тях е Уолт Съндърланд.

— Познавам го.

— Извадих късмет — рече Лора — и го хванах на мобилния му телефон преди пет минути. Казах му, че не мога засега да му обясня защо ме интересува, но бих искала да знам дали е имал заподозрян.

Отвърна ми без колебание. Каза, че всичко е било наследено от сина на Джъстин. Уолт го нарече самодоволно влечуго.

— Името на сина Владимир ли е? — опита се да познае Хазарт.

— Владимир Илич Лапута. Преподавател е в същия университет, където майка му се е пенсионирала.

— Тогава защо не е на сигурно място, където да продава тялото си за цигари?

— Уолт твърди, че Владимир е имал алиби до такава степен непробиваемо, че космонавт би могъл да отиде до Луната и обратно в него като в скафандър.

Нищо на този свят не е идеално. Майсторски изработеното алиби, с тройни шевове по ръбовете, неизменно поражда съмнения в полицаите, защото изглежда скроено, не естествено.

Къщата стоеше в очакване под дъжда, сякаш бе жива и нащрек, малкото ѝ осветени прозорци приличаха на неправилно разположени очи.

* * *

Корки смеси в спринцовката един парализиращ коктейл от лекарства, който да държи пленника му обездвижен и послушен, но в пълно съзнание.

— До сутринта ти ще бъдеш мъртъв също както Рейчъл и Емили, а в тази стая и на това легло ще настаня момчето.

Той не му инжектира нищо успокоително или халюциногенно. Когато се върнеше много преди полунощ, той не искаше да намери Далтън със замъглен мозък или пък потънал в илюзии. Подлецът трябваше да бъде с бистър ум, за да изпита докрай всеки нюанс на отдавна планираната му смърт.

— Толкова много научих от нашето общо приключение.

Корки заби спринцовката в системата.

— Толкова много нови и по-хубави идеи се родиха от него.

Той бавно натискаше буталото с палец и вкарваше съдържанието на спринцовката във физиологичния разтвор, който се вливаше във вената на Далтън.

— Това, което момчето ще изпита тук, ще бъде донякъде подобно на твоите преживявания, само че много по-колоритно и шокиращо.

След като вкара цялата доза, той извади иглата и изхвърли спринцовката в кошчето за боклук.

— Нали ще разпространя видеофилмите по целия свят. Ще трябва да се постарая да са много занимателни, ако искам да накарам милиони да ги гледат с упоение.

Разклатените зъби на смрадливца вече бяха започнали да тракат. По някаква причина от тази паралитична смес винаги го втрисаше.

— Сигурен съм, че момчето ще бъде във възторг, когато успее с първата си роля като кинозвезда да плени масите в по-големи мащаби и от баща си.

* * *

Бурята утихна и пороят премина в ситен дъжд. Мъглата се спусна на парцали по улиците, сякаш студен дъх дойде от скритата луна.

Сега като знаеше що за човек има насреща си, Хазарт седеше в колата и обмисляше кой би бил най-добрият подход към Владимир Лапута.

Мобилният му телефон иззвъня. Позна гласа на привидението на улицата от преди малко.

Дъни Уислър каза:

— Аз съм ангелът хранител на Итън, не твойт или на Елфрик. Но ако го спася, ако успея да го спася, ще е безсмислено, ако ти или момчето умрете.

Обикновено Хазарт ползваше богат запас от думи, но в този случай беше като онемял. Никога преди не беше разговарял с призрак. Не му се щеше да започва сега.

— Той ще се чувства виновен, ако някой от вас двамата си отиде — продължи Уислър. — И сянката в сърцето му ще го потопи в мрак. Не влизай в тази къща.

Хазарт успя да възвърне в известна степен гласа си, но много потънък и треперещ от този, на който разчиташе обикновено:

— Ти жив ли си, или си мъртъв?

— И жив, и мъртъв съм. Не влизай в тази къща. Бронираната жилетка няма да ти помогне. Ще те застрелят в главата. Два куршума в мозъка. А аз не съм упълномощен да те възкреса.

Дъни затвори телефона.

* * *

Корки се намираше в кухнята, в стилна премяна, готов да щурмува замъка на краля на Холивуд. Той погледна към часовника на стената и видя, че му остава по-малко от час до срещата с Джек Тротър в Бел Еър.

Убийствата и предизвикването на безпорядък изостриха апетита му. Сновейки между хладилника и килера, той си приготви импровизирана вечеря от сирене, сушени плодове, половин поничка, крем-карамел и хапна от всичко.

Такава вечеря наистина подхождаше на човек, който бе посял голямо безредие в света само за един ден и който имаше още много работа за вършене, преди да си легне.

Глокът с монтиран заглушител лежеше на кухненската маса. Той едва щеше да се побере в най-дълбокия джоб на скиорския му костюм.

В другите джобове той бе сложил резервни пълнители, много повече амуниции, отколкото се надяваше да са му нужни, като се има предвид, че не очакваше да му се наложи да убива някого другого днес, освен Итън Труман.

* * *

Ако Хазарт беше просто човек, който иска да живее, той би подкарал колата, без да пресече улицата и да позвъни.

Той обаче беше също и добър полицаи, и приятел на Итън. За него полицейската дейност не беше просто работа, а също и призвание, а приятелството изискваше всеотдайност точно когато е най-трудно да бъдеш всеотдаен.

Той отвори вратата и слезе от колата.

ГЛАВА 73

След обаждане по телефона Дъни веднага се отзовава — този път не с кола, а по магистралите на мъглата и водата и чрез идеята за Сан Франциско.

В един от парковете на Лос Анджелис той се увива с пелерина от ниско надвиснал облак и пристига на стотици километри на север по меките гънки на друга мъгла, разменил пътеката в парка за дъсченото покритие на кей.

Понеже е мъртъв, но все още не е преминал в онзи свят, той обитава собствения си труп, твърде странно състояние. След като бе починал по време на кома, духът му бе постоял в нещо, което приличаше на чакалня пред лекарски кабинет, без оръфани списания и надежда. После бе пуснат обратно в този свят и в познатата си тленна обвивка. Той не е просто дух, но не е и традиционен ангел хранител. Той е един от ходещите мъртъвци, чиято плът е способна да изпълнява всякакви изумителни чудеса, които духът му поиска.

В този по-северен и студен град не вали дъжд. Водата се плиска по стълбовете на кея, кискайки се неприятно, сякаш се подиграва, заговорничи и изразява нечовешкия си глад.

Това, което най-много го учудва в състоянието му като мъртвец, е постоянният страх. Беше смятал, че смъртта освобождава човека от тревоги.

Той се разтреперва при звука на водата под кея, при шляпането на стъпките му по влажните дъски, при миризмата на солено семе, идваща от плодовитото море, при вида на заскрежените правоъгълници, сякаш окъпани с флуоресцентно осветление през мъглата — големите прозорци на ресторанта с изглед към залива, където го очаква Тифон. През по-голямата част на живота си той не бе намирал по-дълбок смисъл в нищо. Обаче сега като мъртвец той го вижда във всеки детайл на материалния свят и натрупването му придобива мрачно значение.

Една от пътеките, излизащи от кея, минава покрай прозорците на ресторанта. До една от най-хубавите маси седи Тифон, дошъл по работа в града, но в момента сам, прекрасно облечен, както винаги, с царствени обноски, но без да изглежда претенциозен. Погледите им се срещат през стъклото на прозореца.

За момент Тифон го изглежда мрачно, дори жестоко, сякаш изпитва недоволство към него, което ще има последствия, за каквито на Дъни не му се мисли. Сетне на месестото му лице се появяват трапчинки и подкупващата му усмивка грейва. С палеца и показалеца си той прави пистолет и го насочва към Дъни, сякаш иска да каже: *Хванах ли те?*

Чрез мъглата, стъклото и светлината на свещта на масата Дъни би могъл мигновено да се пренесе от кея на стола срещу Тифон. При толкова много свидетели в ресторанта обаче подобно необичайно влизане би било върхът на недискретността.

Той заобикаля сградата, за да стигне до вход отпред, и сервитьорът го завежда през претъпкания ресторант до масата на Тифон.

Тифон става любезно да поздрави Дъни, стиска му ръката и казва:

— Извини ме, момчето ми, че те извиках в този критичен момент в най-важната нощ.

Двамата с Тифон сядат на столовете и след като учтиво отхвърля предложението на сервитьора да поръча нещо за пиене, Дъни решава, че опитът му да хитрува тук няма да мине по-добре, а може да бъде и много по-лошо, отколкото предишната вечер в бара на хотела в Бевърли Хилс. Тифон бе заявил изрично изискването си за почтеност, честност и прямота в отношенията им.

— Преди да започнем, сър, искам да призная, че съзнавам — подхваща разговора Дъни, — че отново съм опънал въжето на пълномощията си до скъсване с това, че се обърнах към Хазарт Янси.

— Не с това, че си се обърнал към него, Дъни. А с откровеността, с която си се обърнал. — Тифон замълчава и отпива от мартинито си.

Дъни започва да дава обяснения, ала белокосият джентълмен вдига ръка с молба да потърпи. Сините му очи искрят весело, докато с наслада отпива още една глътка от мартинито си.

Когато е готов да говори, той се спира първо на въпрос, свързан със сегашното поведение на Дъни.

— Говориш твърде високо, момчето ми, и в гласа ти се чувства тревога, което би могло да привлече вниманието на онези от посетителите в ресторанта, които са прекалено любопитни.

Потракването на прибори и чинии, кристалният звън на чашите за вино, придружени с вдигане на тостове, нежната музика от пианото и тихата глъч на множеството разговори не са толкова шумен фон, както в бара на хотела, че да заглуши репликите на Дъни и Тифон.

— Извинявам се — казва Дъни.

— Похвално е, че се стараеш да осигуриш не само физическото оцеляване на господин Труман, но си загрижен и за емоционалното и психическото му благосъстояние. Това влиза в пълномощията ти. Ала в интерес на клиента е един ангел хранител като теб да действа индиректно. Да подтиква, да вдъхновява, да ужасява, да уговаря, да съветва...

— ... и да влияе върху събитията с всички средства, които са лукави, неуловими и блазнеци — довършва Дъни.

— Точно така. Ти поразтегли границите с държанието си към Елфрик, но още не си ги престъпил.

Тонът на Тифон наподобява на тона на загрижен учител, който смята за необходимо да даде допълнителен урок на изоставащ ученик. Той не проявява нито раздражение, нито гняв, за което Дъни се чувства благодарен.

— Но като каза без заобикалки на господин Янси да не влиза в онази къща — продължава Тифон, — като го информира, че ще бъде застрелян с два куршума в главата, ти се намеси в най-вероятния развой на съдбата му в този момент.

— Да, сър.

— И сега Янси може да оцелее не поради действията си и избора, които прави, не поради упражняването на свободната си воля, а защото ти му откри какво ще стане в близкото бъдеще. — Тифон въздиша и поклаща глава. Видът му подсказва, че това, което се кани да каже, го натъжава. — Това е лошо, момчето ми. Лошо е за теб.

Само преди миг Дъни се бе чувствал благодарен, че менторът му не е сърдит. Тихата тревога и съжалението, изразено от ментора му, обаче го стряскат, защото те означават, че вече е взето решение.

— Има много заобиколни начини — продължава Тифон, — с които би могъл да накараш господин Янси да не влиза в тази къща.

Веселата натура на възрастния мъж не може да бъде потискана дълго. Усмивката отново разцъфтява на лицето му. Очите му започват да искрят така радостно, че ако му се сложи фалшива брада с белия цвят на косата му и не толкова елегантен костюм, след две нощи той спокойно може да седне в шейна и да полети с безкрили елени в небето.

Тифон се навежда конспиративно през масата.

— Можеше да му извъртиш някой от хилядите призрачни номера, момчето ми, и да го накараш да побегне от тази къща при баба си Роуз или в бара. Не беше нужно да го предупреждаваш открито. И ако продължаваш по този начин, със сигурност няма да помогнеш на приятеля си Итън, а може и сам да станеш причина за смъртта му или за смъртта на момчето.

Те се умълчават, загледани един в друг.

Дъни не смее да попита дали ще му разрешат да продължи делото, защото се страхува, че вече знае отговора.

Тифон отново отпива от мартинито си и възкликва:

— Ти си една страхотна бомба, Дъни. Много си твърдоглав, прибързан, дразнещ, но си и много забавен. Постоянно ме разсмиваш, истината ти казвам.

Дъни не е сигурен как да разбира това изказване и продължава да чака мълчаливо.

— Не искам да те обидя — казва Тифон, — но гостите ми за вечеря ще пристигнат скоро. Какъвто си мършав, изгладнял и не особено изискан, можеш да ги стреснеш. Те са вечно на тръни и лесно се плашат. Една жена политик и двама от екипа й.

— Може ли да продължа да защитавам Итън? — осмелява се да попита Дъни.

— След толкова нарушения бих бил оправдан да кажа не. Ангелите хранители трябва да спазват определени стандарти, нали? Добрите намерения не са достатъчни. За тази служба би трябвало да се изисква по-голяма етичност от тази на американските сенатори и професионалните мошеници картоиграчи.

Тифон става от стола и Дъни скача на крака.

— Въпреки това аз съм склонен да ти простя за последен път, момчето ми.

Дъни стисва подадената му ръка.

— Благодаря, сър.

— Ала имай предвид, че си под ежеминутно наблюдение. Ако не спазваш условията на договора, пълномощията и уменията ти ще ти бъдат незабавно отнети и веднага ще бъдеш изпратен във вечния ти дом.

— Няма повече да нарушавам договора.

— И когато се прибереш във вечния си дом, Итън ще остане без подкрепа.

— Ще следвам правия път.

Тифон слага ръка на рамото на Дъни и го стисва нежно, като баща, съветващ сина си.

— Не е лесно след толкова дълго ходене по наклонената плоскост да тръгнеш по правия път, момчето ми. Но сега ще трябва всяка минута да внимаваш къде стъпваш.

Дъни напуска ресторанта и тръгва по кея сред мъглите, огласени от глухите изсвирвания на лодките. Използвайки мъглата, лунната светлина над нея и идеята за Палацо Роспо в Бел Еър, той потегля на път, изминава го и пристига едновременно.

ГЛАВА 74

Два куршума в мозъка.

Хазарт носеше бронирана жилетка, но съзнаваше каква лесна мишена представлява лъвската му глава. Той затвори вратата на колата и пресече улицата.

Къщата на убиеца на майка си сякаш притегляше към себе си мъглата, която не се движеше като плътна пелена, а на малки кълбенца и пера, прокрадващи се едно след друго на прибежки, сякаш бяха хиляди ангорски котки, подушили миризмата на прясно отворена консерва с риба тон.

Излъчването на къщата така поглъщаше вниманието на Хазарт, че той пресече улицата и тръгна по алеята към нея, без да усеща дъжда. Едва когато стигна до стъпалата пред входа, той разбра, че се е намокрил до кости.

Докато се качваше по стълбите, той осъзна, че държи нещо в ръката си, и откри, че това е мобилният телефон, по който бе говорил с Дъни Уислър.

И жив, и мъртъв съм бе казал Дъни и в този момент Хазарт се чувстваше по същия начин.

Когато стигна до площадката пред вратата, вместо веднага да позвъни, той се спря. Сети се, че не беше проверил номера, от който му се беше обадил Дъни, както би направил винаги, когато получеше заплашително обаждане от всеки друг, който не би трябвало да знае номера на мобилния му телефон, и набра *69.

Някой вдигна телефона при второто иззвъняване, но не каза нищо.

— Ало, има ли някой там? — попита Хазарт.

Един груб глас отвърна:

— Има. Има някой, естествено, черна мутро.

Мутра — езикът на гангстерите.

— Ти ме прати тук, още дъвча олово.

Олово — куршуми.

Хазарт чуваше този глас за първи път, но се досещаше чий може да бъде. Загуби дар слово.

— Когато дойдеш насам, да знаеш, че те чакат милиони кошмарни бабаити. Разбираш ли ме, печко?

— Да, разбирам — отвърна Хазарт, учуден, че е успял да проговори, и тутакси съжали, че е направил грешка — отправил е покана.

— Повече от кошмарни, направо отровни, тази люлка е пълна само с такива. Чакам те да дойдеш, маймунска муцуно. Пръв съм на опашката.

Хазарт искаше да натисне бутона за край на разговора и да закачи телефона на колана си, но някаква черна сила го караше да го държи до ухото си.

Той стоеше само на три метра от вратата на Владимир Лапута. Не беше най-подходящото място за водене на разговори с един от неспокойните мъртъвци.

— Нали помниш онова желязо, дето с него трябваше да те опаткам снощи, муцуно?

Хазарт си представи Калвин Рузвелт, по прякор Хектор Х, както бе застанал на поляната пред блока на Рейнърд, стиснал с две ръце един 45-милиметров пистолет. Той бе натиснал спусъка и от дулото се бе вдигнал пламък.

— Виж какво, гаден педал. Когато дойдеш, да знаеш, че съм ти приготвил още по-голям патлак. Ще ти го завра в гъза и после ще пусна и другите бабаити да те доразмажат. Хайде, доскоро!

Хазарт прекрати разговора и телефонът веднага започна да звъни отново. Нямахме смисъл да отговаря, нямахме как да отговори, като знаеше кой се обажда.

Беше мокър. Измръзнал. Изплашен.

Телефонът продължи да звъни.

Той или трябваше сериозно да помисли над това, или никога повече да не помисли за него. Не можеше да реши кое да избере, докато стоеше тук, пред прага на човека, убил майка си.

Пъхна звънящия телефон в един от джобовете на якето си, обърна гръб на вратата, слезе по стълбите и тръгна отново под дъжда.

ГЛАВА 75

Леката циркулация на водата в басейна размърдваше светлината, която се вдигаше от дъното, и хвърляше бляскащи сияния и сенки по варовиковите стени и по сводестия таван.

Фрик постла ленена покривка на една от масите до басейна и нареди хубави съдове и прибори.

За малко да сложи и свещи, но си даде сметка, че двама мъже не биха вечеряли на свещи. По-скоро на светлината от жарава, полинезийски бамбукови факли, лагерен огън в гора, пълна с дебнещи вълци, но не и от свещи.

С контролния ключ той намали до меко златно осветлението от лампите, закачени със скоби по варовиковите колонии.

При хубаво време Фрик обичаше да се храни до външния басейн, когато бе единственият член на семейството, останал вкъщи, и когато приятелките на Татко призрак не лежаха там само по долнища от бански, дебело намазани със защитен крем против слънце с фактор петдесет като оскубани патици в марината.

Вътрешният басейн не можеше да се сравнява с външния — само двайсет и пет метра на дължина и петнайсет на ширина, съвсем не достатъчно, ако искаш да правиш състезание с моторни лодки. В помещението обаче бе топло през зимата и многобройните палми в огромни саксии му придаваха приятен тропически вид.

От три от стените с големи прозорци се виждаше паркът. Прозорецът на третата стена гледаше към оранжерията и богатата като в джунгла растителност в нея.

Фрик бе избрал мястото за вечеря до басейна, защото в съседната оранжерия бе подготвил внимателно тайното си скривалище. При най-малкия сигнал, че Молох идва, той можеше да хукне и да изчезне от погледа с бързината на заек.

Имаше странното подозрение, че господин Труман също очаква Молох. Тази история с проверката на напрежението беше глупост. Трябваше да има друга причина.

Той се надяваше, че господин Труман няма да се опита пак да го повика по вътрешния телефон, както бе направил преди в библиотеката. Дори под натиск Фрик нямаше да натисне бутона за отговор, защото се страхуваше, че подобно на *69 той можеше да го свърже с онова място, откъдето нещо се бе опитало да изпълзи от кабела през слушалката в ухото му.

Фрик свърши с подготовката на масата по-бързо, отколкото очакваше. Погледна часовника си — господин Труман нямаше да пристигне с храната може би още десет минути.

Наводненият от дъжда и обвит в мъгла парк зад прозорците бе осветен от много лампи, с цел обаче да се създаде атмосфера на магическа романтика, което означаваше, че сенките преобладаваха. Ако Молох бе успял да се промъкне през оградата на имението, без да бъде усетен от охранителната система, той можеше да се крие в тях и да наблюдава.

На Фрик му се дощя да изтича до кухнята, под предлог че иска да помогне, но не искаше да се държи като безпомощен и недодялан хлапак.

Ако искаше да успее някой ден да избяга и да постъпи на служба във Военноморските сили на САЩ, вместо да се крие в миша дупка, той трябваше да започне да мисли и да действа като матрос колкото се може по-скоро. На матроса хич няма да му пука от тъмнината навън. Матросът ще ѝ се изсмее презрително и смело ще ѝ се изпикае отгоре. Първо ще отвори прозореца, разбира се, за да не изцапа стъклото.

Фрик още не бе достигнал до това ниво на увереност. Затова продължи да седи до масата и да брои минутите.

Той извади снимката от задния джоб на панталона си, разгъна я и се загледа в хубавата жена с милата усмивка, която му помагаше да не мисли за опасностите през нощта. Неговата майка от мечтите му.

И досега не бе последвал съвета на непознатия от телефона и не бе попитал никого дали знае коя е тази жена.

Една от причините беше, че не можеше да измисли правдоподобно обяснение откъде има снимката и защо иска да открие самоличността на жената. Хич го нямаше в лъжите.

Освен това колкото по-дълго не питаше никого за нея, толкова по-дълго тя щеше да си остане само за него. В момента, в който

разбереше коя е, тя нямаше повече да бъде неговата майка от мечтите му.

На един от прозорците се чу потропване.

Фрик скочи от стола и изпусна снимката.

Лицето на прозореца беше закачулено и ужасяващо, но качулката беше част от дъждобран и лицето беше на един от пазачите, господин Рома. Тъй като имаше широка горна устна и малък нос, господин Рома можеше да обърне устната си и да покрие носа си с нея. Можеше да държи лицето си по този начин дълго, което го караше да изглежда уродлив и с грамадни зъби. Беше сложил светното фенерче под брадата си и го бе насочил нагоре, което подсилваше страховития ефект.

— Ривет, ривет — поздрави господин Рома, който без горната си устна не можеше да произнесе *n*-то в началото на думата.

Когато Фрик се приближи до прозореца, господин Рома върна лицето си в нормалния му вид и попита:

— Как си, Фрик?

— Вече съм добре — отвърна Фрик, говорейки силно, за да се чува през стъклото. — Ама за момент се изплаших, че си Мин.

— Мин е във Флорида с баща ти.

— Върна се преждевременно. Разхожда се някъде из дъжда.

Усмивката замръзна на лицето на господин Рома.

— Той ме караше да изляза на разходка с него, за да ми разясни как дъждът измива духа на планетата или нещо подобно.

Замръзналата усмивка се разпадна. Господин Рома отмести фенерчето от лицето си, обърна гръб на Фрик и зашари със снопа лъчи из нощта.

— Сигурно ще го срещнеш — рече Фрик.

Господин Рома съобрази, че светлината показва къде се намира, и угаси фенерчето.

— Довиждане, Фрик — рече той и хукна в мрака.

Колкото и да не го биваше да лъже и да не бе прозвучал убедително дори на себе си, господин Рома не се бе осмелил да провери дали момчето не блъфира, за да не би да има едно на хиляда шанс Мин да се намира наблизо в словоохотливо настроение и готов да наставлява.

ГЛАВА 76

Скрит от дъжда в колата, треперейки под топлата струя въздух от включеното отопление, все още търсен от мъртвия Хектор Х, Хазарт се изнервяше все повече при всеки звън и силно му се прииска да смъкне прозореца и да изхвърли телефона на улицата.

Звъненето престана в момента, в който забеляза раздвижване в дома на Лапута. Мъж излезе от къщата, спря се да заключи вратата и слезе по стълбите.

Дори през дъжда и сгъстяващата се мъгла Хазарт позна човека, който преди известно време бе влязъл в къщата през гаража. Почти със сигурност това беше Владимир Лапута.

Когато стигна до края на частната алея пред къщата и стъпи на тротоара, Лапута зави надясно и се върна по същия път, по който беше дошъл. Той продължаваше да стъпва гордо, но, изглежда, този път не си пееше.

Беше се преоблякъл изцяло в черен костюм, който явно беше непромокаем, сякаш се готвеше да замине на ски курорт на север.

Сякаш предусещайки снега, бели парцали мъгла се виеха около него и почти го скриваха, докато зави надясно на ъгъла и изчезна от поглед.

Хазарт вече беше освободил ръчната спирачка, беше включил на скорост, светна фаровете и потегли към ъгъла, където колите фучаха по перпендикулярната улица. Той погледна надясно и видя Лапута да върви на север. Когато професорът почти изчезна от погледа, Хазарт зави и го последва.

Винаги когато се приближеше на разстояние от половин пряка до Лапута, той се приближаваше до тротоара и спираше, изчаквайки пляката си да се отдалечи, но в границите на видимостта. После отново подкарваше колата след него.

Карайки така на пресекулки, Хазарт проследи професора на две и половина преки, където, без да се обърне нито веднъж назад, Лапута се качи в един черен ленд роувър.

Тъй като беше твърде далече и не можеше да прочете номера на колата, а оставяше други коли да го надминат от време на време, за да замаскира присъствието си, Хазарт продължи да следи ленд роувъра по пътя, водещ право към Център Бевърли на ъгъла на булевард „Бевърли“ и „Ла Сиенегас“. Макар че беше облечен странно за посещение в търговски комплекс, Лапута явно бе тръгнал на пазар.

Да следиш кола в покрит паркинг е много по-сложно, отколкото на пътя. Хазарт следваше ленд роувъра по рампите, по етажите, покрай редиците от паркирани коли, докато Лапута намери празно място.

Почти на края на същата редица се намери място и за Хазарт. Той паркира, изключи двигателя, излезе и се зае с наблюдение на обекта си над покривите на колите.

Очакваше професора да последва знаците към най-близкия вход на комплекса. Вместо това Лапута тръгна обратно пеша по рампата, по която току-що бе пристигнал.

Макар че доста хора се движеха из паркинга и много коли търсеха къде да паркират или излизаха, Хазарт внимаваше да бъде възможно най-далече от обекта на наблюдението си, за да не би да бъде забелязан и намеренията му да бъдат разкрити.

Лапута слезе по две последователни рампи. Два етажа под този, на който бе оставил ленд роувъра, той се приближи към една акура, която изчурулика, когато я отключи с дистанционното управление.

Хазарт замръзна от изненада, а професорът седна зад волана.

Значи не беше дошъл на пазар, а да смени колата си.

Ленд роувърът или акурата явно беше за еднократна употреба — да послужи за извършването на престъпление и после да бъде изоставена. А може и двете да бяха за такава цел.

Хазарт помисли дали да не го арестува заради подозрително поведение.

Не. Не можеше да рискува. Ставаше дума за уважаван университетски преподавател. Още повече че случаят с *Блондинката в басейна* беше на път да се разреши и един влиятелен градски съветник щеше да се превърне в негов смъртен враг. Да не говорим, че специален екип вече го разследваше за престрелката и убийството на Хектор Х. При тези обстоятелства всяка грешка, която направеше, щеше да бъде вплетена във въжето, с което щяха да го обесят.

Той нямаше законна причина да следи Лапута. Убийството на Мина Рейнърд не беше възложено на него. Беше използвал полицейските си правомощия и беше отделил цял ден, за който му плащаха данъкоплатците, за да помогне на приятел по личен въпрос. Беше си пъхнал главата в торбата и сам беше стегнал връзките. И в резултат не можеше да предприеме внезапна атака срещу професора, без да си навлече голяма бея.

Без да забележи, че е под наблюдение, Лапута дръпна вратата на акурата и запали двигателя. После, изглежда, се залови с копчетата на радиото.

Хазарт хукна обратно по пътя, по който бе дошъл, към служебната си кола. Карайки припряно, той се надяваше да настигне акурата преди изхода, но Лапута вече бе изчезнал.

ГЛАВА 77

— Пробвал ли си шоколадовата напитка Ю-ху? — попита Фрик.

— Да, няколко пъти — отвърна господин Труман.

— Страхотна е. Знаеш ли, че тя може да издържи цяла вечност, без да се вкисне?

— Не знаех.

— Стерилизират я по специален начин с пара — обясни Фрик. — Докато е затворена, тя е също толкова стерилна както, да кажем, разтвор за промиване на контактни лещи.

— Никога не съм пил такъв разтвор — пошегува се господин Труман.

— Знаеш ли, че цибетинът се използва като съставка на много парфюми?

— Не знам дори какво е цибетин.

Фрик цъфна при това признание.

— Той е гъст жълт секрет, който се изцежда от аналните жлези на цибетските котки.

— Тези котки изглеждат удивително услужливи.

— Всъщност цибетите не принадлежат към семейство котки. Те са млекопитаещи, обитаващи Азия и Африка. Отделят повече секрет, когато са неспокойни.

— При това положение те трябва да са вечно неспокойни.

— Цибетинът вони ужасно — продължи Фрик, — когато е концентриран. Но когато се разрежи с подходящи вещества, става много приятен. Знаеш ли, че когато кихнеш, всички физиологични функции спират за момент?

— Дори и сърцето?

— Дори и мозъкът. Все едно за момент умираш.

— Решено тогава — край на пипера в салатата ми.

— Кихането подлага организма на страхотен стрес — обясни Фрик, — особено очите.

— Ние винаги кихаме със затворени очи, нали?

— Да, ако кихнеш достатъчно силно с отворени очи, някое от тях може да изхвърчи от орбитата си.

— Фрик, никога не съм подозирал, че си такава енциклопедия за необичайни факти.

Фрик се усмихна доволно.

— Обичам да знам неща, които другите не знаят.

Вечерята се развиваше неизмеримо по-добре, отколкото Фрик бе очаквал. Пилешките гърди в сос с масло и лимон, оризът с гъби и стръкчетата аспержи бяха много вкусни и никой от двамата с господин Труман не беше умрял от хранително отравяне, макар че господин Сатър може да бе запазил убийството за десерт.

Отначало разговорът им беше скован, защото бяха започнали с киното като тема, което неизбежно бе ги довело до филмите на Манхайм. Беше им неудобно да говорят за Татко призрак. Дори когато казваха само хубави неща, имаха чувството, че клюкарят зад гърба му.

Фрик поиска да чуе за работата на криминалния детектив и най-вече за най-ужасяващите убийства с чудовищно осакатени трупове и най-щурите престъпници, които господин Труман бе виждал. Господин Труман възрази, че повечето от тези неща не стават за разговор на маса, а някои не са подходящи за ушите на десетгодишно дете. Той обаче му разказа някои от полицейските си преживявания. Повечето от тях бяха смешни, но имаше и няколко гнусни. Не толкова гнусни, че да повърнеш пилешкото с масло и лимон, но достатъчно гнусни, за да направят този разговор по време на вечеря най-приятния в живота на Фрик.

Когато господин Труман съобщи, че господин Сатър е приготвил кокосова торта с череши за десерт, Фрик реши да използва знанията си за островната република Тувалу, износител на кокосови орехи, като принос към разговора им.

Тувалу му напомни за много други работи, които знаеше, като например за най-големия чифт обувки, произведени някога. Двойни по размер в сравнение с най-големия номер, продаван на пазара, те бяха изработени за един гигант във Флорида на име Харли Дейвидсън, който нямаше нищо общо с мотоциклетната компания. Тези обувки бяха шейсет сантиметра на дължина! Господин Труман беше впечатлен.

След големите обувки той си спомни за напитката Ю-ху, за цибетина и за кихането и когато приключваха с десерта, без да проявяват признаци на отравяне с арсеник, Фрик рече:

— Знаеш ли, че майка ми беше прибрана в лудницата?

— Не обръщай внимание на такива гадости, Фрик. Те са безсъвестни преувеличения.

— Но майка ми не осъди никого от тези, които го казаха.

— В нашата страна знаменитостите не могат да осъдят някого за клевета само защото разпространява лъжи за тях. Те трябва да докажат, че лъжите са били злонамерени. Кое е трудно. Майка ти просто не искаше да прекара години в съдебната зала. Разбираш ли?

— Разбирам. Но нали знаеш какво могат да си помислят хората.

— Какво имаш предвид? Какво могат да си помислят хората?

— Каквато майката, такъв и синът.

Господин Труман се развесели.

— Фрик, никой, който те познава, не би повярвал, че някога може да си бил в лудница или че пък в бъдеще може да бъдеш.

Фрик отмести празната си чиния за торта и рече:

— Да кажем, че някой ден видя летяща чиния. Ама наистина я видя, заедно с няколко големи мазни извънземни, нали се сещаш?

— Да, големи и мазни — кимна господин Труман, който слушаше с внимание.

— И тогава, ако разкажа на някого за това, първото, което ще си помисли, ще бъде: *О, да, майка му беше прибрана в лудницата.*

— Дали ще си спомнят, или не историите за майка ти, някои хора не биха ти повярвали дори да им покажеш един от тези големи мазни извънземни, вързан на верижка.

— Де да можех — промърмори Фрик.

— Не биха повярвали и на мен, ако го сторех.

— Но ти си бивш *полицай*.

— Някои хора не са в състояние да видят истината дори когато ги бодеш в очите. Не си струва да се притесняваш заради тях. Тяхното късогледство е безнадеждно.

— Да, безнадеждно — съгласи се Фрик, но не за прозрението на другите хора, а за собственото си положение.

— Но ако дойдеш при мен или при госпожа Макбий, ние ще зарежем всичко и ще хукнем да видим тези големи мазни извънземни,

защото знаем, че на твоята дума може да се вярва.

Това изявление силно окуражи Фрик и той изпъна рамене. През ума му минаха всичките неща, за които искаше да каже на господин Труман: за непознатия от телефона, който излезе от огледало и прехвъркна между гредите на тавана, за духовете, които се опитаха да преминат по кабела на телефона в ухото му, когато набра *69, за ангелите хранители със странни правила, за Молох, който яде деца, за броя на *Лос Анджелис Таймс* с историята на отвличането му. Ала колебанието му продължи прекалено дълго, защото се опитваше да подреди мислите си, та да не се изсипят наведнъж като истеричен потоп.

Господин Труман го изпревари.

— Фрик, докато не проведе наблюдението и не разбере какво трябва да се оправи, този проблем с напрежението ме кара да се тревожа.

Думите на началника на охраната грабнаха вниманието на Фрик със същата сила, сякаш бяха кукичка на въдица. Отново измишльотините за напрежението.

— Нищо няма да стане, но аз си се тревожа. Баща ти ми плаща да се тревожа. Та докато това не се оправи, не искам да спиш сам на третия етаж.

Напрежението в очите на господин Труман подсказваше, че и той самият бе видял големи мазни извънземни или очакваше да ги види скоро.

— Бих искал да спя тази нощ в хола на твоя апартамент — продължи той. — Или ти можеш да дойдеш в моя апартамент и да спиш на моето легло, а аз ще се преместя на дивана в кабинета. Какво ще кажеш?

— Мога и аз да спя на дивана, за да не трябва да отстъпваш леглото си.

— Много мило от твоя страна, Фрик. Но аз вече смених чаршафите на леглото, в случай че избереш този вариант. Ако излезе, че съм ги сменил безпричинно, ще трябва да отговарям пред госпожа Макбий. Не ме поставяй в това положение, моля те.

Фрик знаеше, че господин Труман настоява за дивана с единствена цел — да бъде между входната врата на апартамента си и спалнята, в която спи той, не защото се страхуваше, че момчето може

да падне по стълбите, докато се разхожда като лунатик в съня си, а защото имаше вероятност злосторници да разбият вратата на апартамента и да се опитат да нападнат Фрик, при което трябваше да се преборят първо с господин Труман.

Нещо ставаше тук, нямаше съмнение.

— Добре — съгласи се Фрик, притеснен, но и приятно развълнуван. — Ще се преместя в твоя апартамент и ти можеш да спиш на дивана. Много се радвам. Никога не съм спал на чуждо място.

— Е, няма да бъдеш на съвсем чуждо място.

— Няма. Но никога преди не съм влизал в апартамента ти, дори преди ти да дойдеш. За мен това е непозната територия, като обратната страна на Луната, та направо си е като преспиване на чуждо място.

Вместо да се съсредоточи над това как да се спаси да не го отвлекат и убият, Фрик се размечта как няма да си легнат до късно, ще пекат специални бонбони на шиш и седнали на пода, ще си разказват на свещи истории за призраци. Той знаеше, че всичко това е тъпо — от тъпите бонбони на шиш до тъпите истории за призраци, но въпреки това мисълта за него му беше приятна.

Господин Труман погледна часовника си.

— Скоро ще стане осем часът. — Той стана от стола и започна да слага чиниите от масата на количката от неръждаема стомана, на която ги беше докарал. — Ще откарам съдовете в кухнята и после ще те настаним при мен.

— Искам да отида до библиотеката да си взема книга — каза Фрик, макар че всъщност искаше да полее палмата.

Дори в апартамента на началника на охраната, защитен от бивш полицаи, Фрик се страхуваше да отиде в банята, където със сигурност има огледала. Човек е много уязвим, когато ходи по малка нужда.

Господин Труман се поколеба, хвърляйки поглед към прозорците, към нощта, дъжда и мъглата.

— Винаги заспивам с книга — настоя Фрик.

— Добре, но не се бави. И като вземеш книгата, която искаш, веднага ела при мен.

— Добре. — Той тръгна към изхода от помещението с басейна, но спря след две крачки. — Може ли после да си разказваме истории с призраци?

Господин Труман се намръщи, сякаш Фрик бе предложил да взривят западното крило, и май дори пребледня.

— Истории с призраци? Какво те накара да кажеш това?

— Ами, ъъъ, това е, което хората правят, когато отидат на гости с преспиване. Поне така съм чувал. — *Тъпо*. Но не можеше да спре. — Те сядат на пода, ъъъ, запалват свещи и си разказват страшни истории и после, ъъъ, понякога си пекат бонбони на шиш. — *Тъпо, тъпо*. — А може да си направят, ъъъ, пуканки и да си споделят тайни. — *Тъпо, тъпо, тъпо*.

Намръщеното лице на господин Труман се отпусна в усмивка.

— Да не искаш да кажеш, че след всичко, което изядохме на вечеря, си готов да ядеш още?

— Не веднага, сър, но може би след час.

— И имаш разни черни тайни за споделяне?

— Ъъъъ, имам някои случки.

— Случки? Да не би да си видял големи мазни извънземни?

— Не, сър. Не е толкова просто.

— Тогава, като оставя чиниите в кухнята, ще взема необходимите неща, за нашето приключение. Изгарям от любопитство.

Изпитал облекчение в едно отношение, нуждаещ се от помощ в друго, Фрик отиде в библиотеката, за да нанесе още един удар на умиращата палма.

ГЛАВА 78

Седнал в служебната си кола, Хазарт се чувстваше така изгубен, както призракът на моряк на изоставен, гниещ кораб, прикован към плаващото си свърталище единствено от упорития навик да е жив. Без ориентация, без цел, без смисъл.

През призмата на дъжда и мъглата улиците приличаха на плавателни коридори в странно, пълно с духове море и беше лесно човек да си представи и едва ли не да повярва, че много от привидно прозрачните коли, минаващи покрай него в нощта, са управлявани от призраци, които бяха напуснали телата си, но не и града.

Той бе съобщил по телефона регистрационния номер на ленд роувъра и бе научил, че е собственост на „Курц Айвори Интернешънъл“, каквото ще да беше това. Според данните на пътното управление единственото превозно средство, регистрирано на името на Владимир Лапута, беше беемве 2002, не акура, като колата на паркинга.

След като получи тази информация, Хазарт не знаеше как да продължи. Никак не му беше приятно да няма план за действие.

Всеки път обаче, когато се опиташе да измисли следващата си стъпка, в съзнанието му се появяваше Дъни, който магически се превръщаше от плът в поток вода, сливаща се в миг с локвата, в която беше стоял и в която бе изчезнал, без да я разплиска.

След тази гледка под студените неспиращи звуци на разговора му с Хектор Х Хазарт не бе в състояние да мисли логично. Мислите му се вихреха отново и отново през същите смутни виещи се коридори в лабиринта на ужаса.

Не беше обядвал, но не чувстваше глад. Въпреки липсата на апетит той спря пред едно заведение за бърза закуска и си поръча царска чиния печени сандвичи с кашкавал и пържени картофи.

Както можеше да се очаква, царската чиния се оказа кесия, а бокалът кафе — чаша от стиропор, пълна с горчилка, подобна на отвара от кората на дърво. Чиста отрова.

Понеже не го сдържаше на едно място, той не остана на паркинга да се нахрани. Ядеше, докато караше.

Имаше нужда от движение. Подобно на акула, чувстваше, че ще умре, ако спре.

В крайна сметка той се озова в квартала, където живееше професорът. Паркира срещу къщата му на отсрещната страна на улицата.

Докато стоеше там, в съзнанието му отекваше предупреждението на Дъни — *Два куршума в мозъка* — и той бе уверен, че точно такъв край го очакваше, ако бе позвънил на вратата на Лапута.

За момента хиената, както го бе нарекла Рейчъл Далтън, бе на приключенско пътешествие с акурата. Без присъствието на демона, който я обитаваше, къщата си беше просто къща, не място за убийства.

Хазарт се обади в отдела за грабежи и убийства и взе домашния телефонен номер на Сам Кеселман.

След това се замисли за последиците. Беше му ясно, че с това, което се канеше да направи, ще даде на враговете си всички необходими средства за собственото си унищожаване.

Баба му Роуз му беше казала веднъж, че в самата тъкан на света е вплетена невидима паяжина на злото, по чиято огромна шир се полюшват смъртоносни паяци в такт с една и съща тайнствена блазнеща музика и вършат едни и същи тъмни дела, всеки по свой начин. Ако не се противопоставиш на тази лепкава паяжина, когато усетиш, че те придърпва, както често се случва, ще се превърнеш в една от онези впримчени осмокраки души, танцуващи по нея. И ако отровните паяци не биват смазвани при всяка възможност, и то по-добре рано, отколкото късно, паяците ще станат безброй, а от човечеството няма да остане нищо.

Хазарт набра номера.

Сам Кеселман отговори лично, първо с кашлица, кихавица и ругатня, а после с такъв прегракнал глас, сякаш идеше от продукт на лаборатория за генно модифициране, кръстосваща човешки същества с жаби.

— Леле, здраво си я загазил. Ходи ли на лекар?

— Ходих. Само че грипът се причинява от вирус. Антибиотиците не помагат. Каза ми да лежа и да пия много течности. Пия по десет бири на ден, ама няма да оживея.

— Качи ги на дванайсет.

Кеселман знаеше за убийството на Ролф Рейнърд от Хектор Х и че Хазарт на свой ред бе застрелял убиеца.

— Как вървят нещата със специалния екип?

— Ще ми се размине. Май че вече са готови да ме оправдаят. Слушай, Сам, има нещо свързано с убийството на майката на Рейнърд, а това дело е възложено на теб.

— Смяташ да ми кажеш, че Рейнърд е замесен.

— През цялото време си подозирал, че нещо не е наред, така ли?

— Алибито му беше прекалено непробиваемо.

— Често става така.

Хазарт разказа на Кеселман за незавършения сценарий, но не всичко. Сподели частта за размяната на убийства като във филма на Хичкок *Непознати във влака*, но спести частта, посветена на плана за убийството на кинозвезда.

— Значи смяташ... че Рейнърд е имал... кой да му помага — изрече Кеселман през залпове от кашлица.

— Знам, че е така. Почти съм сигурен, че е Владимир Лапута. Знам, че ти отговаряш за Вампира с лампата, Сам, но бих искал да се поровя в това дело и да намеря доказателства срещу Лапута, ако е възможно.

Кеселман, изглежда, действително трябваше да се отърве от рекордно количество храчки или използваше кашлянето, за да спечели време за мислене. Най-сетне той каза:

— Защо? Ти имаш достатъчно свои дела.

— От снощи това дело е работа и на двама ни. — До този момент той не беше лъгал директно, но сега започна. — Защото мисля, че Лапута не просто е убил Мина Рейнърд. Той също така е наел Хектор Х да пречука Ролф.

— При това положение, въпреки че аз съм отговорен за този случай, той фактически е и твой. В моето състояние сега няма да мога да мръдна на повече от двайсет крачки от тоалетната поне до другата седмица, така че най-добре е да не ме чакаш, а да започваш.

— Благодаря ти, Сам. Само още една молба. Ако те попитат за този разговор, би ли казал, че съм дошъл у вас, вместо че съм се обадил по телефона, и че сме говорили по-рано днес, преди около дванайсет часа?

Кеселман замълча. После попита:

— Що за проблеми се готвиш да ни навлечеш?

— Когато приключа — отвърна Хазарт, — ще те изритат от полицията, ще ти отнемат пенсията и ще изчистят обществена тоалетна с репутацията ти, но може би ще ти разрешат да си останеш евреин.

Кеселман се разсмя, после смехът му премина в кашлица, но когато кашлянето най-сетне спря, той продължи да се смее.

— Стига и двамата да загазим еднакво, поне ще бъде забавно.

След като приключи разговора, Хазарт поседя в колата и загледан в къщата на Лапута, обмисляше подхода си. Беше решен да действа смело, но не и прибързано.

Не беше трудно да влезе вътре, макар да беше противозаконно. Той все още носеше инструмента за отключване на брави, който бе използвал за влизането в апартамента на Рейнърд.

Да направи обиск, без да остави доказателства, че е бил там, и да се измъкне неусетно като някое привидение — ето това беше трудно.

През цялата си кариера той се бе придържал повече или по-малко, към полицейския правилник, колкото и непоследователен да бе на места. Сега обаче бе изправен пред необходимостта да си внуши, че обстоятелствата налагат правилата да не се спазват.

Хазарт извади от джоба на якето си връзката сребърни звънчета и започна да ги върти из ръката си.

В осем и десет той излезе от колата.

ГЛАВА 79

След кратък престой в кухнята Итън се върна в апартамента си с намерението да прибере шестте предмета, които бяха пристигнали в черните кутии за подаръци. Ако Фрик ги видеше, той неминуемо щеше да започне да задава въпроси, на които нямаше как да отговори, без да му създаде излишни тревоги за сигурността на баща му.

Когато влезе в кабинета, той видя, че мониторът на компютъра светеше. Итън не беше го включвал, откакто се бе прибрал.

Огледа бързо апартамента, но не намери никого. Някой обаче беше идвал тук. Може би някой, който бе влязъл и излязъл през огледалото.

Върна се при бюрото и се вгледа по-внимателно в монитора. Видя, че му бяха оставили съобщение: ПРОВЕРИ ЛИ СИ ПОЩАТА ОТ МРЕЖАТА?

Мрежата свързваше компютрите в имението с компютрите в студийния офис на Чанинг Манхайм, както и с охраната, която придружаваше актьора по време на снимките във Флорида. Пощата от мрежата се получаваше в различна кутия от електронната поща за всички останали. Итън имаше само три съобщения в кутията на мрежата. Първото беше от Арчи Девоншър, един от общите работници.

ГОСПОДИН ТРУМАН, КАКТО ВИ Е ИЗВЕСТНО, АЗ НЕ СЪМ ОТ ОНЕЗИ, КОИТО СЕ СМЯТАТ ЗА ДЛЪЖНИ ДА НАБЛЮДАВАТ ЕЛФРИК И ДА ДОКЛАДВАТ ЗА ОТКЛОНЕНИЯ В ПОВЕДЕНИЕТО МУ. ТОЙ Е ЕДНО МНОГО ВЪЗПИТАНО ДЕТЕ И ОБИКНОВЕНО ПОЧТИ НЕ СЕ ЗАБЕЛЯЗВА. ДНЕС СЛЕДОБЕД ОБАЧЕ ТОЙ СЕ ЗАНИМАВАШЕ С РАЗНИ СТРАННИ НЕЩА, ЗА КОИТО АЗ БИХ СЪОБЩИЛ НА ГОСПОЖА МАКБИЙ, АКО БЕШЕ ТУК. ВАШИЯТ ПРИЯТЕЛ, КОЙТО ГОСТУВА ТУК, ГОСПОДИН УИСЛЪР, МЕ ОСВЕДОМИ, ЧЕ ЕЛФРИК...

Итън прочете стряскащата новина, без да я разбере напълно, и трябваше да се върне, за да я прочете наново.

ВАШИЯТ ПРИЯТЕЛ, КОЙТО ГОСТУВА ТУК, ГОСПОДИН УИСЛЪР, МЕ ОСВЕДОМИ, ЧЕ ЕЛФРИК...

Призракът или ходещият мъртвец, което и от двете да беше, ако изобщо беше нещо такова, бе престанал да върши тайнствената си работа на ръба на осезаемото, беше се материализирал по коридорите на имението и беше разговарял с персонала.

ГОСПОДИН УИСЛЪР, МЕ ОСВЕДОМИ, ЧЕ ЕЛФРИК СЪБИРА ФЕНЕРЧЕТА ЗА ОСВЕТЛЕНИЕ ПО ВРЕМЕ НА ЗЕМЕТРЕСЕНИЕ ОТ РАЗНИ СТРАННИ МЕСТА ИЗ КЪЩАТА И ГИ СЛАГА В КОШНИЦА ЗА ПИКНИК. СИГУРЕН СЪМ, ЧЕ ГОСПОЖА МАКБИЙ БИ ПОГЛЕДНАЛА С НЕОДОБРЕНИЕ НА ТОВА ЗАРАДИ РИСКА НЯКОЙ ЧЛЕН НА ПЕРСОНАЛА ИЛИ СЕМЕЙСТВОТО ДА БЪДЕ ЗАТРУДНЕН ИЛИ НАПЪЛНО ВЪЗПРЕПЯТСТВАН ПРИ ОПИТА СИ ДА НАПУСНЕ КЪЩАТА В СЛУЧАЙ НА ТРЕВОГА ПРЕЗ НОЩТА ИМЕННО ПОРАДИ ЛИПСАТА НА ВЪПРОСНИТЕ ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ВАЖНИ ФЕНЕРЧЕТА.

Нямаше съмнение, че макар да бе далеч, в Санта Барбара, госпожа Макбий имаше усещането, че нещо не е наред.

Съобщението на Арчи Девоншър продължаваше:

ПО-КЪСНО, КОГАТО СРЕЩНАХ ЕЛФРИК С КОШНИЦАТА, ТОЙ МИ КАЗА, ЧЕ В НЕЯ ИМА САНДВИЧИ С ШУНКА, КОИТО СИ БИЛ НАПРАВИЛ САМ, И ЧЕ ОТИВА НА ПИКНИК В РОЗОВАТА СТАЯ. ПОСЛЕ НАМЕРИХ ПРАЗНАТА КОШНИЦА В СЪЩАТА ТАЗИ СТАЯ И В НЕЯ НЯМАШЕ НИТО ТРОХИ, НИТО ПРАЗНИ ОПАКОВКИ ОТ САНДВИЧИ. ВСИЧКО ТОВА МИ СЕ ВИЖДА МНОГО СТРАННО, ЗАЩОТО ЕЛФРИК ОБИКНОВЕНО НЕ ЛЪЖЕ. ГОСПОДИН ЙОРН СЪЩО Е ЗАБЕЛЯЗАЛ НЕЩО НЕОБИЧАЙНО, ЗА КОЕТО ЩЕ ВИ ПИШЕ ОТДЕЛНО. ИСКРЕНО ВАШ В СЛУЖБАТА НА СЕМЕЙСТВОТО А. Ф. ДЕВОНШЪР.

Съобщението в пощенската кутия на мрежата от Уилям Йорн, домакина по поддръжката на двора, беше с различен тон.

ФРИК СИ ПРАВИ СКРИВАЛИЩЕ В ОРАНЖЕРИЯТА И СЕ ЗАПАСЯВА С ХРАНА, НАПИТКИ И ФЕНЕРЧЕТА ЗА ОСВЕТЛЕНИЕ ПО ВРЕМЕ НА ЗЕМЕТРЕСЕНИЕ. ВАШИЯТ ПРИЯТЕЛ УИСЛЪР МЕ ОСВЕДОМИ ЗА ТОВА. НЕ Е МОЯ РАБОТА. НИТО НА УИСЛЪР. МОМЧЕТАТА ОБИЧАТ ДА СИ ИГРАЯТ НА РОБИНЗОН КРУЗО. ТОВА Е НАПЪЛНО НОРМАЛНО. ДА СИ КАЖА ОТКРОВЕНО,

ВАШИЯТ ПРИЯТЕЛ УИСЛЪР МИ ДЕЙСТВА НА НЕРВИТЕ. АКО ВИ СЕ ОПЛАЧЕ, ЧЕ СЪМ БИЛ ГРУБ С НЕГО, МОЛЯ ДА МЕ РАЗБЕРЕТЕ, ЧЕ ГО НАПРАВИХ НАРОЧНО. ПО-КЪСНО ВИДЯХ ФРИК НА ПРОЗОРЕЦА В РОЗОВАТА СТАЯ. ТОЙ БЕШЕ УНЕСЕН КАТО В ТРАНС. ПОСЛЕ ИЗКРЕЩА НЕЩО ЗА САНДВИЧИ С ШУНКА. ПО-КЪСНО ГО СРЕЦНАХ, ОБЛЕЧЕН ЗА ДЪЖД, НА ПЪТ КЪМ ГОРИЧКАТА ЗАД РОЗОВАТА ГРАДИНА. НОСЕШЕ БИНОКЪЛ. КАЗА, ЧЕ ОТИВАЛ ДА НАБЛЮДАВА ПТИЦИТЕ. В ДЪЖДА. ИЗКАРА ТАМ ДЕСЕТ МИНУТИ. ТОЙ ИМА ПРАВО НА ЕКСЦЕНТРИЧНОСТ. ПО ДЯВОЛИТЕ, АКО АЗ БЯХ НА НЕГОВО МЯСТО, НАПРАВО БИХ ПОЛУДЯЛ. ПИША ВИ ЗА ТОВА ПО НАСТОЯВАНЕ НА АРЧИ ДЕВОНШЪР. АРЧИ СЪЩО МИ ДЕЙСТВА НА НЕРВИТЕ. ДОБРЕ, ЧЕ РАБОТАТА МИ Е НАВЪН. ЙОРН.

При мисълта, че Дънкан Уислър, жив или мъртъв, броди из Палацо Роспо и тайно наблюдава Фрик, по тила на Итън полазиха студени тръпки.

В него се породиха съмнение, че умът на детектив не е в състояние да разреши тази все по-заплетена загадка. Дедуктивно-индуктивният подход не помага, когато имаш работа с призраци.

ГЛАВА 80

Преди да влезе незаконно в къщата, Хазарт позвъни на вратата. Никой не отвори и той звънна отново.

Тъмнината в къщата на Лапута не означаваше, че вътре няма никой.

Вместо да се промъкне към задния вход, с което би могъл да привлече вниманието на някой съсед, Хазарт влезе смело през предния с помощта на специалното приспособление.

Бутна вратата и извика:

— Има ли някой тук, или сте само агнета в кошарата?

Хазарт не цитираше вица за вълка, който се опитал да измами фермера, като се престорил на агне, а проявяваше благоразумие. Дори в последвалата тишина той прекрачи предпазливо прага.

Веднага след като влезе обаче, той намери ключа на стената и светна лампата на тавана. Въпреки дъжда и мъглата някой от минаващите коли или пешеходец можеше да е забелязал, че влиза. Светването на лампата без колебание би придало законност на действията му за подозрителните хора.

Освен това, ако Лапута се върнеше неочаквано, той би се подготвил за атака при вида на светещата лампа, която бе угасил при тръгването си, или при светлината на фенерче, ала би се почувствал обезоръжен, ако намереше цялата къща окъпана в светлина. Успехът на операция като тази зависеше от смелостта и бързината.

Хазарт затвори вратата, но не я заключи. Трябваше да си осигури лесен изход, в случай че го изненадат.

Най-вероятно нямаше да намери доказателства за престъпна дейност на първия етаж. Убийците имат склонност да държат сувенири от всякакъв характер от престъпленията си в спалните си.

Второто им любимо място за съхранение на съкровищата им беше в подземния етаж, най-често в скрити или заключени помещения, където можеха да се радват на колекциите си, без да се страхуват, че някой ще ги открие. В такава обстановка те можеха отново да

преживеят кървавото си дело, без да се страхуват, че някой ще ги хване.

Заради опасността от земетресения и свлачища къщите в Калифорния рядко имат подземен етаж. А тази сграда бе построена върху скала и нямаше врата, която да води надолу към потънали в мрак помещения.

Хазарт обиколи първия етаж, без да отваря шкафове и чекмеджета. Ако не намери нищо на втория, щеше да претърси пощателно тези стаи.

Засега искаше само да се увери, че тук не се крие никой. Той светваше лампите навсякъде, откъдето минаваше. Тъмнината не му беше помощник.

Когато стигна до кухнята, той отключи задната врата, за да си осигури втори безпрепятствен изход.

Привлечена от топлината вътре, мъглата протегна пипала през отворената врата, които веднага се стопиха.

Всичко в къщата изглеждаше щателно изчистено, изтъркано, изсмукано, излъскано до блясък с маниакално настървение. Колекции от декоративни предмети — стъклени, керамични, бронзови — бяха подредени не с окоето на художник, а със строго чувство за ред, напомнящо на подредбата на фигурите за шах. Гърбът на всяка книга се намираше точно на сантиметър от ръба на полицата.

Домът приличаше на убежище от безредието на света зад стените му. Въпреки това, независимо от множеството удобства, от хубавата мебелировка, от чистотата и реда, атмосферата не бе гостоприемна, липсваше топлината на домашното огнище. Освен напрежението, което Хазарт изпитваше заради незаконното си присъствие, още нещо го караше да бъде на тръни и да усеща някакво необяснимо отчаяние.

Единственото неразтребено място на първия етаж беше масата в трапезарията. Пет свитъка с чертежи или скици, завързани с ластик. Лупа с дълга дръжка. Тефтерче с жълти редове. Две химикалки — една червена, една черна. Макар че не бяха прибрани, тези вещи бяха подредени една до друга по права линия.

Като се убеди, че на този етаж няма неприятни изненади, Хазарт се качи на горния. Беше сигурен, че с действията си дотук би

привлякъл внимание, ако имаше някой вкъщи, затова продължи, без да се прикрива, и светна лампата в коридора на втория етаж.

Главната спалня беше близо до стълбището. Тя също се оказа почти стерилна и стряскащо подредена.

Ако Лапута бе убил майка си и Мина Рейнърд и ако си бе запазил нещо за спомен не от жените, а от насилието, той най-вероятно би избрал някое от бижутата им, като например гривна, медальонче или пръстен. Навярно най-доброто, на което човек би могъл да се надява, бе окървавени дрехи или кичури от коса.

Често някой с обществено положение, с престижна работа и материално обезпечен, в случай че бъде тласнат да извърши едно-две убийства, не би запазил нищо за спомен. Водени не от яростта на безумието, а от желанието за финансова облага или ревност, този тип убийци не изпитваха необходимост да преживяват отново и отново престъпленията си в ярки подробности с помощта на сувенири.

Хазарт имаше чувството, че Лапута ще се окаже изключение от това правило. Необичайната жестокост, с която Джъстин Лапута и Мина Рейнърд бяха пребити, подсказваше, че в почтения гражданин живееше нещо по-лошо от хиена, а именно един господин Хайд, който преживяваше многократно зверските си престъпления не само с наслада, а и с радост.

Дрешникът беше подреден с казармена прецизност. Няколко кутии на рафтовете над закачените дрехи привлякоха вниманието му. Той се постара да запомни положението на всяка, преди да я помести, с надеждата, че ще може да я върне точно там, където е била.

Докато търсеше доказателства, се вслушваше в шумовете на къщата и поглеждаше часовника си прекалено често.

Чувстваше, че не е сам. Може би защото на цялата задна стена на дрешника имаше голямо огледало, което постоянно отразяваше погледа му и движенията му. А може би не беше точно така.

ГЛАВА 81

В дъжда и мъглата развалините на къщата напомниха на Корки последната сцена от *Ребека* на Дафни дю Морие — величественото имение Мандърлей, пламнало в нощта, мастиленото небе, обагрено в алено, сякаш оплискано с кръв, и пепел на крилете на вятъра.

Развалините високо тук в Бел Еър не бяха опожарени, нито пък духаше вятър, разнасяйки пепел, но въпреки това Корки се развълнува от гледката. В купищата отломки той виждаше символ на големия хаос, който щеше да настъпи в бъдещето.

В миналото това е било благородно имение, в което са се правели увеселения за богатите и знаменитите. Сградата бе построена в стила на френски замък, с елегантни пропорции и изящна изработка, и се бе извисявала като паметник на стабилността и на изискания вкус, развиван в продължение на векове.

В наши дни за новите принцове и принцеси на Холивуд класическата френска архитектура беше демоде, както и самата история. Тъй като миналото не беше на мода, нито пък дори го разбираха, сегашният собственик на имота беше наредил старата постройка да бъде разрушена и на нейно място да бъде построена една висока и просторна сграда от стъкло в тон със съвременните изисквания.

В този район земята определя високата цена, а не това, което е върху нея, както всеки професионален агент по недвижими имоти би потвърдил.

Преди да съборят сградата, бяха свалили всички ценни архитектурни детайли — фризовете от главния вход, украсените с резба фронтони над прозорците и множество варовикови колони. После бе извикан екипът за събаряне. Те бяха свършили половината от работата. Те бяха майстори на разрухата.

Няколко минути преди седем часа Корки бе пристигнал тук пеша от мястото, където бе паркирал четиригодишната акура, отдалечено на няколко преки. Бе купил колата евтино под фалшиво име с

единствената цел да я използва за тази операция. По-късно щеше да му трябва само за още едно нещо и след това щеше да я изостави с ключа на таблото.

В началото алеята към вътрешността на дванайсетдекаровия имот беше преградена с порта със стоманени тръбни рамки и метална мрежа между тях. Двете ѝ крила бяха завързани с верига, заключена с тежък катинар, който практически не беше възможно да се отвори по никакъв начин, дори и да се среже със специални клещи.

Без да губи време с катинара, Корки сръза веригата.

Не след дълго, застанал пред отворената порта в ролята на Робин Гудфелоу от Националната агенция за сигурност, носещ на гърба си малка раница, която бе взел от багажника на акурата, той посрещна Джак Тротър и двамата му помощници, които пристигнаха с дванайсетметров камион. Корки ги направляваше по криволичещата алея и ги накара да паркират близо до къщата.

— Това си е чиста лудост — бе заявил Тротър, когато слизаше от камиона.

— Нищо подобно — възрази Корки. — Вече няма никакъв вятър.

— Но продължава да вали.

— Не много силно. Освен това дъждът вдига малко шум, което ни е от полза.

В типичния стил на Куиг фон Хинденбург Тротър се отдаваше на песимизъм като Нострадамус в най-черното му настроение. Подутото му лице бе провиснало като спаднал балон и в изпъкналите му очи се четеше ужасът от предстояща гибел.

— Ще ни се такова майката в тази мъгла.

— Не е чак толкова гъста. Точно колкото ни трябва за допълнително прикритие. Идеална е. Преходът е кратък, целта е видима дори при средно гъста мъгла.

— Ще ни забележат, преди да сме помислили да тръгнем.

— Къщата е на хълм. Никой от съседите не може да я види отвисоко. Заобиколени сме с дървета. Не могат да ни видят от улицата.

Тротър продължаваше с пагубните си предположения.

— Няма начин някой да не ни види на път за там.

— Може и да е така — съгласи се Корки. — Но какво ще разберат през палисадите от мъгла?

— През палисадите?

— Обичам литературата, хубавите изрази — обясни Корки. — Цялата ви мисия ще трае седем-осем минути. Ще се върнете тук и ще си тръгнете, преди някой да е разбрал къде точно сте били. Освен това аз съм поставил агенти навсякъде по хълмовете и те няма да допуснат полицията да се приближи до вас.

— И когато изчезна от Малибу, сведенията за личността ми ще бъдат заличени от всички държавни архиви. За личността ми и за всичките имена, които съм използвал.

— Да, както се договорихме. Но сега се размърдай. Времето тече.

Гримасничейки като в реклама за лекарство против диария, Тротър огледа Корки от главата до петите и рече:

— Какво, по дяволите, е това, в което си облечен?

— Облекло за лошо време — отвърна Корки.

След малко повече от час Тротър и двамата му помощници почти бяха завършили подготовката си.

През това време Корки се бе забавлявал с изучаване на останките от полуразрушения замък от най-различни гледни точки.

Той, естествено, не се бе включил в работата на групата. В образа на Робин Гудфелоу той бе висококвалифициран и ценен правителствен кадър. Робин бе поел задължение да служи на истината, справедливостта и приключенията, но не бе се съгласявал да извършва какъвто и да било физически труд. Един Джеймс Бонд не бърше прах от мебелите и не мие прозорци.

Но и без неговата намеса надуха малкия наблюдателен дирижабъл.

ГЛАВА 82

Третото съобщение в пощенската кутия на мрежата беше от господин Сатър. ГОСПОДИН ТРУМАН, ИЗРАЗЯВАМ БЕЗКРАЙНО НЕДОВОЛСТВО ОТ ОЧАКВАНЕТО ДА СЪЗДАВАМ КУЛИНАРНО ИЗКУСТВО ОТ НАЙ-ВИСОКА КЛАСА, НА КОЯТО СЪМ СПОСОБЕН, БЕЗ НИКАКВО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ ЗА БЕЗДЪННИЯ СТОМАХ НА ГОСТ, ЗА ЧИЕТО ПРИСЪСТВИЕ В КЪЩАТА НАУЧАВАМ ЕДВА КОГАТО СЕ ПОЯВЯВА В КУХНЯТА МИ И МЕ СТРЕСКА КАТО МОЛЕЦ В БРАШНОТО. ИЗИСКАНИЯТ КУЛИНАРЕН ВКУС НА ГОСПОДИН УИСЛЪР И КОМПЛИМЕНТИТЕ МУ ЗА МОЕТО УНИКАЛНО БЛЮДО ОТ РИБА В РАКОВИНА, КАКТО И ЗА ВСЯКО ПРЕКРАСНО ЯСТИЕ, СЪЗДАДЕНО ОТ МЕН, СА ПРИЯТНИ, НО НЕ КОМПЕНСИРАТ РАЗБИТИТЕ МИ НЕРВИ, КОИТО, ПРЕДУПРЕЖДАВАМ ВИ, СА КРАЙНО ОБТЕГНАТИ И ИЗХАБЕНИ. АКО ПАК БЪДА ПОДЛОЖЕН НА ПОДОБНО НАПРЕЖЕНИЕ ОТ ВАС, ЩЕ ТРЯБВА ДА НАПУСНА С НЕПРЕДВИДИМИ КРАЙНИ ПОСЛЕДИЦИ. СЪОБЩАВАМ СЪЩО С НЕУДОВОЛСТВИЕ, ЧЕ МОМЧЕТО Е ПРАВИЛО САНДВИЧИ С ШУНКА В МОЯТА КУХНЯ БЕЗ РАЗРЕШЕНИЕ И ЧЕ В МОМЕНТА ПРАВЯ ПОДРОБНА ИНВЕНТАРИЗАЦИЯ НА КИЛЕРА, ЗА ДА УСТАНОВЯ РАЗМЕРА НА НАНЕСЕНИТЕ ЩЕТИ. С НАДЕЖДА, ЧЕ ТЕЗИ ПОСЕГАТЕЛСТВА НЕ ТРЯБВА НИКОГА ДА СЕ ПОВТОРЯТ, ВАШ МАЙСТОР-ГОТВАЧ САТЪР.

Мъртвият Дъни се бе нанесъл, при това имаше голям апетит.

Пълна щуротия. Итън му се искаше да разсмее на глас, но не можа дори да се усмихне. Устата му беше пресъхнала. Дланите му бяха влажни.

Той прегледа отново съобщението от Йорн:

ФРИК СИ ПРАВИ СКРИВАЛИЩЕ В ОРАНЖЕРИЯТА...
ВАШИЯТ ПРИЯТЕЛ УИСЛЪР МЕ ОСВЕДОМИ ЗА ТОВА...
МОМЧЕТАТА ОБИЧАТ ДА СИ ИГРАЯТ НА РОБИНЗОН КРУЗО...
УИСЛЪР МИ ДЕЙСТВА НА НЕРВИТЕ...

Когато Хана боледуваше от рак, Итън се бе почувствал безпомощен както никога преди това. Той винаги бе успявал да се грижи за хората, които бяха важни за него, да прави всичко необходимо за тях. Но не можеше да спаси Хана, най-скъпия за него човек.

И ето че отново усещаше как контролът му се изплъзва. Въпреки супермодерната охранителна система, пазачите в имението, добрата организация и усърдието си той не можеше да удържи Дъни извън имението, извън къщата. Дали бе човек, или призрак, или някаква сила, неподдаваща се на определение, Дъни бе свързан по някакъв начин с Рейнърд и вероятно с професора, за когото Рейнърд бе писал в сценария си. Дъни вероятно беше част от заплахата и той се присмиваше на Итън с всяка своя поява, с която доказваше, че никой тук не е в безопасност.

Ако Итън не изпълнеше дълга си към Чанинг Манхайм, ако някой успееше да убие звездата независимо от всичките предпазни мерки, той щеше да е изменил на дълга си не само към работодателя си, но също и към милото момче, което щеше да остане без баща. Фрик щеше да бъде предаден на милостта на себичната си майка, повече от всякога оставен на произвола на съдбата, осъден на още по-жестоката самота от тази, в която вече живееше.

Итън бе станал от компютъра, без да усети. Той не можеше да стои на едно място от тревога. Нуждата от незабавни действия го тласкаше да предприеме нещо, но не можеше да проумее какво трябва да направи.

Отиде до телефона, натисна копчето за вътрешната телефонна система и набра номера за библиотеката.

— Там ли си, Фрик? — Той почака малко. — Фрик, чуваш ли ме? В гласа на момчето прозвуча странна предпазливост.

— Кой е там?

— Няма никой, освен нас, старите бивши полицаи. Намери ли си книга?

— Не съм още.

— Не се бави.

— Само още една-две минути.

Итън вдигна пръста си от бутона за вътрешната система и в същия миг друга сигнална лампичка светна с постоянна светлина:

линия 24.

Той се вторачи в предметите, наредени на бюрото му между компютъра и телефона. Калинки, охлюви, парчета от препуциум...

Насочи отново вниманието си към телефона. Сигналната светлина. Линия 24.

Едва доловимият глас, идващ сякаш от тъмната страна на Луната, в който той се бе вслушвал по телефона в продължение на половин час предишната вечер, не преставаше да отеква в сърцето му. Както и гласът, който му се беше сторило, че чува от говорителя в асансьора на болницата тази сутрин.

Кутия за курабийки, пълна с плочки с букви за играта „Диаграми“, книгата *Опашатите водачи*, защитата ябълка с кукленското око в сърцевината.

Когато пътуваше с асансьора, той бе натиснал копчето за спиране не само за да се вслушва в гласа по-дълго, но защото бе изпитал чувството, че когато стигне до гаража на болницата, няма да намери гараж. Само черна плискаща се вода. Или зееща пропаст.

Тогава си беше помислил, че този абсурден клаустрофобичен пристъп замаскира друга тревога, която не иска да си признае. Сега бе на ръба да осъзнае истинския ужас.

Стана му ясно, че действителността в неговите възприятия е като отразения образ от цветно стъкло в огледалата, поставени под ъгъл в калейдоскоп. Действителността, както я беше виждал винаги досега, щеше да се пренареди пред очите му и да се превърне в нещо много по-ослепително и страховито.

Калинки, охлюви, парчета от препуциум...

Линия 24 в действие.

Далечният глас отекна в паметта му като тъжния крясък на чайки в мъглата: *Итън, Итън...*

Телефонни обаждания от мъртвите.

Калинки, охлюви, парчета от препуциум...

Сигналната лампичка — миниатюрно копие на червената предупредителна лампа високо над кубето на „Богородицата на Анджелис“ — последната линия на телефонното табло, последна линия, последен шанс, последна надежда.

Итън долови аромата на рози. В апартамента нямаше рози.

В съзнанието му се появи образът на рози „Бродуей“, оставени на гроба ѝ, златисто червените им цветове се открояваха върху мократа трева.

Уханието на розите стана още по-осезаемо и продължи да се засилва. То бе реално, а не въображаемо и значително по-силно тук, отколкото беше в „Рози завинаги“.

Тръпките, които лазеха по тила и по главата му, не бяха резултат от обикновен страх, а от смирено страхопочитание. Едно студено свиване в стомаха.

Той нямаше ключ за забранената стая зад синята врата, където се записваха разговорите от линия 24. Внезапно си даде сметка, че липсата на ключ няма да го спре да проникне вътре.

Следвайки интуицията си, която не можеше да обясни, но на която абсолютно вярваше, Итън се втурна от апартамента към задните стълби и по тях се изкачи тичешком на третия етаж.

ГЛАВА 83

Завързан с тънки трептящи въжета за здравите клони на две големи дървета и закрепен за камиона, дирижабълът напомняше на мятаща се риба, изтеглена на сухо в плитчините, но жадуваща да се гмурне отново в дълбините на небето.

Сив на цвят и подобен на кит, десетина метра на дължина и тричетири метра в диаметър, въздушният кораб беше дребна риба в сравнение с гигантите на „Гудиър“. Ала на Корки му се виждаше огромен.

Морското чудовище изглеждаше внушително осветено отдолу от два малки прожектора. По закръглените му хълбоци се стичаха сребристи дъждовни капки. Навярно гледката бе тъй потресаваща не заради сравнително скромните му размери, а защото тук, в Бел Еър, през първото десетилетие на двайсет и първи век, един целелин изглеждаше на грешно място и в грешно време.

Освен че бе загрижен за оцеляването си, поклонник на теориите за конспирация и психар, Джак Тротър бе също и любител на въздухоплавателните балони. Той постигаше състояние на душевен покой единствено във въздуха, носен от вятъра. Докато се рееше из небесата, агентите на злото не можеха да го хванат и да го хвърлят в някой влажен зандан, където единствената светлина са червените очи на плъховете.

Той притежаваше традиционния модел — корпус на пъстри райета, система за надуване, двигател на пропан-бутан, гондола за пилота и пътниците, — който понякога подкарваше сам, единственият полетял в нежна пролетна утрин или в златна лятна вечер. Той също участваше във въздухоплавателни състезания, в които двайсет, трийсет или повече ярко оцветени балона политаха едновременно и се понасяха като ято из небето.

Пълнен с горещ въздух балон е оставен почти изцяло на милостта на вятъра. Пилотът не може нито да планира определена

точка на приземяване, нито да предскаже времето за пристигане с някаква точност.

За нападението на Палацо Роспо бе нужен високо маневрен балон, който да може да преодолява поне лек вятър. Също така бе важно той да може да се издигне без свирепия рев на пропановия двигател, който неизменно разлайва кучетата в радиус от половин километър. Освен това той трябваше да може да се спусне плавно, както гълъбица се спуска от облака към беседката, макар и по-бавно, а също и да пърха тихо като колибри.

Тротър се наслаждаваше на удивлението и вълнението, предизвиквано сред другите въздухоплаватели от неговия изработен по поръчка летателен апарат, когато оставеше балона с горещ въздух външи и вземеше дирижабъла вместо него. Макар че не бе разговорлив по природа и не го биваше в отношенията с хората, Тротър можеше да очаква да бъде центърът на вниманието с миниатюрния си въздушен кораб.

Корки подозираше, че в постоянно трескавото си състояние Тротър гледаше на дирижабъла и като на последно средство за бягство, в случай че дошла с преврат диктатура се опиташе по някаква причина да блокира пътищата за излизане и влизане в големите градове като Лос Анджелис и околностите им. Той вероятно си представяше как осуетява планове на тоталитарния режим през нощта, когато лунният сърп предоставя достатъчно светлина за управление на кораба, но не и да го видят лесно, и се носи високо над блокираните пътища и концентрационните лагери на север към земеделските райони и подножието на планината Сиера, където можеше да кацне и да продължи пеша към едно от добре оборудваните си скривалища.

Тротър извика Корки от развалините на замъка.

— Готови сме да тръгнем след по-малко от пет минути.

Двамата помощници правеха последна проверка на системите и оборудването на кораба.

Те бяха наемни бандити, пласираха екстази заедно с Тротър. След като закараше Корки в Палацо Роспо и се върнеше в замъка с дирижабъла, където тези двамата щяха да го вържат с въжетата за камиона, Тротър щеше да ги убие.

— Не чух да се зареждат батериите.

— Заредихме ги, преди да дойдем тук.

— Щом се вдигнем във въздуха, не можем повече да използваме двигателя дори и за минута.

— Знам, знам. Колко пъти вече ми го повтаряш? Не ни трябва двигател за такъв кратък полет, при положение че няма вятър.

Пропелерите на дирижабъла, закачени на задната част на гондолата, обикновено се задвижваха от двигателя на косачка. Звукът от въртящите се перки беше слаб, но шумът от мотора правеше невъзможно пътуването да остане в тайна.

— Ако няма насрещен вятър, мога да изкарам на батерии два часа, ако не и повече. Но не ми харесва този дъжд.

— Вече съвсем намаля.

— Мълнии — рече Тротър. — При мисълта за мълнии ме присвива стомахът и би трябвало и с тебе да е така.

— Балонът е пълен с хелий, нали? — Корки посочи към трите празни газови бутилки, всяка с размерите на болничен контейнер за кислород. — В Хинденбург са използвали водород. Мислех, че хелият не експлодира.

— Не ме е страх от експлозия. Страх ме е да не ме удари мълния! Дори да не разкъса корпуса и да не го запали, тя може да ни опече в гондолата.

— Бурята е към края си. Няма мълнии — отбеляза Корки.

— Но по-рано през деня имаше.

— Не много. Нали ти казах, Тротър, че ние от правителството контролираме бурята. Когато са ни необходими мълнии, те удрят там, където пожелаем, а когато не ни трябва — няма да удари нито една.

Освен че беше пълен с невъзпламеним хелий вместо с водород, дирижабълът се отличаваше от цепелините по това, че нямаше твърд вътрешен скелет. Обвивката на Хинденбург — съд с дължина, равна на височината на Айфеловата кула и на четири самолета „Боинг“ 747, наредени един зад друг — бе опъната върху сложна стоманена рамка, която съдържаше шестнайсет гигантски газови клетки, големи херметични памучни чували с пластмасово покритие, както и цял луксозен хотел. Дирижабълът на Тротър, както и всеки друг, представляваше просто една торба, когато се изпразнеше.

Понеже нямаше изчезнали ягоди, за които да се тревожи, и сачмени лагери, които да върти нервно из ръцете си като Богарт в *Бунтът на Кейн*, капитан Куиг фон Хинденбург наблюдаваше бавно

пълзящата мъгла и примижаваше от усилие да зърне облаците над нея. Той изглеждаше притеснен и сърдит. Със залепналата си от дъжда рижа коса, изпъкналите си очи и мустаците си на морж приличаше на карикатура.

— Никак не ми харесва тази работа — промърмори той.

ГЛАВА 84

На третия етаж, в северния край на западното крило, срещу апартамента от 325 квадратни метра, в който беше спалнята на Лицето, се намираше синята врата, пред която стоеше Итън. Никоя друга врата в къщата не беше като нея.

На Мин дю Лак му се беше присънил правилният нюанс на синьото. По сведения на госпожа Макбий дизайнерът по интериора беше опитал четирийсет и шест нюанса боя, преди духовният наставник да се убеди, че действителността съответства на съня.

Впоследствие се оказа, че необходимият оттенък на синьото беше съвсем същият като на кутиите с макарони „Ронцони“.

Линията за обаждания от мъртвите и свързването ѝ с телефонен секретар не бяха достатъчно според Мин и Манхайм за сериозно изследване на явлението. Беше се наложило да се отдели и специално помещение за все по-сложната апаратура, която се прибавяше към телефонния секретар. Дватама бяха единомдушни, че обстановката в това помещение трябва да вдъхва покой, като се започне с цвета на вратата.

Мин го наричаше свято място, а Чанинг Манхайм го бе обявил за неприкосновено.

Ключалката бе от най-простия вид с дупка в бравата. Ако не успееше да избути езика през цепката между вратата и касата, Итън щеше да я разбие с ритник.

Той пхна една кредитна карта и успя от първия път — синята врата се отвори и разкри стая с размери пет на четири метра и със скрити зад вътрешна стена прозорци. Таванът и стените бяха тапицирани с вата и бяла коприна. Килимът също беше бял. Отвътре вратата не беше синя, а бяла.

В центъра на стаята се намираха два бели стола и дълга бяла маса. Масата и отчасти подът под нея бяха покрити с това, което Фрик би нарекъл лайняна камара от апаратура, последна дума на техниката, допълваща свръхмощен компютър. Всички уреди бяха покрити с бели

пластмасови калъфи и марките им бяха заличени с бял лак за нокти. Дори и кабелите бяха бели.

Човек можеше да бъде заслепен като от сняг в тази стая, ако осветлението беше прекалено силно. Скрытите в первазите за тавана луминесцентни лампи се включваха автоматично, когато някой влезеше, и бяха нагласени да хвърлят толкова светлина, че коприната по стените да заблести подобно на снежно поле в зимния здрач.

Като току-що назначен служител, в първия си работен ден Итън бе влизал веднъж в тази стая.

Компютърът и останалата апаратура работеха двайсет и четири часа на ден, седем дни в седмицата.

Итън седна на един от белите столове.

Сигналната лампичка върху белия телефонен секретар бе угаснала. Линия 24 в момента не се използваше.

Синият екран, в различен от вратата нюанс, беше единственото цветно петно в стаята. Иконките бяха бели.

Той досега не беше работил на този компютър. Програмата, която обработваше входящите обаждания обаче, беше същата както за останалата телефонна система в имението.

За щастие буквите, цифрите и символите на клавиатурата не бяха заличени с бяла боя. Дори сивите клавиши бяха оставени в оригиналния си вид. В сравнение с всичко останало клавиатурата представляваше взрив от цветове.

Итън извика на екрана данните, които му трябваха, по същия начин, както би го направил за линиите от 1 до 23 на компютъра в кабинета си. Искаше да разбере колко телефонни повиквания са получени на линия 24 през последните четирийсет и осем часа.

Той бе информиран, че всяка седмица се получават по пет-шест съобщения на линия 24. Повечето от тях бяха в резултат на грешка или опити за търговски агенти.

Списъкът с обажданията за понеделник и вторник заедно с общия им брой се намираше в началото на колоната — петдесет и шест. Обичайният сбор за десет седмици бе изпълнен за два дни.

Той бе забелязал, че линия 24 е по-натоварена от обикновено, но не знаеше, че тя получава средно повече от едно обаждане на всеки час.

Температурата в тази зона за разговори с мъртвите бе поддържана с голям труд на двайсет градуса. И това идваше от съня на Мин. Тази вечер обаче тук беше по-студено.

Преглеждайки данните, Итън видя, че за нито едно от петдесет и шестте обаждания не беше регистриран номерът, от който идваше. Това означаваше, че те не бяха част от търговска кампания, защото законът забраняваше на търговците да крият номерата си.

Може би някои от тях да се дължаха на грешно набиране от страна на хора, които имаха право да си крият номера. Може би. Но той би заложил всичко, което притежаваше, срещу това. Тези повиквания идваха от място, на което телефонната компания не можеше да предлага услугите си.

В края на записа той маркира най-новия запис — обаждането, получено, когато беше в кабинета си и се опитваше да проумее загадката на калинките, охлювите и парчетата от препуциум.

В горния десен ъгъл на екрана се появиха бутони с опции за разпечатване, за четене на екрана или за прослушване на разговора.

Той избра последната.

Ако разговорът беше като онзи, който той беше слушал почти половин час предишната вечер, една отворена линия, по която се носи съскане и прашене и едва доловим глас, едва ли не въображаем и напълно неразбираем, на тази апаратура щеше да се чуе по-добре. Компютъризираният звуков анализатор филтрираше смущенията, разпознаваше звуците, отговарящи на профила на речта, изчистваше и усиляваше тази реч и накрая премахваше паузите, за да съкрати разговора до същината му, преди да го запази.

Петдесет и шестото обаждане звучеше като зов от голямо разстояние, през пропаст. Крехкият женски глас го накара да се наведе напред от страх да не го загуби. Въпреки това благодарение на компютърната обработка той чуваше всяка дума, макар че казаното го озадачи.

Гласът беше на Хана.

ГЛАВА 85

Корки Лапута слушаше наум „Валкюра“ на Вагнер в онази част, която пресъздава бягството на валкюрите.

През ситния дъжд и мъглата, през безветрения Бел Еър минидирижабълът на лудия Куиг се носеше също така плавно, както един сън преминава в друг.

Свистенето и съскането на дъжда изцяло прикриваха шума от захранваните с батерии пропелери, така че се създаваше впечатлението, че Корки и нацупеният му пилот пътуват в пълна тишина. Нито слънцето, нито луната не можеха да се похвалят с по-тих възход и преход по небето.

Закачена отдолу под кораба, откритата пътническа гондола приличаше на гребна лодка, само дето носът и кърмата ѝ бяха заоблени. На двете пейки имаше място за сядане за четирима.

Обърнат с лице напред, Тротър седеше зад руля на пейката от страната на кърмата. Намираще се непосредствено пред двигателя, захранването с хелий, и пулта за управление.

Отначало Корки седеше с лице срещу Тротър и гледаше към изминатия от тях път. После се обърна напред и започна често да се навежда извън гондолата ту на едната страна, ту на другата, търсейки ориентири през мъглата.

Върховете на дърветата се виждаха само на няколко стъпки под тях. Без да хвърлят дори и най-слаба сянка заради облаците, които закриваха луната и звездите, те се придвижваха толкова потайно и почти без да раздвижват въздуха, че дори птиците, криещи се по най-високите клони от дъжда, не се разлетяха от страх.

Този богат квартал бе построен сред гора от дъбове, фикуси и вечнозелени видове, като коледно дърво, будистки бор, розов пипер. По-точно казано, гората бе пренесена, за да облече тези хълмове, долчинки и каньони, които в миналото са били полубезплодни пасбища, покрити с дива трева, и неприветливи клисури, обрасли с храсталаци.

За да минат незабелязано над нищо неподозиращия Бел Еър, те трябваше да летят възможно най-ниско в рамките на разумното. Повечето улици из този хълмист район се виеха като серпентини и бяха доста тесни, с огромни дървета от двете страни, които често образуваха тунели и ограничаваха гледката към небето. Стига да не минаваха често над улици и да се възползваха максимално от огромните корони на дърветата, които биха скрили дирижабъла от всички, с изключение единствено на намиращите се точно под него, те биха могли да се промъкнат чак до Палацо Роспо и обратно, без да бъдат забелязани, тъй като жителите в района едва ли биха се разхождали навън и биха се вглеждат в небето в това лошо време.

Полетът от разрушения замък към Палацо Роспо по права линия, както летеше дирижабълът, беше по-малко от километър. При липсата на вятър, както сега, и като използва батерии, корабът можеше да развие максимална скорост от двайсет и четири километра в час. За да не разпръскват мъглата, която им служи за прикритие, те се движеха само с шестнайсет километра в час, така че цялото им пътешествие от врата до врата щеше да трае около три минути.

Корки беше намерил в интернет не само карти и планове на града, но и цяло съкровище от въздушни снимки, направени от властите в щата Калифорния, които показваха от птичи поглед тези достъпни само за малцина уединени места. Мнозинството от домовете в района бяха истински имения, особено тези, над които летяха в момента. Корки бе наизустил формите на покривите и отличителните белези на всяка от царствените пострройки по маршрута им.

Тротър също се бе подготвил. Но той не следеше забележителностите с такова внимание, както Корки, защото разчиташе повече на компаса.

Единствената светлина в летателния апарат идваше от компаса, алтиметъра и от останалите инструменти на контролното табло. Те бяха монтирани на въртящи се основи, за да може Тротър да ги нагласява както му е удобно. Но светлината, излъчена от всичките заедно, не бе достатъчна, за да се отрази на повърхността над тях и някой да я забележи.

Разкошните къщи, над които летяха, излъчваха повече светлина от уредите за управление на дирижабъла. Златните ѝ и сребърните

отражения проблясваха набързо по търбуха на кораба, сякаш бяха полепнали светещи лишеи.

Те се носеха съвсем ниско над комините, едва на няколко стъпки от мокрите покриви. Бяха толкова близо, че Корки можеше да различи отделни керемиди и плочи, макар че нощта беше тъмна и мъглива.

Възможно беше дете, което не можеше да дочака Коледа, да се взира от прозореца на спалнята си в небето, мечтаейки за шейната с елени, и да види красавеца на Тротър да се носи под дъжда. То можеше да си помисли, че Дядо Коледа е дошъл два дни по-рано с необичаен транспорт.

И ето че най-сетне, след толкова планиране, се появи имението на Манхайм.

Те пресякоха приблизително на дванайсет метра над наблюдаваната ограда, без да ги усетят.

Преминаха и над датчиците за движение, настроени да следят за нежелани гости по земята.

Прелетяха над десетки наблюдателни камери, нито една от които не беше насочена към небето.

Корки не искаше да го свалят при къщата. Той бе решил, че ще слезе много внимателно от гондолата върху покрива на сградата за домакина по поддръжката на двора в задната част на имението.

До този момент Тротър не бе имал много работа по управлението на полета, защото бяха пътували по права линия. Сега той трябваше да насочи балона към желаната сграда, да го стабилизира над определена част от покрива и да се задържи на място във въздуха с възможно най-малко отклонение.

На всяка от четирите перки върху опашката на дирижабъла имаше рул, управляван от контролното табло.

Тротър можеше да се спусне надолу, като изпусне част от хелия в съда. Ако искаше да се вдигне нагоре, можеше или да добави хелий в балона над него, или още по-бързо, като източи вода от резервоарите за баласт от двете страни на гондолата.

С грациозни, почти величествени движения дирижабълът пое курс към сградата за домакина по поддръжката на двора и пристигна над нея също така безшумно, както звездите преминават през небето от здрач до зори. С грацията на съвършено изпълнени балетни стъпки, с

деликатността, необходима за постройката на кула от карти за игра, Джак Тротър спусна дирижабъла и го нагласи в желаната позиция.

Според ръчния часовник, предпочитан от анархистите — надеждния „Ролекс“ — времетраенето на пътешествието бе три минути и двайсет секунди.

8,33. Всички телефонни линии в имението на Манхайм, включително и мобилните, бяха изключени преди три минути.

ГЛАВА 86

Фрик е роден... в сряда.

В бялата стая зад синята врата Итън седеше като омагьосан от гласа на мъртвата си жена.

Фрик е роден... в сряда.

Това беше изящна музика за неговите уши, неподправена и вълнуваща.

Въздействието на един любим химн върху религиозното сърце или на национален химн върху възторжен патриот не би предизвикало и частица от силните чувства, които този глас изтръгна от Итън.

— Хана? — прошепна той, макар че не можеше да се очаква отговор от един запис. — Хана?

Сълзите, които замъгляваха погледа му, бяха най-вече сълзи на радост, предизвикани не от това, че тя му бе липсвала така страшно през тези пет години, а от факта, че това странно съобщение, поднесено с нейния глас, означаваше, че Хана продължаваше да съществува някъде, че омразният рак бе спечелил битката, но не и войната. Неговата загуба не бе станала по-малко смазваща отпреди, но сега беше ясно, че не бе завинаги.

Тя бе повторила същите пет думи два пъти. Той прослуша разговор 56 три пъти, преди да успее да прехвърли вниманието си от чудотворния звук на гласа ѝ към съдържанието на съобщението.

Фрик е роден... в сряда.

Макар че Хана явно смяташе тази информация за важна, Итън не можеше да разбере каква връзка имаше денят на раждането на Фрик със сегашната ситуация.

Избра разговор 55 от записаните. Както и преди, той предпочете опцията за прослушване пред отпечатването на текста.

Беше пак Хана. Този път тя повтаряше само една дума, двайсет-трийсет пъти. Името му. *Итън... Итън... Итън...*

Болезненият копнеж в гласа ѝ бе същият като в сърцето на Итън. Докато го слушаше, той едва удържаше малкото самообладание, което

все още му беше останало.

По телефона, по говорителя в асансьора и вероятно с други някакви средства тя се бе мъчила да се свърже с него, но без резултат. Едва зад тази боядисана в цвета на макароните „Ронциони“ врата, в тази нелепа бяла стая, с помощта на сложната апаратура в нея, тя бе успяла да пробие.

Пътищата господни наистина са неведоми, когато минават през такива странни личности като Мин дю Лак.

Итън бе дошъл тук, тласкан от чувство за неотложна необходимост, което бе временно позаглъхнало, но сега се разрази с нова сила.

Назад към разговор 54. Отново Хана.

Роденият в понеделник е с хубаво лице...

Дъхът на Итън секна и той седна на ръба на стола.

Роденият във вторник е с добро сърце...

Познатото детско стихотворение. Той промълви заедно с нея думите на третия ред:

На родения в сряда съдбата има зъб...

Кутията за бисквити с формата на коте беше пълен с плочки с букви за играта „Анаграми“, с които можеше да се изпише думата „ЗЪБ“ деветдесет пъти.

Котето е котешко дете. Като Фрик.

Защо деветдесет? Може би не беше важно. Деветдесет плочки за всяка от трите букви се равняваше на двеста и седемдесет плочки общо, необходимото количество да се напълни кутията. На родения в сряда съдбата има зъб.

Разговор 53. Хана.

Дори след изчистването на смущенията и подсилването на речта тя оставаше неразбираема, сякаш реката между живота и смъртта в този случай се бе разширила и отсрещният бряг се бе преместил зад океан.

Разговор 52. Също неясен.

Разговор 51. Хана с друго детско стихотворение.

Калинке, малинке, разпери крилца...

Итън скочи на крака и събори стола си.

Къщата ти се запали, тичай да спасиш своите деца.

Чанинг Манхайм нямаше да се прибере до следобед на 24 декември. Работната теория бе, че най-рано дотогава няма да има опасност за Лицето.

Може би Лицето въобще не е бил в опасност. Може би набелязаната жертва от самото начало да е бил Фрик.

Двайсет и две калинки в малко стъклено бурканче. Защо не двайсет и три или двайсет и четири? За разлика от котето кутия то не бе и наполовина пълно. Защо не бе напълнено с петдесет калинки до капачката?

Беше вторник, 22 декември.

ГЛАВА 87

Корки се премести от средата на пейката към външната стена на гондолата и Тротър му каза:

— Полека, полека!

Внезапното преместване на тежестта от 77 килограма можеше да накара кораба да се разклати и дори да се разлюлее, което бе прекалено рисковано толкова близо до покрива.

Корки се опря на перилата и с бавни движения прехвърли краката си един по един извън гондолата, а Тротър използва собственото си тегло за уравновесяване, премествайки се върху пейката към десния борд, и с таблото за управление поддържаше кораба в правилно положение.

Дирижабълът се клатеше, но не опасно.

По сигнал на Тротър Корки се измъкна изцяло извън гондолата, но не се пусна веднага от нея. Отначало той увисна, хванат с две ръце за перилата, докато пилотът успее да компенсира изменението в разпределението на тежестта.

Когато балансът бе постигнат, Корки пусна перилата с лявата си ръка и се хвана по-ниско за скоба върху резервоара за баласт, после направи същото с дясната си ръка. Металът беше студен и влажен, но благодарение на покритите с найлон кожени ръкавици той успя да се хване здраво.

Погледна надолу и видя, че краката му се люлееха на четирийсет и пет-петдесет сантиметра от покрива.

Не смееше да скочи от толкова високо. Макар че най-вероятно щеше да запази равновесие, щеше да вдигне много шум и да привлече вниманието на охраната в стаята, която заемаше половината от втория етаж на сградата.

Явно Тротър също съзнаваше проблема. Той изпусна малко хелий и дирижабълът се смъкна, докато Корки усети покрива под краката си. Стъпи първо с единия си крак и след това с другия, той

пусна скобата върху резервоара за баласт. Беше се приземил леко като Питър Пан.

Освободен от неговата тежест, дирижабълът веднага се вдигна три-четири метра нагоре. Опашката му започна да изпреварва останалата част, което не беше хубаво, но Тротър насочи перките така, че да повдигне носа, и оправи положението на кораба още докато го обръщаше, за да поеме по обратния път, на който щеше да бъде сам.

Когато хванеше момчето, Корки щеше да напусне Палацо Роспо показно с един от автомобилите от първокласната колекция на Манхайм.

Когато се върнеше в разрушения замък и завържеше дирижабъла за камиона и дърветата, Тротър щеше да застреля двамата мъже, които му бяха помагали от земята. Макар че това щеше да разбие сърцето му, той щеше да изостави дирижабъла и да отиде пеша до колата, която бе паркирал преди това на две преки от мястото.

Веднага след като се завърнеше в дома си в Малибу, той щеше да смени колата и да отпътува, разделяйки се завинаги с живота си като Джак Тротър. И може би никога нямаше да осъзнае, че бе повярвал на лъжата, че един истински агент от Националната агенция за сигурност се бе споразумял с него да го изтрие от всички правителствени архиви и да му даде възможност да живее от тук нататък като призрак, защото той и без това се канеше да живее като призрак и би могъл да убегне от вниманието на властите изцяло благодарение на собствените си усилия.

Следствието по отвлечането на Елфрик Манхайм навярно щеше да стигне до задънена улица, когато откриеха връзката между дирижабъла и Тротър в Малибу. Нямаше никакъв начин да разберат какво ново име бе възприел, как щеше да изглежда и къде щеше да е отишъл.

Ако някой ден, колкото и да бе невероятно, те се доберяха до Тротър, единственото име на съучастник, който той можеше да им даде, беше Робин Гудфелоу, висш таен агент.

Стъпил върху мокрия покрив, Корки направи внимателно две крачки напред. Ботушите му бяха направени специално за зимни условия със сняг и хлъзгав лед. Хлъзгавите от дъжда плочи от аспид не би трябвало да представляват проблем за него.

Въпреки това едно подхлъзване би имало катастрофални последици дори ако успееше да предотврати или преживее падането. Понеже пазачите бяха точно под него, дъждът нямаше да може да прикрие шума, предизвикан от него, затова беше важно да бъде изключително тих.

Отдушникът, който му трябваше, се оказа на мястото, както бе показан в скицата, на по-малко от четирийсет и пет сантиметра по южния склон от върха на покрива.

Чувствайки се като пакостливо дяволче, на Корки му се искаше да затананика някоя песничка или да извърши някакви други лудории. Беше му ясно обаче, че в този случай, както никога досега, той трябва да възпира естествената си склонност към забава.

На изток капитан Куиг фон Хинденбург и неговата Жулвернова джаджа се промушваха през сгъстяващата се мъгла, която се затваряше зад тях и ги скриваше така ефектно, както морето бе крило Немо и *Наутилус*.

Корки седна на покрива с лице към отдушника, който стърчеше на трийсет сантиметра от повърхността и идваше през тавана от тоалетната в стаята на пазачите.

Той се пресегна през рамо, отвори ципа на горното отделение на раницата си и измъкна голям найлонов чувал за боклук и ролка водоустойчива лепенка.

Над отдушника бе монтирана метална фуния върху десетсантиметрови подпори да го пази от дъжда и мръсотииите, носени от вятъра, без да пречи на циркулацията на въздуха.

Корки нахлузи чувала върху фунията и с една ръка го притисна възможно най-плътно към отвора на отдушника.

Ако вентилаторът в тоалетната работеше, чувалът щеше да се напълни с въздух и той щеше да бъде принуден да отложи тази критична фаза на мисията, докато вентилаторът бъде изключен. Чувалът обаче не се наду като балон.

Той омота лепенка върху чувала, за да запуши плътно отвора на отдушника.

Пресегна се отново през рамо и извади от раницата аерозолна опаковка с размера на лак за коса. Това обаче не беше обикновен спрей, а „оръжен аерозолен разпръскван (ОАР) със суперускоряващо

действие“, разработен от един от колегите му в университета, който бе получил щедра субсидия от китайската армия.

ОАР можеше да изхвърли цялото си силно сгъстено съдържание за шест секунди. Молекулите на активните му съставки бяха свързани с газ, чийто коефициент на разширение бе толкова висок, че и двата етажа на сградата щяха да бъдат замърсени за около минута.

Флаконът можеше да разпръсква всичко — от приспивателни препарати до нервнопаралитични и смъртоносни отрови, които убиваха при първото вдишване.

Корки не бе успял да се сдобие с отрова и му се налагаше да се задоволи с приспивателното.

Достатъчно беше само да упои пазачите. Макар че бе изцяло отдаден на каузата за разпадането на обществото и прераждането му, той не беше човек, който убива безразборно. Вярно, че напоследък му се бе наложило да извърши повече убийства в името на благородната си кауза. Ала той се имаше за личност, която може да проявява въздържаност със същата лекота, както и да освобождава звяра в себе си, когато надвисне опасност.

Той проби с пръст дупка в чувала, разшири я, мушна горната част на аерозолния контейнер в нея и я запечата с лепенка. Стиснал стърчащия навън край с лявата си ръка, с дясната той напипа през чувала халката за дърпане и я стисна с палеца и показалеца си. Тя действаше на същия принцип както ръчната граната. Той отскубна халката и я пусна в чувала.

Десетте секунди между активирането и разпръскването на съдържанието позволяваха контейнерът да бъде хвърлен през отворена врата или прозорец. Корки го стискаше и чакаше.

Когато съдържанието започна да излиза, контейнерът завибрира в лявата му ръка и моментално стана толкова леденостуден, че той усети смяната на температурата през ръкавицата си. Ако беше го държал с гола ръка, кожата му щеше да залепне за алуминия.

Пуф! Чувалът за боклук се наду толкова внезапно както въздушна възглавница в автомобил при челен сблъсък. Корки си помисли, че той може да се спуска пред лицето му и да го окъпе в приспивателен газ.

В отдушника обаче имаше място за разширение, така че вместо да разтегне чувала до точката на пръсването, газът тръгна надолу по

тръбата, мина покрай неподвижния вентилатор, който би го издухал, ако се включеше, влезе в тоалетната до стаята на пазачите и от там — из цялата сграда.

Затворените врати нямаше да попречат на разпространението на газа. Сънотворните изпарения щяха да преминат между вратата и прага, между вратата и рамката, през най-малките пукнатини и цепнатини, през отдушниците за отоплението, през отворите на канализацията.

Моментът не беше избран случайно — точно преди рутинната обиколка на имението в девет часа и двамата пазачи бяха в стаята под Корки. Приспивателното действаше толкова бързо, че десет секунди след разпръскването му двамата мъже щяха да са в безсъзнание.

Той изчака повече от половин минута, преди да тръгне от северното било на покрива. Той не беше стръмен и Корки слезе лесно по него.

Върху фасадата на сградата, която беше с размера на къща в богат квартал, имаше веранда, покрита със солидна решетка от секвоя, около която от десетилетия се виеше тропетно цвете. Той скочи от покрива върху решетката.

От там скочи на поляната, подгъна колене при приземяването, както би направил парашутист, падна, изтърколи се и се изправи на крака.

Чувстваше се като Вин Дизел.

Свали раницата от гърба си и извади от нея противогаз. Хвърли раницата и сложи противогаза.

Централният вход на сградата за домакина по поддръжката на двора не беше заключен. Той влезе в сервизно фоайе.

Точно като на скицата.

Отдясно — врата към склад за градински инструменти, достатъчно голям, за да служи и като гараж за трите косачки, както и за двата електрокара, с които Йорн и работниците от екипа му разкарваха тор и други материали из огромното имение.

Отляво — врата към просторния офис на Йорн и друга врата към тоалетната за градинарите.

Направо — стълби към втория етаж.

На втория етаж в залата за наблюдение Корки намери двамата изпаднали в безсъзнание пазачи от нощната смяна. Единият бе

прострян на пода, а другият се бе свлякъл на стола си пред мониторите.

Те щяха да останат в безсъзнание между шейсет и осемдесет минути. За Корки това време бе предостатъчно да си свърши работата и да си замине. Той придърпа стол към един от компютрите. Нито електрическото захранване, нито компютърната мрежа бяха засегнати от внимателното изключване на входящата и изходящата телефонна служба.

С противогаза на лицето си той дишаше като Дарт Вейдър.

При започването на смяната, както винаги, един от пазачите беше влязъл в системата за охрана с личната си парола. От информацията за текущото състояние на охраната покрай много други работи Корки разбра, че алармената система, охраняваща периметъра на къщата, е активирана и ако проникнеше в Палацо Роспо през врата или прозорец, щеше да предизвика воя на сирените.

Според Нед Хокънбери периметърната алармена система обикновено не се активираше до единайсет часа вечерта и дори до полунощ. Тази вечер бяха решили да затворят рано.

Защо ли?

Да не би да се бяха уплашили от едни черни кутии и от онова, което беше в тях?

Стана му много приятно, че бе успял да ги стресне и въпреки това да се промъкне дотук през защитата им, и започна със задоволство да си тананика мелодията на Гринч от едноименния филм. Противогазът придаваше на изпълнението му приказно, извънземно, дори дивашко звучене.

Мик Сачатоун, бедният мъртъв Мик с изпъстрената с образа на Барт Симпсън пижама, бе проникнал в системата за охрана на Манхайм, като се бе свързал с нея чрез компютъра на компанията за външна сигнализация, която поддържаше денонощна, ежедневна връзка с тази стая. Той бе научил Корки на най-елементарните неща от функционирането ѝ.

Най-напред Корки провери състоянието на двете специални скривалища. И двете бяха празни.

С помощта на компютъра той ги сложи в режим „обсада“ и ги заключи. Вече не можеха да бъдат отворени със скритите механизми и никой не би могъл да се скрие в тях.

Периметърната алармена система се активираше и дезактивираше с избирането на една от опциите ДА/НЕ. В момента на екрана светеше ДА. Корки щракна с мишката НЕ.

Сега вече можеше да отключи и да влезе в Палацо Роспо като у дома си. На коланите и на двамата спящи пазачи бяха закачени ключове. Той откачи една връзка и се усмихна.

Вдигна слушалката на един от телефоните и не чу сигнал. Опита мобилния телефон на един от пазачите. Не работеше. На Мик можеше да се разчита.

Корки остави пазачите на сънищата им, слезе по стълбите и се върна на верандата под решетката с трюмбетното цвете. Свали противогаза и го хвърли. През редиците мокри от дъжда дървета в мрака на около сто и осемдесет метра на север се виждаше величествената сграда. Тъй като вътре бяха само Итън Труман и момчето, светеха малко прозорци. Въпреки това гледката напомняше на Корки огромен луксозен презокеански кораб, плаващ в нощното море. А той беше айсбергът.

Той отвори ципа на най-дълбокия джоб на костюма си и извади глока, на който предварително бе монтирал заглушител.

ГЛАВА 88

Калинке, малинке, разпери крилца...

Къщата ти се запали, тичай да спасиш своите деца...

След като прослуша разговор 51, Итън не се съмняваше, че някои от предхождащите петдесет записа също съдържаха ценна информация за него, но не можеше да си позволи да отдели време да ги прегледа и знаеше, че тава не му е нужно, за да разреши загадката.

Двайсет и две калинки. Двайсет и втори декември.

Днес. И оставаха малко повече от три часа до двайсет и трети декември. Ако нещо ужасно щеше да се случи, то щеше да бъде скоро.

Пистолетът му беше в апартамента му.

Фрик също вече трябваше да е там.

Той хукна от бялата стая, оставяйки синята врата отворена зад себе си.

Не биваше да се паникьосва. Периметърната алармена система щеше да изпищи веднага щом някой отвореше врата или прозорец. В паузите между всеки вой на сирената ясен компютърен глас щеше да съобщава стаята, в която има проникване.

Освен това дежурните пазачи щяха веднага да разберат, ако някой преминеше през оградата на имението много преди да стигне до къщата. При първия сигнал, че някой е влязъл, те щяха да позвънят на телефона за спешни повиквания и на компанията за външна охрана.

Въпреки това той не можеше да си позволи да чака асансьора и се втурна към задното стълбище, после се понесе с бясна скорост по стълбите между трите етажа надолу и профуча през вратата към западното крило на партера.

Върхлетя в апартамента си и извика името на Фрик, но отговор не последва.

Очевидно момчето бе все още в библиотеката. Лошо. То беше изкарало по-голямата част от десетгодишния си живот в самота, но тази нощ нямаше да може да оцелее само.

Итън отиде бързо до бюрото в кабинета си. Беше оставил пистолета в горното дясно чекмедже.

Отвори чекмеджето, опасявайки се, че пистолетът е изчезнал. Но той си беше на мястото. Истински красавец.

Докато слагаше раменния си кобур, Итън разглеждаше предметите между компютъра и телефона върху бюрото.

Детски стихчета.

Къщата ти се запали, тичай да спасиш своите деца...

На родения в сряда съдбата има зъб...

Детски стихчета.

Парчета от препуциум от десет обрязани мъже. Десет, защото Фрик беше на десет години. Какво е препуциумът? Парченце от тъкан. Изрезка. Парцалче.

Охлювите са си охлюви.

Книгата с кучешките истории, *Опашатите водачи*. Опашати. Опашки.

С какво се правят момченца?

С охлюви, парцалашки и кучешки опашки.

С това се правят момченца.

Бележката, пъхната в ябълката, лежеше на бюрото: **ОКОТО В ЯБЪЛКАТА? БДЯЩИЯТ ЧЕРВЕЙ? ЧЕРВЕЯТ НА ПЪРВИЧНИЯ ГРЯХ? ИМАТ ЛИ ДУМИТЕ ДРУГА ЦЕЛ, ОСВЕН ДА ВОДЯТ ДО ОБЪРКВАНЕ?**

В този случай объркването беше единствената им цел. Шестият предмет беше най-лесен за тълкуване, затова професорът, който и да беше той, беше решил да отклони вниманието с подигравателни думи.

Окото в ябълката беше синьо, същият цвят като прочутите очи на Чанинг Манхайм. Не окото в ябълката. *Зеницата на окото му.*

Не че бащата някога беше треперил над бедния Фрик като над зеницата на окото си. Момчето беше по-скоро мъртвата точка на видимост в очите на баща си, твърде често пренебрегвано, никога не видяно в дълбочина. В този случай подателят на черните кутии бе направил неправилно предположение. Лицето беше сам за себе си зеницата на окото си и друг не можеше да има.

На човек, който знаеше какви са отношенията между бащата и сина, можеше да бъде простено, че не е направил връзката между

кукленското око, сгушено в зашитата с черен конец ябълка, и чудесното момче. Ала Итън го беше яд на себе си, че не се бе досетил.

Той натисна копчето за вътрешната телефонна система и избра номера на стаята на охраната в задната част на имението.

— Пийт? Кен? Има признаци, че нещо се мъти.

Никой не отговори.

— Пийт? Кен? Къде сте?

Мълчание.

Итън грабна слушалката. Нямаше сигнал.

ГЛАВА 89

Хиената спеше в чисто леговище, незамърсено от сувенири от убийствата му. Нямаше части от облекло, изцапани с кръвта на жертвите му, в които да може да зарови лице, за да вдъхне аромата на смъртта. Нямаше женски бижута, които да гали. Нямаше снимки на Джъстин Лапута или Мина Рейнърд след убийството с ръжен за камина и инкрустирана с бронзова позлата мраморна лампа. Нямаше нищо.

След бърз, но обстоен преглед на дрешника, чекмеджетата на бюрото, нощните шкафчета и на всяко друго място в спалнята, където Лапута би могъл да скрие нещо свързано с манията му за насилие, Хазарт не намери никакви доказателства както за престъпление, така и за психични отклонения.

Просто домът на Лапута се отличаваеше най-вече с безупречната чистота, съперничаща на всяка стерилна лаборатория за биохимични оръжия, и с геометричното подреждане на всички предмети, малки и големи, граничещо с фетишизъм. Не само вещите, изложени на показ, но и на тези в чекмеджета бяха сякаш подравнени с микрометър, транспортер и линейка. Чорапите и пуловерите бяха сгънати и наредени с прецизността на робот.

Още веднъж Хазарт изпита чувството, че за Владимир Лапута тази къща беше убежище от безредието на света зад стените ѝ.

Той излезе от спалнята в коридора, където постоя за момент, ослушвайки се внимателно, но долови единствено тихото барабанене на отслабващия дъжд по покрива. Погледна часовника си и се запита дали има време да претърси и стаите на горния етаж.

Обикновено инстинктът на Хазарт работеше безотказно, но този път той не му подсказваше нищо. Възможно бе професорът да се върне всеки момент или да не се върне с часове или дни.

Той отвори първата врата след главната спалня, на същата страна на коридора, и светна лампата.

Тя приличаше на склад. Прости картонени кашони, украсени единствено с номера в червено, бяха наредени по три един върху друг в стройни редици.

В Хазарт се пробуди интерес и той прекрачи прага. Но после осъзна, че кашоните са запечатани внимателно с лепенка. Ако разкъсаше някои от тях, той не би могъл да ги възстанови така, че да прикрие неофициалното си претърсване.

Приближавайки се към последната стая от същата страна на коридора, той усети неприятна миризма. Когато стигна до отворената врата, вонята се превърна в смрад.

Основният елемент в нея бе миризмата на разлагаща се плът, на която Хазарт бе попадал достатъчно често през годините си работа в отдела за грабежи и убийства. Той подозираше, че тук ще намери поне един от сувенирите на Лапута, което го накара да съжали, че бе спрял по-рано да хапне сандвич с кашкавал и пържени картофи.

Светлината от лампите в коридора не проникваше в стаята и Хазарт не можеше да види почти нищо.

Когато влезе и щракна ключа на стената, светна една нощна лампа. За момент той си помисли, че човекът на леглото, покрит наполовина с чаршаф, е труп.

Но клепачите на кървясалите очи, които бяха фиксирани върху него с жалостива молба, премигнаха.

Никога в живота си Хазарт не беше виждал в действителност живо човешко същество в такова окаяно състояние. Така изглеждат отрудените до смърт гладуващи пленници в концентрационните лагери, преди да бъдат хвърлени в общи гробове.

Независимо от системата за вливане на глюкоза и лекарства и торбичката за урина веднага ставаше ясно, че професор Лапута не се грижи за болен член на семейството. Към човека в леглото не беше проявявана милостта, полагаща се на болен, а жестокостта, с която един садистичен тъмничар третира затворник.

И двата прозореца бяха заковани с дъски и изолирани, за да не пропускат дневната светлина отвън и звука отвътре.

На пода в един от ъглите лежаха вериги и белезници за китки и глезени. Явно бяха останали от първите дни на пленничеството, когато жертвата в леглото и била достатъчно силна, за да се налага да бъде окована.

Хазарт бе говорил на глас известно време, преди да се усети. Бе започнал да шепти молитвите от детството си, на които баба му Роуз го беше научила.

Това бе работа на злото в най-чистата му форма, която той бе виждал — простият грешник като него не би могъл да го разбере. Злото бе дошло насам^[1] и бе си отишло, но щеше да се върне пак, един демон, командирован тук от ада.

Необикновеният ред в къщата не беше за Лапута убежище от безредието на света зад стените ѝ. Той бе един отчаян опит да отрече апокалиптичния хаос, който вилнееше в него.

С приближаването към леглото от всеки дъх, който Хазарт поемаше, все повече му се повдигаше. Натрупаните в продължение на седмици засъхнала пот, гранясала телесна мазнина и гнойните рани от залежаване издаваха отвратителна миризма.

Въпреки това Хазарт хвана внимателно измършавялата длан на непознатия. Пленникът нямаше сили да повдигне ръката си и едва успя да отвърне на ръкостискането на спасителя си.

— Вече няма страшно. Аз съм полицай.

Непознатият го гледаше, сякаш вижда мираж.

Макар преди малко инстинктът на Хазарт да му беше изменил, сега той му служеше вярно. С учудване, което премина бързо, той се чу да казва:

— Професор Далтън? Максвел Далтън?

Почервенелите очи на съсухрения мъж се разшириха в потвърждение.

Когато затворникът се напегна да заговори, гласът му се оказа така изтънял и прегракнал, че Хазарт трябваше да се наклони към устата му, за да отгатне думите му:

— Лапута... уби жена ми... дъщеря ми.

— Рейчъл? Емили? — попита Хазарт.

Далтън стисна тъжно очи, прехапа устни и кимна.

— Не знам какво ти е разправял, но те не са мъртви — увери го Хазарт.

Очите на Далтън се отвориха с бързината на затвор на фотоапарат.

— Видях ги и двете днес у вас — продължи Хазарт. — Само преди няколко часа. Те са много разтревожени за теб, но иначе са

добре.

За момент затворникът, изглежда, не искаше да повярва на тази новина, сякаш бе убеден, че това е още една жестокост, на която го подлагат. После той прочете истината в открития поглед на Хазарт. Костеливите му пръсти стиснаха леко ръката на спасителя му и изсушеното му тяло изстиска отнякъде влага, за да насълзи очите му.

Трогнат в същата степен, както и отвратен, Хазарт огледа торбата върху стойката на системата, тръбичката, спускаща се от нея, канюлата във вената на Далтън. Щеше му се да махне всичко това, защото бе ясно, че не помага на горкия човек. Но се страхуваше да не навреди, без да иска, на Далтън. Най-добре да остави тази работа на парамедиците.

Хазарт бе влязъл в къщата с намерението да проведе незаконен таен обиск, след което щеше да си отиде да обмисли значението на намерените доказателства, които щеше да е оставил на място, без ни най-малка следа от посещението си. Този план вече не вършеше работа. Трябваше да се обади на телефона за спешни повиквания, и то без да се бави.

Имаше съдии обаче, при това немалко, които щяха да оставят Владимир Лапута на свобода, защото Далтън бе намерен по време на незаконен обиск, извършен без необходимото разрешително. Освен това, тъй като случаят с блондинката в басейна все още не беше приключен, Хазарт не можеше да си позволи мъмрене или дисциплинарно наказание в досието си.

— Ще те махна оттук — обеща той на затворника. — Но ми трябват две минути.

Далтън кимна.

— Ей сега ще се върна.

Страдалецът пусна неохотно ръката му.

Когато стигна до вратата, Хазарт спря и извади пистолета си. Излезе в коридора, като се движеше много внимателно.

Продължи да бъде нащрек по целия път по стълбите и на първия етаж, докато стигна до кухнята. Затвори задната врата, която преди беше оставил отворена, за да улесни бягството си, и я заключи. До кухнята имаше перално помещение. Вратата в дъното на килера водеше към гаража.

В гаража нямаше коли. На циментовия под имаше купчина мокри дрехи — същите, с които Лапута беше облечен, когато се прибираще вкъщи с походката на побойник.

Имаше и хубави инструменти, сложени в чекмеджета и върху дъска с кукички на стената. Те бяха също толкова излъскани и подредени с маниакална прецизност както кристалната колекция в хола.

Хазарт взе един комбиниран чук с тесла и изтича обратно на втория етаж, радвайки се, че бе светнал толкова лампи при влизането си в къщата.

Олекна му, като видя, че пленникът е още жив. Далтън изглеждаше на ръба на смъртта и всяка секунда забавяне беше фатална.

Хазарт сложи пистолета си на пода и измъкна с теслата пироните от една от дъските, с които Лапута бе покрил прозорците. Осемсантиметровите пирони не се предаваха лесно и стържеха при излизането. Хазарт издърпа дъската от прозореца и я подпря на стената.

Пердето бе останало между дъската и прозореца. Макар да бе намачкано и прашно, то бе точно това, което му трябваше, за да изтрие отпечатъците от пръстите си от дръжката на чука, преди да го пусне на пода.

Тази спалня беше по-далеч от стълбите. Иначе също като главната спалня и нейните прозорци бяха върху фасадата. Колата на Хазарт се виждаше на отсрещната страна на улицата.

Полицаят се приближи до леглото и каза:

— Дойдох тук, воден от интуицията си и без разрешително за обиск, и трябва да оправя някои неща, за да си вържа гащите и да не дам възможност на Лапута да се измъкне. Разбираш ли ме?

— Да — изграчи Далтън.

— Така че от тебе искам да кажеш, че онзи кучи син е бил толкова сигурен в своята немощ и в неспособността ти да издадеш дори звук, който да се чуе навън, че си е позволил тази вечер да махне дъската, за да те измъчва с гледката на свободата. Можеш ли да го направиш убедително?

Едва поемайки си дъх, от гърлото на Далтън излязоха крехките думи.

— Лапута каза, че... ще ме убие... тази вечер.

— При това положение става по-ясно защо е постъпил така.

Хазарт грабна една туба с дезинфектант с боров аромат от нощното шкафче. Тя бе поне наполовина пълна и тежеше достатъчно.

— После ще трябва да разкажеш — продължи той, — че си потърсил дълбоко в себе си последните си запаси от сила и си успял някак си да проявиш волята, енергията и гнева, необходими, за да вземеш тази туба от шкафчето и да я хвърлиш към прозореца.

— Мога да го направя — обеща той с разтреперан глас, макар че ако се съдеше по вида му, той не можеше да направи нищо друго, освен да мига с очи.

— Опаковката е счупила прозореца и се е търкулнала по навеса над входа, когато аз съм се приближавал по алеята към къщата. Чул съм твоите тихи викове за помощ и съм влязъл със сила в къщата.

Историята беше много съмнителна. Първите полицаи, които пристигнеха на мястото, щяха да разберат, че не е правдоподобна, но предвид мъченията на Далтън щяха да преглътнат тези несъответствия.

Когато Лапута стигнеше до съдебната зала, Далтън щеше до голяма степен да се е оправил и съдебните заседатели нямаше да знаят колко изнемощял е бил в момента на спасението си. Времето щеше да помогне на съшитата му с бели конци история да стане по-приемлива.

Далтън премести очи от отворената врата към Хазарт и го подкани тревожно да побърза, сякаш се страхуваше, че Лапута ще се върне всеки момент.

Хазарт хвърли тубата с дезинфектант към прозореца. Стъклото издрънча силно при счупването.

---

[1] По Уилям Шекспир, „Макбет“, Четвърто действие, Първа сцена: „Палецът ме щракна — знам, злото е дошло насам“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 90

След като отново поля палмата в саксия с мощната струя манхаймовска урина, която вероятно би могъл да бутилира и да продава на най-побърканите почитатели на баща си, Фрик се зае да си търси книга на полиците в библиотеката, изпълнявайки поръката на господин Труман да не се бави излишно.

В случай че не се забавляват седнали на пода и не си разказват истории за призраци, той си направи труда да намери книга, която би чел с удоволствие. Даваше си сметка, че ще прекара буден по-голямата част от тази дълга нощ и то не защото се вълнуваше за приближаването на Коледа. Ако нямаше книга, с която да убива времето, той щеше да полудее като двуглавата котка на Барбара Стрейзънд.

Тъкмо беше намерил един роман, който изглеждаше обещаващ, когато чу шум над главата си: трептяща, жизнерадостна музика, като от стотици малки звънчета, раздвижени едновременно от вятъра.

Когато вдигна очи към купола с цветната мозайка, той видя стотици парчета стъкло да се откъсват и да политат към него.

Не, не беше стъкло. Мозайката си стоеше на тавана. Цветовете и сенки като начупени стъкълца преминаваха през стъклото, без да го чупят, падаха през него от бездната на нощта или от някакво неизмеримо по-странно място.

Парченцата падаха бавно, очевидно не под действието на земното притегляне, и по време на полета променяха цвета си. Докато променяха цвета си, те се скупчваха и се сливаха в едно. Докато се сливаха, те растяха и придобиваха форма.

Слетите частици се превърнаха в непознатия от телефона, когото Фрик за последно бе видял на снимка в *Лос Анджелис Таймс* в розовата стая този следобед и на живо в лабиринта на таванското помещение предишната вечер. Както тогава ангелът хранител се бе спуснал плавно от таванските греди на пода без помощта на криле, така и сега той кацна с безшумна грация на килима на няколко крачки от Фрик.

— Много те бива да влизаш впечатляващо — каза Фрик, но разтрепераният му глас издаде фалша в позата му на нафукано холивудско хлапе.

— Молох е тук — заяви ангелът с такъв зловещ тон, че сърцето на Фрик би се свило и после заблъскало в ребрата му, дори думите му да не бяха и наполовина толкова ужасяващи. — Бягай в тайното си скривалище, Фрик. Бягай веднага!

Фрик посочи към кубето с разноцветната стъклена мозайка.

— Защо не ме измъкнеш оттук и не ме отнесеш там горе, откъдето дойде, където ще бъда в безопасност?

— Нали ти казах, момче, че трябва сам да направиш избора си, да упражниш свободната си воля и да се спасиш.

— Но аз...

— Освен това ти не можеш да ходиш там, където ходя аз, или да пътуваш като мен, докато не умреш.

Ангелът дойде още по-близо, наведе се напред и бледото му лице застана на сантиметри от лицето на Фрик.

— Нима си готов да умреш по най-ужасен начин само за да можеш да пътуваш по-удобно?

Думкащото сърце на Фрик изхвърляше всички думи от гърлото му, преди да успее да ги изговори, и докато се опитваше да изломоти нещо, странныят му гостенин го грабна и го вдигна нависоко от земята.

— Молох е в къщата. Скрий се, момче, за бога, скрий се!

С тези думи непознатият от телефона хвърли Фрик, сякаш беше вързоп парцали, но го направи с такава магическа хватка, че да не се удари в мебелите. Той се претърколи в забавено движение през библиотеката над креслата и масите, покрай етажерките с книги.

Докато се въртеше през глава, Фрик видя снимката на миловидната жена, неговата мечтана майка, която бе паднала от джоба му и сега се носеше плавно във въздуха до него. Подобно на космонавт, опитващ се да хване висяща тубичка с храна в безвъздушното пространство в космически кораб, той посегна към снимката, но не можа да я достигне.

Внезапно се приземи на два крака близо до елхата с ангелите и мигновено побягна, независимо дали искаше, или не искаше да бяга, сякаш краката му бяха омагьосани да го отнесат оттук.

Когато стигна до отворената врата на библиотеката, той погледна назад.

Ангелът хранител беше изчезнал.

От снимката нямаше и следа.

Молох беше в къщата.

Фрик хукна по най-краткия път към оранжерията.

ГЛАВА 91

Корки Лапута стигна до един от инкрустираните с бронз френски прозорци, който гледаше към огромната веранда, фонтаните и басейна. Той си отключи с ключ от връзката на пазача и влезе във величествената гостна.

Подсуши се, доколкото беше възможно, с пердетата от изящен брокат. Когато тръгнаше по коридорите с варовикови подове из къщата, не биваше да оставя следи, които Труман би могъл да види, преди той самият да е намерил Труман.

Светна лампите.

Не се страхуваше, че ще го забележат. Само трима души бяха в будни в къщата, която беше по-голяма от повечето търговски центрове. Нямаше голяма вероятност да се срещнат случайно.

В залата имаше разкошно украсена елха. Прииска му се да намери ключа за гирляндите от лампички върху нея, за да я види в пълния ѝ блясък. Но хаосът беше понякога суров господар и той не можеше да се разсейва от задачата, за която бе дошъл с помощта на дирижабъла и бурята.

Докато прекосяваше огромното помещение, при всяка стъпка той търкаше напред-назад краката си в оригиналните персийски килими, за да изсуши напълно ботушите си.

Две двойни врати водеха към северния коридор. На стената до една от тях беше монтиран контролен панел, който не изпъкваше над повърхността ѝ.

Той докосна сивия екран, който веднага светна и показа три колони от иконки.

Мик Сачатоун бе обучил Корки на елементарните неща, нужни за ползването му. Без да е овладял всичко, свързано със системата, той знаеше как да се оправя с нея.

Натисна с пръст иконката за датчиците за долавяне на движения във вътрешността на къщата, при което се появи списък на деветдесет и шест места. По сведения на Нед Хокънбери датчици не бяха

инсталирани в спалните и баните, както и във всички стаи в апартамента на Чанинг Манхайм на третия етаж.

Под списъка беше изписана думата СКАНИРАНЕ, която той натисна. Това му даваше възможност да провери дали има движение на третия етаж, на втория етаж, на партера, на първия сутеренен етаж, на втория сутеренен етаж.

По-късно той щеше да използва тези опции, за да издири момчето. Но първо трябваше да намери Итън Труман, за да го убие.

Може би ще успее да хване момчето и да го измъкне от имението под носа на началника на охраната. Но щеше да се чувства по-добре, когато се занимаваше с Елфрик, ако знаеше, че бившият полицай е мъртъв.

Всеки от етажите бе прекалено голям, за да може да се види целият на екрана на контролния панел. Затова първо се появи само източната половина на партера.

Една светеща точка премигна, обозначавайки местоположението на Корки в огромната гостна. Той не се движеше, но датчиците отчитаха и *топлина*. Дори изолиран от специалния си костюм, той излъчваше достатъчно топлина, която датчиците да отчетат.

Той се премести две крачки надясно.

На екрана светлата точка, която отразяваше Корки, също се мръдна леко надясно в синхрон с него.

Когато се върна обратно пред екрана, точката също се премести.

На екрана се появи сложната схема на западната половина на партера. За всичките стаи и коридори премигваше също една-единствена самотна светеща точка — без съмнение това бе Итън Труман в хола на апартамента си.

Тъкмо там се бе надявал Корки да го намери.

Той остави екрана с датчиците за движение, отиде до по-близките двойни врати и излезе тихо в северния коридор.

Пред него се намираше високото кръгло фойе на парадния вход с още една възхитителна елха. Обитателите и персоналът на Палацо Роспо бяха обладани от духа на Рождеството.

Корки се опита да си представи какви ли разкошни празнични ястия слагаха на трапезата си хора с такова богатство. След като убиеше Труман и хванеше момчето, може би той щеше да си позволи да отдели няколко минути да прегледа запасите от сладкиши в кухнята.

Можеше да си напълни една кутия с домашно приготвени курабийки за вкъщи.

Той зави надясно и продължи по северния коридор покрай стаята за чай, интимната трапезария, голямата трапезария, към кухнята и в крайна сметка към западния коридор, където Труман чакаше да бъде убит в апартамента си.

ГЛАВА 92

Телефонът на бюрото в кабинета на Итън нямаше сигнал. Той провери мобилния си телефон, но и той също не работеше.

В редки случаи след два дни проливен дъжд телефонните линии можеше да прекъснат, но не и мобилните.

Той вдигна слушалката на телефона върху нощното шкафче в спалнята. Нямаше сигнал. Нищо чудно.

От чекмеджето на нощното шкафче той извади втори пълнител за пистолета си.

Беше го оставил там през първата си вечер в Палацо Роспо преди десет месеца. Тогава това изглеждаше ненужно. Продължителна престрелка, за която са нужни повече от десет патрона, зад тези добре охранявани стени изглеждаше малко вероятна.

Итън пхна пълнителя в един от джобовете на панталона си и се върна бързо в кабинета.

Зеницата на окото му.

Фрик. Фрик трябва още да се намира на втория етаж, в библиотеката, където си избираше книга за четене през нощта.

Добре. Трябва значи да отиде в библиотеката. Бързо да заведе момчето в най-близкото скривалище. Да го скрие на сигурно място в удобното, бронирано, отделено от всичко подземно скривалище.

После да потърси причината за тази ситуация, да разбере какво, по дяволите, става.

Той излезе от апартамента си, зави наляво по западния коридор и изтича към стълбището, по което по-рано се беше качил на третия етаж и беше отишъл в бялата стая.

* * *

Държащ се като циркаджия и доставяйки си повече удоволствие, отколкото предполагаше ситуацията, Корки ту се прокрадваше с

пресилена предпазливост, снишен като десантник, който се промъква във вражеска крепост, ту крачеше наперено като Вин Дизел, който знае, че по сценарий никой куршум няма да го улучи. Така продължи по северния коридор покрай стаята за закуска, килера на иконома и кухнята.

Много му се искаше да си беше облякъл жълтата мушама и да си беше нахлупил идиотската жълта шапка за дъжд. Как само би се насладил на изумения израз на лицето на Труман при срещата му с рък като банан безмилостен убиец.

В западния коридор вратата на апартамента на шефа на охраната беше отворена.

Тази гледка веднага накара Корки да стане по-сериозен. Той се приближи предпазливо до апартамента. Застана опрян с гръб към стената до отворената врата и се послуша.

Влезе вътре бързо, приведен, стиснал глока с двете си ръце. За да се предпази от нежелани изненади в стаята, той се движеше на зигзаг.

В кабинета нямаше никой.

Без да се бави излишно, но внимателно той претърси останалата част на апартамента, но от жертвата му нямаше и следа.

Върна се в кабинета и забеляза съдържанието на черните кутии върху бюрото. Явно Труман още се опитваше да разгадае загатката. Забавно.

Вниманието му бе привлечено от някакъв текст на екрана на компютъра. Труман, изглежда, беше излязъл посред четенето на електронната си поща.

Задоволявайки любопитството си, което беше важна част от същността му и което му беше служило твърде добре, Корки забеляза името на Йорн в края на съобщението. Уилям Йорн, домакинът по поддръжката на двора.

Той прочете съобщението от началото: ФРИК СИ ПРАВИ СКРИВАЛИЩЕ В ОРАНЖЕРИЯТА... Голяма част от оплакването на Йорн не говореше нищо за Корки, но новината за скривалището определено го заинтригува.

Тъй като и двете му мишени в момента бродеха неизвестно къде, на Корки му трябваше друг контролен монитор, и то бързо. Имаше такъв на стената на спалнята на началника на охраната, но Труман

можеше да се върне всеки момент и да хване Корки, когато вниманието му е насочено в другата стая.

Забеляза някакъв предмет на пода до дивана. Мобилен телефон. Изглеждаше така, сякаш някой го е хвърлил.

Корки се върна предпазливо в западния коридор и по него стигна до апартамента на господин и госпожа Макбий.

Според архитектурния план контролен монитор имаше в хола им. За щастие те бяха в Санта Барбара.

По сведения на Нед Хокънбери, за да не пречат на почистването и на други домашни дейности, членовете на персонала, които живееха в имението, рядко заключваха вратите на личните си помещения, когато не бяха вкъщи.

Сведенията на добрия стар мъртъв Хокънбери, урода, се оказаха точно толкова достоверни, както и плановете. Корки влезе в апартамента на семейство Макбий и затвори вратата зад себе си.

Екранът на монитора до входната врата светна по негова команда. Той не си направи труда да запали лампата.

Прегледа набързо датчиците за движение на партера и откри само една светеща точка — тази на Корки в хола на семейство Макбий.

На втория етаж някой зави от западния коридор и се отправи към библиотеката в северно крило. Или Труман, или малкият Манхайм. Който и да беше, бързаше.

На третия етаж не се долавяше нито движение, нито телесна топлина.

Корки прегледа датчиците на двата подземни етажа. Нищо.

Човекът на втория етаж беше стигнал до библиотеката. Трябва да беше Итън Труман. Сигурно се беше качил по задното стълбище в западното крило.

Къде беше момчето? Неизвестно. Не се движеше. Не влизаше в обхвата на датчиците за топлина.

Можеше да бъде в спалнята си или в банята. А в тези помещения нямаше датчици.

Или се беше притаило в скривалището си в оранжерията.

Тази история със скривалището беше странна. Съдейки по писмото на Йорн, и персоналят я намираше за необичайна.

Труман тичаше към библиотеката. Момчето бе изчезнало. Мобилният телефон беше захвърлен на пода в апартамента на Труман.

Корки Лапута беше привърженик на старателната подготовка и точното изпълнение на плана. Но той беше приятел и на хаоса.

Точно в този момент виждаше ръката на хаоса. Подозираше, че Труман бе разбрал, че в имението е влязъл неканен гост.

Той засега се отказа от плана си и сърцето му трепна от вълнение от това неочаквано развитие. Доверявайки се на хаоса, Корки хукна към оранжерията.

* * *

Хазарт Янси напусна Максвел Далтън с уверение, че ще се върне след минута, и изтича надолу по стълбите, докато флаконът, с който бе счупил прозореца, се изтърколи по навеса над входа и падна на поляната.

От двете страни на врата имаше високи прозорци, но нито един от тях не беше достатъчно широк, за да може през него да мине човек, особено толкова едър като Хазарт. Освен това положението на прозорците спрямо ключалката на вратата не му позволяваше да твърди, че след като е счупил стъклото, е бръкнал и е отключил отвътре.

Хазарт бе прибрал пистолета си в кобура и докато отваряше вратата, внезапно изпита усещането, че насреща му ще се появи Лапута. Или Хектор Х. Ала там беше само нощта, студена и влажна.

Той излезе на верандата пред входа. Доколкото можеше да види, звукът от счупеното стъкло не беше накарал любопитни съседи да излязат.

Някой можеше да гледа през прозореца. Все пак той беше поемал и по-големи рискове.

На верандата имаше няколко саксии с цветя. Той взе една от тях.

Изчака по улицата да отmine една кола и хвърли петкилограмовата глинена саксия с цветето към един от прозорците на хола. Последвалият трясък и дрънченето на разбитото и падащо стъкло би трябвало да привлекат вниманието дори и на хора, които изобщо нямат желание да се месят в чужди работи.

Той извади пистолета си и разби с дръжката му някои от най-упоритите парчета, които продължаваха да стърчат от рамката. После

се влезе в къщата през прозореца, като дръпна настрани пердетата, събори една ваза. Изобщо правеше грешки, които биха могли да се очакват от човек, който никога преди не е бил в дома на Лапута.

Сега вече историята му беше готова. Отзовавайки се на вика за помощ, който се бе чул през счупения прозорец на спалнята, той бе позвънил на звънеца и след това беше почукал на вратата. Тъй като не беше получил отговор, той беше счупил прозореца, беше се изкачил по стълбите и в спалнята за гости беше намерил Максвел Далтън.

Тези измишльотини нямаха сладкия вкус на истината, а на кравешко лайно. Кравешкото лайно обаче си беше негово и той щеше да го сервира с ентусиазъм.

След като се върна пред изхода по по-обичайния път през вратата, Хазарт се погрижи за спасението Далтън, като се обади на телефона за спешна помощ. Даде на диспечерката полицейския си номер и обясни ситуацията.

— Трябват ми парамедици и ченгета час по-скоро. — След миг добави. — Ченгетата да са униформени полицаи.

— Знам — отвърна тя.

— Извинявам се — рече той.

— Няма защо.

— Искам екип от криминалисти за оглед на местопроизшествието...

— Знам — каза тя.

— Извинявам се — рече той.

— Нов ли сте, инспекторе?

— На четирийсет и една съм — каза той и веднага се усети, че отговорът му е страшно глупав.

— Искам да кажа нов ли сте в отдела за убийства и грабежи? — поясни тя.

— Не, госпожо. Врял и кипял съм до такава степен, че би трябвало да съм избелял напълно.

Това обаче беше първият му случай с призрак или каквото, по дяволите, представляваше Дъни Уислър, щом можеше да ти диктува сънищата и да изчезва в огледалото. Това беше също първият му случай, в който бе говорил по телефона с мъртъв наемен убиец, както и първият му случай, в който изверг измъчваше с глад жертвата си, явно искайки накрая да я убие, и чийто живот поддържаше със система.

Има дни, когато човек си мисли, че е видял всичко. Този ден не беше от тях.

След като свърши разговора, той се втурна през улицата под дъжда към полицейската си кола и скри инструмента за отключване под шофьорската седалка.

Когато Хазарт се върна пред къщата, чу приближаващите сирени на полицейските коли.

* * *

С влизането си в библиотеката Итън видя смачканата и скъсана снимка на пода. Хана. Същата снимка, която бе стояла на бюрото в апартамента на Дъни и след това изтръгната от сребърната си рамка.

Изчезването на звънчетата от бюрото на Итън беше сигнал за присъствието на Дъни в Палацо Роспо. Имейлите от Девоншър, Йорн и Сатър го потвърждаваха. В очите на Итън тази снимка беше неоспоримо доказателство.

Мъртъв, неопровержимо мъртъв, според доктор О'Брайън от „Богородицата на Анджелис“, Дъни продължаваше да броди по белия свят, само че надарен със способности, които не се поддаваха на разумно обяснение и които отговаряха на дефиницията за свръхестествено.

Той беше идвал в Палацо Роспо.

Той и сега беше тук.

Итън не би повярвал в съществуването на ходещ мъртвец, ако не беше застрелян от упор в корема, не беше умрял и после възкръснал, не беше смачкан от кола и камион и не беше станал отново на крака миг след втората си смърт. Той самият не беше призрак, но след събитията от последните два дни той спокойно можеше да повярва в съществуването на призраци, както и на много други неща, които преди смяташе за измислици.

Може би Дъни не беше призрак, а нещо друго, което Итън не знаеше как се нарича.

Каквото и да се окажеше, Дъни явно не беше просто човек. Следователно неговите мотиви не можеха да бъдат открити чрез

дедуктивни разсъждения или с помощта на интуицията, на която се осланят полицаите.

Въпреки това Итън имаше чувството, че приятелят му от детските години, с когото се бяха отчуждили толкова отдавна, не беше източникът на заплахата, грозяща Фрик, че ролята на Дъни в тези странни събития беше по-скоро положителна. Човек, който беше обичал Хана, който беше пазил снимката ѝ пет години след смъртта ѝ, трябваше да има заложено в себе си добро и със сигурност не би могъл да обладава неподправеното зло, което би го накарало да посегне на невинно дете.

Итън сгъна снимката, прибра я в джоба си и извика.

— Фрик! Фрик, къде си?

— След като не получи отговор, той тръгна бързо покрай планините от книги, от Езоп и Конрад Айкен до Александър Дюма, от Гюстав Флобер до Виктор Юго, от Съмърсет Моъм до Шекспир и до Емил Зола, страхувайки се, че ще намери момчето мъртво или че изобщо няма да го намери.

Фрик го нямаше.

Най-отдалеченият от вратата на библиотеката кът за четене беше обзаведен не само с кресла, но и с работна маса с телефон и компютър.

Макар че външните линии не работеха, вътрешната телефонна система не беше свързана с тях и само прекъсване на електроснабдяването можеше да я изключи.

Итън натисна я включи, натисна копчето за цялата къща и наруши едно от основните правила на госпожа Макбий, като по този начин повика момчето от третия етаж до първия гараж. Призивът прозвуча от говорителя на всеки телефон в имението:

— Фрик? Къде си, Фрик? Където и да си, обади се.

Той зачака. Пет секунди му се видяха мъчително дълги. Десет бяха цяла вечност.

— Фрик? Обади се, Фрик!

Изведнъж, без Итън да го е пипал, компютърът до телефона се включи.

Призракът от компютъра влезе в програмата за управление на различните системи за контрол в къщата. Вместо да се появят обичайните три колони от иконки, на екрана веднага се показва скицата на източната половина на партера.

Пред очите му се появи, без да е натиснал нищо по клавиатурата, екранът за датчиците за движение. Една светеща точка, обозначаваща източник на движение и телесна топлина, запримигва в оранжерията.

* * *

Двайсет и три метра в диаметър, петнайсет метра от пода до тавана, оранжерията представляваше джунгла с високи прозрачни стени от оловно стъкло, спасени от развалините на дворец във Франция, разрушен по време на Първата световна война.

Тук господин Йорн и работниците му поддържаха и постоянно обновяваха колекция от екзотични палми, лирови дървета, плумерии, мимози, най-различни видове папрат, смитианти, орхидеи и цяла лайняна камара от други растения, чиито имена Фрик не бе могъл да открие. Тесни пътеки от декомпозиран гранит се виеха около циментовите саксии.

Още с влизането в зеления лабиринт илюзията за среща с дивата тропическа природа беше пълна. Човек можеше да си представи, че се е загубил в Африка, докато е вървял по следите на рядката горила албинос или е търсил изгубените диамантени мини на цар Соломон.

Фрик наричаше това място *Giungla Rospo*, което на италиански значеше „жабешка джунгла“, и смяташе, че тук има всичко, което е хубаво в тропическите гори, но нищо от лошото. Нямаше грамадни насекоми, змии, маймуни по дърветата, които крещат и те замерят с каквото им падне.

В центъра на внимателно планираната имитация на дивата природа се намираше беседка, направена от бамбук и палисандрово дърво. Там човек можеше да вечеря или да се напие до повръщане, ако е пълнолетен, или да се престори, че е Тарзан преди появата на досадната Джейн.

Четири метра в диаметър, беседката беше повдигната на метър и половина от пода на оранжерията, и до нея се стигаше по осем дървени стъпала. Вътре имаше кръгла маса и четири стола. При отместването на една тайна подвижна дъска в пода се виждаше вратата на малък хладилник, зареден с кока-кола, бира и бутилки натурална изворна вода, макар и не толкова натурална, че да ти докара

дизентерия, тиф, холера или лакоми паразити, които да те изгризат жив отвътре.

Отместването на друга тайна подвижна дъска в пода даваше достъп до ниша с височина от метър и половина под беседката. От там например можеше да бъде поправен хладилникът, ако се повреди, както и всеки месец обезпаразитяваха, за да бъде предотвратена появата на разни гадни паяци или пък разнасящи зараза мишки да свият гнезда в това уютно тъмно място.

Наистина беше тъмно. Ни лъч не проникваше през деня вътре, което означаваше, че през нощта светлината от фенерчетата нямаше да се види отвън, дори и ако всички лампи в оранжерията бъдат угасени.

По-рано през деня Фрик бе донесъл тук понички и друга храна, които може да се ядат безшумно, увити в станиол влажни кърпички и пластмасови гърнета, с което бе превърнал пространството под беседката в тайното си скривалище. Тъй като Молох беше вече в къщата, момчето седеше сгушено с кръстосани крака в този дървен бункер, където неговият ангел хранител, изглежда, смяташе, че може да се спаси от яда на деца.

То бе прекарало в скривалището си по-малко от две минути, вслушвайки се в ударите на сърцето си, които приличаха на галопиращи коне, когато чу и нещо друго, твърде обезпокоително. Стъпки. Някой се качваше по стълбите на беседката.

Най-вероятно това беше господин Труман, който го търсеше. Господин Труман. Не Молох. Не ядящ деца звяр с парчета от бебешки кости между зъбите. Просто господин Труман.

Стъпките обиколиха платформата, отначало се приближиха към тайната подвижна дъска в пода, после се отдалечиха. Но... отново се приближиха.

Фрик затаи дъх.

Стъпките спряха. Дъските на пода заскърцаха под тежестта на човека отгоре.

Фрик тихо издиша застоялия въздух от гърдите си, после също така тихо пое свеж въздух и отново затаи дъх.

Скърцането престана, но го последваха едва доловими звуци — четкане, драскане, прищракване.

Сега би бил най-неподходящият момент да получа астматичен пристъп.

Фрик за малко не изпищя от възмущение от собствената си глупост да си позволи да мисли такова тъпо нещо в толкова опасен момент. Тъпо, тъпо, тъпо.

Само на кино едно дете, страдащо от астма, диабет или епилепсия, получава пристъп във възможно най-неподходящия момент. Само на кино, не в реалния живот. Това бе реалният живот или поне нещо, което минаваше за него.

Дали не го засърбя между плешките? И нагоре към тила? Ако сърбежът бе истински, той бе сигнал за началото на астматичен пристъп. Ако бе плод на въображението му, той бе доказателство, че Фрик е един безнадежден пъзъл и слабак.

Точно над главата му тайната подвижна дъска се отвори.

Той се намери лице в лице с Молох, който явно се бе оказал по-умен от ангела му хранител. Насреща му беше мъж с луничаво лице, очи на чакал и ухилен до ушите. Между зъбите му не стърчаха парчета от бебешки кости.

Размахвайки петнайсетсантиметровия нож, който бе задигнал от чекмеджето на господин Сатър, Фрик предупреди:

— Имам нож.

— А аз имам това — отвърна Молох и извади миниатюрен аерозолен флакон. Той обля лицето на Фрик със студена струя, която имаше вкус на индийско орехче и миришеше както навярно вони неразреденият цибетин.

ГЛАВА 93

През нощта оранжерията беше окъпана в магическа светлина: омайващи златни ореоли, звездни трептения, копринени нишки от изкуствена лунна светлина, всичко, което най-изкусният холивудски майстор на сценичното осветление можеше да сътвори. След залез-слънце с едно щракване на ключа тази миниатюрна като носна кърпа джунгла се превръщаше в тропически рай.

Когато влезе, Итън стискаше пистолета с две ръце и не извика името на Фрик. Светещата точка, която бе видял на монитора за датчиците за движение в библиотеката, може да не показваше момчето.

Не можеше да си представи как някой бе успял да проникне в имението и после в къщата, без да задейства многобройните датчици на алармената система. Но влизането на неканен гост в Палацо Роспо го учудваше много по-малко от други неща, случили се напоследък.

Камъчетата от декомпозиран гранит хрущяха издайнически под краката му. Той пристъпваше внимателно, стараяйки се да вдига по-малко шум. Подвижните парчета камък не даваха стабилна опора.

Не му харесваха и сенките. Сенки, сенки навсякъде, натрупани на пластове с цел да подсилят драматичния ефект, неестествени и поради това двойно по-измамни.

Като наближи средата на джунглата, Итън чу някакъв странен звук *ттттуп* и после още веднъж, както и чукане, шумолене и прашене из растителността, но не осъзна, че стрелят по него, докато на сантиметри от лицето му в ствола на една палма не се заби куршум, изпръсквайки го с парченца зелена тъкан.

Той се хвърли веднага по очи на земята. Изтъркаля се от пътеката и запълзя през папратите и вечнозеления шубрак, през пурпурните багреници на клоунското цвете, в убежището на мрака, изпитвайки благодарност за присъствието на всички сенки, били те естествени, или не.

Ченгетата пристигнаха преди линейката и след като им съобщи нужната информация и им каза къде да изпратят парамедиците, Хазарт се качи на горния етаж да се погрижи за Максвел Далтън.

Съсхреният мъж, който сега му се стори още по-ужасно измършавял, отколкото предишния път, завъртя хлътналите си очи и сви лицето си в мъчителна гримаса, докато се мъчеше развълнувано да изкашля бодливите думи от явно напуканото си от обезводняване и кървящо гърло.

— Спокойно, не се вълнувай — опита се да го успокои Хазарт. — Всичко ще бъде наред. Сега си в безопасност, професоре.

Бодливите кукички по ръбовете на думите причиняваха болка на Далтън, когато ги изплюваше, но той не се отказваше.

— Той... ще се... върне.

— Много добре — отвърна Хазарт, зарадван от звука на сирената, проникващ в нощта през счупеното стъкло. — Ние знаем какво да направим с това мръсно копеле, когато се появи.

С огромна мъка Далтън успя да завърти глава от ляво надясно и да изстене жално.

Хазарт си помисли, че професорът може да се тревожи за жена си и дъщеря си, и му съобщи, че току-що е изпратил двама униформени полицаи в дома му не само да информират Рейчъл, че са открили мъжа ѝ жив, но също и за да охраняват нея и Емили, докато Лапута бъде намерен и арестуван.

Съскайки и кашляйки, Далтън успя да изрече:

— Ще се върне с... — и думите заседнаха в гърлото му.

— Не се напрягай — посъветва го Хазарт. — Много си изтощен.

Воят на линейката се чу от завоя на близкия ъгъл. Дъждовната нощ заглуши леко дразнещия звук и спирачките изляха на асфалта пред къщата.

— Ще доведе... едно момче — добави Далтън.

— Момче ли? — попита Хазарт. — Лапута ли ще го доведе?

Далтън успя да кимне.

— Той ли ти каза?

Далтън кимна отново.

— Ще доведе едно момче тук тази вечер ли?

— Да.

Стъпките на парамедиците кънтяха по стълбите, когато Хазарт се наведе към измършавелия мъж и попита:

— Какво момче?

* * *

Приклекнал сред туфите клоунско цвете и папрат, Итън чу, че се стреля отново, три-четири изстрела, идещи от оръжие със заглушител, и след около половин минута още един откос.

Нито един от куршумите не мина близо до него. Явно стрелецът беше загубил следите му. А може и въобще да не знаеше къде се намира Итън, да бе стрелял на сляпо из джунглата и първите изстрели по чиста случайност да бяха попаднали до него.

Стрелец — единствено число. Един мъж.

Здравият разум подсказваше, че за да се атакува имение като това, са нужни съучастници. Сам човек не може да прескочи оградата, да избегне електронната охранителна система, да обезвреди пазачите и да проникне в къщата. Такова нещо беше по силите само на Брус Уилис на големия екран. На Том Круз в поредния екшън. На Чанинг Манхайм в ролята на отрицателен герой. Не и на реален човек.

Ако обаче група нападатели бяха влезли в Палацо Роспо, изстрелите щяха да са от повече източници. Те биха обсипвали Итън с огън поне от три автоматични оръжия. Израелски узита или нещо още по-страшно. Отдавна щеше да е повален, мъртъв и щеше вече да танцува в рая.

Когато не последва нова стрелба след третия откос, той се надигна от прикритието си и се прокрадна между папратта и палмите към пътеката.

Във всеки филм за джунглата тишина като настаналата в момента неизменно се тълкуваше от познавачите на природата като знак, че злото под една или друга форма е нахлуло тук, принуждавайки всичко живо — от щуреца до крокодила — да замлъкне.

Мирисът на зелен сок от смачкана растителност, идващ изпод краката.

Заглушеното бръмчене на вентилатора, монтиран на стената, от отоплителната система.

Комарче, мушичка, пърхаща във въздуха пред него.

Вкусът на кръв в устата му, явно си беше прехапал езика, когато се бе хвърлил на земята, пулсиращата болка в раната.

Внезапно прошумоляване на листата на дървета го накара да се обърне бързо и да насочи пистолета си към източника на звука.

Не бяха листа, а крила. През джунглата, високо над пътеката, летяха ято яркоцветни папагали, сини, червени, жълти и зелени, прилични на странен залез.

В оранжерията не живееха птици. Нито папагали, нито дори едно-единствено врабче.

Птиците се спуснаха ниско пред Итън и после се вдигнаха отново на високо, носеха се безмълвно и се превръщаха в бели гълъби при полета нагоре.

Това беше призракът в замъгленото от парата огледало. Това беше невъзможната връзка звънчета в ръката му пред цветарския магазин. Това беше силният аромат на рози „Бродуей“ в кабинета му, въпреки че там нямаше рози, скъпоценният глас на мъртвата му жена, говорещ за калинки в бялата стая. Това беше ръката на някаква свръхестествена сила, протегната към него с желание да го поведе.

След като се извиха нависоко с пляскане на криле, гълъбите се спуснаха отново към него, покрай него, с порив, който го вълнуваше и плашеше, който изтръгваше нотки на удивление от сърцето му, но същевременно биеше и барабана на ужаса на примитивното, заложено в него.

Те летяха. Той тичаше. Те водеха. Той ги следваше.

* * *

— Почакайте — каза Хазарт на парамедиците, които се бързо се приближиха до леглото въпреки зловонието и застанаха с широко отворени очи и зяпнали уста въпреки ужасите, на които се бяха нагледали ден след ден при изпълнение на задълженията си.

— Момче — изграчи Далтън.

— Какво момче? — попита Хазарт, който отново бе стиснал с две ръце дланта на измършавелия мъж.

— Десет — отвърна Далтън.

— Десет момчета?

— Десет... годишно.

— Десетгодишно момче — повтори Хазарт, недоумявайки защо Далтън смяташе, че Лапута се кани да се върне тук с някакво момче, съмнявайки се, че може би неправилно тълкува онова, което клетникът се опитваше да му каже.

Далтън се напрегна да обясни, въпреки че болката в гърлото му беше на път да го задуши.

— Каза... че е... известно дете.

На Хазарт му стана ясно.

* * *

Когато се качиха в асансьора, Молох пусна Фрик, който се строполи безжизнен на пода, като същевременно се чудеше какво му бяха направили. Очевидно не го бяха напръскали със сълзотворен газ. Виждаше, но не можеше да мести погледа си бързо както обикновено, мигаше, но много бавно. Можеше да движи ръцете и краката си, но с голямо усилие, сякаш трябваше да преодолява съпротивлението на дълбока вода, като изтощен плувец, теглен неумолимо от подводно течение. Не би могъл да удари, за да се защити, не би могъл дори да свие пръсти в юмрук.

Когато тръгнаха към гаража, Молох се ухили и размаха флакона пред очите му.

— Полупарализиращ инхалант с краткосрочно действие, разработен от един от колегите ми с помощта на щедра субсидия от иранската тайна полиция. Искам да си послушен, но в съзнание.

Фрик чу дишането си — не беше получил астматичен пристъп.

— Беседката я нямаше в архитектурните планове — продължи Молох. — Но в момента, в който я видях, веднага загрях. Не съм загубил връзка с детето в себе си, със свободния дух, с който идваме на този свят, и веднага се досетих.

Дишането на Фрик обаче не беше и нормално. Беше плитко, едва доловимо подсвиркване в гърлото му.

С разкривено ликуващо лице, което би накарало Фрик да се напикае от ужас, ако току-що не беше полял палмата, Молох рече:

— Исках да си в съзнание, за да изпиташ докрай кошмара да бъдеш отвлечен от луксозния си дом, знаейки че голямата клечка, баща ти, не може да долети, облечен в пелерина и трико или яхнал летящ мотоциклет, както навремето вярваше. Ако ще всичките мускулести кинозвезди в света, всичките супермоделки и всичките напompани бодигардове в Бел Еър да се опитат, пак няма да могат да отърват разглезения ти задник.

Фрик разбра, че с него е свършено. Никакъв шанс да се измъкне и да се скрие вдън земя. Никаква надежда някой ден да заживее истински живот. Но може би най-сетне малко покой.

* * *

Както овчарят на овцете, както хрътката на полицейския отряд, както авангардът пред кавалерията, гълъбите показваха пътя на Итън, птица след птица, от оранжерията към източния коридор, покрай вътрешния басейн, към северния коридор и после на запад към кръглото фойе на парадния вход.

Гледката беше страхотна: трийсет-четирийсет ослепително бели гълъба, носещи се по коридора, една перната река сред дефилето от пищна хубост, подобно на група освободени духове, политнали към Валхала.

Когато стигнаха до главния вход, те закръжиха, сякаш понесени от вихъра на оформящ се циклон, докато Итън ги настигна, при което птиците се скупчиха и се сплетоха в едно. Те се спуснаха от триетажната височина на пода, променяйки се на цвят, докато кацаха, променяйки и формата си и превръщайки се в приятеля му от детинство, който се бе отклонил от правия път.

Само на три метра от Итън привидението във формата на Дъни Уислър каза:

— Ако умреш този път, няма да мога да те върна. На границата на пълномощията си съм. Той води Фрик към гаража. Всеки момент

ще тръгне.

Преди Итън да успее да проговори, мъртвият Дъни престана да е Дъни и се превърна отново в гълъби, в експлозия от блестящи крила, устремени право към огромната елха. Те не се гмурнаха в бодливите клонки, а в сребърния и аления блясък на украшенията, вече не птици, а само сенките на птици. Засенчиха за миг лъскавите повърхности и после изчезнаха.

* * *

Похитителят беше хванал здраво полупарализирания Фрик за ризата на врата и го влачеше по пода на гаража. Момчето наблюдаваше как вратата на асансьора се отдалечава.

Молох бе грабнал ключове за кола от таблото на стената, където над всяка връзка имаше етикет с марката, модела и годината на производство на автомобила. Той действаше с такава увереност, сякаш бе живял години наред в Палацо Роспо.

Помпата с безценното лекарство за астма също се отдалечаваше от Фрик. Беше се откачила от колана му и той се опита да я хване при падането, но ръцете му бяха като от желе.

Молох можеше да е побъркан или просто злодей. Но Фрик не можеше да си представи за какво точно го издирваше иранската тайна полиция.

Той бе познал страха през десетгодишния си живот. Всъщност страхът бе почти постоянно с него. Ала разновидността, която го съпътстваше от толкова отдавна, с тихото си постоянство наподобяваше кълването на малки птички и не можеше да се сравни със сегашния ужас. Тревогата, че отсъствията на баща му ще станат още по-дълги и ще се проточат с години, като тези на майка му. Гложещото опасение, че ще си остане завинаги същият недорасъл сополанко, какъвто беше сега, че никога няма да разбере какво да направи с живота си или какво ще излезе от него и че дори в старостта си ще бъде най-вече синът на Чанинг Манхайм, Лицето. Докато Молох го влачеше от оранжерията към гаража, неистов и неизпитван досега страх изпълваше сърцето му, пълзеше по тялото му и разтърсваше душата му. Фрик се беше вцепенил от неописуем ужас.

Молох можеше да използва за измъкване която си поиска кола от колекцията от по-старите класически модели, струващи стотици хиляди долари. Обаче той избра една по-нова кола, любимата на Фрик — черешовия буик супер 8, 1951 г., с хромирани декоративни перки и крила на калниците.

Той стовари Фрик на предната седалка до шофьора, затръшна вратата, обиколи бързо буика и седна зад волана. Запали двигателя от раз, защото всяка кола в колекцията се поддържаше в идеално състояние.

Явно на ангелите хранители не можеше да се разчита, когато си натясно. Непознатият от телефона и без това не приличаше кой знае колко на ангел — твърде особен на вид, внушаващ страх и с много тъжен поглед.

Молох излезе на заден ход от мястото за паркиране и Фрик се замисли какво ли е станало с господин Труман. Сигурно беше убит. Когато се съсредоточи над тази мисъл, Фрик откри, че въпреки парализиращия спрей той може да плаче.

* * *

Още докато тичаше по стълбите към горния гараж, Итън чу рева на двигател и усети миризмата на изгорели газове.

Буикът беше готов да изхвърчи по изходната рампа, където вратата на гаража вече се отваряше и не след дълго щеше да е готова да го пропусне.

Човек зад волана. Само един. Без съучастници на задната седалка. Явно няма и друг, който да стреля в гаража.

Колата беше обърната откъм страната на пътника и тичащият към нея Итън забеляза чорлавата глава на Фрик, която беше опряна на предния страничен прозорец. Лицето на момчето не се виждаше, но главата му се клатушкаше като на човек в безсъзнание.

Итън за малко не успя да настигна буика, преди вратата да се отвори напълно. В този момент колата подскочи на рампата към изхода с такава скорост, че никой не би могъл да я настигне.

Итън спря, зае поза за стрелба, застанал с лице към целта си, свил лявото си коляно и балансиращ с десния си крак, и стисна

оръжието с две ръце. Стреля три пъти, като се целеше ниско, да не би някой рикошет да попадне във Фрик. Стараеше се да улучи задната гума от страната на пътника.

Калникът покриваше почти половината от колелото и само малка част от гумата оставаше открита. Първият куршум удари в метал, вторият изобщо не попадна в колата, но третият уцели гумата.

Буикът се килна назад и настрани, но продължи да се движи все още твърде бързо, за да може Итън да го настигне. *Пляс-пляс-пляс*, пляскането на разкъсаната от куршума гума придружаваше шума при изкачването на рампата.

Настилката от кварцит създаваше добро сцепление както при сухо време, така и в дъждовно, но задните гуми на буика забуксуваха за момент, като пръскаха мръсна вода и под тях излизаше син дим навярно заради наклона.

Итън се доближи до бегълците, но колата спря да поднася и се засили напред по наклона. Разкъсаните парчета от гумата заплющаха по-силно и оголената джанта застърга по кварцита и заизхвърля искри като трион, режещ камъни.

Когато Итън стигна до края на рампата, той видя буика да се движи по алеята покрай къщата в посока към фасадата. Намираше се на десетина метра от него. И въпреки спуканата гума продължаваше да ускорява. Нямахше какво да го спре по целия път до портата, която се отваряше автоматично отвътре, щом датчиците, скрити под паважа на алеята, доловяха пристигането на автомобил.

Итън хукна след колата. Не можеше да я хване. Нямахше никаква надежда.

Но той продължи да я гони, защото не можеше да направи нищо друго. Вече нямаше време да се върне, да вземе ключове и да продължи преследването с друга кола. Докато успееше да излезе от гаража, буикът щеше да е преминал през портата и да е изчезнал в нощта. Той тичаше, тичаше, разплискваше вода от студените локви, размахваше ръце и се опитваше да компенсира тежестта на пистолета в дясната си ръка, защото балансът е много важен при тичането. Тичаше, тичаше, защото ако убият Фрик, Итън Труман също щеше да умре, щеше да умре вътрешно и да прекара остатъка от дните си на този свят в търсене на своя гроб, един ходещ труп, също като Дъни Уислър.

ГЛАВА 94

Корки Лапута, доволен, че Робин Гудфелоу действа така дръзко и страховито като истински агент по сигурността, напускаше имението както бе възнамерявал — в една от колекцията от скъпи стари модели коли на актьора. Усложнението със спуканата гума нямаше да наложи смяна на плана. То беше просто едно дребно препятствие.

Беше трудно да управлява колата, кормилото го дърпаше настрани, но като познавач на хаоса и майстор на безредието той посрещна това предизвикателство с удоволствието, познато на всяко дете, опитвало се да управлява автомобилче на площадка за картинг. Всяко криволичене и поклащане го изпълваше с възторг.

Трябваше само да премине с буика през портата и да се добере до акурата, паркирана на три преки от имението. От там бързо щеше да стигне до къщи. Само след половин час този глезльо щеше да се запознае със смрадливца, щеше да изпита ужаса на това, което го очакваше, а именно безкрайното мъчение и кариерата на медийна звезда.

Ако нещо по пътя се объркаше, ако за първи път хаосът откажеше да служи на Корки, той по-скоро щеше да убие момчето, но нямаше да го предаде на никого. Не би заменил малкия Манхайм дори за да спаси собствения си живот. За страхливците нямаше място в смелия път на борците, които щяха да съборят сегашния строй и да издигнат нов свят от руините.

— Само някой да ме спре, веднага ще ти пръсна мозъчето — бум, бум, бум — и ще те направя най-големия обект на световен траур от времето на принцеса Даяна — обеща на детето той.

Корки зави край къщата. На известно разстояние пред фасадата на къщата вляво се намираше езерцето, заобиколено от алеята. Той все още караше по нея и само след четирийсет-петдесет метра щеше да поеме по главната алея.

Отпред на пътя, но извън обхвата на светлината от фаровете, се случи нещо толкова странно, че Корки изкрещя от изненада, а когато

фаровете осветиха препятствието пред него и той го видя, го обзе ужас. Той така рязко натисна с крак спирачката, че колата се завъртя около оста си.

* * *

Молох бе казал, че ще пръсне мозъка на Фрик, но Фрик имаше по-голям проблем, защото сърбежът между плешките му този път не беше въображаем, а реален и бързо се разпространяваше към тила му.

Той очакваше да получи пристъп в момента, в който го напръскаха в лицето, но може би препаратът, който Молох го бе използвал, имаше странично действие, което бе забавило астматичната реакция. Но ето че пристъпът настъпи сега, при това бурно.

Фрик започна да свирка при издишване. Стягането в гърдите се засили и той не можеше да си поеме достатъчно въздух.

Помпата му я нямаше.

Положението се влошаваше допълнително и от това, че той все още беше полупарализиран и не можеше да се изправи от легнало положение на седалката. Жизненоважно за него беше да се изправи, за да може да използва мускулите на гърдите и врата си и с тяхна помощ да изтласква задържания въздух.

И още по-лошо — вялото усилие, което направи да се изправи, го накара да се свлече още повече. Май бе на път да се изхлузи от седалката. Краката му се огънаха и се подвиха под таблото, а задникът му увисна. Само гърбът му остана на седалката, а главата му беше подпряна на облегалката.

Той усети как дихателните му пътища се свиха.

Гърдите му изсвириха, той се опита да вдиша, успя да поеме съвсем малко въздух и да изпусне още по-малко. Изпита познатото усещане, сякаш камък се беше наместил в трахеята му.

Не можеше да диша легнал по гръб.

Не можеше да диша. Не можеше да диша.

Молох удари спирачките. Колата политна и се завъртя.

* * *

Докато караше колата с висока скорост по алеята, Корки видя срещу него да тичат Роман Кастевет, когото той беше убил, завил с чаршаф и оставил в хладилното помещение на моргата, Нед Хокънбери, дошъл да прибере медальончето си с третото око, страдащата от анорексия Бритина Дауд, гола и с щръкнали кокали, както беше я оставил на пода в спалнята ѝ, но не изгоряла, и Мик Сачатоун в пижама с образа на Барт Симпсън.

Трябваше да се досети, че те не са от плът и кръв, трябваше да премине смело през тях, ала никога досега не бе виждал такова нещо, нито си бе представял, че е възможно. Те не бяха прозрачни — изглеждаха също толкова истински като ръжен за камина и мраморна лампа с бронзова позлата.

Скочи върху педала на спирачката и го натисна прекалено силно, като едновременно неволно завъртя волана. Буикът се завъртя така бясно, че пистолетът изхвърча от скута му и падна на пода в краката му, а главата му се удари в страничното стъкло и го спуква.

Когато направи пълен кръг, той видя, че четирите му жертви не бяха изчезнали, а си стояха там и всички заедно се хвърлиха към колата, принуждавайки Корки да изпищи, сякаш беше някое момиче, а не Робин Гудфелоу. Един, двама, трима, четирима, сърдитите мъртъвци се удрияха в предното стъкло, в пукнатото странично стъкло, искаха да го нападнат, но се разпръсваха, явно в крайна сметка не бяха материални, а просто образи, образувани от дъжда и сенките, от изплискана вода, която се превръщаше в безформени пръски и след това се оттичаше и изчезваше.

Пълното завъртане не намали инерцията на буика, той се завъртя още веднъж на деветдесет градуса и се блъсна в едно от дърветата край алеята. От този последен удар спря изведнъж, при което предната врата от страната на пътника до шофьора се отвори и предното стъкло се счупи и се посипа по алеята.

Смеейки се в лицето на хаоса, Корки се пресегна под волана и опипа пода между краката си, търсейки глока. Напипа дръжката, грабна пистолета и го вдигна, за да застреля момчето.

Вратата откъм шофьора се отвори със стържене на изкривен метал и Итън Труман протегна ръка към Корки, така че вместо момчето, той застреля него.

* * *

Итън настигна буика в момента, когато колата се удари в дървото и спря, стовари пистолета си върху покрива и го остави там, защото не искаше да стреля вътре и в суматохата да улучи Фрик. Без да мисли за риска, на който се подлага, той отвори деформираната врата и протегна ръка вътре. Шофьорът вдигна пистолета си към него — *тттттуп* — и Итън не само видя искрите от дулото, но и помириса барута.

Не почувства нищо в момента на изстрела, защото беше съсредоточен изцяло върху борбата за пистолета и не можеше да прецени дали е прострелян, или не. Можеше да се закълне, че усети втория куршум да близва косата му, след което пистолетът се оказа в ръцете му.

Той веднага го запрати далеч в мрака и мигновено се обърна, за да издърпа шофьора извън буика, но мръсникът вече беше излязъл и яростно се нахвърли върху него. Двамата се стовариха в безумна прегръдка на земята с такава сила, че Итън, който беше отдолу, си удари главата в паветата.

* * *

При сблъсъка с дървото вратата се отвори, при което Фрик се изхлузи от седалката, изхвърча от буика и падна върху покрития с локви паваж. Беше се проснал по гръб, а това беше най-лошата от всички пози, при която не можеше да диша.

Дъждът, който влизаше в очите му, замъгляваше зрението му, но това не го тревожеше толкова, колкото алената боя, която се разливаше в нощта и превръщаше дъждовните капки в рубини.

Мислите му се замъглиха също като зрението му — недостиг на кислород в мозъка, — но той все още бе в състояние да осъзнае, че ефектът от гадостта, с която бяха напълнили дробовете му, изглежда, намаляваше. Опита се да се раздвижи и успя, макар че движенията му бяха тромави и неконтролирани и той по-скоро се мятеше като риба, уловена на въдица.

Обърнат на една страна, той можеше малко по-енергично да стяга и отпуска мускулите на врата, гърдите и корема си, което беше необходимо, за да изтласка застоялия въздух, сгъстил се като сироп в дробовите му. Но това съвсем не беше достатъчно.

Ако хартията беше звук, тя не би била толкова тънка като свиркането в гърдите му, което бе станало по-тънко и от човешки косъм, и от слой прах.

Трябваше да се изправи до седнало положение. Но не можеше.

Трябваше му помпата за астматици. Беше изчезнала.

Макар че виждаше света обаян в алено, Фрик знаеше, че той сигурно изглежда син, защото това беше много тежък пристъп, по-тежък от всички досега, и му беше необходима спешна помощ, помощ от лекарите и сестрите, които си бърбят за филмите на Манхайм.

Не можеше да диша. Не можеше дори дъх да си поеме. Трийсет и пет хиляди долара за нови мебели в апартамента му, но не можеше дори да си поеме дъх.

В главата му се въртяха странни мисли. Странни и плашещи. Червени мисли. Толкова тъмnochервени по краищата, че чак чернееха.

* * *

Корки в момента не беше в настроение да преподава теория на деконструкцията в литературата, а искаше да деконструира всичко по пътя си. Обзет от вълча ярост, която го заслепяваше, изпитваше нужда да дълбае очи, да къса със зъби лицето под себе си, да забива нокти и да дере.

Докато тракаше със зъби преди първото захващане, той осъзна, че Труман е замаян от удара в паважа и затова не се съпротивлява с очакваната сила. В обзелата го лудост Корки постепенно осъзнаваше, че ако се поддаде на животинския си нагон да довърши атаката със зъби и нокти, нещо в него ще се пречупи, някаква последна задръжка, и след няколко часа той ще бъде намерен все още надвесен над разкъсания труп на жертвата си да рови с муцуна в месото, лакомо търсейки парченца, както прасе търси трюфели.

В ролята си на Робин Гудфелоу, който не беше обучен да бъде смъртоносно оръжие, но беше прочел достатъчно шпионски романи,

той знаеше, че рязък удар с долната част на дланта по носа на противника ще раздроби костите и кръвообращението ще занесе парченца право в мозъка, причинявайки моментална смърт, което той и направи и изквича от удоволствие, когато кръвта на Труман бликна като фонтан.

Той се изтъркаля от безполезния полицай, изправи се, обърна се към буика и тръгна да търси момчето. Корки се наведе и погледна вътре през шофьорската врата, но Фрик явно беше излязъл от другата страна.

Предизвикващото временна парализа вещество би трябвало още да действа. Глезлото нямаше как да е стигнал надалеч.

Корки се изправи до шофьорската врата и точно пред себе си на покрива на буика видя пистолета.

Дъждовните капки по дръжката блестяха, сякаш бяха инкрустирани диаманти.

Оръжието на Труман.

Намери момчето. Тегли му един куршум, но в крака. Да не може да бяга. После изтичай до гаража за нови ключове и нова кола.

Корки все още можеше да осъществи плана си, защото той бе син на хаоса, също както Фрик беше син на най-голямата кинозвезда в света, и хаосът нямаше да изостави детето си, както актьорът беше изоставил своето.

Той заобиколи колата и видя момчето да лежи на една страна и да рита по подгизналата почва, като се опитваше да пълзи напред като осакатен рак.

Корки се втурна към него.

Макар че Фрик се движеше по най-странния начин, който Корки бе виждал, тихичко подсвирквайки като играчка с навита пружина, чийто механизъм е счупен, той бе успял да се премести от алеята на тревата. Явно целта му беше една каменна градинска пейка, която изглеждаше доста стара.

Корки се приближи и вдигна пистолета.

* * *

Уилям Йорн, изключително грижовен и съвестен градинар, наблюдаваше всяко дърво и храст за болести и моментално прилагаше необходимия препарат при първия признак за плесен, паразити или каквато и да е болест. В редки случаи растението не можеше да бъде спасено и се налагаше да бъде заменено с ново.

Големите дървета биваха заменяни със същия вид, в най-големия размер, който се продаваше. Докарваха новия красавец с камион и после го засаждаха с помощта на кран под наем или използваха голям мощен хеликоптер, който спускаше дървото отвисоко в предварително изкопаната дупка.

За по-малките екземпляри все пак не се използваха военни средства, а при най-малките нови фиданки се изкопаваха дупки на ръка с лопата. В някои случаи дръвчетата бяха толкова малки, че се нуждаеха от привързване към колове, за да растат прави и да устояват на вятъра.

Макар някои негови колеги все още да използваха високи дървени колове за подкрепа на малките дръвчета, господин Йорн предпочиташе стоманени пръти с диаметър 2,5 см и 5 см и дължина 2,40 м и 3 м, защото не гниеа, бяха по-здрави и можеше да се използват повторно.

Раненият Итън успя с нечовешко усилие да измъкне един от покъсите пръти, разкъса еластичните пластмасови връзки, с които дървото бе привързано към него, добра се с олюляване до убиеца с непромокаемия скиорски костюм, замахна към главата му с всички сили и го повали на земята.

Докато падаше, похитителят инстинктивно натисна спусъка на пистолета. Куршумът рикошира от гранитната пейка и отлетя с писък под дъжда в мрака.

Престъпникът се строполи и се изтъркаля по гръб. Би трябвало да бъде мъртъв или поне в безсъзнание, но изглеждаше само замаян и продължаваше да стиска пистолета в ръката си.

Итън се хвърли отгоре му и заби колене в гърдите му, за да му изкара въздуха. Надяваше се да му счупи някое ребро и да му размаже далака. Той изтръгна оръжието от ръката в ръкавица, ала то му се изплъзна и Итън с мъка видя как се изтърколи надалече от него.

Въпреки че главата му със сигурност звънеше като камбаните на „Нотр Дам“, мръсникът продължаваше да размахва ръце, успя да хване

кичур от косата на Итън, завъртя го болезнено и се опита да приближи лицето му към озъбената си паст.

Макар да се боеше от тракащите зъби, Итън притисна с дясната си ръка гърлото на звяра, за да не може да мърда, и после му светна един с левия юмрук в дясното око, после още един, ала железните пръсти продължаваха да дърпат и да се мъчат да отскубнат кичура от косата му. Той напипа дебела верижка около врата на безумеца и реши да я усуче. Усукваше я с дясната си ръка и в същото време му нанасяше удари с лявата, докато го заболя и изопнатата верижка, която се бе впила в пръстите му, най-сетне се скъса, както би станало с евтина дрънкулка.

Зъбите престанаха да щракат. Очите се фиксираха върху нещо извън Итън, извън самата нощ. Пръстите се отпуснаха и престанаха да дърпат кичурите коса.

Поемайки дълбоко въздух, Итън се надигна от мъртвеца и погледна верижката в ръката си. Верижка от медальонче. С една стъклена топка, в която плуваше бдително око.

* * *

Молох изглеждаше мъртъв, но това се беше случвало и преди. Фрик наблюдаваше схватката, сякаш присъстваше на прожекцията на високохудожествен филм и през алена мъгла, чудейки се защо кинооператорът бе решил да снима сцена с бой през деформиращ обектив и с червен филтър.

Той размишляваше над всичко това не напълно реално, а като в сън, сякаш бе заспал и сънуваше два кошмара едновременно — единия за двама мъже в смъртоносна схватка, а другия за задушаване. Той бе отново в суфакаториума, гърдите му свиреха като на стар миньор, страдащ от пневмокониоза, както в онзи филм, който Татко призрак бе имал благоразумието да откаже, и майката на първия собственик на Палацо Роспо се опитваше да го задуши с кожено палто.

Господин Труман го вдигна и го занесе на пейката. На господин Труман му беше ясно, че по време на пристъп Фрик трябваше да бъде в седнало положение, за да може по-добре да използва мускулите на

врата, гърдите и корема си в изтласкването на въздуха от дробовете си. Господин Труман знаеше какво да прави.

Господин Труман го сложи да седне на пейката, придържайки го изправен. Той потърси помпата с лекарството върху колана на Фрик.

Господин Труман изригна мръсни ругатни. Фрик до една ги бе чул през годините, прекарани сред световния елит на развлекателната индустрия, но никога досега не ги беше чувал от господин Труман.

Ново количество червена боя се разля навсякъде и червеното потъмня до черно, а въздухът, който проникваше през норката, самура, лисицата, каквато ще да беше кожата, беше толкова малко.

* * *

Итън дишаше през устата си, защото носът му беше запушен от смачкания хрущял и съсирената кръв, и не беше сигурен дали ще му стигне въздух да тича с момчето на ръце до къщата и до офиса на госпожа Макбий, където тя държеше резервни инхалатори.

Един от куршумите бе одраскал и лявото му ухо и макар раната да не беше дълбока, кръвта се стичаше навътре и притъпяваше слуха му. След това продължаваше по евстахиевата тръба до гърлото му и го караше периодично да се дави и да кашля.

След кратко колебание, осъзнавайки че Фрик преживява нещо много по-сериозно от астматичен пристъп, което застрашаваше живота му, той грабна момчето от пейката, обърна се с лице към къщата и видя... Дъни.

— Седни с него — рече Дъни.

— *Махни се от пътя ми, за бога!*

— Всичко ще бъде наред. Само седни, Итън.

— Той е зле. Никога не съм го виждал толкова зле. — В дрезгавия глас на Итън се долови чувство, което беше по-силно и по-различно от страха и гнева — неподправената, мъчителна обич към друго човешко същество, каквато той не беше сигурен дали още може да изпитва. — Този път няма сили да се пребори, много е слаб.

— Това е от парализиращия газ, но ефектът му вече отминава.

— Газ ли? Какво искаш да кажеш?

С една ръка, внимателно, но със сила, по-голяма от силата на всеки простосмъртен, Дъни Уислър избута Итън с момчето на ръце и го накара да седне на мократа пейка.

Застанал пред тях, блед и измъчен на вид, облечен в хубав костюм, Дъни изглеждаше като обикновен човек, но той влизаше и излизаше от огледала, превръщаше се в ято папагали, които се превръщаха в гълъби, и изчезваше в украшенията на елхите.

Итън забеляза, че костюмът на приятеля му от едно време, както и самият той оставаха сухи под дъжда. Капките падаха по него, но не му действаха. Колкото и да се взираше, Итън не можеше да разбере какво ставаше с тях при допира с костюма и лицето му, не можеше да разгадае тази тайна.

Дъни сложи ръка върху главата на Фрик и застоялият въздух излезе със свистене от дробовите на измъченото дете. Тялото му се разтърси в ръцете на Итън, то отметна глава назад и вдиша, пое безпрепятствено студения въздух и го изпусна без астматично свиркане.

Докато наблюдаваше Дъни, измършавял от комата и восъчно блед, Итън се чувстваше също толкова озадачен, както след смъртта си при пътната злополука, когато се озова жив пред входа на „Рози завинаги“.

— Какво направи? Как го направи?

— Вярваш ли в ангели, Итън?

— В ангели?

— През последната нощ от живота ми, когато умирах в кома, при мен се яви дух на име Тифон.

Итън си спомни за срещата си по-рано през деня с доктор О'Брайън в „Богородицата на Анджелис“. Записа на мозъчните вълни на Дъни. Необяснимите бета-вълни на човек в пълно съзнание, който е нащрек и е разтревожен от нещо, подскачащи по екрана по време на дълбоката кома на Дъни.

— В часовете преди смъртта ми — продължи Дъни — Тифон ми се яви, за да ми разкрие съдбата на най-добрия ми приятел. Това си ти, Итън. Въпреки годините на отчуждението и моите грешки продължаваш да си ти. Моят приятел... и съпругът на Хана. Тифон ми показва кога, къде и как ще бъдеш убит от Ролф Рейнърд в черно-бялата

му стая с птиците и аз страшно се изплаших за теб... и ми стана много мъчно.

На няколко места в енцефалограмата се виждаха рязко засилени бета-вълни, които според доктор О'Брайън отразяваха състоянието на мозъка на човек, изпитващ ужас. Други сектори подсказваха, се води разговор.

— Беше ми направено предложение... — рече Дъни. — Дадох ми шанс... да ти стана ангелът хранител, от когото ти имаше нужда през последните два дни. Свръхестествената сила, дадена ми за тази кратка мисия, включва и способността да връщам времето назад.

Когато пред теб стои човек и ти казва, че може да връща времето назад и ти не само му вярваш, ами започваш все по-малко да се учудваш, че дъждът не го мокри, в теб е настъпила една необратима промяна, навярно за добро, въпреки че се чувстваш така, сякаш земята е издърпана изпод краката ти, сякаш си паднал в заешка дупка, по-дълбока и по-странна, отколкото би могла да се присъни и на Алиса.

— Реших да те оставя да изпитаеш смъртта си в апартамента на Рейнърд, което бе предначертаната ти съдба, и после да те върна в момента преди нея. Смятах, че като те накарам да се надрискаш от страх, ще се мобилизираш достатъчно, за да преодолееш онова, което предстои, и да опазиш момчето.

Дъни се усмихна на Фрик и повдигна вежда в знак на разбиране, че момчето иска да каже нещо.

Все още слаб физически, но съобразителен както винаги, Фрик каза на Итън:

— Навярно те учудва, че един ангел употребява израз като „да се надрискаш“. И аз бях учуден. Но в крайна сметка изразът е включен в речника.

Итън си спомни момента с Фрик в библиотеката по-рано тази вечер, когато му бе казал, че всички го харесват. Не можейки да повярва, скромното момче бе загубило думи от вълнение.

Тогава върху елхата зад Фрик украшенията във формата на ангели се бяха обърнали, бяха кимнали и затанцували, въпреки че нямаше течение, което да ги раздвижи. Итън бе обзет от странното очакване, че някаква врата на прозрение ще се отвори в сърцето му. Тогава това не се случи, но сега вратата беше широко отворена.

Дъни наблюдава приятеля си как държи Фрик в скута си и го прегръща и как момчето се притиска към Итън, и вижда много повече от удивлението им, причинено от неговото свръхестествено присъствие, както и от облекчението, че са се разминали със смъртта. Той вижда един заместник на баща и сина, когото той ще осинови неофициално, вижда две души, извадени от отчаянието благодарение на всеотдайната преданост един към друг, вижда годините пред тях, изпълнени с радостта, породена от безкористната обич, но и с болките на живота, които само обичта може да излекува. И Дъни разбира, че това, което направи тук, е най-доброто и най-чистото нещо, което бе извършил досега и което ще извърши въобще.

— Как ще обясниш историята с круизъра и камиона? — пита Итън.

— Ти умря повторно — обяснява Дъни, — защото съдбата се опитва да осъществи предначертаното. Смъртта ти в апартамента на Рейнърд беше следствие на упражняване на свободната ти воля, на избора, направен от теб. Когато върнах времето назад, аз осуетих съдбата, която си бе създал. Не е нужно да го разбереш напълно. Не е възможно. Достатъчно е да знаеш, че... съдбата няма повече да се опитва да възстанови първоначалния модел. С направения избор и с действията си ти си създаде нова съдба.

— Звънчетата от линейката, игрите с тях...? — не се стърпява Итън.

Дъни се усмихва на Фрик:

— Какви са правилата? Как трябва да работим ние, ангелите?

— Индиректно — отговаря момчето. — Като подтиквате, вдъхновявате, ужасявате, уговаряте, съветвате. Вие влияете върху събитията с всички средства, които са лукави, неуловими и блазнещи.

— Ето че научи нещо, което повечето хора не знаят — отбелязва Дъни. — И то навярно е по-важно от факта, че цибетинът се изцежда от аналните жлези на цибетските котки и се слага в шишетата с парфюм.

Усмивката на момчето е по-привлекателна от тази на майка му и от него се излъчва вътрешна светлина без помощта на духовни

наставници.

— Онези хора, които... които се надигнаха изпод земята и се хвърлиха върху колата — продължава да се чуди Итън.

— Образи на жертвите на Молох, които аз извиках от водата и накарах да се втурнат към колата, за да го изплаша — обяснява Молох.

— По дяволите, как можах да го изпусна! — възкликва Фрик.

— Освен това ние, ангелите хранители, не се увиваме в белите си роби и не се понасяме на път с подръпвания на струните на арфите си, както става на кино. Как се движим ние, Фрик?

Момчето започва уверено, но после се запъва:

— Пътувате по огледала, мъгла, дим, минавате през врати...

— През врати във водата, по стълбища от сенки, по пътища от лунна светлина — подсказва му Дъни.

— По силата на желанието — припомня си Фрик, — на надеждата и очакването.

— Искаш ли една последна демонстрация на това как ангелите наистина летят?

— Супер — отговаря момчето.

— Почакай — помолва го Итън.

— Не мога да чакам — отвръща Дъни, защото е получил повикване и трябва да отговори. — Моята работа тук е свършена завинаги.

— Приятелю мой — казва Итън.

Благодарен за тези две думи, неизразимо благодарен, Дъни трансформира тялото си с помощта на силата, дадена му по договор, в стотици сияйни златни пеперуди, които полетяха грациозно под дъжда и една по една, като пърхаха с криле, се сляха в нощта далеч от очите на простосмъртните.

ГЛАВА 95

Когато Дъни се материализира на третия етаж в имението в отговор на повикването, Тифон излиза през двойните врати на апартамента на Чанинг Манхайм в северния коридор, клатейки учудено глава.

— Влизал ли си в тези стаи, момчето ми?

— Не, сър.

— Дори и аз не съм си позволявал чак такъв разкош. Но с моите пътувания аз живея най-вече по хотели и дори и най-люксовите сред тях не предлагат нищо, което може да се сравни с това тук.

В нощта навън вят сирени.

— Господин Хазарт Янси — отбелязва Тифон — е изпратил кавалерията с малко закъснение, но не се съмнявам, че тя ще е добре дошла.

Двамата отиват заедно до главния асансьор, чиято врата се отваря при приближаването им.

С обичайната си галантност Тифон дава път на Дъни.

Вратата се затваря зад тях, асансьорът тръгва надолу и Тифон казва:

— Чудесно свършена работа. Прекрасно. Ти постигна всичко, каквото искаше, а и много повече.

— Много повече — признава Дъни, защото от него се очаква да говори само истината, когато са двамата.

С весели искрици в очите Тифон казва:

— Не можеш да не се съ согласиш, че аз изпълних всички условия, за които се договорихме, и дори проявих голяма гъвкавост в интерпретацията им.

— Дълбоко съм ви благодарен, сър, за възможността, която ми дадохте.

Тифон потупва с обич Дъни по рамото.

— За известно време, момчето ми, мислехме, че сме те загубили.

— Ни най-малко.

— Много повече, отколкото си мислиш — уверява го Тифон. — Ти бе почти свършен. Много се радвам, че нещата се оправиха.

Тифон го потупва по рамото още веднъж и тялото на Дъни пада на пода на асансьора, а духът му остава изправен, облечен с костюм, с вратовръзка, истинско копие на трупа, но не така солиден на вид, както безжизнената плът.

След миг трупът изчезва.

— Къде отиде? — пита Дъни.

Тифон се засмива приятно.

— Ще има да се чудят хората в градинското помещение на „Богородицата на Анджелис“. Голият труп, който им изчезна, изведнъж ще се появи добре облечен и с натъпкани с пари джобове.

Те са вече на партера. Гаражите са под тях.

С типичната за него нотка на нежна загриженост Тифон пита:

— Страх ли те е, момчето ми?

— Да.

Изплашен, но не и ужасен. В този момент, в безсмъртното си сърце, Дъни няма място за ужас.

Преди минути, когато наблюдаваше Итън и момчето на пейката, знаейки за обичта помежду им и за бъдещето им като баща и син във всички отношения, с изключение само по документи, Дъни бе пронизан от съжаление по-силно от всякога. В нощта на смъртта на Хана той бе залят от скръб и почти отнесен от нея, скръб не само за нея, не само за загубата ѝ, но и за това как бе объркал живота си. Скръбта го бе променила, но не достатъчно, защото не го бе завела подалеч от точката на съжалението.

Тази болка, която го обзема сега по пътя от партера към гаража, не е просто по-голямо съжаление, а е такова мощно угризение на съвестта, че той се чувства, сякаш е хапан и разкъсван от вина, майката на съвестта, чувства гризането ѝ в костите на духа си. Побиват го тръпки и го втриса, втриса го със страшна сила при това първо истинско осъзнаване на ужасния ефект, който неговата безпътица бе оказала върху околните.

В съзнанието му се появяват лица от спомените, лица на хора, които той бе съсипал, на жени, към които се бе отнасял с невъобразима жестокост, на деца, които бяха тръгнали по пътя на наркотиците, престъпността и падението под негово влияние. Макар че тези лица са

до болка познати, той ги вижда като за първи път, защото във всяко от тях той сега открива, както никога преди, една личност с надежди, мечти и потенциал за добро. Докато беше жив, тези хора бяха просто средства, с които той задоволяваше желанията и нуждите си, те изобщо не бяха човешки същества за него, а източници на удоволствие и оръдия за употреба.

Това, което му се бе виждало като радикална трансформация в душата му след смъртта на Хана, се бе оказало сантиментално самосъжаление, а не истинска промяна. Той беше изпитал скръб и известна доза угризения, но това бе нищо в сравнение с жестоките угризения и съсипващото смирение, което ги следваше.

— Разбирам какво ти е, момчето ми — казва Тифон, докато минават покрай втория етаж на гаража. Той има предвид ужаса, който смята, че е обзел Дъни, но за Дъни ужасът е най-малката му грижа.

Това, което Дъни изпитва, не може да се опише просто с угризения на съвестта, защото то е такова съкрушително изпитание, такава смазваща болка, че за него не съществува дума. Лицата продължават да го мъчат, лицата от пропилияния му живот, и Дъни им иска прошка, едно по едно, моли ги за прошка с дълбоко смирение, което също е новост за него, отправя вопли към тях, макар че е мъртъв и не може да изкупи греховете си, макар че много от тях са напуснали този свят преди него и не могат да чуят отчаяното му желание да поправи грешките от миналото.

Асансьорът е отминал първия етаж на гаража, но те продължават да слизат. Те не са вече в асансьора, а просто в идеята за асансьор, при това много странен асансьор. Стените му са покрити с плесен и мръсотия. Въздухът вони. Подът е направен сякаш от... пресовани кости.

Дъни забелязва, че в лицето на Тифон настъпват промени. Женствената миловидност и веселите очи отстъпват пред нещо, което отразява по-вярно духа, който би трябвало да се крие във фигурата на доброжелателния дядо. Дъни съзира това само с крайчеца на окото си, защото не смее да го погледне направо. Не смее.

Те слизат етаж след етаж, макар че на таблото има само пет копчета.

— Взех много да огладнявам — информира го Тифон. — Доколкото мога да си спомня, а аз имам добра памет, никога не съм

бил толкова гладен. Гладен съм като вълк.

На Дъни не му се мисли какво може да значи това, вече му е все едно.

— Заслужил съм каквото ме чака — казва той, все още преследван от лицата от миналото му, цяла армия от лица.

— Няма да се бавим — обещава Тифон.

Дъни стои с преклонен дух, загледан в пода, през който бе изчезнал трупът му, готов да понесе каквото ще да е страдание, само и само да се освободи от тази непоносима болка, от тези ръфаци угризения.

— Макар че това, което те чака, е ужасно — продължава Тифон, — вероятно нямаше да се чувстваш по-добре, ако не беше приел предложението ми и бе избрал да изкараш хиляда години в чистилището, преди да отидеш... горе. Не беше готов да отидеш направо при светлината. Изгодната сделка, която ти предложих, ти спести досадното чакане.

Асансьорът забавя ход и спира. Избръмчава, за да оповести, че са пристигнали, сякаш са тръгнали към най-обикновено място, като например на работа в делничен ден.

Вратите се отварят и някой влиза, но Дъни не поглежда към новодошлия. Макар да е потресен от ставащото, той все още не е напълно подвластен на ужаса.

При вида на новодошлия в асансьора Тифон изругава бурно, с нечовешка ярост. Гласът му все още може да се разпознае, но е без предишната веселост и чар. Той застава пред Дъни и заговаря с горчив укор.

— Сделката си е сделка. Ти ми продаде душата си, момче, и аз ти дадох повече, отколкото поиска.

Тифон упражнява мощната си воля и необикновената си сила, за да накара Дъни да го погледне.

О, какъв лик!

Какъв лик! Съставен от десетки хиляди кошмари. Лик, който никой простосмъртен не може да си представи. Ако Дъни беше жив, гледката на този лик би го убила, а сега попарва духа му.

— Ти поиска да спасиш Труман и успя — напомня му Тифон с глас, който с всяка дума става все по-гърлен и пропит с омраза. — Каза му, че си ангел хранител. Черен ангел би било по-правилно. Помоли ме

само за Труман, но аз ти дадох и пикльото, и Янси. Ти си като надутите холивудски пуяци в бара на онзи хотел, като жената политик и екипът ѝ, които хванах в примката си в Сан Франциско. Вие всички се мислите за достатъчно умни да се изплъзнете от сделките, които сключвате с мен, когато дойде време да изпълните условията, но в крайна сметка всички си плащате. *Тук няма разваляне на сделки!*

— Излез — казва новодошлият.

Дъни е решил да не го поглежда. Ако има по-страшни гледки от това, в което се бе превърнал Тифон, а сигурно щеше да има една безкрайна поредица от много по-страшни гледки, той няма да обръща поглед към тях по собствен избор, а само ако го принудят, както направи преди Тифон.

— Излез — казва новодошлият по-настойчиво.

Тифон излиза от асансьора и Дъни тръгва след него към съдбата, която си е заслужил и приел, ала вратите се затварят и му препречат изхода и той остава сам с новодошлия.

Асансьорът потегля отново и Дъни е потресен от мисълта, че може да има още по-дълбоки пропасти от тази, в която бе потънал Тифон.

— Разбирам какво ти е — казва новодошлият, повтаряйки думите на Тифон на слизване от Палацо Роспо.

Когато новодошлият бе произнесъл думата „Излез“, Дъни не бе познал гласа му, ала сега разбра чий е този женски глас. Сигурен е, че му играят номер, за да го мъчат, и не вдига очи.

Тя казва:

— Прав си, че фразата „угризения на съвестта“ не може да опише терзанието, което сега така болезнено разкъсва духа ти. Не са подходящи и думите скръб, съжаление, печал. Но не е вярно, че не знаеш правилната дума, Дъни. Отдавна си я научил и още я знаеш, макар че досега не беше изпитвал това чувство.

Той обича този глас толкова много, че не може дълго да се удържи да не погледне към тази, която говори с него. Подготвяйки се за шокиращото откритие, че нежният глас излиза от лик, също толкова ужасен като този на Тифон, той вдига очи и вижда, че Хана е все така красива, както и приживе.

Тази изненада е последвана и от друго удивително откритие. Той беше объркал посоката на движението на асансьора. Те не слизат

надолу към тъмницата, която е по-черна от видимия мрак. Те се качват нагоре.

Стените на асансьора повече не са покрити с плесен и мръсотия. Въздухът не вони.

Все още не смеейки да се надява, Дъни се учудва:

— Нима е възможно това?

— Думите са животът, Дъни. Те имат значение и поради този факт те имат и сила. Когато отвориш сърцето си за скръбта — казва Хана, — когато след скръбта стигнеш до съжаление, а след съжалението постигнеш угризения на съвестта, след тези угризения се намира разкаянието, думата, която описва сегашната ти болка. Тази дума притежава невероятна сила, Дъни. Ако я приемеш искрено в сърцето си, за теб никога няма да е късно, никога няма да настъпи вечен мрак, никоя глупава сделка няма да важи за човек, така променен, както си ти.

Тя се усмихва. Усмивката и е лъчезарна.

Ликът.

Лицето ѝ е прекрасно, но вътре в него той вижда и един друг лик, както бе видял и в Тифон, макар че нейният лик не е изтъкан от кошмари. Колкото и да бе невероятно, този лик е по-красив и от физическото ѝ лице и от него идва излъчването, което е така пленително, че ако не беше дух, отказал се от дишането, когато бе освободен от плътта си, дъхът му би секнал при вида му.

Ликът на безкрайната и красива сложност е също и ликът на милостта, която, дори сега при издигането си, той не може напълно да разбере, но за която е неизразимо благодарен.

И още едно учудващо откритие. Той разбира от израза на Хана, че тя вижда в неговото лице същия лъчезарен, прекрасен лик, който той вижда в нея, че в нейните очи той също сияе така, както тя в неговите.

— Животът е един дълъг път, Дъни, дори когато е прекратен преждевременно. Дълъг и често труден. Но ти вече си приключил с него. — Тя се усмихва. — Пригответи се сега за следващото по-хубаво пътешествие. Просто не можеш да си представиш какво те чака!

В асансьора се разнесе сигналът за пристигане.

ГЛАВА 96

Итън и Фрик стояха един до друг пред прозореца в гостната на втория етаж, която бе известна като зелената стая поради причини, непонятни само за далтонистите.

Според Мин дю Лак в никое имение с тези размери не би имало духовна хармония, ако едно помещение не бъде боядисано и обзаведено изцяло в зелени тонове. Консултантът по фън-шуй се съгласи може би защото и той изповядваше подобна философия, но най-вероятно защото знаеше, че не е изгодно да се противоречи на Мин.

Всички нюанси на зеленото, които бяха избрани за стените, тапицерията, килима и дървените части, Мин беше видял насън. Човек неминуемо се замисляше какво ли е ял духовният съветник, преди да си легне.

Госпожа Макбий наричаше помещението „обраслата с мъх яма“, когато Мин не бе наоколо да я чуе.

Зад прозореца се ширеха по-приятно зелени гледки, а над тях сияеше великолепно синьо небе, изчистено дори от спомена за дъжд.

От тяхната позиция се виждаха главната порта на имението и тълпата от журналисти на улицата пред нея. Слънцето блестеше по колите, по бусовите на новинарите и по големите камиони на телевизионните мрежи със сателитни антени на покривите.

— Голям цирк ще има — рече Фрик.

— Цял карнавал — съгласи се Итън.

— Фестивал на уродите.

— Зоологическа градина.

— Хелюин на Бъдни вечер — отбеляза Фрик, — ако си представиш как ще ни използват в новините по телевизията.

— Ами не ги гледай — посъветва го Итън. — Прати ги по дяволите. И без това всичко ще отзвучи много бързо.

— Няма такава надежда — възрази Фрик. — Има да раздуват този балон за малкия холивудски принц и идиота, който за малко не ме

отвлече, със седмици.

— Ти се мислиш за малкия принц на Холивуд, така ли?

Фрик се намръщи с погнуса.

— Те ще ми лепнат това прозвище. Вече ги чувам. Няма да мога да се покажа на обществено място, докато не навърша петдесет, и дори тогава ще ме щипят по бузите и ще ми разправят колко са се разтревожили за мен.

— Не съм сигурен — отвърна Итън. — Мисля, че надценяваш интереса на публиката към теб.

Фрик си позволи да изпита надежда.

— Наистина ли така смяташ?

— Да. Не си от онези холивудски хлапаци, които искат да се включат в семейния бизнес.

— По-скоро бих ял червеи.

— Не играеш епизодични роли във филмите на баща си. Не пееш и не танцуваш. Не правиш имитации, нали?

— Не.

— Не си жонгльор и не можеш да задържиш едновременно дванайсет въртящи се чинийки на върховете на дванайсет бамбукови пръчки.

— Не, не мога да ги задържа едновременно.

— Правиш ли фокуси?

— Не.

— Да си вентролог?

— Не съм.

— Виждаш ли колко си скучен? Знаеш ли кое според мен ги развълнува най-много, кое ще бъде в центъра на вниманието им?

— Кое?

— Дирижабълът.

— Да, дирижабълът — съгласи се Фрик. — Страхотен е.

— Не искам да те обидя, ама дете на твоята възраст, с твоята липса на опит... Много съжалявам, но не можеш да се сравняваш с един дирижабъл в Бел Еър.

В северния край на имението портата започна да се отваря.

— Бандата иде — обяви Фрик при вида на първата черна лимузина, влизаща от улицата. — Човек би очаквал от него да спре там и да покаже лицето си на журналистите.

— Аз го помолих да не го прави — обясни Итън. — Нямаме нужния персонал да държи под полицейски контрол медийна тълпа като тази, а и те не обичат да бъдат контролирани.

— Ще спре — предрече Фрик. — Басирам на милион долара срещу куп кравешки лайна. В коя лимузина е той?

— В петата от седемте.

Втората лимузина мина през портата.

— Ще доведе нова приятелка — разтревожи се Фрик.

— Ще се оправиш с нея.

— Може би.

— Имаш идеална тема за разчупване на леда.

— Коя е тя?

— Дирижабълът.

— О, да — развесели се Фрик.

Третата лимузина се появи.

— Само не забравяй какво се разбрахме. Няма да разказваме на никого... за странните неща, които се случиха.

— Разбира се, че няма — рече Фрик. — Не искам да ме приберат в лудницата.

Четвъртата лимузина влезе, но петата спря на улицата. От това разстояние без бинокъл Итън не можеше да види дали Чанинг Манхайм наистина бе слязъл от лимузината да се покаже на камерите и да очарова пресата, но беше сигурен, че дължи на Фрик куп кравешки лайна.

— Нямам чувството, че иде празник — рече Фрик тихичко.

— Ще стане по-добре, ще видиш — обеща Итън.

* * *

Сутринта на Коледа Итън прослуша в кабинета си всичките петдесет и шест съобщения, записани на линия 24.

Преди Манхайм и Мин дю Лак да се завърнат в Палацо Роспо, Итън бе прехвърлил обработените записи на диск. След това ги бе изтрил от компютъра в бялата стая и бе махнал данните за тях в телефонния запис. Той единствен щеше да знае за тях.

Тези съобщения бяха негови и само негови, разговор между две сърца през вечността.

В някои от тях Хана разрешаваше всеки елемент от гатанките на психопата. В други тя само повтаряше името на Итън, понякога с копнеж, друг път с нежна обич.

Той прослуша обаждане 31 повече пъти, отколкото можеше да си спомни. В него тя му напомняше колко го обича и докато я слушаше, петте години изглеждаха като миг и ракът и гробът загубваха силата си.

Той отваряше кутия курабийки, оставени от госпожа Макбий, когато телефонът иззвъня.

* * *

Фрик винаги нагласяваше будилника да звъни рано в коледното утро не защото нямаше търпение да открие какво е оставено под елхата за него, а защото искаше да отвори тъпите подаръци и да се свърши с тази работа.

Той знаеше какво се крие под красивите опаковки — всичко, което бе в списъка, който бе длъжен да предаде на госпожа Макбий на пети декември. Никога не му бяха отказвали нищо и всеки път, когато поискаше по-малко подаръци, го караха да допълни списъка, докато стане поне толкова дълъг, колкото миналата година. Долу, под елхата в гостната, щеше да има цял лайнян куп от фантастични неща и нито една изненада.

В това коледно утро обаче той се събуди и видя нещо, което никога не бе виждал преди. Докато е спал, някой се бе промъкнал в стаята му и бе оставил подарък на нощното му шкафче до часовника.

Малка кутийка, увита в бяла хартия, завързана с бяла панделка.

Картичката беше по-голяма от кутийката. Не беше подписана, но съдържаше следното послание:

Абракадабра. Ако не мигне, чакат те големи приключения. Ако не пролее сълза, ще живееш дълго и щастливо. Ако не заспи, ще пораснеш и ще станеш това, което искаш.

Това бе такова удивително послание, толкова тайнствено, с такива богати възможности, че Фрик го прочете няколко пъти, мъчейки

се да разбере значението му.

Той се въздържаше да отвори бялата кутийка, защото не вярваше, че може да съдържа нещо така обещаващо като посланието.

Когато най-сетне разкъса гланцовата опаковка, вдигна капака и извади амбалажната хартия, той видя, че съдържанието — *ура* — беше равно на посланието!

Върху нова златна верижка бе окачено стъклено медальонче, представляващо топка, в която плуваше око. Никога в живота си не бе виждал подобно нещо и знаеше, че никога няма да види. Реликва от изчезналия континент Атлантида може би, бижу на магьосник или защитен талисман на рицарите от Кръглата маса, борещи за справедливост под закрилата на Мерлин.

Ако не мигне, чакат те големи приключения.

Нямаше, никога нямаше да мигне, защото това око нямаше клепач.

Ако не пролее сълза, ще живееш дълго и щастливо.

Нямаше, нямаше да пролее сълза от сега за вечни времена, защото това око не можеше да плаче.

Ако не заспи, ще пораснеш и ще станеш това, което искаш.

Нямаше да заспи, нямаше да задреме дори за миг, защото това око стоеше винаги широко отворено, пълно с магия, и не се нуждаеше от почивка.

Фрик огледа внимателно медальончето на дневна светлина, на лампа, под светлината на фенерче в тъмния си дрешник.

Той изучи окото под мощно увеличително стъкло и после в отражението му в огледалото.

Сложи го в джоба на горницето на пижамата си и беше сигурен, че не е ослепяло.

Стисна го в юмрука си и почувства мъдрия му взор върху възглавничките на пръстите си. Беше му ясно, че ако запази сърцето си чисто и посвети мислите си на защитата на доброто, както се очаква от всички рицари, един ден това око ще му покаже бъдещето, ако поиска да го види, и ще го ръководи по пътя на Камелот.

След като бе обмислил хиляда неща за казване и бе отхвърлил деветстотин деветдесет и девет от тях, Фрик сложи медальончето обратно в кутийката и отвърщайки на пиратския му поглед, звънна по телефона.

Той се усмихна, като си представи как се чуват първите девет тона от мелодията на Полицейска мрежа.

Когато се обадиха, Фрик рече:

— Честита Коледа, господин Труман.

— Честита Коледа, Фрик.

След тези думи те затвориха по взаимно мълчаливо съгласие, защото в този момент нищо друго не беше нужно да се каже.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

В глава 32 господин Тифон съветва Дъни Уислър да почерпи вдъхновение от свети Дънкан, чието име носи. Светец с името Дънкан никога не е бил канонизиран. Можем само да правим хипотези относно мотивите на господин Тифон за тази привидно дребна измама.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.